

Nghề Làm Phi – Tập 2

Contents

Nghề Làm Phi – Tập 2	1
1. Chương 16 – Tiếp Theo Tập 1	1
2. Chương 17	14
3. Chương 18	28
4. Chương 19	45
5. Chương 20	57
6. Chương 21	72
7. Chương 22	88
8. Chương 23	98
9. Chương 24	109
10. Chương 25	124
11. Chương 26	141
12. Chương 27	150
13. Chương 28	160
14. Chương 29 – Hoàn	174

Nghề Làm Phi – Tập 2

Giới thiệu

Xuyên không thành một phi tần nho nhỏ đã mất thánh sủng, Trang Lạc Yên tâm tâm niệm niệm sẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-lam-phi-tap-2>

1. Chương 16 – Tiếp Theo Tập 1

Chương 16

“Trân tài nhân kia, quả là không có quy củ gì,” Thính Trúc khẽ cau mày, “Trong cung làm gì có chỗ ột tài nhân nho nhỏ như nàng ta hô to gọi nhỏ.”

“Nàng ta có làm gì ảnh hưởng tới chúng ta đâu.” Trang Lạc Yên cười hơi ngoảnh đầu nhìn lại, vạt áo đỏ giữa tuyết trắng vẫn rực rỡ như lửa, “Hôm nay ta chẳng so đo với nàng ta, ngày mai nàng ta sẽ phạm sai lầm lớn hơn nữa, ai biết sau sẽ thế nào?”

Hôm nay nếu là người khác, nàng Trân tài nhân này dù bị phạt trượng cũng không quá đáng, nàng không định ra tay, chí ít, nay nàng chưa rõ Hoàng đế còn bao nhiêu cảm giác mới mẻ với Trân tài nhân, vậy nên không muốn đắm vào chuyện này để tự chuốc xui xẻo.

Nàng không như Yên quý tần, tự tin đến mức quên kẻ lớn nhất hậu cung này là Hoàng đế.

“Hừ, đúng là xuất thân đê tiện, đến quy củ cơ bản cũng không biết, cung nữ hầu hạ cạnh mình mà dám gọi là Lạc Nhi, thật lớn mật.” Thính Trúc hừ lạnh.

Trang Lạc Yên nghe vậy, chỉ cười khẽ, nàng Trân tài nhân ấy chẳng biết còn có thể đắc chí bao lâu nữa đây?

Tính tình Ninh phi cũng giống như phong hào của nàng ta, đối nhân xử thế hài hòa thân thiện, là một nữ tử rất dễ khiến người ta cảm thấy an lòng. Trang Lạc Yên không có nhiều dịp qua lại với người này, vì vậy lúc thưởng thức trà cũng không nói nhiều.

Nay nàng đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, tuy nói phải đề phòng có kẻ hãm hại nhưng ngoài mặt không có ai dám vô lễ với nàng. Loại tình cảnh người người đều phải cẩn thận nói năng lẫn cư xử với mình thế này khiến người ta rất dễ cảm thấy thỏa mãn về mặt tinh thần, chẳng trách bao nhiêu người dốc hết tâm tư muốn chiếm vinh sủng chốn hậu cung, bởi vì quyền thế, xa hoa, hư vinh đều dựa trên sự sủng ái của Hoàng đế.

“Trà của Ninh phi luôn có thêm vài phần tư vị riêng,” Hiền quý phi cười cười, đặt tách trà xuống, “Bên chỗ ta mặc dù cũng là lá trà ấy ngâm vào nước nhưng không sao ra được loại mùi vị này.”

“Hiền quý phi tỉ tỉ nói đúng đấy, thường ngày Hoàng thượng tới chỗ ta uống trà cũng luôn khen trà của Ninh phi tỉ tỉ.” Nhu phi cười, tiếp lời, “Hôm nay nếm thử, mới thấy trà trong cung ta đúng là nước súc ảm rồi.”

“Hiền quý phi tỉ tỉ và Nhu phi muội muội nói vậy khiến ta không biết phải giấu mặt đi đâu mất thôi,” Thanh âm của Ninh phi mặc dù không đến mức thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, cùng với tính tình dịu dàng mềm mại khiến cho ngay cả một người như Trang Lạc Yên cũng không thể không thích người này.

Loại “vũ khí” có tên “thân thiện” kia, quả là một vũ khí sắc bén trong hậu cung.

Nâng tách trà nhẹ nhàng thổi, một mùi rất nhạt mang theo hương mai thoang thoảng, Trang Lạc Yên chợt nghĩ đến vài tiểu thuyết tình cảm kiếp trước từng đọc, trong đó cũng có những nhân vật nữ chính xuyên không có tay nghề pha trà rất độc đáo hấp dẫn sự chú ý của một số nhân vật trọng yếu. Nghĩ như vậy, nàng liền cảm thấy mình đến là vô dụng, về phương diện tài nghệ, nàng không biết ngâm thơ, không giỏi vẽ tranh, đến cả pha trà cũng không có năng lực, không biết hát, không biết múa, ngay cả “Binh pháp Tôn Tử: Ba mươi sáu kế” cũng không thuộc đủ; về phương diện tình cảm lại chưa từng khiến cho bất kì anh chàng nào ăn không ngon ngủ không yên, thật đúng là không đạt được đến tiêu chuẩn thấp nhất của “bình đoàn xuyên không”.

“Chiêu hiền dung đang suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy?” Nhu phi hơi nghiêng đầu nhìn Trang Lạc Yên, góc nhìn này khiến nàng trông có vẻ của kẻ nhìn từ trên cao xuống.

“Chỉ là nghĩ đến những lúc Hoàng thượng tới cung Hi Hòa thì đều ghét bỏ trà chỗ tần thiếp, tần thiếp vốn không biết nguyên nhân, hiện nay thì đã rõ rồi.” Trang Lạc Yên lưu luyến uống thêm một ngụm, “Dạ dày của Hoàng thượng đã bị Ninh phi nương nường chiêu quá nên khó tính lắm, loại tục nhân như tần thiếp đây không thể pha nổi trà ngon cho Hoàng thượng.”

“Chiêu hiền dung nương nường khách khí quá rồi, ai không biết phòng bếp trong cung nàng làm được nhiều món cực kỳ mỹ vị,” Yên quý tần đã rất mất mặt sau lần đại phong chư phi vừa rồi, nay đối diện với Trang

Lạc Yên vốn vào cung muộn hơn nàng ta mà đã lên tới hiên dung thì càng cảm thấy khó chịu trong lòng, “Bên cung của nàng mặc dù không có trà ngon nhưng cũng có mỹ thực níu được dạ dày Hoàng thượng đó thôi.”

Ý là muốn cười nhạo nàng dùng đồ ăn ngon giữ chân Hoàng đế chứ không phải vì nguyên nhân khác?

Trang Lạc Yên miễn cưỡng nhìn về phía Yên quý tần: “Yên quý tần nếu thích đồ ăn chỗ ta, lúc nào nhàn rỗi thì cùng ta dùng bữa một lần?”

Người dám cười ta dùng mỹ thực kéo Hoàng đế ở lại, ta còn cười người đến cả mỹ thực cũng không có đấy.

“Đa tạ ý tốt của hiền dung nương nương, tần thiếp không trọng việc ăn uống lắm.” Yên quý tần cười mà mặt mũi cứng đờ, “Vẫn không nên tới quấy rầy nương nương thì tốt hơn.”

Thục quý phi nhàn rỗi nhìn mấy nữ tử này đầu đá lẫn nhau, thối nhẹ cọng trà trên mặt nước, đợi Yên quý tần nói xong mới chậm rãi tiếp lời: “Xem ra Yên quý tần vẫn thích mỹ thực đấy, nếu không sao lại nhớ đến phòng bếp trong cung Chiêu hiền dung?” Nhẹ nhàng đặt tách xuống, nàng nhìn thoáng qua những người đang ngồi, “Ngay cả Hoàng thượng đều nói Chiêu hiền dung thích mỹ thực, vậy thì đương nhiên ham mê ẩm thực của nàng không so được với Chiêu hiền dung rồi.”

Đuôi lông mày của Hiền quý phi thoáng giật giật, Thục quý phi nói như vậy thật là không thừa chút mặt mũi nào cho Yên quý tần, tuy rằng Yên quý tần này bắt chước Thục quý phi lấy vũ đạo mà tranh sủng, tiếc rằng học được bề ngoài chứ không bắt chước được cả cốt cách bên trong, có vài thứ muốn mô phỏng cũng không làm được, vì vậy Tô Nhụy Tử là Thục quý phi mà Tiết Trần Dao chỉ là một quý tần.

Không thể trách Thục quý phi không nể mặt, là người ai cũng không thích có kẻ khác đập đường cũ của mình để đi lên, mà Yên quý tần này còn nói năng không biết thức thời, lảm lời lảm chuyện, chẳng trách người khác không cho nàng ta cơ hội giữ thể diện.

Thục quý phi dứt lời, sắc mặt Yên quý tần càng thêm khó coi, ý của Thục quý phi rõ ràng muốn ám chỉ nàng ta không so được với Trang Lạc Yên nhưng nàng ta lại không thể phản bác.

“Trà này kỳ thực không phải thứ gì quý giá, chỉ là tranh thủ hái được hoa mai nở đúng dịp tuyết rơi rồi phao chế mà thành, nhọc công các vị còn khen như thể nhân gian hiếm có vậy.” Giọng nói nhu hòa của Ninh phi vang lên, “Nói tới nói lui, chẳng qua chỉ là chút mới lạ mà thôi.”

Ninh phi thành công xua tan không khí ngột ngạt trong phòng, Trang Lạc Yên như không ý thức được mình cũng là một trong những thành viên của không khí xấu hổ ấy, lại uống thêm một hớp trà, “Tần thiếp chắc chỉ là một kẻ tầm thường không biết thưởng trà, chẳng qua thấy trà này đặc biệt ngon mà thôi.”

“Nhìn cách nương nương uống, tần thiếp cũng tin nương nương không biết thưởng thức trà đấy.” Tương quý tần che miệng cười nói, “Tần thiếp thất lễ, xin nương nương thứ tội.”

“Ta biết tí tí nghi tới diễn cổ ngữ tước mẫu đơn(*),” Trang Lạc Yên lắc đầu cười, “Đối với ta mà nói, trà của Ninh phi nương nương uống ngon, đó là chân lý lớn nhất, có phải thế không?”

(*) Ngưu tước mẫu đơn (Trâu ăn hoa mẫu đơn): Trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẫu đơn, chỉ coi đó là một loại cỏ ăn vào cho no mà thôi, câu này chỉ kẻ không biết thưởng thức, lãng phí thứ quý hiếm.

“Mùi vị của trà, khí khái của hương mai, sao có thể dễ dàng phẩm ra như vậy,” Từ chiêu dung nhàn nhạt cười nhẹ, “Hiên dung nương nương quả là thành thực.”

Nếu nói trong đám đàn bà con gái ở đây, ai khiến Trang Lạc Yên chịu không nổi, Từ chiêu dung mà đứng thứ hai thì không có ai xứng thứ nhất, loại làm ra vẻ văn chương thoát tục này khiến người ta ê cả răng, trò cười trong vườn mai mấy ngày trước, vị này đã quên rồi sao?

“Thành thực cũng có cái tốt của thành thực, cả ngày thương xuân buồn thu mới khiến người ta cảm thấy kiểu cách quái đản đấy.” Nhu phi cười khinh bỉ, “Những kẻ tục nhân như chúng ta đây đương nhiên không hiểu khí khái gì đó, khó trách Từ chiêu dung ngày ngày đội giá lạnh tới phẩm thưởng khí khái của hoa mai.”

Nhu phi vừa dứt lời, trong phòng vang lên một trận cười khe khẽ, chắc hẳn mọi người đều chưa quên trò cười của Từ chiêu dung mấy ngày trước, vì vậy không nhin được mà bật cười.

Nhìn vẻ khó coi của Từ chiêu dung, Trang Lạc Yên âm thầm thở dài trong lòng, người ra vẻ kiêu cách thì dù trời không thu cũng có người bắt thôi. Loại người thẳng tính như Nhu phi e là càng không chịu nổi cái vẻ vờ vĩnh của Từ chiêu dung, vì vậy mới nói ác khẩu đến thế.

Thục quý phi cười cười, lắc đầu, ra vẻ đùa giỡn nhìn về phía Trang Lạc Yên: “Có thể thấy được nàng đã lãng phí hoa mai Hoàng thượng ban cho rồi, may mà nàng không biết pha trà hoa mai, nếu không thì đoá mai đáng thương này đã vào bụng nàng cả rồi.”

“Thục quý phi nương nường chừa cho tần thiếp chút thể diện đi, nếu không tần thiếp chẳng còn mặt mũi nào ngồi đây nữa.” Trang Lạc Yên đỏ mặt, nâng tách trà như muốn che giấu sự xấu hổ của mình.

“Trẫm lại thấy ái phi nói rất có lý, cũng may hoa mai đáng thương này chưa vào bụng nàng ấy đấy.”

Âm thanh của Hoàng đế vang lên, mọi người đều đứng dậy thỉnh an.

Phong Cẩn vươn tay đỡ Thục quý phi đứng dậy, sau đó lại quay sang Trang Lạc Yên: “Nàng nên uống ít chút đi, nếu không trẫm cũng tiếc trà ngon này thay Ninh phi.”

Thục quý phi cũng hòa theo trêu ghẹo vài câu, sau đó liếc nhìn nữ tử áo đỏ phía sau lưng Hoàng đế: “Đây chẳng phải Trần tài nhân đó sao?” Lại trên dưới quan sát một chập, “Hoàng hậu nương nường thật tinh mắt, bộ váy đỏ này khoác lên người Trần tài nhân đúng là thích hợp nhất.”

“Tần thiếp tạ ơn lời khen của nương nường.” Trần tài nhân hâm mộ nhìn các phi tần trong phòng, đây đều là những vị chủ nhân có địa vị trong cung. Nàng tưởng tượng đến không lâu sau này mình cũng có thể được như bọn họ, khiến nô tài trong cung cẩn thận dè dặt hầu hạ mà không phải như bây giờ, nhìn thấy vị phi tần hơi có địa vị là đã phải quỳ xuống thỉnh an.

“Vừa rồi trẫm tình cờ gặp Trần tài nhân ở ngự hoa viên, nghe nói Ninh phi mời các ái phi thưởng thức trà nên tới xem sao.” Phong Cẩn ngồi xuống vị trí cao nhất, nhận tách trà Ninh phi dâng lên, “Các khanh đều ngồi đi, trẫm không đến để khiến các khanh mất hứng đâu.”

Có hẳn ở đây, mấy nữ tử này dù còn một chút hăng hái thưởng thức trà thì cũng đã mất sạch rồi. Trang Lạc Yên ngồi xuống chỗ mình, liếc nhìn Trần tài nhân đang ngồi ở vị trí thấp nhất, yên lặng trầm mặc.

“Mới rồi trẫm nghe nói Trần tài nhân cũng có tay nghề pha trà rất khá, tiếc là trẫm chưa từng uống trà nào tốt hơn trà ở chỗ Ninh phi đây.” Phong Cẩn uống một ngụm trà, nhìn về phía Ninh phi, “Quả là trà ngon, chẳng trách có tục nhân tà chịu tiếng ngư tước mẫu đơn cũng phải uống thêm vài ngụm.”

“Hoàng thượng khen thật rồi,” Ninh phi cười nhìn Trần tài nhân, “Hay là để thiếp ném thử trà của Trần tài nhân pha xem sao.”

“Cũng được, để nàng ấy pha thử một ấm xem thế nào.” Phong Cẩn đặt tách trà xuống, không quá lưu tâm nói.

Trần tài nhân nghe thấy vậy, nét mặt lộ vẻ vui mừng không thể che giấu, vội vàng hành lễ rồi đứng lên.

Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, Trần tài nhân này làm người quá đơn thuần rồi, chỉ chăm chăm lo giành lấy sự chú ý của Hoàng đế mà không nghĩ tới đây là tiệc trà của Ninh phi, đâu có chỗ cho nàng ta khoe tài nghệ. Đến một chút khiêm nhường cũng không có, thật không biết nàng ta quá tự tin hay là không coi Ninh phi ra gì nữa.

Dưới ánh nhìn của các phi tần khác, tư thế pha trà của Trần tài nhân quả là rất đẹp, bàn tay trắng nõn cầm ấm tử sa, lại kết hợp với một màu đỏ rực của làn váy, mỹ hoặc diễm lệ khó miêu tả thành lời.

Đợi khi trà rót tới trước mặt từng người, tách trà hoa mai của Ninh phi đã nguội ngắt.

Phong Cẩn nhấp một ngụm đầu tiên, gật đầu tán dương: “Mặc dù không thanh đậm bằng trà của Ninh phi nhưng cũng có chút vị riêng.”

Ninh phi cười nói: “Hoàng thượng đề cao thiếp quá rồi, trà của Trần tài nhân đúng là cũng có phong vị khác.”

Trang Lạc Yên yên lặng uống một ngụm, quả thật không tệ, chỉ tiếc pha nhầm nơi thôi.

“Trà cũng đã thưởng thức đủ, những trà cụ này nên thu lại đi.” Phong Cẩn buông tách trà, vẻ mặt dường như không thích trà của Trân tài nhân lắm.

“Vâng.” Trân tài nhân được Hoàng đế tán thưởng một câu, vui vẻ trong lòng, vội sai cung nữ cạnh mình thu dọn, “Lạc Nhi, thu trà cụ lại đi.”

Phong Cẩn lẳng lặng nhìn trà cụ bị thu lại, ngồi nói chuyện với các phi tần thêm một lát, qua chùng một nén nhang nữa mới quay sang nói với Ninh phi: “Cũng khá muộn rồi, trẫm nên về cung thôi.”

Các phi tần đều đứng dậy tiễn Hoàng đế, Phong Cẩn đứng lên đi được vài bước, đột nhiên dừng lại chỉ vào cung nữ Lạc Nhi đã quay lại phòng: “Trân tài nhân, cung nữ này hầu hạ bên cạnh khanh à, tên gọi là gì?”

Trân tài nhân cho rằng Hoàng đế vừa mất Lạc Nhi, dù rất khó chịu trong lòng nhưng vẫn cung kính trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, đây là đại cung nữ của thiếp, tên Lạc Nhi ạ.”

“Chữ ‘Lạc’ nào?” Phong Cẩn nhíu mày.

“Bẩm Hoàng thượng, là chữ ‘Lạc’ trong tư lự.” Trân tài nhân trả lời xong, đợi một lát vẫn không thấy Hoàng đế có phản ứng gì, bèn cẩn thận dè chừng ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Hoàng đế không có một tia cảm xúc.

“Người đâu, lời cung nữ Lạc Nhi này ra trượng tể.” Phong Cẩn lạnh nhạt nhìn thoáng qua Trân tài nhân, “Bảo điện Trung Tỉnh đưa một cung nữ khác tới cho Trân tài nhân.”

Trân tài nhân trắng bệch cả mặt nhìn Lạc Nhi bị mấy thái giám lực lưỡng lôi đi, một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần, hoàn toàn chẳng biết Lạc Nhi làm mất lòng Hoàng đế ở điểm nào.

“Tiệc trà đã xong, bốn cung nên quay về thôi.” Thục quý phi không nhìn Trân tài nhân, rời đi trước.

Mọi người lần lượt ra về, cho đến khi Trân tài nhân tỉnh tỉnh mê mê ra khỏi cung của Ninh phi, mới phát giác toàn thân mình đã lạnh như băng.

“Không tự nhìn lại xem mình là thứ gì, cũng dám dùng cái tên này, đáng đời bị trượng tể, mà Trân tài nhân này cũng thật can đảm, dám để cung nữ hầu bên mình dùng tên ấy, thật đúng là thứ không đáng lọt mắt.”

Nghe bọn thái giám bàn tán cách đó không xa, Trân tài nhân chợt lão đảo, gương mặt tươi tắn trắng bệch đến đáng sợ nổi bật trên nền áo đỏ rực.

“Lạc Nhi kia... vì sao lại bị trượng tể ạ?” Cung nữ đi bên Tương quý tần run run khẽ hỏi, hiển nhiên vẫn còn bị tình cảnh vừa rồi làm cho sợ hãi, một đại cung nữ cứ thế là mất mạng không rõ nguyên nhân.

“Hiện nay nổi bật nhất cung có mấy vị?” Tương quý tần bình thản hỏi.

“Còn có những ai ngoài mấy vị kia,” Cung nữ dìu Tương quý tần, hơi thắc mắc, “Nhưng có liên quan gì tới họ đâu?”

“Người có biết Chiêu hiền dung tên họ là gì không?” Tương quý tần nhìn xa xa, giọng châm chọc, “Ai bảo Lạc Nhi này theo một chủ tử như vậy, chết cũng không oan.”

Cung nữ chợt hiểu ra, thảo nào Hoàng thượng trượng tể nàng kia, khuê danh của Chiêu hiền dung chẳng cũng có một chữ “Lạc” đó sao, không chỉ đồng âm, đến cả cách viết cũng giống nhau.

“Hoàng thượng quả là sủng ái Chiêu hiền dung.” Cung nữ thì thào nói.

Tương quý tần không tỏ rõ ý kiến, chỉ cười nói: “Đúng là sủng ái.”

Một cung nữ bị trượng tể vốn chẳng phải việc gì nổi bật, một cung nữ dám mạo phạm tên tục của chủ tử mà bị trượng tể lại càng chẳng phải việc gì đáng nói, điểm đặc biệt duy nhất ở đây là cung nữ này bị chính Hoàng đế ra lệnh trượng tể.

“Ta còn tưởng là gì, thì ra là loại không có đầu óc,” Thục quý phi về đến cung của mình, nằm dài trên tháp quý phi, giọng đầy giễu cợt, “Một tài nhân nho nhỏ, dám để cung nữ cạnh mình lấy cái tên như vậy, lại còn dám gọi ra trước mặt bao người, không biết là thật sự không có đầu óc hay chẳng coi Trang Lạc Yên ra gì.”

Lăng Sa bóp vai cho nàng, nhỏ giọng phụ họa: “Chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, nường nường cần gì phải lưu ý.”

“Nàng ta thế mà lại giỏi cả vũ đạo lẫn trà đạo,” Thục quý phi cười khinh thường, gỡ vòng ngọc trên cổ tay ném qua một bên, nhắm mắt lại, “Trang Lạc Yên cũng thật biết nhẫn nhịn, tên của mình bị một cung nữ mạo phạm mà còn có thể không đổi sắc mặt, chẳng trách đã bị Hoàng thượng lãng quên rồi còn có thể phục sủng.”

“Ai biết nàng ta có dụng ý gì, nhờ đâu muốn giả hiền lương rộng lượng thì sao,” Lăng Sa nói, “Nô tì thấy vị Chiêu hiền dung này không đơn giản đâu ạ.”

“Nếu nàng ta đơn giản thì Mã tiếp dư đã không rơi vào kết cục thế kia, Trang tiếp dư cũng không bị chính tay Hoàng thượng rút thẻ bài,” Thục quý phi ngáp một cái, “Song, so với Hoàng hậu, tâm kế của nàng ta thua xa, cứ nhìn xem Hoàng thượng còn sủng ái nàng ta được bao lâu.”

Lăng Sa thấy chủ tử buồn ngủ rồi, không nhiều lời nữa, chỉ càng thêm cẩn thận hầu hạ, lòng lo lắng mơ hồ. Chiêu hiền dung kia không phải người đơn giản như vậy, song nghĩ đến thủ đoạn của chủ tử mình, lại cảm thấy bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi.

Mà lúc này, người bị cung nữ mạo phạm tên Trang Lạc Yên đang cầm bình nước nóng nghiêng người dựa trên ghế, nhìn những đồ vật trang trí trong phòng, khe khẽ thở dài.

“Vân Tịch.” Đặt bình nước nóng ủ tay xuống, Trang Lạc Yên ngồi thẳng người, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Vân Tịch vội vã đi vào, thấy chủ tử nghiêm nghị liền lo lắng hỏi: “Nường nường sao vậy?”

“Nghĩ cách điều tra xem Lạc Nhi bị trượng tử kia được phân đến chỗ Trần tài nhân như thế nào,” Trang Lạc Yên đứng lên, “Ngoài ra, chu cấp cho người nhà Lạc Nhi một khoản bạc, dù sao cũng chỉ là một nô tài vô tội.”

Vân Tịch vâng dạ nhận lời, thấy Trang Lạc Yên đứng trước cửa sổ liền mở miệng khuyên: “Chủ tử, thời tiết còn lạnh lắm, đừng nên đứng ở cửa lâu quá.”

“Được rồi, ta biết, em đi làm việc đi.” Trang Lạc Yên khoát tay, nhìn hoa tuyết bay lất phất ngoài cửa sổ, lần thứ hai thở dài một hơi, nhắm mắt lại.

“Bẩm nường nường, nội thị giám truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, Hoàng thượng hôm nay lật thẻ bài của người.” Phúc Bảo hớn hờ đi vào, hành lễ với Trang Lạc Yên, “Hoàng thượng còn đặc biệt truyền khẩu dụ, trời giá rét, mặt đất lạnh lẽo, chủ tử còn chưa khỏe lại, không cần nghênh thánh giá.”

Trang Lạc Yên gật đầu: “Ta biết rồi.”

Ở một nơi như hậu cung này, không có lấy một người bình thường, cho nên nếu muốn sống, còn là muốn sống thoải mái sung sướng, thì nhất định phải học cách không bình thường như những người này, nếu cứ giữ khư khư tam quan(*) của xã hội trước, chỉ e chết thế nào còn chưa biết đâu.

(*) Tam quan: Gồm thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Đã là người thì đều sợ chết, Trang Lạc Yên cũng vậy, cho nên nàng phải gắng giữ được ân sủng của Hoàng đế, ít nhất là khiến mình có được vị trí nhất định trong lòng Đế vương. Nàng không muốn sống một cuộc sống bị người chen ép ngày này qua ngày khác, đến chết cũng không được rạng mặt nở mày.

Người trong hậu cung này, dù là am hiểu một phương diện nào đó thì cũng có được gì, sở thích của Hoàng đế không phải bất biến, mà nữ tử không phải mãi mãi không già, Triệu Phi Yến đời Hán có vũ đạo khuyênh thành tuyệt điểm chẳng phải vẫn bại dưới tay một Triệu Hợp Đức kém mình đó sao? Thua cuộc rồi, cuộc sống đâu còn so được với xưa. Người khiến Triệu Phi Yến thất sủng là em gái ruột mà còn như vậy, nói gì đến tình cảnh lúc này của nàng.

Cuộc sống của nữ tử trong hậu cung chẳng dễ dàng gì, cho nên nàng không thể dư tình mà thương cảm cho người, chỉ có thể dốc sức nghĩ làm thế nào để mình sống sót mà thôi.

Phúc Bảo thấy vẻ mặt chủ tử nhà mình khác thường, không dám hỏi nhiều, chỉ có thể an tĩnh đứng bên cạnh, không biết chủ tử đang suy nghĩ gì nữa, ánh mắt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, cậu ta không khỏi cứng đờ người.

“Ta muốn tắm rửa thay y phục, bảo người chuẩn bị đi.” Trang Lạc Yên mỉm cười nhìn Phúc Bảo, quay người đi vào phòng tắm xuống ghế.

Phong Cẩm xử lý chính sự xong đã là giờ Hợi, hân hoan mệt mỏi tựa vào lưng ghế trên ngự liễn, nhắm mắt nghe hoa tuyết rơi rì rào khe khẽ, không hiểu vì sao đột nhiên nhớ tới màu đỏ tươi chói mắt trên áo choàng màu trắng tuyết của Chiêu hiền dung trên yến tiệc mừng Tám tháng Chạp ấy.

Có lẽ bởi vì màu đỏ trên nền trắng quá mức diễm lệ mới khiến hân hoan nhớ kỹ đến thế. Chậm rãi mở mắt, Phong Cẩm hỏi: “Cao Đức Trung, còn cách cung Hi Hòa xa không?”

“Bẩm Hoàng thượng, qua hồ sen trước mặt là cung Hi Hòa rồi.” Cao Đức Trung thấp giọng trả lời, liếc mắt lại phát hiện cạnh hồ sen tản ra luồng sáng màu lam rất quý dị, lấp lóe trong đêm tối khiến người ta kinh sợ.

Bên ngoài có mấy cung nữ nhát gan đã hét ầm lên, ông tức giận mắng: “Tất cả câm miệng, nhao nhao ồn ào ra thể thống gì hả?”

Phong Cẩm bình tĩnh nhìn ánh lửa màu lam lấp lóe trên mặt hồ: “Cao Đức Trung, người dẫn người tới đó xem sao.” Nói xong, chợt thấy đoàn người mang theo đèn lồng cung đình đi tới, dẫn đầu là Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ.

Thấy Trang Lạc Yên gặp được mình thì thở phào một hơi, đầu mày Phong Cẩm hơi động đậy, hân hoan xuống kiệu: “Trời lạnh như thế, sao ái phi lại ra đây?”

Khi đối phương đến gần, Phong Cẩm mới thấy trán Trang Lạc Yên còn rịn mồ hôi, trâm cài đầu dao động liên hồi, ngay cả một chiếc áo choàng ngoài cũng chưa khoác, biết nàng vội vã chạy tới, bèn cởi áo choàng trên người khoác lên vai Trang Lạc Yên: “Trẫm không việc gì, nàng không cần lo lắng.”

“Thiếp ở cửa cung chợt nghe thấy tiếng thét nên vội ra xem.” Trang Lạc Yên không nói là lo lắng cho Hoàng đế, mặt lộ vẻ lúng túng né tránh ánh mắt hân hoan, “Khiến Hoàng thượng chê cười rồi.”

Ở cửa cung? Nàng lại đang chờ mình, thảo nào đến nhanh như vậy. Nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của đối phương, Phong Cẩm mỉm cười: “Trẫm biết tâm ý của nàng.”

Trang Lạc Yên vui đầu càng thấp.

Cao Đức Trung dẫn vài thái giám đến gần hồ sen, mặt hơi biến sắc, bởi vì thấy trên mặt nước cạnh hồ có một thi thể cung nữ đang nổi lập lờ, mà ngọn lửa màu xanh kỳ lạ đang cháy trên người nàng ta, nhưng trên áo cung nữ này không có vết cháy sém.

Tình cảnh quý dị trước mặt khiến mấy tên thái giám sau lưng Cao Đức Trung sợ tái mặt. Cao Đức Trung lại bình tĩnh hơn, không đi tới chạm thử thi thể kia mà quay đầu đi về phía Hoàng đế, thấy Chiêu hiền dung đã chạy tới liền hành lễ với hai người: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài phát hiện trong hồ có vài thứ không sạch sẽ, xin Hoàng thượng di giá.”

Màn quý dị này không ít người thấy, e rằng ngày mai sẽ truyền khắp hậu cung.

Phong Cẩm lấy tay che mắt Trang Lạc Yên, bình tĩnh nói: “Dọn dẹp sạch sẽ đi.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung nhìn Chiêu hiền dung đang được Hoàng đế che chở, mặt không đổi sắc lùi ra.

Gặp phải loại chuyện xui thế này mà Hoàng thượng vẫn không hề có một chút bất mãn với Chiêu hiền dung, Chiêu hiền dung đúng là không thể khinh thường.

Theo Hoàng đế trở lại cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên không che giấu bất an trong mắt: “Hoàng thượng, đã xảy chuyện gì vậy?”

Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng nàng: “Không có chuyện gì lớn đâu, Cao Đức Trung sẽ xử lý được, muộn rồi, đi nghỉ thôi”

Hai người nằm lên giường, Trang Lạc Yên tựa vào ngực Phong Cẩn, một lúc lâu sau, chợt nghe Phong Cẩn hỏi mình: “Ngủ được không?”

“Hoàng thượng chưa ngủ sao?” Trang Lạc Yên uốn mình, còn chưa ngủ mà phải duy trì một tư thế thì rất cực khổ đó.

“Ừ, từ mai đã khai triều rồi, sứ thần mấy tiểu quốc tới triều bái cũng ra về, trước đây với mấy nước bần hàn như Cao Mỹ đều nhận được ban thưởng còn nhiều hơn cả những gì họ triều cống, ái phi nghĩ sao?” Phong Cẩn đột nhiên mở miệng hỏi.

“Cao Mỹ quốc ư?” Trang Lạc Yên sững sốt một chút, bèn nói, “Mấy hôm trước, cung nữ trong cung thiếp còn nói Thái tử Cao Mỹ tặng lễ vật cho thiếp, Hoàng thượng không đề cập tới, thiếp cũng quên mất đấy.”

“Thế à,” Phong Cẩn hơi nâng giọng, “Trẫm không biết Thái tử Cao Mỹ thức thời như vậy, y tặng nàng cái gì?”

“Thiếp không nhìn, nghe nói là mấy cây nhân sâm lâu năm, không có gì đặc biệt cả.” Trang Lạc Yên bĩu môi tỏ vẻ thất vọng, “Còn nhờ thiếp nói tốt mấy câu cho họ, không biết họ có ý gì, nói tốt gì cơ?”

Phong Cẩn khẽ cười thành tiếng, Cao Mỹ quốc có lẽ thấy mình không nhiệt tình với họ như tiên đế, cảm thấy bất an nên mới đi lấy lòng phi tần của mình. Chắc hẳn Trang Lạc Yên không phải người duy nhất được tặng quà, nhưng chắc chắn là nha đầu gốc duy nhất nói trắng ra như vậy.

“Nhân sâm lâu năm cũng coi là vật hiếm có, nàng còn nói nó như củ cải vậy.” Phong Cẩn cười, kéo Trang Lạc Yên vào lòng, “Xem ra trẫm quá cưng chiều nàng rồi.”

“Thiếp có Hoàng thượng, còn cần mấy thứ đó làm gì.” Trang Lạc Yên hừ nhẹ một tiếng, “Nói gì thì nói, thiếp có Hoàng thượng là đủ rồi.”

Phong Cẩn nghe nói thế, trái tim thoáng bồi hồi một chút, cuối cùng vẫn chỉ vỗ nhẹ lên lưng Trang Lạc Yên, chậm chậm nói: “Nàng tất nhiên còn có trẫm rồi.”

Trang Lạc Yên lại rúc vào lòng Hoàng đế, hai người ai cũng không thấy được vẻ mặt người kia, nhưng cử chỉ đều thân thiết không gì sánh được, như thể một đôi vô cùng yêu nhau.

Không biết bao lâu sau, Trang Lạc Yên đã mơ mơ màng màng ngủ, dường như nghe được có tiếng thở dài bên cạnh, đến khi mở mắt ra, lại cảm thấy là mình nghe nhầm.

Bên cạnh hồ sen ngoài cung Hi Hòa, Cao Đức Trung bình tĩnh nhìn cung nữ bị vớt lên: “Có chắc đây là cung nữ trong cung của Nhu phi nương nương?”

“Bẩm công công, chắc chắn ạ.” Một tiểu thái giám trả lời, “Nô tài có quen cung nữ này mà.”

Cao Đức Trung lại nhìn cung nữ kia một cái: “Nếu đã vậy, để người bên cung Nhu phi nương nương tới nhận mặt xem sao.”

“Khiêng đi đi, bảo người tra cẩn thận một chút.” Cao Đức Trung phẩy phẩy tay trước mũi như muốn xua mùi khó chịu, cung nữ bị người khiêng đi khuất, ông cười nhạt, “Người trong hậu cung này, lá gan càng lúc càng lớn.”

Trong cung đình có chuyện kỳ quái gì là chưa thấy, chỉ chút chuyện như vậy thì dọa được mấy ai.

Nhìn qua thì biết, không phải nhắm vào Nhu phi thì là nhắm vào Chiêu hiền dung. Có điều, bất kể là ai, chuyện này chỉ e sẽ không dính được lên người Chiêu hiền dung.

Dù sao thì, cử chỉ của Hoàng thượng đêm nay đã tỏ ý rất rõ ràng, việc này không liên quan đến Chiêu hiền dung nương nương rồi.

Sáng hôm sau, Trang Lạc Yên tỉnh dậy rất sớm, Hoàng đế vẫn còn nằm bên cạnh, nàng chú ý thấy lông mi Hoàng đế hơi rung rung, biết hẳn cũng đã thức, không rõ vì sao vẫn chưa chịu mở mắt ra.

Trang Lạc Yên cẩn thận dè dặt vươn tay sờ nhẹ lên vành tai Hoàng đế một cái, sau đó thu tay về rất nhanh, nhắm chặt mắt lại, vờ như còn đang ngủ say.

Ấm áp trên vành tai truyền tới khiến Phong Cẩn ngừng thở, thật lâu sau, hẳn mới chậm rãi mở mắt, trong ánh nhìn là những tình cảm phức tạp.

Thửa thiếu thời, hẳn từng nghe một cung nữ hầu hạ cạnh mình nói, ở quê nàng ấy có tục lệ, lúc người chồng ra ngoài, người vợ sẽ sờ lên vành tai chồng để bày tỏ vương vấn cùng chúc phúc, động tác hôm nay của Trang Lạc Yên là ngẫu nhiên hay từng biết phong tục kia?

Nhìn nữ tử nằm bên hai mắt nhắm nghiền không dám đối diện với mình, Phong Cẩn chậm chậm ngồi dậy, vén màn gọi cung nữ thái giám vào hầu hạ, ngoảnh đầu lại đã thấy Trang Lạc Yên ngồi dậy.

“Hoàng thượng tỉnh lúc nào thế ạ?” Trang Lạc Yên lộ ra vẻ bất an rồi lại như cố gắng che giấu, “Thiếp ngủ say quá.”

“Trẫm tỉnh nhưng thấy nàng còn đang ngủ nên không đánh thức nàng.” Phong Cẩn giang hai tay để cung nữ chỉnh lại áo bào ỳnh, thấy Trang Lạc Yên thả lỏng hơn bèn vui vẻ đi đến bên giường, hơi khom lưng nhìn vào mắt nàng, đến tận khi đối phương đỏ bừng mặt mới thu hồi ánh nhìn, đứng thẳng người cười nói, “Trẫm thấy ái phi càng lúc càng đáng yêu đấy.”

Tên nhãi này lại dám đùa giỡn chị đây!

Tâm trạng rất tốt, Phong Cẩn mang theo đoàn người rời khỏi cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên xoa mái tóc đen rối tung, khom người đứng ở cửa cung nhìn theo bóng người đi xa dần, đến tận khi không thấy rõ thánh giá nữa mới quay người về phòng, ngồi vào trước gương trang điểm.

“Thính Trúc, chuyện hôm qua ngoài cung có đồn đại gì không?” Trang Lạc Yên để Thính Trúc và Vân Tịch chải tóc ỳnh, còn bản thân chọn trang sức trong hộp.

“Đồn đại trong cung thì nhiều lắm, ly kỳ nhất là cung nữ kia chết oan, ngọn lửa màu lam trên người nàng ta là oán khí thoát ra.” Thính Trúc không dám nói nhiều, lo Trang Lạc Yên sợ, chỉ lược thuật vài câu rồi nhanh nhẹn kết lại, “Nhưng bây giờ không có ai dám đẩy lên người nương nương.”

“Không phải không có người dám đổ tội lên đầu ta,” Trang Lạc Yên thở dài, vuốt lên mép tóc, “Hôm qua Hoàng thượng nghỉ ở đây, việc này đã nói lên thái độ của Hoàng thượng, kẻ tính kế ta không còn cách nào mà thôi.”

“Nô tì cũng nghe nói sáng sớm nay Cao tổng quản cho trưng tể mấy tên nô tài, chẳng lẽ là Hoàng thượng...” Thính Trúc cẩn thận nghĩ lại, chắc hẳn đúng rồi, liền dừng câu chuyện, vấn cho Trang Lạc Yên một búi phi thiên kế, “Bất kể ra sao, tóm lại không có quan hệ gì với chúng ta.”

Trang Lạc Yên cười cười, để mặc Vân Tịch và Thính Trúc chăm chút mái tóc mình.

Nàng không tin thực sự có chuyện ma quỷ, thường những chuyện càng quỷ dị khác thường thì càng có khả năng do con người bày ra.

Ra khỏi cung Hi Hòa, Phong Cẩn nghĩ hôm nay hình như hơi lạnh, đột nhiên lại nhớ tới chuyện tối qua, liền hỏi thái giám hầu hạ bên cạnh: “Tiểu Cát Lợi, chuyện tối qua Cao Đức Trung tra được đến đâu rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, hôm qua Cao tổng quản cả đêm không ngủ, sáng nay cho trưng tể mấy tên nô tài lắm miệng, nô tài nghe nói người chết là cung nữ trong cung Nhu phi ạ.” Tiểu Cát Lợi cẩn thận trả lời, “Có lẽ đã có tin rồi.”

“Ừ,” Phong Cẩn gật đầu, “Nô tài lắm miệng đúng là không nên giữ lại, Cao Đức Trung làm tốt lắm. Gọi người tới cung Cảnh Ương nói một tiếng với Hoàng hậu, nếu còn nô tài nào lắm miệng, trực tiếp trưng tể đi.”

“Vâng.” Tiểu Cát Lợi vội bảo người bên cạnh tới cung Cảnh Ương truyền khẩu dụ của Hoàng thượng.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu nghe xong khẩu dụ của Hoàng đế, cho thái giám truyền chỉ ra về, lạnh lùng lên tiếng: “Bổn cung biết mà, vừa đầu năm đã không được an bình, qua tháng Giêng lại có mấy người mới vào cung, đến lúc đó không biết còn thành thế nào nữa đây.”

“Đâu cần quan tâm sẽ loạn thế nào, nương nương là chính cung Hoàng hậu, cứ mặc người khác đầu thôi, chẳng có gì ảnh hưởng được đến người.” Hiền quý phi tiếp lời, cười nhẹ, “Nương nương chỉ cần ngồi xem diễn là được.”

“Đúng vậy, những người cũ như chúng ta đã sớm không có thánh sủng rồi, chỉ cần ngồi nhìn mấy cô nương trẻ tuổi đi tranh đoạt với nhau thôi,” Hoàng hậu thở dài, “Chuyện tối qua không biết là ai giở trò, thật đúng là không ra gì.”

“Nương nương là mẫu nghi thiên hạ, mấy nha đầu ranh này làm sao so được.” Hiền quý phi cười cười, tiếp lời, “Nói vậy, Hoàng thượng và nương nương có cùng suy nghĩ, đều không dung được mấy thứ thủ đoạn chẳng ra gì này.”

Hoàng hậu trào phúng: “Cứ chờ mà xem, mấy ngày tới bổn cung còn định cho điện Trung Tĩnh thả những cung nữ trên hai mươi tư tuổi về nhà, vốn đang bận rộn đến đau cả đầu, ai biết trong cung còn có người rảnh rỗi đến thế. May mà hôm nay có người chia sẻ bớt cung vụ, nếu không thì đúng là lo không xuể.”

Nghe Hoàng hậu nói vậy, Hiền quý phi còn muốn nói thêm gì đó, chợt bên ngoài truyền vào tiếng thái giám thông báo.

“Ninh phi nương nương tới.”

Đã đến canh giờ các phi tần tới thỉnh an, Hiền quý phi không định lên tiếng tiếp, sau khi Ninh phi vào phòng lại cùng Ninh phi tán gẫu mấy chuyện vặt vãnh hằng ngày.

“Nghe nói tối qua Hoàng thượng nghỉ ở chỗ Chiêu hiền dung,” Hiền quý phi nói như thể than thở, “Chiêu hiền dung này cũng thật vất vả, ba lần bảy lượt gặp chuyện không đầu, cũng may phúc phận dày, nếu không...”

Ninh phi cười nhạt: “Chiêu hiền dung đương nhiên có phúc khí.” Nói đến đó liền không tiếp tục nữa.

Hiền quý phi cũng không nói thêm, chốc lát sau, các phi tần lần lượt tới, không ai nói đến chuyện tối qua, bởi làm gì còn ai không biết sáng sớm có người bị thái giám thân cận của Hoàng đế trượng tể, bọn họ không ngốc đến mức cố tình đi chạm tới điều cấm kỵ này của Hoàng đế.

Đợi đến khi Trang Lạc Yên xuất hiện, các phi tần cũng chỉ quanh co lòng vòng vài câu, vẫn không người nào dám chạm chọc trực tiếp đến nàng. Ai bảo vị này đang được lòng Hoàng đế nhất cơ chứ, nếu là người khác e đã bị nói là điềm xui rồi.

Trang Lạc Yên cũng làm bộ không thấy ánh mắt quan sát của mọi người, chỉ yên tĩnh ngồi, đến tận khi cùng các phi tần rời khỏi cung Cảnh Ương vẫn không thấy ai dám khiêu khích.

Đúng là được sủng ái và không được sủng ái khác nhau quá nhiều, nếu chuyện hôm qua phát sinh trong phạm vi cung điện của một phi tần không được sủng, không biết lúc này nàng ta sẽ lo lắng đến nước nào.

“Ta sẽ nhìn xem nàng ta có thể đắc ý được bao lâu.” Tô tu nghi nhìn theo kiệu của Trang Lạc Yên đi xa dần, khó chịu ra mặt, ngồi lên kiệu của mình.

Tương quý tần nhìn bộ dáng của Tô tu nghi, thầm nhủ, vị này chỉ e bây giờ còn không thấy rõ hiện thực đâu. Trước đó Yên quý tần được sủng như vậy cũng đã điểm trong danh sách tấn phong, đột nhiên tới ngày tấn phong lại không có tên nàng ta, chuyện ấy nếu nói không liên quan đến Chiêu hiền dung thì nàng nhất định không tin.

Không cần biết vì Chiêu hiền dung đâm ngang chuyện này hay là Hoàng thượng thiên vị cung chiêu nàng ta, điều đó có thể chứng minh được ít nhất một điểm, đối địch ra mặt với Trang Lạc Yên không phải chuyện hay ho gì.

Có thể Khổng uyển nghi nói cũng có lý, chớ cần người thường không hay sửa.

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn nghe Cao Đức Trung báo cáo, ánh mắt rất tĩnh lặng, hỏi: “Trên người cung nữ có vật gì khả nghi?”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài cho xem xét, phát hiện trên người cung nữ đó có một ít bột tương tự bột lân ạ.”

“Bột lân?” Phong Cẩn hứng thú nhướn mày, “Vậy thì đúng là thú vị đấy.”

Người khác không biết bột lân có tác dụng gì nhưng Phong Cẩn lại rất rõ, trước đây hắn từng xem một nghệ nhân diễn ảo thuật, vì hiếu kỳ nên gọi nghệ nhân này lại hỏi rõ, mới biết thứ gọi là “ma trời” lơ lửng trong bóng đêm là do bột lân gây ra.

“Bẩm Hoàng thượng, ở điện Trung Tĩnh có một thái giám có tổ tiên là nghệ nhân ảo thuật, có thể giải thích được nguyên do xuất hiện đám lửa kỳ quái kia, thì ra là do đám bột lân rắc trên người cung nữ gây nên.” Cao Đức Trung thấy Hoàng đế không tò mò hỏi kỹ, biết ngài đã rõ nguyên nhân, lại bổ sung, “Nô tài ở trong cung đã nhiều năm như vậy mà cũng không biết bột lân còn có tác dụng này, đúng là kiến thức quá nông cạn.”

“Đừng nói người, trăm cũng chỉ ngẫu nhiên biết được tác dụng này của bột lân.” Tâm tình Phong Cẩn tốt hơn một chút, “Người không biết cũng là lẽ thường, chi e trong cung không có mấy người biết việc này.”

“Hoàng thượng học rộng tài cao, nô tài không được một phần vạn của người.” Cao Đức Trung lại nghi ngờ hỏi tiếp, “Người nọ biết rõ đó là con đường Hoàng thượng chắc chắn sẽ đi qua để tới cung Hi Hòa, cố tình làm ra một màn quỷ dị như vậy, không biết có tính toán gì?”

“Chỉ e rằng, bởi vì là con đường trăm chắc chắn sẽ qua nên mới có người bày ra chuyện đó.” Phong Cẩn nhàn nhạt nói, “Nếu thân phận của cung nữ và nguyên do đám lửa lạ đã rõ, chuyện này để Hoàng hậu tra một chút. Hậu cung lại gặp phải loại chuyện này, thực khiến người ta khó chịu.”

“Vâng, nô tài xin tới cung Cảnh Ương truyền ý chỉ của Hoàng thượng ngay.” Cao Đức Trung thấy Hoàng đế không hài lòng khi xảy ra chuyện vừa rồi, không dám nhiều lời, vội nhẹ giọng xin lui.

Lại nói, dạo này vận khí của Hoàng hậu đúng là không được tốt lắm, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện không may, mà hết lần này đến lần khác, nàng đều không biết được nguyên do, nay Hoàng đế đã không vừa ý với Triệu gia, chỉ sợ ngày sau cái ghế Hoàng hậu này càng lúc càng khó ngồi.

Hoàng hậu vừa nhận được ý chỉ cấm truyền chuyện này từ Hoàng đế, nay lại nhận được ý chỉ yêu cầu nàng nghiêm tra, lòng cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu. Vị Chiêu hiền dung này đúng là gặp không ít chuyện, dăm bữa nửa tháng lại có bất trắc, nàng là một Hoàng hậu mà cứ như Thượng thư bộ Hình, Hoàng đế lại lần nào cũng chỉ chăm chăm che chở thanh danh vị kia, nàng có muốn nương chuyện này làm gì đó cũng phải cân nhắc cẩn thận.

“Nương nương, giờ nên xử lý thế nào?” Hòa Ngọc cau mày, “Chuyện Chiêu hiền dung sảy thai vừa mới chìm xuống được vài ngày, nay lại có chuyện thế này... Hay là nô tì đi gọi Hiền quý phi nương nương tới cùng bàn cách?”

“Người cho rằng Giang Ánh Tuyết bây giờ còn toàn tâm toàn ý làm việc cho bốn cung?” Hoàng hậu cười nhạt, “Nay nàng ta đã là quý phi, dưới gối lại có đại hoàng tử gửi nuôi, chỉ ở bên dưới bốn cung thôi, sao lại không sinh tâm tư khác?”

“Hiền quý phi nương nương vẫn rất thân thiết với nương nương, chắc sẽ không...” Hòa Ngọc nói được nửa chừng lại do dự.

“Hậu cung này làm gì có tình tử muội.” Hoàng hậu điều chỉnh lại sắc mặt, bình tĩnh gọi thái giám cung nữ tâm phúc tới, phân phó vài chuyện cho họ đi làm.

Trong đình Châu Tú, Trang Lạc Yên nhìn hoa tuyết bay lả tả bên ngoài, lại quay sang nhìn mấy người ngồi cùng, bàn tay ôm bình nước ủ ấm chặt thêm một chút.

Kỳ thực nàng tuyệt đối không muốn tới chỗ Từ chiêu dung thể nghiệm “lạc thú” thường thức trà trong tuyết lạnh, cũng không muốn cùng trò chuyện về sinh hoạt hằng ngày với một Ninh phi, Hiền quý phi mà

nàng không quen thuộc là bao, hiện tại nàng chỉ ao ước được về cung chui vào ổ chăn hưởng thụ sinh hoạt hủ bại của mình.

Trong ngày tuyết rơi, chuyện tốt đẹp nhất chẳng phải là được nằm trong ổ chăn ấm áp mềm mại mà hưởng thụ sao, vì sao nàng phải ngồi ở trong cái đình thông thoáng gió lạnh này, mặc dù có trà nóng, có điểm tâm, có lò than, nhưng nàng vẫn cảm thấy khó chịu khắp người đây.

Vì sao nàng lại ngứa chân đến nỗi chọn con đường này mà đi cơ chứ? Đáng đời mi đi cũng không biết chọn đường, đáng đời mi đừng phải kẻ không nên đừng, Trang Lạc Yên âm thầm tự xỉ vả.

“Uống trà ở đây quả cũng có một phong vị khác.” Hiền quý phi cầm tách trà nhấp một ngụm, “Bổn cung cũng đã vài ngày chưa có dịp ngắm nhìn phong cảnh trong cung rồi.”

“Hiền quý phi nương nương và Ninh phi nương nương phải cùng Hoàng hậu nương nương giải quyết cung vụ, tất nhiên bận rộn luôn rồi.” Từ chiêu dung nói, “Tần thiếp không phải để ý đến công việc trong cung, song chỉ ngắm thôi cũng thấy những việc này vô cùng phức tạp.”

“Hoàng hậu nương nương mới là người thực sự bận rộn, chúng ta chẳng qua chỉ theo nương nương giúp một tay mà thôi, không được hưởng tiếng của Hoàng hậu nương nương.” Hiền quý phi đặt tách trà xuống, “Nay hậu cung lại xảy ra không ít chuyện phiền lòng, chỉ e Hoàng hậu nương nương lại phải bận rộn vài ngày chẳng được nghỉ ngơi đây.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn ba người, không rõ Hiền quý phi nói những lời này có dụng ý gì. Hiền quý phi là phe Hoàng hậu, mọi người trong cung đều hiểu, song lúc nói mấy lời vừa tâng bốc vừa thông cảm với Hoàng hậu không hiểu sao lại làm người nghe cảm thấy giả tạo.

Ninh phi gật đầu: “Hiền quý phi nói rất phải.”

Từ sau khi Trang Lạc Yên “sẩy thai”, quyền lợi của Hoàng hậu bị phân cắt, lúc này Từ chiêu dung cố tình nói ra chuyện đó, ngoại trừ cố ý lấy lòng Hiền, Ninh nhị phi thì còn có ý khiến Trang Lạc Yên sượng mặt.

Trang Lạc Yên không phải kẻ ngu, chỉ là không rõ vì sao Từ chiêu dung lại hận mình đến thế, chẳng lẽ vì mình quá tục khí, xung khắc với khí chất thanh cao u sầu của nàng ta?

“Chiêu hiền dung này giờ không nói gì, hay là có tâm sự?” Thái độ của Hiền quý phi đối với Trang Lạc Yên hết sức thân thiện, không cần biết nguyên nhân là gì, chí ít cũng không khiến Trang Lạc Yên mất mặt.

“Nương nương quả là tinh ý.” Trang Lạc Yên trưng ra nụ cười miễn cưỡng, “Gần đây tần thiếp luôn ngủ không được yên giấc, đôi khi lại mơ hồ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, ngỡ người như vậy là thất nghi trước mặt nương nương rồi.”

“Ai da, nào có cái gì mà thất nghi hay không thất nghi, Hiền quý phi tự tay rót thêm trà nóng vào tách của Trang Lạc Yên, “Sức khỏe muội còn chưa khôi phục hoàn toàn, bổn cung chỉ lo muội nghỉ ngơi không tốt sẽ bất lợi. Nay muội còn trẻ lại được ân sủng của thánh thượng, có gì mà không thể nghĩ thông suốt như thế.”

Trang Lạc Yên lộ ra một nụ cười gượng gạo, nâng tách trà uống một ngụm: “Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp vô dụng, làm phiền nương nương lo lắng rồi.”

“Tâm tư của hiền dung nương nương nặng nề như thế, quả thực sẽ làm tổn thương bản thân đấy.” Từ chiêu dung cười nhìn Trang Lạc Yên, “Có một số việc dù nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Trang Lạc Yên quay sang nhìn Từ chiêu dung: “Từ chiêu dung nói có lý, không chỉ có một số việc nghĩ nhiều vô ích, ngay cả làm nhiều cũng vô ích mà thôi.”

Nụ cười trên mặt Từ chiêu dung thoáng chốc cứng đờ, bàn tay nắm tách trà cũng siết chặt, rốt cuộc không nói nổi một lời.

Ninh phi tựa như không nghe thấy sự châm chọc trong lời nói của hai người, mỉm cười chỉ ra một nơi cách đó không xa: “Các vị nhìn xem, phía trước có phải Trần tài nhân không?”

Trang Lạc Yên nhìn theo tay Ninh phi, thấy xa xa có một nữ tử áo đỏ đang đi tới, tuyết rơi trắng trời khiến nàng không thấy rõ mặt người này.

Nhưng trong cung mà ăn mặc rực rỡ diễm lệ như vậy, chắc chỉ có Trân tài nhân mới phong mà thôi.

“Chói mắt như vậy, chắc là Trân tài nhân rồi.” Từ chiêu dung nhè nhẹ thở dài, “Hoa đỏ trong tuyết trắng, không gì nổi bật hơn.”

Những kẻ nhả nhận thanh tao có đôi khi cũng nói được những câu rất thiếu đạo đức, Trang Lạc Yên dờ mắt, song đúng là chỉ có Trân tài nhân Nga My này mới ăn mặc rực rỡ phô trương như thế trong hậu cung mà thôi.

Trân tài nhân không ngờ sẽ có vài vị phi tần phân vị cao ngồi trong đình này uống trà ngắm tuyết, vội vàng quỳ xuống thỉnh an bên ngoài đình, tuyết lạnh đâm vào đầu gối khiến nàng đau buốt.

“Trân tài nhân không cần đa lễ, bên ngoài tuyết lớn vào, trong này cho ấm.” Hiền quý phi đã mở miệng, ba người Trang Lạc Yên đương nhiên không có ý kiến gì.

Từ chiêu dung cố ý liếc nhìn Trang Lạc Yên một cái, cung nữ thân cận của vị này phạm phải tên tục của Trang Lạc Yên nên mới bị Hoàng thượng cho trượng tể. Phạm phải tên tục của chủ tử là chuyện nói lớn cũng được, nói nhỏ cũng không sai, nếu chính chủ không truy cứu, vậy không phải chuyện to tát gì, nếu cố tình truy cứu thì đánh chết cũng không quá đáng.

Trang Lạc Yên này trưng ra vẻ thiện lương bề ngoài nên không hạch tội, lại để Hoàng thượng lập uy giùm nàng ta, không biết nên nói cung nữ kia không may hay vận khí của Trang Lạc Yên quá tốt.

Trân tài nhân đi vào trong đình, rụt rè không dám nhìn Trang Lạc Yên bọc bộ áo choàng trắng ngồi một bên, đại cung nữ trước đây của nàng bị Hoàng thượng cho trượng tể vì ạm vào tên của vị này, nàng sợ vị này sẽ bắt nạt với mình.

Trang Lạc Yên không muốn đề cập đến cung nữ đã chết đó, đương nhiên sẽ không cố tình lấy chuyện này bắt bẻ người khác, thấy Trân tài nhân vào trong đình, nàng không nói thêm gì, chỉ mặc cô bé kia đứng trong một góc.

“Trân tài nhân đến đây làm gì vậy?” Từ chiêu dung lười biếng hỏi.

“Bẩm Từ chiêu dung nương nương, Yên quý tần thích hoa mai trong vườn mai phía tây, bảo tần thiếp tới đó hái một ít ạ.” Trân tài nhân thận trọng trả lời, hiển nhiên vụ lần trước đã khiến nàng khép mình đi nhiều, tiếc rằng vẫn chưa đủ thông minh.

Từ chiêu dung nhìn bộ váy đỏ rực trên người cô nàng, nhíu mày: “Mai vàng ở vườn phía tây đúng là có một phong vị khác.” Từ Lâm Nguyệt hiên tới vườn mai phía tây rất xa, Tiết Trân Dao này thật biết làm khó người khác.

Hiền quý phi gạt đầu: “Hoa mai vườn phía tây đến cả Hoàng thượng cũng khen đẹp, mấy ngày nay Chiêu hiền dung không có dịp đi xem, quả có hơi đáng tiếc đấy.”

Trang Lạc Yên cười nói: “Nương nương xin đừng cười tần thiếp, tần thiếp biết loại bánh hoa mai nào ngon nhưng không biết loại hoa mai nào đẹp hơn đâu ạ.”

Ninh phi nghe vậy, hơi nở nụ cười: “Quả nhiên Hoàng thượng nói muội thích ăn không phải không có nguyên do.”

Hiền quý phi gạt đầu: “Quả đúng như vậy.” Vị này nếu không phải thích ăn, đứa bé trong bụng chưa chắc đã rớt, người trong hậu cung này không quản được cái miệng thích ăn và không quản được cái miệng thích nói đều đáng sợ như nhau.

Trân tài nhân nhìn mấy người ngồi trên đôn kê đệm dày, uống trà nóng trêu ghẹo lẫn nhau, còn bản thân phải đứng trong góc như một nô tài, không nén được phần hận trào lên trong lòng, những người này nhan sắc chưa chắc hơn mình, chẳng qua ỷ vào xuất thân tốt hơn mới có được địa vị như ngày hôm nay.

Trong hậu cung này bất kỳ người nào cũng có thể khiến nàng phải cúi đầu, ai cũng có thể làm nàng run sợ, rõ ràng dung mạo nàng chẳng thua ai, vì sao phải ở dưới bọn họ, nàng không cam lòng!

Trang Lạc Yên chú ý sắc mặt của Trân tài nhân đang đứng trong góc, lòng lại rất hiểu cảm giác khi chứng kiến sự chênh lệch địa vị lớn như vậy, có điều, đây là hậu cung, không cam lòng thì có thể làm được gì!

Huống chi, cung nữ của người này vì mình mới bị trượng tể, loại chuyện khiến người mất thể diện kia không phải chuyện nhỏ, nếu nàng ta có cơ hội vươn lên, tuyệt không có lợi. Nàng không muốn người này leo lên chỗ cao rồi đối nghịch với mình.

Làm một thành viên của hậu cung, đôi khi phải nhẫn tâm với người khác một chút.

Đang nghĩ lan man, chợt Trang Lạc Yên thấy vài tên thái giám vội vã đi về phía này, thấy mấy người bọn họ, đầu tiên đều lễ phép thỉnh an, sau đó nói: “Bẩm các vị chủ tử, Hoàng hậu nương nương sai bọn nô tài mời Trân tài nhân tới cung Cảnh Ương một lát ạ.”

Hiền quý phi tò mò hỏi: “Có việc gì sao?”

Thái giám cầm đầu nói: “Nếu các vị chủ tử có thời gian, xin mời cùng đến.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn Trân tài nhân, chuyện gì liên quan đến vị này nhỉ?

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 17

Chương 17

Trang Lạc Yên theo mọi người tới thiên điện của Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu và Thục quý phi đã có mặt, đuôi mày nàng thoáng động, cùng người khác thỉnh an xong, ngồi xuống chỗ dành ỉn.

“Hôm nay gọi các vị tới đây là bởi vì bốn cung có vài vấn đề muốn nhờ Trân tài nhân chỉ giúp.” Hoàng hậu thối nhẹ tách trà trên tay, chỉ dùng đuôi mắt liếc qua Trân tài nhân một cái, như thể nàng ta là thứ gì đó thấp hèn, không đáng để tâm.

Trân tài nhân nghe Hoàng hậu nói vậy, dự cảm bất thường dậy lên trong lòng, chân hơi lão đảo, quỳ sụp xuống đất.

“Trân tài nhân làm sao thế, bốn cung còn chưa hỏi mà nàng đã sợ đến mức này rồi?” Hoàng hậu đặt tách trà xuống bàn, mắt vẫn không nhìn Trân tài nhân đang khiếp sợ run rẩy.

“Nương nương là người đứng đầu hậu cung, là mẫu nghi thiên hạ, tự thân đã có suy nghĩ, tần thiếp... tần thiếp...” Trân tài nhân không được học nhiều, lúc này bối rối càng không tìm được từ để nói, mà càng không biết nói gì lại càng thêm sốt ruột, luống cuống.

“Ý nàng là bốn cung trông rất đáng sợ?” Hoàng hậu nhướn mày nhìn Trân tài nhân, hừ lạnh, “Bốn cung lại nghĩ Trân tài nhân đây mới có lá gan lớn hơn người đấy, nếu không thì làm sao dám lợi dụng bột lân để làm mưa làm gió trong cung?”

“Nương nương, tần thiếp không hiểu nương nương nói gì.” Trân tài nhân mở to mắt, không rõ vì sao tội danh này lại chụp lên đầu mình.

“Người xuất thân卑微, may mắn có được vài phần tài mạo như Thục quý phi nên mới được thánh ân mà phong tài nhân, ai ngờ lại sinh lòng đố kỵ sủng phi khác, hại chết một cung nữ rồi giả họa cho người. Nếu không phải bột lân này bán đứng người, bốn cung còn không biết, Trân tài nhân không chỉ có vũ đạo xuất sắc mà còn có kỹ năng ảo thuật hơn người.”

Mấy lời này của Hoàng hậu sao nghe như thể muốn kéo thù chuốc hận cho Thục quý phi và Nhu phi vậy, Trang Lạc Yên nghiêng mắt liếc nhìn hai người này. Nói đến Nhu phi cũng thấy rất khả nghi, hồi trước cung nữ bị Thái hậu trượng tể ở vườn đào là người trong cung Nhu phi, hiện nay chết trong hồ sen cũng là

cung nữ của Nhu phi, nếu không phải do Trang Lạc Yên tin chắc rằng chỉ số thông minh của Nhu phi này không thấp như vậy, nàng nhất định sẽ hoài nghi hai cung nữ này có quan hệ gì đó với chủ tử mình.

“Nương nương, tần thiếp oan uổng. Tần thiếp không biết vì sao trong hồ sen lại có người chết, cũng không biết vì sao sẽ phát sinh chuyện kỳ quái khác, xin nương nương minh giám.” Mặc dù Trần tài nhân là một kẻ thiếu đầu óc nhưng cũng nghe ra Hoàng hậu đang nói đến chuyện phát sinh ở hồ sen cạnh cung Hi Hòa, nhưng việc này có liên quan gì tới nàng đâu?

“Miệng người liên tục kêu oan, chỉ e trong lòng lại đang thấp thỏm sợ hãi vì sao chuyện này lại bại lộ, phải không?” Hoàng hậu lười biếng hỏi ngược, “Người nói không hiểu, vậy sao lại biết hồ sen đã xảy ra chuyện kỳ quái gì, Hoàng thượng đã cấm nói đến việc này, các phi tần khác đều không hay biết, sao người lại rõ ràng như thế?”

“Hôm nay tần thiếp ra ngoài, tình cờ nghe thấy hai cung nữ nói chuyện sau hòn non bộ,” Trần tài nhân vội vã giải thích, “Việc này không liên quan tới tần thiếp.”

“Trước đó có bao nhiêu cung nhân lắm miệng bàn chuyện này đã bị trượng tử, còn cung nữ nào dám liều mạng nói đến chuyện này ở nơi lúc nào cũng có thể có người đi qua, Trần tài nhân biện bạch quá vụng rồi đấy.” Hoàng hậu nói, “Bổn cung đã điều tra rõ, đám lửa màu lam trên người cung nữ là do bột lân tạo thành, phi tần trong cung nào có ai biết mấy chiêu trò thấp kém này, chỉ có người xuất thân dê tiện, có cơ hội học được mấy thứ đó từ những người làm xiếc trong cung, vì vậy bổn cung đã cho người đi thăm dò, quả nhiên sự việc có dính líu đến người.”

Nói xong, không đợi Trần tài nhân biện minh, Hoàng hậu liền cho người áp giải một cung nữ trông rất bình thường đi vào: “Nữ nghệ nhân ảo thuật này tên là Hồng Dược, nàng ta đã khai tất cả rồi, Trần tài nhân còn gì để giải thích không?”

Trang Lạc Yên nhìn Trần tài nhân không ngừng thanh minh và kêu oan, cuối cùng vẫn bị định tội dưới sự trầm mặc của mọi người ngồi đây, án mạng ở hồ sen thế là khép lại.

Nguyên nhân phát sinh hiện tượng ma trời là do phốt-pho cháy, Trang Lạc Yên biết điều này, nhưng Hoàng hậu nói đúng, người bình thường hoàn toàn không thể biết bí ẩn đó, vậy thì chỉ Trần tài nhân là người có xuất thân bình dân, lại từng có cơ hội trao đổi với các nghệ nhân làm xiếc mới là đối tượng đáng nghi nhất, cũng là đối tượng chịu tội thích hợp nhất.

Một tài nhân nho nhỏ, không có gia tộc đỡ lưng lại thích ăn diện lộng lẫy, dùng làm người gánh tội thay quả là lựa chọn hợp lý hơn cả.

Trang Lạc Yên nhìn Trần tài nhân quỳ gối giữa phòng, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nữ tử này đã té xuống vũng bùn của số phận lần thứ hai, có điều không biết lần ngã này liệu có lấy luôn mạng nàng ta hay không nữa?

“Nếu sự tình đã rõ, tần thiếp xin cáo lui trước.” Thục quý phi đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Trần tài nhân, “Kẻ xuất thân dê tiện, chung quy vẫn là thấp hèn.” Dứt lời, quay sang dịu dàng cúi đầu chào Hoàng hậu rồi thông thả ra khỏi thiên điện.

Nhu phi cũng đứng lên cúi đầu chào Hoàng hậu: “Trong cung tần thiếp có người uổng mạng vô cớ, may nhờ Hoàng hậu nương nương điều tra rõ ràng, tần thiếp xin tạ đại ân của nương nương.”

Hoàng hậu ôn hòa nói: “Bổn cung là người đứng đầu hậu cung, việc này là trách nhiệm của bổn cung.”

Ninh phi và Hiền quý phi cũng có mặt ở đó, nghe Hoàng hậu nói vậy, trên mặt không có nhiều biểu cảm lắm.

Trang Lạc Yên không có hứng thú nghe những lời này, kiếm cớ ra về, còn chưa đi được mấy bước, Từ chiêu dung theo sau đã gọi: “Chiêu hiền dung có từng nghĩ tới vì sao Trần tài nhân lại hãm hại mình không?”

Trang Lạc Yên hơi nhún gối với Từ chiêu dung: “Nương nương có cao kiến gì chẳng?”

Từ chiêu dung cười cười: “Chiêu hiền dung thông tuệ hơn người, sao lại không nghĩ ra, chỉ tiếc cho cung nữ trẻ kia.”

“Nương nương thiện tâm, ngược lại là tàn thiếp không phải, trước đây khi Hoàng thượng hạ chỉ trượng tể, tàn thiếp nên đứng ra xin giúp.” Trang Lạc Yên lộ vẻ áy náy.

Sắc mặt Từ chiêu dung thoáng biến đổi, lời này dính đến Hoàng thượng rồi, nàng ta biết mình chọn không đúng chủ đề, đành miễn cưỡng cười cười: “Chẳng qua chỉ là một nô tài dám mạo phạm tên của chủ tử, đúng là đại bất kính, Hoàng thượng yêu thương Chiêu hiền dung, nàng ta bị trượng tể cũng đáng.”

Trang Lạc Yên tươi tỉnh hơn, không phản bác cũng không đồng ý, Từ chiêu dung âm thầm cảm hận trong lòng, nhưng lại không có cách nào nổi giận với đối phương, đành cố gắng nhịn xuống, nay người này được sủng ái hơn, nàng ta tạm thời không làm gì được.

Sau khi hai người tách ra, nụ cười trên môi Trang Lạc Yên dần biến mất, Vân Tịch và Thính Trúc đi bên, lo lắng nhìn nàng. Thính Trúc ngập ngừng một lát rồi mới lên tiếng: “Nương nương, Từ chiêu dung nay không còn được như xưa, người không cần để ý đến lời nàng ta làm gì.”

“Có gì đáng cho bồn cung để ý đâu,” Trang Lạc Yên thở dài một hơi, “Đầu xuân tới sẽ có mỹ nữ mới tiến cung, đến lúc đó ai biết tình cảnh sẽ thành thế nào.”

Vân Tịch cười nói: “Dù là ai tiến cung, nô tì tin rằng nương nương vẫn có địa vị trong lòng Hoàng thượng.”

“Địa vị...” Trang Lạc Yên miễn cưỡng cười cười, sau đó mới chú ý, nơi này cách cung Cảnh Ương không xa lắm, bèn nói, “Về cung thôi.”

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn nghe Hoàng hậu nói xong, chậm rãi tiếp lời: “Ý của Hoàng hậu là chuyện này do Trần tài nhân làm?”

“Bẩm Hoàng thượng, đã tra rõ, nhân chứng cũng đã cung khai, đúng là Trần tài nhân.” Hoàng hậu dừng một lát, “Hoàng thượng thấy có điểm nào đáng ngờ sao?”

“Hoàng hậu làm việc, trầm tất nhiên yên tâm.” Phong Cẩn cười, kéo tay Hoàng hậu ngồi xuống, “Mấy ngày nay trong cung bận bịu nhiều việc, nàng vất vả rồi.”

“Hoàng thượng là phu quân của thiếp, thiếp là thê tử của người, phu thê như một, thiếp làm hết thấy những việc này đều không thấy cực khổ.” Hoàng hậu dịu dàng cười.

Phong Cẩn nhìn Hoàng hậu, vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng: “Tấm lòng của nàng, trầm hiểu.” Nói xong, quay sang phân phó với Cao Đức Trung, “Bảo ngự thiện phòng làm món canh cát tường bách hợp mà Hoàng hậu thích, hôm nay Hoàng hậu dùng bữa với trẫm.”

“Thưa vâng.” Cao Đức Trung nghe xong bèn lui ra ngoài, đến cửa mới hơi ngẩng đầu, lơ đãng đưa mắt liếc nhìn hai người đang nắm tay nhau, rõ ràng cảm thấy rất xa mà lại rất gần, mà lúc tưởng như thật gần lại ngỡ xa vạn dặm.

“Ngoài song tuyết đã rơi mờ đất, trong màn hương tị lửa chưa tàn(*)...” Từ chiêu dung đứng bên cửa sổ, nhìn hoa tuyết lả tả bay ngoài trời, sắc mặt hiện lên vẻ tịch liêu không sao nói thành lời, “Liễu Như, đã bao nhiêu ngày Hoàng thượng không đến Sướng Thiên lâu?”

(*) Trích trong “Nam hương tử” của Trầm Bội, nhà thơ nữ đời Thanh, miêu tả cảnh người con gái tài ba nhưng tịch liêu trong khuê phòng giao hòa cùng tuyết, hay giao hòa cùng thiên nhiên.

“Nương nương...”

“Ta vẫn nhớ năm ấy Hoàng thượng nói, người là thiên tử, ở cạnh ta luôn khiến tâm tình người vui vẻ lên, lại vì ta thích ngắm cảnh nên ban thưởng tòa lầu này cho ta, rồi còn tự mình ban tên Sướng Thiên lâu.” Nàng vọng qua cửa sổ nhìn về phía cung Kiền Chính, “Nay mới bao lâu, một Trang Lạc Yên phân vị thấp hơn ta đã có cung Hi Hòa, mà ta vẫn ở lại trong tòa lầu này, Hoàng thượng cũng dần quên mất có một người như ta trong đây rồi.” Từ chiêu dung cười khổ, “Có lẽ không lâu sau đó, Hoàng thượng sẽ triệt để quên nơi này.”

“Nương nương, không đâu, chẳng qua mới khai triều nên Hoàng thượng hơi bận rộn không có thời gian mà thôi...”

Liễu Như còn chưa nói xong, đã bị thái giám đi vào cắt đứt: “Bẩm nương nương, hôm nay Hoàng thượng lật thể bài, là... cung Hi Hòa ạ.”

“Lại là cung Hi Hòa...” Từ chiêu dung hơi biến sắc, “Ban đầu gặp ở vườn trúc, ta đã cảm giác Trang Lạc Yên kia là một đối thủ đáng gờm, nay nhìn lại thì quả đúng như vậy.”

“Hồi đó Yên quý tần chẳng phải cũng từng được sủng ái như vậy, nay vẫn chỉ là một quý tần nho nhỏ,” Liễu Như an ủi, “Biết đâu Chiêu hiền dung lại là một Yên quý tần thứ hai.”

“Nếu nàng ta là một Yên quý tần thứ hai, vậy sao chỉ trong một năm ngắn ngủi, Hoàng thượng đã đưa nàng ta lên hàng trắc nhị phẩm hiền dung, còn độc chiếm một cung.” Ánh mắt Từ chiêu dung trở nên sắc bén, “Chỉ sợ ả sẽ là một Thục quý phi thứ hai.”

Nếu không phải vì Tô Nhụy Tử, hôm nay nàng chắc đã ở phân vị “phi” trắc nhất phẩm, đâu chỉ là một chiêu dung chính nhị phẩm?

Trang Lạc Yên cùng Hoàng đế nằm trên giường, mấy lần trước tuy Hoàng đế lật thẻ bài của nàng song bởi lo nàng mới “sẩy thai” nên vẫn đơn thuần chỉ là ngủ mà không làm gì khác, hiện tại đã qua một tháng, Hoàng đế cuối cùng cũng không muốn sắm vai Liễu Hạ Huệ nữa.

Yêu tinh đánh nhau một trận sáng khoái vui vẻ xong, Hoàng đế thỏa mãn ôm Trang Lạc Yên: “Mỗi lần ôm ái phi trẫm luôn cảm thấy thật mỹ mãn.”

Trang Lạc Yên kỳ thực rất muốn trả lời một câu rằng nàng cũng rất hài lòng, có điều trên mặt vẫn phải bày ra vẻ ngượng ngùng e lệ rất đúng điệu.

“Từ hôm nay sứ thần các nước đều chuẩn bị ra về, tối mai sẽ cử hành dạ yến, nàng cũng đến dự đi.” Hoàng đế lại cố ý bổ sung một câu, “Lễ vật thưởng cho Cao Mỹ quốc trẫm đã định ra rồi, tính ngang phân nửa giá trị lễ vật bọn họ tiến cống để thưởng lại, không có lý nào chủ nhân trả lễ cho hạ nhân còn nhiều hơn lễ nhận được.”

Giờ khắc này Trang Lạc Yên cảm thấy đồng chí Hoàng đế kia thật là vừa mắt, bèn nói: “Thiếp cũng thấy vậy, hạ nhân vẫn nên an ổn làm hạ nhân thì hơn.”

“Xem ra cách nghĩ của ái phi và trẫm rất giống nhau,” Phong Cẩn cười, hôn lên trán Trang Lạc Yên một cái, “Trẫm từ nhỏ đã không thích những tiểu quốc chỉ biết đến vôi tiền này, ái phi quả đúng là bảo bối trong tim trẫm.”

Tim của anh chắc phải rộng lắm nhỉ, nếu không sao chứa hết được ngần ấy “bảo bối”? Trang Lạc Yên rất khinh bỉ trước kiêu tán tình ngọt ngào không cần nghĩ ngợi của Hoàng đế, ngoài miệng lại nói: “Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, còn thiếp chỉ là không cam lòng mà thôi.”

“Ái phi đâu biết, hồi trước trẫm cũng là không cam lòng như vậy,” Phong Cẩn rất hài lòng trước cách kiêu ngạo rất đáng yêu của Trang Lạc Yên, cảm khái nói, “Năm ấy trẫm còn nhỏ, nhìn Cao Mỹ tùy tiện đưa ra vài thứ không đáng tiền tiến cống cho ta, rồi nhận được hàng đồng ban thưởng đắt giá từ phụ hoàng, vẫn thấy không cam lòng đến tận bây giờ, hôm nay cuối cùng đã xả được nỗi giận trong lòng bấy lâu.”

Nghe nữ tử trong lòng cười khe khẽ vì lời nói của mình, Phong Cẩn siết vòng tay thêm chặt, lòng ấm áp dạt dào.

Đàn ông luôn có mối nối cũ, còn phụ nữ luôn lưu luyến tình xưa, vì vậy khi hai sinh vật này ở bên cạnh nhau, cuộc sống thực tế giống như phim tâm lý nhiều tập chứ không phải truyện cổ tích.

Trang Lạc Yên tự tay đeo một miếng ngọc bội cho Hoàng đế, giữ tư thế nửa ngồi ngược lên nhìn, ngưỡng mộ đong đầy ánh mắt: “Hoàng thượng, trời vẫn lạnh lắm, đi đường phải cẩn thận.”

“Trẫm biết, gần đây sức khỏe nàng không được tốt, nàng mới là người nên cẩn thận đấy.” Phong Cẩn nâng Trang Lạc Yên dậy, vuốt lên mái tóc đen xòa tung sau lưng nàng, “Mấy ngày trước trẫm đã bảo điện Trung Tỉnh cho người dọn dẹp hồ sen, năm nay hoa sen sẽ vẫn đẹp như năm ngoái.”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên bỗng dưng mở to mắt, rồi lại lập tức dờ đi, “Thiếp luôn luôn gây phiền toái cho Hoàng thượng.”

“Sao ái phi lại nghĩ vậy, trong lòng trẫm, nàng không phải là một nỗi phiền toái.” Phong Cẩn kéo nàng vào lòng, “Nàng là người trẫm yêu, không được nói như vậy nữa. Hậu cung này không ít người, tâm tư nàng thanh khiết thiện lương, khó tránh khỏi bị người ghen ghét, trẫm tin vào tâm hồn nàng, vì vậy không cần phải lo lắng nhiều như thế.”

Buông nữ tử trong lòng, tự tay lau đi lệ trên khóe mắt nàng, Phong Cẩn cười nói: “Thời gian không còn sớm, trẫm nên vào triều rồi, nàng nghỉ thêm một chút đi.”

“Cung tiến Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên dựa vào cạnh cửa, lưu luyến nhìn theo bóng dáng Hoàng đế xa dần.

Phong Cẩn quay đầu lại, thấy Trang Lạc Yên còn lưu luyến nhìn theo mình, khóe miệng hơi cong lên, quay người rời khỏi cung Hi Hòa.

Mười lăm tháng Giêng – tiết Nguyên Tiêu, là ngày lễ đầu tiên của năm mới, các chủ tử trong cung đều sai nô tài của mình làm một chiếc đèn lồng thật đẹp, tối đó đốt nến treo lên cây, tỏ ý cầu phúc với trời cao.

Các phi tần của hậu cung đều vắt óc nghĩ cách trang trí đèn, mong muốn đèn của mình có thể lọt vào mắt Hoàng đế, bởi vì tối đó Hoàng đế sẽ chọn ra chiếc đèn lồng đẹp nhất.

Ngự hoa viên thấp thoáng bóng hồng tha thướt lộng lẫy, các phi tần mang theo cung nữ thân cận, oanh yến nói cười, như tiên cảnh giữa nhân gian.

Hoàng đế cùng Hoàng hậu nắm tay đi tới, nhìn ngắm những chiếc đèn treo khắp nơi, bình phẩm từng cái từng cái.

“Đèn năm nay đẹp hơn năm ngoái rồi.” Hoàng hậu chỉ vào một chiếc đèn lồng vẽ tiên đồng dâng đào, “Trông rất sống động, là đèn của ai đây?”

Một thái giám đứng bên cạnh bước lại nhìn bảng tên trên đèn, lại quay về bẩm báo: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, đèn này của Tô tu nghi làm ạ.”

“Tô tu nghi thật dụng tâm.” Nụ cười của Hoàng hậu nhạt đi một chút, “Thưởng.”

Phong Cẩn liếc nhìn chiếc đèn, không bình phẩm gì, lại quay sang nhìn bốn phía, đột nhiên chỉ vào một chiếc tròn vo, “Lấy chiếc đèn kia xuống cho trẫm xem một lát.”

Thái giám bước lên gỡ chiếc đèn xuống, Phong Cẩn nhận lấy nhìn kỹ, lập tức cảm thấy cười không được mà bực cũng không xong.

Chiếc đèn lồng này được làm thành hình con heo con, không xấu xí như heo thường mà tròn xoe, ngây thơ đáng yêu, trên bụng heo còn đề hai câu thơ, chữ khá đẹp nhưng thơ thật chẳng ra sao.

“Heo này chỉ ở trên trời có, nhân gian thấy được mấy lần đâu.”(*) Phong Cẩn cười, ho một tiếng, nhìn bảng tên dưới đèn, “Chiêu hiền dung, một bài thơ hay như vậy, vào tay nàng lại bị hủy hoại thành thế này.”

(*) Sửa lại từ hai câu trong bài thơ “Tặng Hoa khanh” của Đỗ Phủ.

Đứng lẫn trong đám người, Trang Lạc Yên thấy đèn của mình bị Hoàng đế xách ra, khóe miệng thoáng giật giật, húng bao ánh mắt trên chóc “thăm mỹ kỳ cục” từ các phi tần, thì lễ với Hoàng đế một cái: “Bẩm Hoàng thượng, thiếp tự nhận thấy bộ dáng con heo này ngây ngô đáng yêu, heo khác không thể sánh được, vì vậy mới nghĩ chỉ có câu thơ này mới xứng với heo ấy mà thôi.”

“Thì ra thơ bình thường không xứng với chiếc đèn con heo này,” Phong Cẩn nhắc chiếc đèn lại nhìn một lát, “Coi như cũng có sáng tạo, Cao Đức Trung, thu chiếc đèn này về, đừng dọa đến những người khác.”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn chiếc đèn trông chẳng ra sao kia, lại nhìn theo bóng Cao Đức Trung rời đi, đó chẳng phải lối đi về phía cung Kiền Chính hay sao?

“Đèn của Chiêu hiền dung quả thật đặc biệt.” Tô tu nghi nửa cười nửa không nhìn Trang Lạc Yên, không chờ Trang Lạc Yên trả lời, lại đi nhanh về phía Thục quý phi.

Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, các đồng chí khác xuyên không mà dùng mấy hình chibi khoe tài nhất định sẽ nhận được một đồng lời trẫm trò khen ngợi, vì sao đến lượt nàng lại thành bi thảm thế này?

Quả nhiên, hiện thực và tiểu thuyết tuyệt không giống nhau, thẩm mỹ của cổ nhân và người hiện đại cũng không cùng một cấp bậc.

“Chiếc đèn này của ai? Mỹ nhân cầm đèn, trông rất đẹp và vui mắt.” Phong Cẩn chỉ vào một chiếc đèn mỹ nhân, lập tức có cung nhân lấy xuống.

“Sương trắng phơi trên thềm, đêm khuya lan dệp lụa, toan rủ bức rèm thưa, ngắm trăng thu sáng tỏ.”(*) Phong Cẩn đọc bài thơ trên đèn, liếc nhìn các phi tần sau lưng, không nói thêm gì, chỉ sai một thái giám thu đèn lại.

(*) Bài “Nỗi oán nơi thềm ngọc” của Lý Bạch, bản dịch thơ của Trần Trọng San.

Thục quý phi nhìn chiếc đèn mỹ nhân, lại chéch mắt nhìn về phía sau, trên mặt thoáng hiện lên vẻ coi thường.

“Làm điệu làm bộ khiến người ta ê cả răng.” Tô tu nghi cười khinh bỉ, song cũng không dám quá lớn tiếng.

Hoàng hậu hình như nghe được lời Tô tu nghi nói, nghiêng vai nhìn về phía Thục quý phi. Thục quý phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hoàng hậu, không có ý nhường.

Hai người nhanh chóng dời mắt, nhưng Trang Lạc Yên bắt gặp trọn vẹn cảnh này, chép miệng cảm khái, hai người này chỉ cần dựa vào ánh mắt là có thể đánh một trận long trời lở đất rồi.

Sau tiết Nguyên Tiêu, mọi người trong cung liền nghe được một tin mới từ cung Kiền Chính truyền ra, Hoàng đế lật thể bài của Từ chiêu dung ở Sướng Thiên lâu.

Trang Lạc Yên nghe được tin, không khỏi nhú mày, Từ chiêu dung lần này lại phục sủng hay là Hoàng đế nổi hứng nhất thời? Nếu là cái trước thì không được hay lắm, vị này dường như có địch ý rất khó hiểu với mình.

Buổi sáng tỉnh dậy, Phong Cẩn dang hai tay để Từ chiêu dung sửa lại áo bào ình, thấy Từ chiêu dung quỳ xuống đất thắt giày, Phong Cẩn vươn tay nâng dậy: “Sàn lạnh, việc này để cung nữ làm là được.”

“Làm chuyện gì vì Hoàng thượng, thiếp cũng cam tâm tình nguyện.” Từ chiêu dung thắt dây giày xong mới đặt tay mình lên tay Phong Cẩn, chậm chậm đứng dậy.

“Nếu nàng bị lạnh, trẫm sẽ đau lòng.” Phong Cẩn vuốt lên tóc Từ chiêu dung, lại cảm thấy mái tóc này không được mượt mà như tóc Chiêu hiền dung, lập tức thu tay về, “Trẫm nên đi rồi.”

Đi tới cửa, Phong Cẩn quay lại, chỉ thấy Từ chiêu dung rất cung kính khom người cúi đầu, kính cẩn có thừa, lại cũng nhiều thêm một chút nhạt nhẽo buồn tẻ.

Hoàng đế đi rồi, Từ chiêu dung mới ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy lưu luyến không rời và cả hoang mang không rõ.

Sáng sớm đi trên con đường lát đá, hơi lạnh xông lên mặt khiến Trang Lạc Yên hít sâu một hơi. Nay tuy đã không còn tuyết rơi nhưng cái lạnh của buổi sớm mùa xuân vẫn khiến người ta khó chịu.

“Nương nương, trời lạnh như thế, người nên đi kiệu thôi.” Thính Trúc kéo áo choàng lại cho Trang Lạc Yên, “Đừng để lạnh người kéo ồm.”

“Ta đâu có quý giá như vậy,” Trang Lạc Yên cười cười, ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy nghi trượng màu vàng sáng của Đế vương phía xa xa. Nàng nhìn đoàn người khuất dần, ánh mắt không có một tia cảm xúc, cho đến khi không còn nhìn thấy mới nhàn nhạt nói, “Đi thôi.”

Thính Trúc lo lắng nhìn chủ tử mình, cẩn thận đỡ tay nàng: “Nương nương, cẩn thận dưới chân.”

Tháng Giêng vừa qua, hậu cung lại nghênh đón tiết Hoa Triêu – mừng Hai tháng Hai, ngày lễ sắc phong cho các phi tần cũng đã ấn định vào hôm đó.

Trang Lạc Yên mặc bộ lễ phục thêu hải đường của hiền dung, tiếp nhận sắc ấn Hoàng hậu tự tay ban cho, làm lễ ba quỳ chín lạy với Hoàng hậu, sử quan đứng bên ghi lại, lúc này nàng mới chân chính trở thành hiền dung nương nương.

Hoàng hậu thấy khi Trang Lạc Yên quỳ lạy, dải ngọc trên bộ điều bằng vàng cài bên tóc lay động rất khẽ, dáng vẻ rất thỏa đáng, môi mới nở nụ cười: “Mong muội đặt Thánh thượng trong lòng, không được buông lỏng.”

“Tần thiếp ghi nhớ lời Hoàng hậu nương nương dạy bảo.” Trang Lạc Yên lần thứ hai hành lễ.

“Được rồi,” Hoàng hậu gật đầu, “Lui ra đi.”

Trang Lạc Yên lẳng lặng đứng qua một bên, nghe gọi tên phi tần được sắc phong tiếp theo, thất thần nghĩ, trong cung đình, phân vị càng cao hạn ngạch càng ít. Hiện nay phi tần phân vị cao chẳng có mấy người, không biết sau này có bao kẻ phải xuống ngựa, lại có bao người bò được lên trên.

Lễ sắc phong hoàn tất, Hoàng hậu dẫn theo các phi tần tới ngự hoa viên ngắm hoa, cây trong ngự hoa viên đã được treo dây hoa giả, nếu nhìn sơ qua còn tưởng cả vườn hoa nở sớm.

Hoàng hậu nhận mảnh giấy ngũ sắc do cung nữ đưa tới, lấy một đoạn dây đỏ cột lại, treo lên cành hoa, cảm khái nói: “Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, mỗi tiết Hoa Triều, bổn cung đều treo một mảnh giấy màu lên cành, đến nay đã qua nhiều năm như vậy, hoa vẫn đẹp như xưa, mà nhan sắc bổn cung lại ngày một phai nhạt.” Nói xong, nàng quay sang các phi tần, “Các muội cũng treo một cái đi.”

Thục quý phi nhận mảnh giấy do cung nữ dâng lên, cười nói với Hoàng hậu: “Nếu Hoàng hậu nương nương phai sắc thì chúng ta chẳng phải đã sớm tàn hết nhan sắc rồi sao?” Ngón tay trắng nõn đẹp như ngó sen thắt một nút đỏ thật đẹp, mảnh giấy màu đã treo lên cành.

Trang Lạc Yên nghĩ, Hoàng hậu nói vậy thật ra là muốn ám chỉ mấy người các nàng rồi sẽ có một ngày xuống sắc, có điều đã là nữ tử thì sẽ có một ngày già đi, lấy sắc tranh tình nhất định sẽ phải nhận kết cục sắc suy tình bạc. Nàng muốn nửa đời sau sống thư thái qua ngày thì còn phải tốn nhiều công sức đây.

Thất bừa một nút, Trang Lạc Yên lấy khăn Thính Trúc đưa lên lau tay, sau đó quay sang ngắm những bông hoa giấy trông rất sống động này.

Không thể không nói, tài nghệ của người xưa thật làm người ta được mở mắt một phen, kiếp trước nàng chưa từng thấy hoa giấy đẹp nhường này.

“Hôm nay là ngày hội trăm hoa, lát nữa bổn cung đưa chư vị tử muội đi tế bái Hoa thần, Thục quý phi phải dâng thêm một nén nhang đấy.” Hoàng hậu chậm rãi nói, “Thành tâm gửi gắm, kiên định như đá vàng, Thục quý phi không nên lãng phí cơ hội tốt như hôm nay.”

“Hoàng hậu nương nương quan tâm tần thiếp như vậy, thật khiến tần thiếp vừa mừng vừa sợ, chi bằng tần thiếp cũng thay Hoàng hậu nương nương dâng thêm một nén nhang?” Thục quý phi cười đáp.

“Bổn cung không giống Thục quý phi, Thục quý phi vẫn nên cầu ình nhiều hơn mới được.” Hoàng hậu cười nhìn đám cỏ xanh mướt mắt, cử chỉ tao nhã thanh thoát khó lòng miêu tả.

Khóe miệng Trang Lạc Yên hơi giật giật, lúc đầu nàng còn chưa hiểu ý của Hoàng hậu, ngẫm nghĩ cả ngày mới hiểu ra.

Theo lối suy nghĩ kinh dị của người xưa, tiết Hoa Triều cũng là tiết Hoa thần, hoa là bộ phận sinh sản của cây, vì vậy Hoa thần có thể phù hộ nữ tử sinh con đẻ cái, nữ tử có chồng quỳ lạy Hoa thần là có thể có con. Hoàng hậu nói vậy rõ ràng đang cười nhạo Thục quý phi là con gà mái không biết đẻ.

Trang Lạc Yên đồng tình nhìn vẻ mặt tươi cười mà vẫn cứng ngắc của Thục quý phi, mỹ nhân có khác, nụ cười cứng ngắc như thế mà vẫn thật đẹp mắt.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Nghe đến tiếng truyền báo, Trang Lạc Yên theo mọi người quỳ xuống, biết ngay mà, Hoàng đế nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội ngắm hoa xinh người đẹp như hôm nay.

Phong Cẩn miễn lễ, nhìn các phi tần, nói: “Hôm nay là ngày lành ngắm hoa, trăm đã cho người lựa hoa rồi, các nàng tự chọn lấy cây trăm mình thích đi.”

Mấy cung nữ bưng khay lại gần, Trang Lạc Yên nhìn thấy trên khay có các loại hoa, đều không phải hoa thật mà là làm từ giấy màu, nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra thật giả.

Hoàng đế tự tay lấy một đóa mẫu đơn cài cho Hoàng hậu, sau đó mọi người mới bắt đầu chọn, ai nấy đều tránh không lấy mẫu đơn.

Trang Lạc Yên tiện tay lấy một đóa bách hợp màu hồng phấn, vừa đưa tới thái dương, chợt nghe phía sau truyền đến một giọng nói.

“Chiêu hiền dung quả thực thanh nhã xuất trần, chọn bách hợp hồng phấn đúng là không thể hợp hơn.”

Trang Lạc Yên quay đầu lại, người vừa nói là một vị đã lâu chưa gặp, Trang tiếp dư.

Trang Lạc Yên nhìn tỉ tỉ cùng cha khác mẹ của mình, trên mặt lộ vẻ vui mừng: “Bệnh của tỉ tỉ đã đỡ rồi sao, chỗ ta còn một ít thuốc bổ đó, lát nữa sẽ nói Vân Tịch đưa qua cho tỉ.”

“Thuốc đó quý lắm, tần thiếp đều chưa dùng hết, hiền dung nương nương không cần ban thêm đâu.” Trang tiếp dư hơi cúi người.

“Bổn cung chút nữa thì quên mất, hai nàng là tỉ muội.” Thục quý phi nhìn hai người một cách thâm thúy.

Trang tiếp dư hơi biến sắc, cũng cúi người chào Thục quý phi: “Dung mạo của tần thiếp không thể so với hiền dung nương nương, quý phi nương nương không nhớ rõ cũng phải.”

“Tỉ tỉ sợ là đã quên rồi, hồi Chiêu hiền dung vào cung, ta còn từng nói nàng ấy trông giống Trang tiếp dư mà.” Tô tu nghi cười tiếp lời, “Chỉ có điều sau đó không thấy Chiêu hiền dung qua lại với Trang tiếp dư, vậy nên mới quên mất chuyện hai người là hai tỉ muội đấy.”

Tô tu nghi cố tình nói vậy là muốn ám chỉ Trang Lạc Yên không có tình tỉ muội, mọi người đều tự chọn trăm hoa ình, không muốn nhúng chân vào vũng nước đục này. Nhu phi khinh thường miết mắt sang Tô tu nghi một cái, vị này còn tưởng tình cảm giữa nàng ta và Thục quý phi sâu nặng lắm hay sao, chẳng qua chỉ là một con chó không có đầu óc trước mặt Thục quý phi mà thôi.

Phong Cẩm chú ý tới động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại, thấy Trang Lạc Yên cười cứng ngắc trước mặt Tô tu nghi, khóe mắt miết qua Trang tiếp dư đứng một bên đứng đưng không nói, hần thông thả mở miệng: “Trang tiếp dư không phải bị bệnh sao, bây giờ có thể ra ngoài được rồi?”

Phong Cẩm nói không lớn nhưng cũng đủ để các phi tần nghe rõ, lập tức Trang tiếp dư trắng bệch cả mặt. Ý tứ chán ghét trong lời nói của Hoàng thượng rất rõ ràng, điều này đã ấn định nàng ta không còn ngày ngóc đầu lên nữa.

Hoàng hậu thấy sắc mặt Hoàng đế tối tăm khó hiểu, sửa lại trăm hoa mẫu đơn cài bên thái dương, cười nói: “Hoàng thượng, hôm nay là tiết Hoa Triều, các phi tần trong hậu cung đều phải đi tế bái Hoa thần, chắc hẳn sức khỏe của Trang tiếp dư đã không có gì đáng ngại nên mới đến đây.” Trong lòng nàng hiểu rõ, Trang tiếp dư “bị bệnh” chỉ là lời Hoàng thượng nói ra khi rút thẻ bài của nàng ta, căn bản không có bệnh gì, nhưng hôm nay Hoàng thượng nói những lời này ngay trước mặt Trang tiếp dư, đúng là không chừa cho nàng ta chút mặt mũi.

Nhìn Trang Lạc Yên ngẫm nghĩ một lát, Hoàng hậu trào phúng cười thầm trong lòng, Trang Lạc Yên này quả thật vừa mắt Hoàng thượng, nếu không Hoàng thượng cần gì che chở nàng ta đến thế.

“Bẩm Hoàng thượng, sức khỏe tỉ tỉ vừa hồi phục, hôm nay đẹp trời, ra ngoài hít thở không khí cũng rất tốt cho cơ thể.” Trang Lạc Yên bước lên cúi người hành lễ với Hoàng đế, “Người thương tiếc tỉ tỉ mới khỏe lại không cho tỉ ấy ra ngoài thì không được tốt lắm đâu ạ.”

Ánh mắt Phong Cẩm dừng lại trên gương mặt Trang Lạc Yên, thấy nàng ấy tươi cười nhìn mình, cũng cười đáp lại: “Nàng còn am hiểu hơn cả thái y nhỉ?” Nói xong, chọn một đóa hoa lựu từ trên khay, đi tới trước mặt Trang Lạc Yên, gỡ xuống đóa bách hợp trên tóc nàng, cài hoa lựu lên thay, “Trẫm nhớ nàng thích ăn lựu, chắc hẳn hoa lựu cũng hợp với nàng đấy.”

Trang Lạc Yên chạm nhẹ lên đóa hoa trên tóc, nghiêng đầu cười nói: “Hoàng thượng chỉ nhớ thiếp thích ăn lựu thôi, thiếp còn thích hoa đào đó.”

“Trẫm lại nghe ai đó nói, hoa đào nở nhiều như vậy hẳn là quả cũng nhiều lắm.” Nhẹ nhàng búng một cái lên vầng trán trơn nhẵn, giọng Phong Cẩn đã đầy ắp ý cười, “Nàng vẫn đừng nên nói nàng thích hoa gì, trẫm phải đổ mặt thay nàng đấy.”

Hoàng hậu nhìn Hoàng đế trêu chọc vị Chiêu hiền dung đang ngây thơ nhìn hẳn, cảm thấy nụ cười trên khóe miệng mình đang lạnh dần đi, buông bàn tay vẫn đang vuốt ve đóa mầu đơn trên tóc, cười nói: “Hoàng thượng cũng đừng trêu muội ấy nữa, thiếp sợ là năm nay Chiêu hiền dung sẽ dùng lý do này chiếm lấy một nửa lựu trong cung đấy.”

Phong Cẩn chẳng lưu tâm: “Nếu nàng ấy có thể chỉ ăn mỗi lựu, trẫm sẽ không cười nàng ấy nữa.”

Hoàng hậu miễn cưỡng cười cười, không biết nên nói tiếp thế nào, tiết Hoa Triều hôm nay Hoàng thượng lại chọn ngay đóa hoa đại biểu nhiều phúc nhiều con cái cho Trang Lạc Yên, nàng không thể không suy nghĩ nhiều một chút.

Thục quý phi siết chặt đóa ngọc trâm trong tay, lạnh lùng nhìn Hoàng đế cười nói với vị Chiêu hiền dung trẻ trung hơn mình, lòng cảm thấy khó chịu, ngay cả đóa ngọc trâm xưa nay vẫn thích cũng không còn trắng trong xinh đẹp như ngày nào.

Tương quý tần bình thần nhìn màn diễn trước mắt, năm ngoái Hoàng đế tự tay cài trâm hoa cho Thục quý phi và Yên quý tần, nay có tân sủng Chiêu hiền dung, ngay cả Thục quý phi cũng phải xếp đằng sau, không biết sang năm ai mới là người được Hoàng đế cài trâm hoa?

Trang Lạc Yên cười đùa với Hoàng đế một chốc, liếc nhìn Trang tiếp dư đã tái nhợt mặt đứng bên, độ cong của khóe miệng thoáng nâng lên một chút.

“Mà thôi, chuyện của nữ tử các nàng, trẫm không tham dự nữa, tể bái Hoa thần xong lại về đây dùng bữa, trẫm sẽ bảo Thượng Thục cục bày yến ở đây.” Phong Cẩn ôn hòa nhìn mọi người một lượt, như thể một người chồng sẵn sàng.

Nếu như trước mắt hẳn không phải một tập đoàn mỹ nữ mà chỉ là một thành viên của tập đoàn ấy thì không nói, Trang Lạc Yên âm thầm khinh thường lườm Hoàng đế một cái, nếu nàng dùng tính mạng để diễn trò thì vị Hoàng đế này lại coi diễn trò làm phương thức sống.

Là một vị sủng phi nổi danh trong cung lúc này, Trang Lạc Yên cảm khái, sử dụng “công tâm kế” đối với Hoàng đế quả là một nhiệm vụ siêu cấp khó khăn, nàng chỉ được phép thành công, không thể thất bại, cảm giác bị đè ép khi mới đến đây đúng là không dễ chịu chút nào.

Đoàn người đi tới trước hương án mới dựng cho ngày hôm nay, Trang Lạc Yên nhìn pho tượng Hoa thần, quỳ xuống theo Hoàng hậu.

Quỳ bên trái nàng là Từ chiêu dung, bên phải là Tô tu nghi, nàng liếc nhìn xung quanh một lượt, thấy hai người đều thành tâm bái lạy.

Bái Hoa thần xong, mọi người theo phẩm cấp lần lượt lên thắp hương, khi Trang Lạc Yên cảm nhang lên, đầu hơi ngẩng nhìn pho tượng Hoa thần lạnh lùng, đám người này mong ký thác hi vọng vào Hoa thần thì có ích lợi gì, tâm Hoàng đế không ở đó, cầu ai cũng được gì đâu.

Thắp hương xong, mọi người cùng nhau đi xuống, chợt nghe “xoẹt” một tiếng, nhìn lại, góc váy của Chiêu hiền dung bị rách một miếng, còn Trang tiếp dư đã ngã lăn xuống thêm đá, đang nhìn Chiêu hiền dung đầy cảm phần.

Lạnh lùng nhìn Trang tiếp dư đang đau đớn nằm trên thềm, Trang Lạc Yên lơ đãng ánh mắt lên án của Tà Vũ, trước khi Hoàng hậu mở miệng đã tỉnh táo nói: “Tỉ tỉ, với phân vị của tỉ hôm nay, hẳn là phải đi phía sau Trương tiếp dư mới đúng chứ, sao lại đụng phải muội rồi?”

Tất cả lặng đi một lát, Tà Vũ đang đập đầu với Hoàng hậu cũng dừng lại, ai cũng không ngờ Chiêu hiền dung lại chẳng thêm biện giải, không buồn kêu oan, mà chỉ hỏi một câu như thế.

Hoàng hậu cũng sững sờ, sau đó lập tức lạnh nhạt hỏi: “Trang tiếp dư, thế này là sao?”

Trang tiếp dư chật vật đứng lên đập đầu với Hoàng hậu một cái: “Tần thiếp bước không cẩn thận, va chạm phượng giá, cầu nương nương thứ tội.”

“Người nương va chạm không phải bồn cung mà là Chiêu hiền dung.” Hoàng hậu không nhìn nàng ta nữa, cất bước đi luôn, không thèm kêu đứng lên, như thể người này chỉ là bụi bặm trên đất.

Các phi tần giễu cợt nhìn Trang tiếp dư đang quỳ trên mặt đất, bước theo Hoàng hậu. Trang tiếp dư này thật là buồn cười, nếu Trang Lạc Yên không được sủng ái như bây giờ, kể sách này của nàng ta có lẽ sẽ hiệu quả, tiếc rằng nay Trang Lạc Yên đang được sủng, Hoàng hậu tội gì phải đổ cơn giận lên đầu Trang Lạc Yên chỉ vì cái mưu kế thô sơ mà trắng trợn này.

Hoàng hậu dù lợi hại đến đâu, chẳng lẽ sẽ không bận tâm đến suy nghĩ của Hoàng đế sao?

Mọi người đã đi được vài bước, Trang Lạc Yên còn đứng trên thềm đá, từ trên cao nhìn xuống Trang tiếp dư nhếch nhác thảm hại trên mặt đất, trong mắt tràn đầy trào phúng, giọng nói lại lộ ra tủi thân và buồn bã khó có thể hình dung: “Vì sao tì tì lại muốn đối xử với muội muội như vậy, lẽ nào tì tì còn giận chuyện hồi ấy muội muội cố ý đòi vào cung?”

Bước chân Hoàng hậu thoáng dừng lại, rồi nhanh chóng bước tiếp.

Thục quý phi quay đầu, nhìn Trang Lạc Yên cúi gằm mặt đứng trên thềm đá, dáng dấp ấy mới ử rữ lặng lẽ làm sao, nếu nàng là một người đàn ông, nhất định sẽ thấy Trang Lạc Yên lúc này thật đáng thương, tiếc rằng, nàng là một người đàn bà, đương nhiên nhìn ra được, đâu là diễn trò, đâu là chân tình.

Đợi mọi người đi khá xa, Trang Lạc Yên mới bước tới bên cạnh Trang tiếp dư đang quỳ rạp trên đất, cúi người thấp giọng nói: “Tì tì, bồn cung còn nhớ khi đó bồn cung quỳ gối bên ngoài cung Cảnh Ương cũng từng chật vật như tì tì lúc này.”

Đứng thẳng người, Trang Lạc Yên nói như thể cảm khái và hoài niệm: “Khi đó tì tì cũng nhìn bồn cung như bồn cung lúc này vậy, ánh mắt ấy của tì tì đến nay bồn cung vẫn chưa quên.” Nói xong, không chờ Trang tiếp dư đáp lời, nàng nhấc chân đi luôn, đi được vài bước mới quay đầu lại, cười nhìn về cảm phần trên gương mặt Trang tiếp dư, “Trang tiếp dư mặc dù mạo phạm bồn cung nhưng bồn cung nể tình tì muội, miễn cho tội này, lát nữa về cung thì đem cây nhân sâm mà Cao Mỹ quốc dâng tặng đưa cho Trang tiếp dư đi, để tì ấy bồi dưỡng thân thể, bồn cung thấy bệnh của Trang tiếp dư còn chưa hết đâu, nếu không thì sao đi cũng không vững vậy.”

Trang Uyển Thanh mặt mũi méo xệch nhìn theo Trang Lạc Yên mang hai cung nữ đi xa dần, môi dưới bị cắn đến bật máu.

Tà Vũ lo lắng đỡ nàng ta đứng lên, hoảng hốt sợ sệt nói: “Chủ tử, Chiêu hiền dung sao lại...”

“Tính tình nàng ta vốn là có thù phải báo ngay, chỉ không ngờ rằng hiện nay thù đoạn báo thù của nàng ta tiến bộ hơn nhiều so với xưa kia.” Trang Uyển Thanh gơ tay, thấy lòng bàn tay đã xước da chảy máu.

“Lẽ nào Chiêu hiền dung biết hồi đó nàng ta thất sủng là bởi chủ tử ra tay?” Tà Vũ thoáng biến sắc, giọng đã run run, nay Chiêu hiền dung được thánh thượng sủng ái như vậy, nếu muốn trả mối thù chủ tử đã hãm hại nàng ta khi xưa, thật sự chẳng khó khăn gì.

Trang Uyển Thanh cũng hơi đổi sắc mặt, nếu Trang Lạc Yên biết năm đó nàng ta thất sủng là do mình hãm hại, chỉ e sự tình sẽ không chấm dứt đơn giản như bây giờ.

Phong Cẩn xử lý xong tấu chương, trở lại ngự hoa viên đúng lúc gặp đoàn người Hoàng hậu về tới, miễn lễ cho các phi tần rồi, liền cho cung nhân chuẩn bị khai yến.

“Chiêu hiền dung sao thế?” Phong Cẩn chú ý tới góc váy bị rách của Trang Lạc Yên, nhú mày, “Có chuyện gì vậy?”

Hoàng hậu nói: “Vừa rồi Trang tiếp dư không cẩn thận té ngã trên bậc thềm, đúng lúc đó núm góc váy Chiêu hiền dung.”

“Chiêu hiền dung có ngã không?” Phong Cẩn nhìn về phía Trang Lạc Yên, lo lắng hỏi, “Nếu ngã, để trẫm cho truyền thái y.”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp không sao.” Trang Lạc Yên cười cười, nụ cười thoáng mất tự nhiên.

Hôm nay Trang Lạc Yên mặc bộ váy thêu hải đường dành cho cấp bậc hiền dung, lại bị người ta kéo rách một miếng, tất nhiên không phải chuyện vui vẻ gì. Phong Cẩn nhìn vết rách, cau mày nói: “Hôm nay là tiết Hoa Triều, nàng lại bị người ta làm rách y phục... Cao Đức Trung, truyền ý chỉ của trẫm, bảo Thượng Y cục làm cho Chiêu hiền dung vài chiếc váy khác.”

Trang Lạc Yên dịu dàng quỳ xuống tạ ơn, vùi đầu rũ mi, trong mắt Phong Cẩn lại có vẻ đáng yêu đáng thương.

“Hoàng hậu, nàng vừa nói ai làm rách y phục của Chiêu hiền dung?” Phong Cẩn để Trang Lạc Yên ngồi xuống rồi mới lên tiếng một lần nữa.

“Bẩm Hoàng thượng, là Trang tiếp dư ạ.” Hoàng hậu đáp.

“Ngày Hoa Triều chính là lúc tế bái Hoa thần, Trang tiếp dư lại thất nghi trước Hoa thần, còn va chạm với hiền dung, thực sự không xứng với vị trí tiếp dư, giáng xuống quý nhân đi.” Phong Cẩn lãnh đạm nói.

Trang Uyển Thanh vừa đi tới ngự hoa viên, nghe được ý chỉ này của Hoàng đế, vốn đang gắng gượng chống đỡ nay đã suy sụp hoàn toàn, mệt mỏi tựa vào một gốc cây liễu, chẳng còn đủ sức lực bước tới đám người lộng lẫy quý phái bên kia.

Hoàng hậu cũng thất kinh, nàng vẫn chưa nói Trang tiếp dư ngã ở thềm đá nào, Hoàng thượng làm sao biết được đó là thềm đá trước tượng Hoa thần, chẳng lẽ có người sớm truyền lại tin tức cho Hoàng thượng?

Nói vậy, ý chỉ giáng vị Trang Uyển Thanh không phải nhất thời nảy ra, mà là nghe được tin tức thì đã quyết định?

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu thoáng nhìn sang Trang Lạc Yên đang ngồi một bên, Hoàng thượng thật sự để ý Trang Lạc Yên đến thế?

Chuyện Trang Uyển Thanh bị giáng vị không phải chuyện to tát gì trong mắt các phi tần của hậu cung, nàng ta không được sủng ái, lại là con thứ, còn có thù oán cũ với sủng phi, đừng nói giáng vị, ngay cả đột nhiên qua đời cũng không khiến người khác giật mình.

Gỡ đoá hoa lựu và bộ diêu bằng vàng xuống, để mái tóc đen xõa tung trên vai, nhìn khuôn mặt mơ hồ trong gương, Trang Lạc Yên đứng dậy để Vân Tịch và Thính Trúc hầu hạ thay một bộ váy rộng khác.

Ở trong hậu cung này, nếu không muốn người khác lợi dụng điểm yếu của mình để công kích lại mình thì nên nhanh chóng bày điểm yếu ấy ra trước mắt Hoàng đế. Nàng đã sớm đề phòng có người muốn lôi thứ gọi là “tình tử muội” ra hại mình, vì vậy ngay từ đầu đã úp mở với Hoàng đế về tình cảm không thân thiết của bản thân và Trang Uyển Thanh, chặt đứt con đường này.

Con vợ cả và con vợ lẽ không thân thiết chẳng phải là điều rất bình thường sao? Huống chi ngay cả Hoàng đế cũng là con vợ cả, hồi nhỏ từng bị con vợ lẽ là Cầu vương hãm hại không ít lần, chưa biết chừng còn đồng cảm với mối quan hệ bất hòa này cùng nàng cũng nên.

“Nương nương, lúc này người muốn nghỉ ngơi rồi ạ?” Thính Trúc nhìn ra ngoài trời, hiện tại còn sớm, chưa phải thời gian đi nghỉ, nhưng thấy chủ tử uể oải như vậy, nàng liền không nói thêm gì.

“Mệt quá đi, bữa tối không cần đưa lên nữa.” Trang Lạc Yên vừa đi đến cạnh giường vừa che miệng ngáp, “Có người tới thì nói ta đã nghỉ rồi, không tiếp khách.”

“Vâng.” Thính Trúc bước đến sắp xếp giường chăn cho Trang Lạc Yên rồi buông màn, lui lại mấy bước đứng hầu.

Vân Tịch liếc sang nhìn, cũng im lặng đứng một bên.

Khi Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, phát hiện nơi này rất an tĩnh, thái giám trông cửa thấy hắc, đang muốn truyền báo lại bị Phong Cẩn ngăn cản: “Nương nương nhà các người đi nghỉ rồi? Không cần truyền báo, trẫm tới chỗ nàng ấy xem sao.”

Thái giám trông cửa không dám nhiều lời, hành lễ rồi lui qua một bên, nhìn Hoàng đế đi vào vẫn cảm thấy hơi bận tâm, mong là lúc này chủ tử không nói cái gì không nên nói, làm điều gì không nên làm.

Càng đi sâu vào bên trong càng yên tĩnh, Phong Cẩn tới bên ngoài chính điện, thấy có cung nữ thái giám trông ngoài cửa, xác định Trang Lạc Yên đã đi nghỉ. Nghĩ đến chuyện phát sinh hôm nay, Phong Cẩn nhủ mảy.

Tấm lòng của Trang Lạc Yên hắc hiểu, cũng hiểu vì sao tử muội nàng mâu thuẫn. Tình hình Trang Lạc Yên khi mới vào cung thế nào hắc không nhớ rõ, nhưng nay hắc lưu tâm với nàng, sẽ không cho phép một thứ nữ như Trang Uyển Thanh trèo lên đầu nàng.

Thủ đoạn bần thủ nơi hậu cung hắc từng gặp không ít, Trang Uyển Thanh vô duyên vô cớ ngã xuống, chẳng phải là một chiêu hãm hại sao? Hoàng hậu coi như có đầu óc, không nhân cơ hội này làm ra quyết định gì không nên.

Miễn lễ thỉnh an cho những người trông cửa, Phong Cẩn nhẹ nhàng bước vào điện, đi qua phòng tiếp khách bên ngoài vào phòng ngủ, khoát tay với hai cung nữ yên lặng thỉnh an hắc, rón rén đi đến bên giường, vén màn, liền nhìn thấy dung nhan trắng nõn của mỹ nhân phủ chăn gấm thêu sen.

Thính Trúc và Vân Tịch đưa mắt ra hiệu cho nhau, Vân Tịch nhanh nhẹn bưng chiếc đôn gỗ khắc hoa đến bên giường, sau đó cúi người i ra, tách trà Thính Trúc dâng lên bị Phong Cẩn bỏ qua một bên.

Chỉ mới hai tháng, người trên giường đã gầy hắc đi, mặc dù cố cười tươi tắn trước mặt hắc, nhưng ảm đạm dưới đáy mắt vẫn không sao che giấu được. Làm Hoàng đế, hắc không cần quá quan tâm đến vui buồn của phi tần, đối với người của hoàng gia, phi tần chẳng qua chỉ là một món đồ chơi kiêm công cụ duy trì nòi giống của Hoàng đế mà thôi. Bởi vậy hắc đau lòng vì nụ cười gượng gượng của người con gái này, lại không biết có thể lấy gì bồi thường nàng đây.

Có lẽ, là một người đàn ông, đối mặt với một người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu mình, sẽ luôn luôn có đôi phần hồ thẹn, vì vậy hắc muốn quan tâm Trang Lạc Yên hơn một chút.

Người đang ngủ hoàn toàn không phòng bị, đầu mảy Trang Lạc Yên hơi nhíu lại, đủ thấy lúc này nàng không thoải mái nhẹ nhõm như thường ngày vẫn biểu hiện ra.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Phong Cẩn vươn tay xoa nhẹ lên giữa hai hàng lông mảy của nàng, cảm xúc mềm mại khiến đầu ngón tay hắc khẽ run, chậm rãi thu tay về. Nhìn gương mặt này, lòng hắc chợt mềm ra, đây vẫn chỉ là một nữ tử mười tám tuổi mà thôi.

Lặng lẽ ngồi một lát, Phong Cẩn lại khẽ khàng đi ra ngoài. Ra đến chính điện, Phong Cẩn nhìn lại cánh cửa sau lưng: “Bãi giá cung An Thanh.”

Cao Đức Trung đi theo ngự giá chợt hiểu ra, hôm nay Hoàng thượng muốn nghỉ ở chỗ Thục quý phi.

Sau khi Phong Cẩn đi khỏi, Trang Lạc Yên đang nằm trên giường từ từ mở mắt ra, trước khi đi nằm nàng đã suy đoán liệu Hoàng đế có tới không, xem ra nàng thắng ván này rồi.

Có đôi khi, nhu nhược không nhất định giành được sự tiếc thương của người ta, mà rõ ràng nhu nhược lại vờ kiên cường càng làm cho người ta thấy hiếm gặp và thêm đau lòng.

Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên tỉnh dậy, bước lên hỏi: “Chủ tử, người tỉnh rồi?”

Trang Lạc Yên ngồi dậy, bóp nhẹ trán, hỏi: “Ta ngủ bao lâu?”

“Chủ tử, người ngủ chưa được bao lâu, mới rồi Hoàng thượng có tới, nhưng thấy người đang ngủ nên không đành lòng đánh thức người.” Vân Tịch chèn một tấm đệm sau lưng Trang Lạc Yên, “Nô tì bảo phòng bếp ninh cho người một bát cháo tổ yến với gà ác, người dùng một chút nhé?”

“Hoàng thượng tới ư?” Mắt Trang Lạc Yên hơi sáng lên, giọng nói lại lập tức bình thản, “Hôm nay chẳng phải Hoàng thượng đã lật thẻ bài cung An Thanh hay sao?”

Vân Tịch mấp máy môi, lại không biết nên nói gì. Hôm nay là tiết Hoa Triều, Hoàng thượng cũng không bắn khoản đến mặt mũi Hoàng hậu mà tới chỗ Thục quý phi, đủ thấy Thục quý phi được sủng ái đến đâu, chủ tử tội gì phải tự so mình với vị ấy, tội gì phải bỏ ra một tấm chân tình cho khổ thân?

Trang Lạc Yên thở dài một hơi: “Các em lui ra cả đi, ta không đói bụng, không muốn ăn.”

Vân Tịch thấy nàng như vậy, còn muốn khuyên can, Thính Trúc lại ra hiệu cho nàng ta, hai người trầm mặc lui ra ngoài cửa.

“Thính Trúc, sao nàng không để ta khuyên nhủ chủ tử một chút?” Vân Tịch hơi lo lắng liếc nhìn cánh cửa, “Lúc này tâm tình của chủ tử đang không được tốt mà.”

“Nàng khuyên thì ích gì?” Thính Trúc thở dài, “Có một số việc, người làm nô tì như chúng ta có khuyên cũng vô ích, chỉ có chờ đến lúc nương nương tự mình hiểu ra, hậu cung này nào có chỗ... nào có chỗ ột mảnh tình thâm?”

Trong cung An Thanh, Phong Cẩn và Thục quý phi nằm trên giường, Thục quý phi nép vào bên cạnh người đàn ông của đời mình, nét mặt đầy hạnh phúc.

“Nhụy Tử nhìn trầm làm gì vậy?” Phong Cẩn nghiêng người, đối diện với Thục quý phi.

“Hoàng thượng đẹp mà.” Thục quý phi cười ngọt ngào, “Thiếp nhìn thế nào cũng không đủ.”

“Trầm lại nghĩ ái phi mới là ‘tú sắc khả xan’(*).” Phong Cẩn dời mắt, nằm thẳng trở lại, “Hôm nay trầm chưa chọn trâm hoa cho nàng, nàng có trách trầm?”

(*) Tú sắc khả xan: Vẻ đẹp đến mức có thể ăn được.

“Chiêu muội muội mới vào cung, lại nhỏ tuổi hơn thiếp, Hoàng thượng quan tâm nàng ấy một chút cũng là điều nên làm, chỉ cần trong lòng Hoàng thượng có thiếp, thiếp đã thỏa mãn rồi.” Thục quý phi cẩn thận nhích lại gần Hoàng đế, “Hôm nay Chiêu muội muội bị người ta làm hỏng mất lễ phục tấn phong, không phải chuyện tốt gì.”

“Có gì không tốt, chẳng phải trầm đã bảo Thượng Y cục làm vài bộ khác cho nàng ấy đó sao,” Phong Cẩn nhéo nhẹ lên mu bàn tay nàng, “Muộn rồi, không cần nói đến phi tần khác, ngủ sớm một chút đi.”

“Vâng.” Nụ cười của Thục quý phi càng thêm ngọt, nghe Hoàng thượng nói vậy, Trang Lạc Yên này bất quá chỉ là một món đồ chơi cao cấp hơn Yên quý tần kia đôi chút mà thôi.

Nhưng lúc này Hoàng thượng vẫn còn có hứng thú với nàng ta, mình chỉ cần đứng nhìn là đủ, về phần người khác muốn ra tay với Trang Lạc Yên, sẽ không phải chuyện liên quan đến nàng.

Trong Đoan Bản trai, Trang Uyển Thanh mặc chiếc váy lụa cũ, ngồi ngáy người dưới một tán cây đa nhìn về phía cung Kiền Chính, Đoan Bản trai sau lưng cũ nát mà u ám.

Nơi này giống như một lãnh cung, không ai tới, không ai nhớ đến, cách cung Kiền Chính rất xa, xa như thế nơi đây không còn thuộc hậu cung của Hoàng đế nữa vậy.

“Chủ tử, dùng cơm thôi ạ.” Tà Vũ cẩn thận lại gần.

“Cơm?” Trang Uyển Thanh cười như tự giễu, “Mấy thứ kia sợ là đến cả chó mèo trong cung người khác cũng không muốn ăn.”

Tà Vũ lo lắng nhìn nàng: “Chủ tử, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt, người đừng làm khó bản thân.”

“Thân ta ra sao, còn có ai nhớ thương đến,” Về mặt Trang Uyển Thanh đột nhiên trở nên méo mó, “Nếu không phải vì con tiện nhân Trang Lạc Yên kia, ta sao lại đến nông nổi này? Từ khi tiến cung, ta chỉ là một bát phẩm tuyền thị nhỏ nhỏ, leo lên đến tước tứ phẩm tiếp du đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, nay ả lại hại ta trắng tay một lần nữa?”

“Nếu không phải vì người, bốn cung sao lại bị Hoàng thượng chán ghét, bị người trong cung này ức hiếp?”

Cổng lớn của Đoan Bản trai đột nhiên mở ra, Trang Uyển Thanh và Tà Vũ quay đầu lại, thấy Trang Lạc Yên ăn mặc sang quý cùng hai cung nữ đứng ở cửa, đứng đưng nhìn mình.

“Người biết cả rồi?” Trang Uyển Thanh giấu cợt, “Buồn cười thật, ta tự cho là thông minh hơn người, ai ngờ người lại là loại đại trí giả ngu. Lúc đầu ở đài tế thần, người cố tình sai cung nữ ngáng chân ta, lại đứng dấp ta đứng không đúng vị trí. Ai tin được người là người đẩy ta xuống cơ ch. Bọn họ chỉ biết cười nhạo ta ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình, dùng thủ đoạn này hãm hại người.”

Trang Lạc Yên bước qua cửa, nghiêng đầu nhìn Trang Uyển Thanh, vẻ mặt thiện lương ngây thơ: “Tỉ tỉ đang nói gì thế, sao muội muội nghe không hiểu nhỉ?”

Trang Uyển Thanh thấy nàng như vậy, cười khinh thường: “Đúng rồi, người vẫn luôn là bộ dáng thuần lương ngây thơ lại bốc đồng như vậy, khiến cho cha đặt hết yêu thương vào người, hiện tại người lại dùng thủ đoạn ấy quyến rũ Hoàng thượng, thật khiến người ta ghê tởm.”

“Lúc đó tỉ tỉ chẳng phải cũng dùng bộ dáng dịu dàng mềm yếu để lôi kéo sự chú ý của Hoàng thượng hay sao?” Trang Lạc Yên cười nhạt, nhìn Đao Bản trai cũ nát, “Ồ đây an tĩnh, rất thích hợp với tính tình tỉ tỉ, đao chính tĩnh tâm mới là thượng sách. Ngày ấy tỉ bày kế hại ta thất sủng thì nên nghĩ đến nếu có một ngày ta phục sủng, nhất định sẽ đáp trả toàn bộ âm mưu khi ấy của tỉ.”

“Hôm nay người nói như vậy, liệu có tính đến ngày ta vươn lên?” Trang Uyển Thanh oán hận nhìn nàng.

“Đương nhiên không có,” Trang Lạc Yên cười tươi như hoa, “Tỉ quên rồi sao, Hoàng thượng khi còn nhỏ từng trải qua những gì? Hoàng thượng là đích tử, mà vừa đúng, tỉ lại là con thứ.”

Nói xong, không nhìn Trang Uyển Thanh thêm một lần, Trang Lạc Yên vừa bước ra ngoài vừa nói: “Thính Trúc, tới điện Trung Tĩnh nói một tiếng, tỉ tỉ trước nay luôn thích hoài niệm những điều xưa cũ, bảo họ nếu không có việc gì cần thì đừng tới Đao Bản trai quấy rầy tỉ tỉ.”

“Vâng, thưa nương nương.” Thính Trúc dịu dàng cúi đầu thưa, nét mặt tươi cười vô hại như Trang Lạc Yên.

Ra khỏi Đao Bản trai, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, một mối hận đã trả xong, lúc đầu Trang Uyển Thanh làm hại chủ nhân thân thể này thất sủng mà chết, hôm nay nàng khiến thủ phạm mất đi tất cả, coi như trả ơn chủ nhân thân thể này đã nhường lại cho nàng một cơ hội sống.

“Trang Lạc Yên, mi không được chết tử tế đâu.”

Phía sau truyền tới một câu nguyên rủa, Trang Lạc Yên quay đầu nhìn cánh cửa cũ kĩ, nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Tịch, đột nhiên lộ ra một nụ cười tinh tế.

“Trang Lạc Yên” trước cũng bởi vì những phế phẩm của hậu cung gây khó khăn, sốt cao không lùi mà chết. Nàng không phải là “Trang Lạc Yên”, sao lại sợ “không được chết tử tế?”

“Chủ tử, có cần để Trang quý nhân nói ít một chút không ạ?” Thính Trúc hỏi.

“Quên đi, tốt xấu gì nàng ta cũng là tỉ tỉ của bốn cung phải không,” Trang Lạc Yên thở dài một hơi, “Về cung thôi, việc này cứ như vậy đã.”

Tháng Ba, hoa đào nở rộ, trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu kẹp một quân cờ đen, cười nhìn Hoàng đế ngồi đối diện, “Kỳ nghệ của Hoàng thượng ngày càng cao rồi, thiếp sắp không chống đỡ nổi.”

“Thải Phù cần gì phải coi nhẹ bản thân như vậy,” Phong Cẩn đặt một quân trắng chặn đường quân đen, “Trẫm nhớ lúc còn nhỏ, kỳ nghệ của Thải Phù đã rất cao rồi, trẫm còn thua xa.”

“Mấy năm nay Hoàng thượng tiến bộ không ngừng, thiếp lại trì trệ không bước, vậy nên thiếp không thắng nổi Hoàng thượng đâu.” Ý cười trên mặt Hoàng hậu phai nhạt dần.

“Con người luôn phải tiến về phía trước,” Phong Cẩn nhìn bàn cờ, quân đen đã không còn cơ hội thắng, hần hơi mất hứng thu hồi ánh mắt, “Nếu trẫm chẳng tiến bộ, thì vẫn còn là đứa trẻ năm đó hay sao?”

Hoàng hậu cười cười, lòng lại xót xa khôn kể, năm xưa nàng là Thái tử phi thì bên cạnh Hoàng thượng chỉ có mình nàng. Sau đó, đàn bà con gái trong phủ ngày một nhiều lên, thời gian Hoàng thượng tới chỗ nàng ngày một ít đi, rồi tiểu công chúa của nàng ra đi, sau nữa, nàng có mang rồi lại sảy thai, chẳng biết tự lúc nào, bên cạnh Hoàng thượng đã có một đám phi tần thiên kiều bá mị.

“Bẩm Hoàng thượng, nường nường, điện Trung Tỉnh báo lại, Trang quý nhân ở Đoan Bản trai đã đi rồi.” Hòa Ngọc đi vào, khẽ khàng nói.

“Trang quý nhân?” Phong Cẩn nhất thời không nhớ ra được là ai.

”Hoàng thượng, Trang quý nhân là tử tử Chiêu hiền dung,” Hoàng hậu nói, “Trong ngày của hoa vì mạo phạm Chiêu hiền dung nên bị người giáng vị, chuyển tới Đoan Bản trai.”

Phong Cẩn gật đầu: “Nếu như vậy, cứ theo lệ an táng đi”

“Hoàng thượng, có cần gia phong gì không ạ?” Hoàng hậu đột nhiên thấy thương cảm cho vị Trang quý nhân này, tìm mọi cách hãm hại muội muội khác mẹ của mình, cuối cùng chết vẫn phải nhắc đến vị muội muội đó mới có thể làm Hoàng thượng nhớ ra nàng ta là ai, quả đáng thương lại đáng buồn.

“Nếu bởi vì mạo phạm quý nhân mà bị phạt thì đã là thân mang tội, không cần gia phong.” Phong Cẩn đứng lên, “Cứ lấy phân lệ quý nhân an táng là được.”

“Vâng.” Hoàng hậu cũng không nói thêm.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên đang ngắm cảnh hoa đào Hoàng đế sai người đưa tới, nghe tin Trang Uyển Thanh chết, nàng ngẩn người.

“Đã chết?” Trang Lạc Yên dừng một chút, hỏi lại, “Hoàng thượng có ý chỉ gia phong không?”

“Bẩm chủ tử, nô tì nghe ngóng được, Hoàng thượng nói nàng ta thân mang tội, không cần gia phong.” Thính Trúc đáp.

Trang Lạc Yên suy nghĩ một chút, chợt nói: “Giúp ta thay y phục.”

Mặc kệ Trang Uyển Thanh từng là người thế nào, thế nhưng nàng ta họ Trang, mình còn là muội muội nàng ta, có một số việc nhất định phải làm.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 18

Chương 18

“Bẩm Hoàng thượng, Chiêu hiền dung cầu kiến”. Cao Đức Trung đi vào, nhỏ giọng báo.

Phong Cẩn đang nghe một nhạc công cung đình tấu khúc “Tây giang nguyệt”, nhắc tay nói: “Để nàng ấy vào đi”.

Trang Lạc Yên đi vào, thấy Hoàng đế đang nghe đàn thì biết tâm tình hân lúc này không tệ, bèn bước lên vài bước hành lễ, nhìn mỹ nhân chơi đàn: “Khúc ‘Tây giang nguyệt’ này đàn hay lắm.”

“Ái phi cũng thích khúc ấy?” Phong Cẩn sai người sắp ghế cho Trang Lạc Yên ngồi xuống, nghe thấy nàng bình từ khúc này, nổi hứng thú hỏi, “Trẫm không biết đây, chỉ bằng ái phi nói trẫm nghe một chút xem sao.”

“Thiếp thích những khúc nhạc dễ nghe, thích xem những điệu múa đẹp mắt, thích ngắm người xinh đẹp, hoa rực rỡ, không phân biệt cao nhã hay thấp kém. Thiếp là người thế nào, Hoàng thượng chẳng lẽ còn không biết?” Trang Lạc Yên cong cong khóe miệng, “Thích gì đó vốn không liên quan đến chuyện nó cao sang hay thấp kém, nếu cứ phân loại cao quý hay thấp hèn rồi mới thích thì đâu còn là thích thật lòng? Hễ cao quý thì thích, thấp kém thì chê, thích như thế cũng đã thêm vài phần đối trá.” Dứt lời, mặt liền tỏ vẻ chính nghĩa thẳng thắn.

“Bản thân là tục nhân, lại cứ muốn kéo ra một đồng ngục biện, trẫm thật không biết nên nói năng thế nào nữa.” Phong Cẩn cười cười, có điều, rõ ràng biết Trang Lạc Yên chỉ tiện miệng ngục biện, không hiểu sao vẫn khiến hắn nhớ đến Từ chiêu dung, sau đó đột nhiên cảm thấy bản thân cũng tán thành loại ngục biện này của Trang Lạc Yên.

Hai người thưởng thức từ “Tây giang nguyệt” tới “Phi hoa điểm thúy”, hết “Phi hoa điểm thúy” lại nghe sang “Hàn nha hí thủy”, Phong Cẩn thấy đôi mắt ban đầu vốn mở to tròn nay đã híp lại thành hình cung, rốt cuộc phát tay cho nhạc công tì bà dừng lại, hỏi Trang Lạc Yên: “Ái phi đến đây có việc gì?”

Trang Lạc Yên đưa mắt lướt qua mỹ nữ ôm đàn tỳ bà đứng một bên: “Tính toán nho nhỏ của thiếp vẫn bị Hoàng thượng nhìn thấu rồi.”

Phong Cẩn cười cười: “Tâm tư của nàng, trẫm làm sao không hiểu, nói đi.” Dù không hiểu được bảy phần thì cũng có ba phần hiểu rõ.

“Thiếp tới là thay tì tì yêu cầu một ân điển.” Trang Lạc Yên đứng dậy hành lễ với Hoàng đế, tuy sắc mặt Hoàng đế không có gì thay đổi nhưng nàng nhạy cảm nhận ra, tâm tình hắn đã có một chút biến hóa nho nhỏ, “Tình cảm của thiếp và tì tì vốn không tốt, sau khi vào cung thì càng tệ hơn.”

Phong Cẩn không ngờ Trang Lạc Yên thẳng thắn như vậy, không có lấy nửa câu vòng vo ẩn ý.

“Thiếp là con chính thất, tì tì là con thị thiếp, mẫu thân của tì tì xuất thân thấp kém nhưng thủ đoạn lại cao, khi còn bé, có một thời gian dài thiếp luôn thấy mẫu thân mình vì mẫu thân của tì tì mà lén lút khóc, đến tận khi phụ thân phát hiện bà ấy muốn hại mẫu thân thiếp thì mới thu lại tâm tư.” Giọng Trang Lạc Yên đã nhuốm đầy thương cảm và bất cam, “Giờ đây chuyện dĩ vãng tuy đã xa, thế nhưng quan hệ giữa thiếp và tì tì vẫn không thể hòa hoãn. Sau này thiếp vào cung lại càng phát sinh nhiều chuyện không thoải mái với tì tì, hai người bọn thiếp tuy là tì muội mà quan hệ còn không được như người đứng.”

“Tì tì oán thiếp, thiếp cũng không thích tì ấy. Chỉ là hôm nay tì ấy đi rồi, thiếp lại không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, có lẽ bởi vì tì ấy có ngày hôm nay, thiếp cũng phải chịu một phần trách nhiệm, hoặc là bởi vì tì ấy cũng họ Trang. Điều thiếp cầu xin cho tì tì không nhiều, chỉ cầu Hoàng thượng ban cho tì tì một ân điển, cho tì ấy được vinh táng.” Trang Lạc Yên nói xong, chậm chậm quỳ xuống.

Phong Cẩn đã nghĩ Trang Lạc Yên có thể tới cầu ân điển cho Trang quý nhân, sắm vai tì muội tình thâm trước mặt hắn. Nhưng không ngờ, Trang Lạc Yên quả có tới cầu ân điển nhưng ý trong lời nói hoàn toàn không muốn giải bày tình tì muội với Trang quý nhân mà như thế nể mặt người một nhà nhiều hơn.

Trang Lạc Yên nói thành thật như vậy khiến ngay khi ấy Phong Cẩn thật không biết nên tỏ vẻ thế nào, trong cung có bao nhiêu nữ tử, nhưng có ai dám nói thẳng thắn trước mặt hắn đến thế, thật đúng là đặc biệt.

“Nàng cũng biết trước đó trẫm đã nói dùng nghi lễ quý nhân an táng cho tì tì nàng?” Phong Cẩn thông dong nhìn Trang Lạc Yên, vẻ mặt khiến người ta không nhìn ra hắn đang giận hay đang vui.

“Thiếp biết, thiếp khiến Hoàng thượng khó xử rồi.” Trang Lạc Yên dập đầu một cái.

“Mà thôi, tâm tình của nàng, trẫm cũng hiểu phần nào.” Hắn là con chính thất, trước khi đăng cơ cũng từng bị con trai phi tần khác làm hại, nhưng ngày Cẩu vương thật sự chết đi rồi, trong lòng hắn cũng không thấy thỏa mãn hay dễ chịu hơn. “Nàng đã cầu xin cho Trang quý nhân, trẫm cảm động trước tấm lòng của nàng, truy phong Trang quý nhân làm tiếp dư, lấy ng danh cho đức tần để hạ táng.”

“Thiếp cảm tạ long ân của Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên ngẩng đầu lên, lần thứ hai dập đầu xuống thêm.

Phong Cẩn thở dài, tự tay đỡ nàng đứng dậy: “Trên mặt đất thoải mái lắm à, nàng quỳ xuống là không muốn đứng lên?”

“Thiếp...thiếp chỉ cảm thấy mình đã làm khó Hoàng thượng...” Trang Lạc Yên tỏ vẻ vừa cảm động vừa hổ thẹn, mắt vẫn không dám ngước lên nhìn Hoàng đế.

Phong Cẩn lại bật cười, kéo người con gái ấy vào lòng, người này, có đôi lúc thật sự hợp ý hắn đến khó hiểu.

Đầu buổi chiều, các phi tần trong cung đều biết, sau khi Chiêu hiền dung tới cung Kiền Chính, Trang Uyển Thanh vốn không được truy phong nay đã thành tiếp dư, thậm chí còn được dùng quy chế dành cho đức tần để hạ táng.

Sự thay đổi này khiến người trong hậu cung lần thứ hai cảm thán, Chiêu hiền dung thật đúng là được sủng ái, đồng thời cũng cảm thấy thật đáng cười. Trang Uyển Thanh chỉ e có chết cũng không ngờ, người có thể khiến nàng ta ra đi trong danh dự lại là muội muội mà mình hận nhất.

Hoàng hậu lại cảm thấy hơi khó hiểu, Trang Lạc Yên chạy tới trước mặt Hoàng thượng cầu ân điển làm gì, chẳng lẽ muốn diễn một màn tử muội tình thâm để Hoàng thượng nghĩ nàng ta trọng tình trọng nghĩa? Nếu vậy thì màn kịch này có vẻ hơi vụng về quá rồi, Hoàng thượng đâu phải người trọng tình đến thế.

“Hòa Ngọc, đi mời Hiền quý phi tới đây.” Hoàng hậu mở miệng, mọi chuyện trong cung gần đây càng lúc càng phức tạp, sắp tới lại có người mới vào cung, không biết hậu cung sẽ loạn thành thế nào đây.

Kỳ thực, không chỉ Hoàng hậu không rõ, ngay cả người hầu bên cạnh Trang Lạc Yên cũng không hiểu.

Vân Tịch và Thính Trúc thấy chủ tử đến cung Kiền Chính cầu ân điển cho tử tử rồi, lại thay một bộ váy màu nhạt, tháo bớt trang sức lộng lẫy, sau đó tới Đoan Bản trai, lại càng thấy khó hiểu hơn.

Vì Hoàng thượng lại hạ ý chỉ truy phong, điện Trung Tĩnh phải sửa sang lại linh đường vốn trông có vẻ nghèo nàn của Trang Uyển Thanh thành linh đường theo quy chế dành cho đức tần, phối hợp với người hầu khóc than, làm cho Đoan Bản trai vốn khá cũ nát nay thoát nhìn cũng chỉnh tề sạch sẽ hơn nhiều.

Khi Trang Lạc Yên đến Đoan Bản trai, đã có vài phi tần phân vị thấp đang tế bái, thấy nàng đi vào, bọn họ đều đứng lên chào hỏi, không dám sơ suất.

Trang Lạc Yên nhìn khắp linh đường một lượt, nét mặt không có nhiều cảm xúc, lấy giấy tiền thả vào bồn đồng, nhìn ngọn lửa bốc lên cao. Nàng không cố tình tỏ vẻ đau buồn thương tâm, chỉ đứng một lát, nhìn quan tài đặt trong linh đường một lần rồi quay người rời khỏi Đoan Bản trai.

Ra khỏi cổng, Thính Trúc không nhịn được buột miệng nói ra nghi hoặc trong lòng: “Nương nương, người làm như vậy...?”

“Dầu gì cũng từng là tử muội, cái gì nên làm thì vẫn phải làm thôi.” Trang Lạc Yên đơn giản trả lời, nhưng thực ra chỉ bản thân nàng mới hiểu, đây là một nước cờ hiểm, đi đúng, có thể khiến Hoàng đế nảy sinh cảm giác ‘hai chúng ta cùng cảnh ngộ’, đi nhầm, sẽ bị Hoàng đế chán ghét mà bỏ rơi, may là nước cờ này nàng đi đúng rồi.

“Đây chẳng phải Chiêu hiền dung sao?” Tô tu nghi ngồi kiệu, từ trên cao nhìn xuống Trang Lạc Yên một cái rồi mới chậm rãi đi xuống, thi lễ với nàng, nhìn về phía sau lưng nàng hỏi: “Nương nương từ Đoan Bản trai về?”

“Ánh mắt Tô tu nghi tốt thật.” Trang Lạc Yên cười cười, không để tâm đến sự thiếu lễ độ của nàng ta.

“Nương nương và Trang tiếp dư quả là một đôi tử muội thân thiết.” Tô tu nghi nói rất châm chọc, “Không chỉ thay Trang tiếp dư cầu ân điển mà còn tự mình tới tế bái.” Án bàn bà này thật giỏi diễn trò, chẳng lẽ chuyện chỉ trong một thời gian ngắn mà Trang Uyển Thanh đã chết lại không liên quan tới nàng ta?

“Tô tu nghi và Thục quý phi nương nương chẳng phải cũng là một đôi tử muội thân thiết đó sao?” Trang Lạc Yên cười ôn hòa, như thể không nghe ra sự châm biếm phía sau lời nói của Tô tu nghi.

“Ta và tử ấy đương nhiên thân thiết.” Tô tu nghi đáp trả bằng chính những lời này, vẫn cảm thấy Trang Lạc Yên nói vậy là có gì đó bất thường, song lại không biết nên nói gì tiếp theo, muốn tỏ vẻ bực bội bỏ đi thì địa vị lại không bằng người ta, cuối cùng chỉ đành cứng cổ đứng đó.

Trang Lạc Yên thấy Tô tu nghi như vậy, bắt đầu hoài nghi Thục quý phi giữ loại người này bên cạnh làm gì, lẽ nào dùng làm vật tham chiếu, để tự đề cao chỉ số thông minh của bản thân nàng ta?

“Tình cảm gắn bó giữa Tô tu nghi và Thục quý phi tất nhiên không thể nghi ngờ.” Trang Lạc Yên cười càng ôn hòa, “Nói vậy thường ngày Thục quý phi cũng quan tâm đến Tô tu nghi nhiều.” Nếu không có Thục quý phi bao bọc, với cái đầu thế này, không biết đã gây thù hận với bao nhiêu người rồi.

Lần này Tô tu nghi sao còn không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Trang Lạc Yên, nhưng nàng ta lại không thể phản bác. Ở trong cung, địa vị của nàng ta không tính cao, cũng không phải được sủng ái đặc biệt, các phi tần khác sợ nàng ta, né tránh nàng ta không phải vì quan hệ giữa nàng và Thục quý phi sao? Nhưng dù đúng là vậy, nàng ta vẫn cảm thấy không cam lòng.

“Bổn cung còn có việc, đi trước một bước, xin Tô tu nghi tự nhiên.” Trang Lạc Yên gật đầu cười với đối phương, sau đó vịn tay Vân Tịch đi trước.

Tô tu nghi cảm hận nhìn chằm chằm bóng lưng Trang Lạc Yên, như thể muốn lột nộ cười đáng ghét trên mặt người kia xuống, bởi vì nộ cười ấy khiến nàng ta cảm thấy bản thân không đáng một đồng.

“Tô chủ tử, nương nương mời người mau tới cung An Thanh ạ.” Đúng lúc này, một cung nữ vội vã đi tới, vừa hành lễ vừa nói, “Nương nương có chuyện tìm người.”

“Ta biết rồi.” Tô tu nghi không vui, vùng vằng đáp.

Cung nữ này rất nhanh lùi qua một bên, song nàng vẫn nghe ra nổi tức giận và không cam lòng trong giọng nói của Tô tu nghi hôm nay.

Sau một bụi hoa cách đó không xa, Hiền quý phi vịn tay cung nữ, nửa cười nửa không nhìn màn kịch vừa phát sinh, đợi Trang Lạc Yên và Tô tu nghi đều đi khuất, nàng ta mới chậm chậm nói: “Chiêu hiền dung này nói rất đúng, tỉ muội họ Tô không chắc đã thân thiết đến thế.”

“Nương nương, vì sao Chiêu hiền dung lại cố tình gây xích mích quan hệ của hai người bọn họ?” Cung nữ đi bên Hiền quý phi không hiểu.

“Có lẽ vì Tô tu nghi nói quá không nề mặt chẳng,” Chân mày Hiền quý phi thoáng nhíu lên, “Huống chi Chiêu hiền dung gây xích mích khi nào, những lời vừa rồi đâu có gì sai, nếu là có vấn đề thì chỉ có thể trách người nghe không rõ, tâm tư bất chính nên mới nghĩ nhiều mà thôi.”

Cung nữ không hỏi gì thêm, suy nghĩ một chút mới nói: “Đúng rồi, nương nương, vừa rồi Hoàng hậu nương nương phái người tới nói, bảo người có thời gian thì tới cung Cảnh Ương đây ạ.”

Hiền quý phi bình thần bảo: “Nếu như vậy, người bảo người tới cung Cảnh Ương, nói bổn cung hôm nay không được khỏe, sáng sớm mai sẽ tới.”

Hoàng hậu luôn là vậy, coi mình như một con chó trong tay nàng ta, gọi thì tới, đuổi phải đi, đã mấy năm nay rồi, cũng đến lúc để nàng hít thở thoải mái một chút chứ!

Huống chi, có ai muốn làm chó của người khác cả đời?

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu nghe người của Hiền quý phi báo lại xong, nhìn chằm chằm cung nữ trước mắt, đến khi đối phương bồn chồn thấp thỏm mới chậm rãi nói: “Nếu chủ tử nhà ngươi không khỏe, bảo nàng ta tĩnh dưỡng cẩn thận đi.” Nói xong, gọi Hòa Ngọc tới, “Hòa Ngọc, lấy mấy món được liệu bồi bổ thân thể đưa tới cho Hiền quý phi đi.”

Hòa Ngọc lui ra rồi, Hoàng hậu mới nói với cung nữ đang quỳ trước mặt: “Ngoài ra, người về nói với chủ tử người, phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cũng không cần tới thỉnh an bổn cung, chăm sóc tốt cho thân thể mới là chuyện quan trọng hơn.”

Giọng điệu của Hoàng hậu rất ôn hòa, tràn ngập ân cần quan tâm, nhưng cung nữ đang quỳ trên sàn lại run rẩy cả người, không biết chuyện gì xảy ra.

Chờ Ngọc Hòa đưa tặng được liệu quay về, Hoàng hậu uể oải tựa người trên tháp quý phi, hai cung nữ quỳ hai bên đầm bóp chân, hỏi Hòa Ngọc: “Bệnh của Hiền quý phi có nặng không?”

“Bẩm nương nương, Hiền quý phi nhờ nô tì chuyển lời với nương nương, bệnh của nàng ấy không quá đáng ngại, khiến nương nương lo lắng rồi, còn nói thỉnh an là quy củ, tuy nương nương yêu thương nàng ấy nhưng cũng không thể tỉnh lược được.” Hòa Ngọc bình tĩnh trả lời.

“Nàng ta thật là biết lễ.” Hoàng hậu lạnh nhạt nói một câu, nét mặt lại lộ một ý cười đầy giễu cợt.

Hòa Ngọc do dự nhìn Hoàng hậu: “Nhưng nô tì thấy, Hiền quý phi hình như mới ở bên ngoài về, bởi vì giày nàng ấy còn dính dấu bùn.”

“Thế à, có lẽ là trên đường đi thấy không được khỏe cũng chưa biết chừng.” Hoàng hậu nhắm mắt lại, nụ cười trên môi càng thêm rõ nét nhưng lại mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Giờ đây cánh cứng cáp rồi, muốn đối nghịch với nàng, có chuyện dễ dàng như vậy sao?

Ngày Trang Uyển Thanh được đưa vào lăng phi tần, Trang Lạc Yên đứng trong Vọng Nguyệt các nhìn theo đội ngũ đưa ma, gió sớm mai thổi khiến người ta thấy lạnh lạnh, để cho cả trái tim nàng cũng nguội lạnh theo.

“Nương nương, ta về thôi.” Thính Trúc khoác lên vai Trang Lạc Yên một chiếc áo choàng, liếc mắt về phía đội ngũ đưa ma đã đi khuất bóng, “Hậu cung là như thế đó, được sủng ái liền có thể quyền quý vang danh, thất sủng thì người người đều có thể lấn lướt. Hôm nay người không tính kế hại kẻ khác, ngày mai kẻ khác sẽ không bỏ qua người.”

Trang Lạc Yên quay đầu đi xuống lầu, đột nhiên thấy rất nhiều xe ngựa đi vào từ cửa Đông, liền hỏi: “Xe ngựa kia chở gì vậy?”

“Nương nương quên sao, hôm nay là ngày tuyển tú vào cung, trong xe ngựa có lẽ có vài người là con gái các quan viên, nếu được Hoàng thượng coi trọng sẽ được giữ lại trong cung.” Thính Trúc nhìn xe ngựa lần lượt vào cửa, phía sau xe ngựa là một mặt trời chậm chậm nhô lên.

Dù có mặt trời làm nền, đoàn xe này lại vẫn không khiến người ta thấy được một tia sinh cơ.

Trang Lạc Yên trầm mặc nhìn cảnh tượng kia, lại có thêm một đám nữ tử chuẩn bị mất tự do, đời này sẽ phải sống trong tranh đấu.

“Nương nương không cần lo lắng, mặc dù có người mới vào cung, địa vị của người trong lòng Hoàng thượng sẽ không thay đổi.” Thính Trúc thấy Trang Lạc Yên im lặng nhìn, cho là nàng lo lắng chuyện trong cung có thêm người mới, nhện không được bèn lên tiếng khuyên giải, “Thục quý phi của cung An Thanh vẫn được Hoàng thượng sủng ái như vậy, mấy năm nay trong cung thêm nhiều người mới nhưng không thấy Hoàng thượng lãnh đạm chút nào với nàng ta.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Em nghĩ đi đâu thế, ta chỉ cảm khái một chút mà thôi.”

Cảm khái gì cơ? Thính Trúc không hiểu.

Quay người đi xuống, Thính Trúc chợt nghe được chủ tử nhà mình nói một câu.

“Mùa xuân qua đi, hoa dù đẹp đến đâu rồi cũng úa tàn, thật là đáng tiếc.”

Trên điện Loan Hòa, hai mươi ba nữ tử mặc áo gấm đứng xếp hàng, dung mạo mỗi người đều không tầm thường, ánh mắt quan sát nhau thoáng biểu lộ địch ý, nhưng trong trường hợp này không ai dám làm bậy, đều ngoan ngoãn cúi thấp đầu, chờ các vị nương nương tới.

Những dịp thế này, các phi tần từ nhị phẩm trở lên đều sẽ có mặt, những nữ tử kia tuy tuổi còn trẻ, tinh thần hăng hái nhưng cũng biết mình không thể làm mất lòng những vị nương nương có địa vị cao như vậy.

“Từ chiêu dung tới.”

Các nữ tử đều đứng lên hành lễ, cẩn thận quan sát vị Từ chiêu dung này, uyển chuyển như cành liễu trong gió, văn nhã và phong lưu không thể nói thành lời.

Từ chiêu dung liếc nhìn những tú nữ đứng đó, trên gương mặt yếu đuối lại xuất hiện một tia cao ngạo.

“Thục quý phi tới.”

Các tú nữ ở đây đều biết Thục quý phi là một phi tần cực kỳ được sủng ái, khi thấy rõ vị này, ai nấy đều không khỏi tự ti mặc cảm. Vị Thục quý phi này ăn vận không lộng lẫy quý giá nhưng lại xinh đẹp rạng rỡ át đi tất cả, làm cho ai nấy đều không nhin được mà tránh đi, không dám ganh đua.

“Chiêu hiền dung tới.”

Nghe tiếng truyền báo này, chư vị tú nữ lần thứ hai cẩn thận lên tinh thần, vị này mặc dù phân vị kém Thục quý phi nhưng mới vào cung hơn một năm đã tấn đến vị trí “hiền dung”, lại được Hoàng thượng cực kỳ sủng ái, trước khi vào cung, người nhà đã từng dặn các nàng, không thể đắc tội vị này.

Khi vị Chiêu hiền dung đi đến, các tú nữ đều cảm thấy, vị hiền dung này mặc dù không xinh đẹp như Thục quý phi nhưng cũng có điểm đặc biệt riêng, nhất là đôi mắt linh hoạt như biết nói cùng với cảm giác ôn hòa phát ra từ nàng ta.

“Chư vị cô nương không cần đa lễ.” Chiêu hiền dung vừa mở miệng, mọi người đều cảm nhận được sự tươi mát trong lành trong giọng nói của nàng ta, mặc dù không phải là loại âm thanh hiếm gặp nhưng lại có thể khiến người nghe sảng khoái trong lòng. Có thể thấy, vị Chiêu hiền dung được thánh sủng như ngày nay đúng là phải có vài điểm khác biệt và vượt trội.

Trang Lạc Yên mặc cho những nữ tử trẻ bên dưới quan sát mình, quay sang chào hỏi mấy vị phi tần ở đây rồi chọn vị trí thích hợp ngồi xuống, thấy đối diện mình là vị Từ chiêu dung yếu điệu mong manh như liễu trong gió, nàng chậm chậm, chậm chậm dời tầm mắt đi.

Chốc lát sau, các phi tần khác cũng đến đông đủ, Hoàng hậu vịn tay cung nữ đi tới, kế tiếp là chờ “món đồ dùng công cộng của các phi tần” – Hoàng đế, xuất hiện là đủ bộ. Còn vị mẹ đẻ của Hoàng đế, tức Thái hậu đương triều, vị này tỏ ý muốn thành tâm lễ Phật, không nhúng tay vào việc hậu cung.

Lần này Hoàng đế mang một đám vợ nhỏ đến chọn vợ nhỏ hơn, cục diện quả là không được hài hòa cho lắm. Trang Lạc Yên liếc nhìn hơn hai mươi nữ tử xinh đẹp đứng chờ bên dưới, không biết mỹ nhân nào sẽ bị quăng vào chiến trường mang tên “hậu cung” này đây.

Nàng thấy tiếc cho những nữ tử kia, nhưng các giai nhân ở đây đều ấp ủ chí lớn trong lòng, thật đúng với câu “người không phải cá sao biết niềm vui của cá”.

“Mới rồi bồn cung thấy hoa trong ngự hoa viên đã nở khá nhiều, quả là muôn hồng nghìn tía, làm người xem hoa mắt.” Hoàng hậu nhìn xuống bên dưới, “Xem ra gần đây là ngày lành để ngắm hoa.”

“Hoàng hậu nương nương là người thương yêu hoa, đương nhiên thưởng thức được cái đẹp của mọi loài hoa.” Trên môi Thục quý phi thoáng nở nụ cười nhẹ, không nhìn đám nữ tử mơn mớn dưới kia, “Tần thiếp là người đơn giản, thích hoa cũng chỉ thích một hai loài, những loài khác dù nở đẹp đến đâu, trong mắt tần thiếp vẫn không coi là đẹp.”

“Thục quý phi chung tình như vậy rất tốt.” Hoàng hậu cười cười nhìn lại Thục quý phi, “Ngày mai bồn cung thiết yến hội ngắm hoa ở ngự hoa viên, muội nhất định phải tận tình thưởng thức thứ mình thích đấy.”

Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, chẳng muốn nghe trận đấu khẩu của Hoàng hậu và Thục quý phi, thỉnh thoảng nhìn các mỹ nhân bên dưới, chờ Hoàng đế tới chọn người đóng gói mang đi.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Chính chủ cuối cùng cũng tới, Trang Lạc Yên cùng mọi người đồng loạt đứng dậy hành lễ, nhìn Hoàng đế xuyên qua một đám mỹ nhân, đến ngồi vào chiếc ghế lim to vàng khắc rồng.

“Miễn lễ cả đi.” Phong Cẩn hời hợt liếc nhìn những nữ tử đứng bên dưới, ánh mắt lại nhanh chóng chuyển sang các phi tần đang ngồi, “Hoàng hậu có thấy ai hợp ý?”

“Thiếp nghĩ những nữ tử này đều có mặt tốt riêng, vẫn là để Hoàng thượng tự mình xem xét thì hơn ạ.” Hoàng hậu đáp lời một cách cẩn trọng.

Trang Lạc Yên quét mắt nhìn vị Hoàng đế toàn thân đều in một dấu “cạn bã” này, tính để vợ cả chọn vợ bé cho chồng, loại chuyện này quá độc ác rồi, xem ra Hoàng hậu chuyện này không được dễ chịu lắm đây.

Từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu Hoàng hậu tài đức mà bất hạnh thiệt thòi bởi một tay Hoàng đế cạn bã; không biết có bao nhiêu nữ tử từng đồng cam cộng khổ với vị Đế vương khai quốc, cuối cùng lại trở thành một Hoàng hậu không có được yêu thương, sống trong lẻ loi hiu quạnh, còn phải gồng mình tranh đấu với các phi tần trẻ tuổi hơn.

Loại boss có tên “Hoàng đế” này, đối với nữ tử nói chung, đại thể như sau: Thuộc tính – căn bản, máu nhiều, điểm công kích cao, thực sự rất khó giải quyết.

Ngay khi Trang Lạc Yên đang lằm bằm chải rửa trong bụng, Hoàng đế đã bắt đầu chọn mỹ nhân rồi. Mỗi tú nữ bước lên, thái giám lại đọc tên, tuổi, gia cảnh, sau đó do Hoàng đế quyết định ở lại hay không ở.

“Hoa Hồng Tụ, mười bảy tuổi, thiên kim thị lang bộ Lễ.”

“Thần nữ Hoa Hồng Tụ bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, bái kiến các vị nương nương.”

Có câu “Bích sa dải nguyệt xuân điều sắt, hồng tị thiêm hương dạ đọc thư.”(*), Trang Lạc Yên nghe đến tên này, hơi sững sờ nhìn xuống, cha mẹ nhà nào nóng ruột lấy cho con gái cái tên thoát nghe thì tưởng văn nhã nhưng kỳ thực lại khá lỗ mãng này?

(*) Đây là một cặp câu đối về hôn nhân.

Cô gái quỳ bên dưới mặc một bộ váy lụa hồng phấn, tóc vấn trề bên tai đơn giản, lọn tóc đen rủ xuống bên vành tai làm tôn lên nước da vô cùng mịn màng trắng trẻo, gương mặt nhỏ nhắn cân đối tuy không đến mức khuynh quốc khuynh thành nhưng lại rất thanh thuần ngọt ngào.

“Nàng tên là Hồng Tụ?” Phong Cẩm nhìn nữ tử phía dưới, “Hồng Tụ trong ‘Hồng tị thiêm hương’ ư?”

“Bẩm Hoàng thượng, tên thần nữ quả đúng là Hồng Tụ này ạ.” Thiếu nữ ngẩng đầu mỉm cười với Hoàng đế, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ.

Đêm tuyết đọc sách cấm, hồng tị điểm hương đêm... Trang Lạc Yên nhìn thiếu nữ cười ngây thơ thiện lương, thâm nhủ, nàng ta không biết là thực không hiểu được hay giả vờ ngây thơ đây?

Phong Cẩm gật đầu, bình thần nói: “Lưu lại đi.”

Thái giám phục vụ đứng bên cạnh lập tức ghi lại tên Hoa Hồng Tụ, sau đó gọi người tiếp theo.

Gọi liên tiếp vài người vẫn không thấy Hoàng đế gật đầu thêm một lần, lúc này được giữ lại chỉ có thiên kim thị lang bộ Lễ là Hoa Hồng Tụ và thiên kim quan tể tửu của Quốc tử giám là Nghiêm Ngữ Thiên.

Các tú nữ càng ngày càng ít, mà ở lại vẫn chỉ có hai người, sắc mặt các phi tần ngồi đây đều không đến nỗi khó coi, cho đến khi nữ tử cuối cùng tiến lên.

“Ninh Sanh Dụ, mười tám tuổi, thiên kim Thiếu khanh Đại Lý tự.”

Nếu để Trang Lạc Yên lấy từ nào hình dung Ninh Sanh Dụ, thì chỉ có một từ “mỹ nhân tuyệt thế” là thích hợp nhất. Nàng Ninh Sanh Dụ này không chỉ có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành mà còn có vẻ xuất trần thanh tao, những người ngồi đây không ai có thể so được.

Chưa nói các phi tần khác, ngay cả Thục quý phi cũng tối sầm mặt lại, một nhan sắc như vậy vào cung, chỉ e mọi người đều phải nhường một bước.

Phong Cẩm nhìn chằm chằm nữ tử tên Ninh Sanh Dụ này một lúc, mới chậm rãi mở miệng: “Lưu lại đi.”

Trang Lạc Yên phát hiện Hoàng đế nhìn ngắm Ninh Sanh Dụ một lúc, trong mắt tuy có hơi chút giật mình trước sắc đẹp này nhưng không đến mức như thấy tiên nữ, có thể cho rằng, đồng chí Hoàng đế này nhất định sẽ không trở thành một Hoàng đế vì sắc đẹp mà hại nước hại dân.

Hoàng hậu hơi chếch mắt nhìn Thục quý phi, tán thưởng: “Nhan sắc của vị Ninh cô nương này quả là xuất chúng.”

“Cũng chỉ thường thường mà thôi.” Phong Cẩm lạnh nhạt vung tay áo, “Vậy giữ lại ba người này đi, hậu cung của trẫm cũng đã đông đúc rồi không cần thêm quá nhiều người.”

“Thiếp biết Hoàng thượng quan tâm chính sự, nhưng cũng phải chú ý thân thể” Hoàng hậu mở lời khuyên.

“Trẫm biết, Hoàng hậu không cần lo lắng cho trẫm.” Hoàng đế nhìn xuống những người còn đang đứng đó, “Giải tán đi thôi, trẫm cũng nên về điện Cần Chính xử lý chính vụ rồi”

“Cung tiền Hoàng thượng.” Hoàng hậu và các phi tần đứng dậy hành lễ, dõi mắt theo bóng Hoàng đế phóng khoáng đi xa dần.

Ra khỏi điện Loan Hòa, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, nói với Thính Trúc đi phía sau: “Hôm nay thời tiết thật đẹp, chi bằng tới mảnh đất trống phía sau cung chúng ta thả điều đi.”

Thính Trúc và Vân Tịch nhìn trời một lát, Vân Tịch nói “Đúng là ngày thích hợp để thả điều đấy ạ.”

Phong Cẩn xử lý xong tấu chương khẩn cấp, ra khỏi điện Cần Chính, lơ đãng ngẩng đầu, chợt thấy trên không trung có một con điều hình khổng tước sặc sỡ đang bay lượn, neho mắt nhìn một lát: “Nơi nào thả điều vậy?”

“Bẩm Hoàng thượng, theo nô tài thấy, đây là thả từ cung Hi Hòa.” Cao Đức Trung ngẩng đầu nhìn một cái, nói tiếp, “Hôm nay thời tiết thật dễ chịu, thảo nào Chiêu hiền dung muốn thả điều cho vui.”

“Đã vậy, trẫm cũng đi xem một chút.” Phong Cẩn nổi hứng thú, mới đi được mấy bước đã thấy Hoàng hậu cùng một đoàn cung nữ thái giám khoan thai đi tới, hần đành dừng lại đợi Hoàng hậu.

“Thiếp xin bái kiến Hoàng thượng.” Hoàng hậu bước lên hành lễ.

“Hoàng hậu có việc cần gặp trẫm?” Phong Cẩn nhìn Hoàng hậu một cái, sau đó chuyển mắt lên con điều đang bay lượn trên bầu trời.

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp chỉ muốn hỏi về phân vị của mấy tú nữ mới vào cung, Hoàng thượng chuẩn cho các nàng ấy phân vị nào?” Hoàng hậu ngược lên theo đường nhìn của Hoàng đế, thấy được con điều khổng tước xinh đẹp đang chao liệng.

“Có gì cần hỏi, chỉ là mấy người mới vào cung, Nghiêm Ngữ Thiên và Hoa Hồng Tụ đều phong tài nhân, Ninh Sanh Dự có nhan sắc không tầm thường, phong quý nhân đi.” Phong Cẩn thu lại ánh nhìn, “Hoàng hậu nếu không còn việc gì thì lui ra đi.”

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu thoáng cứng lại, lễ phép chào Hoàng đế rồi lặng lẽ lui về, tới nơi khuất tầm nhìn của Hoàng đế, nàng mới ngẩng đầu lần nữa nhìn cánh điều trên bầu trời, mặt không hề có một chút cảm xúc, cất giọng hỏi: “Đó là người cung nào thả?”

“Bẩm nương nương, theo nô tì thấy là của cung Hi Hòa.” Hòa Ngọc nói một cách trào phúng, “Chiêu hiền dung thật là hào hứng.” Lúc này còn muốn thả điều gì chứ, không biết là vui vẻ thật hay là vờ vịt cho người xem.

Hoàng hậu nhìn khổng tước trên không trung chấp chới bay, ánh mắt nổi lên thật nhiều cảm xúc lạ: “Trong hậu cung này, ai có thể không hào hứng cho được?”

Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, vào đến hậu viện, chợt nghe thấy tiếng cười của Trang Lạc Yên, thuần túy là vui vẻ và thoải mái.

“Nương nương, người thả lỏng dây thêm một chút, gió đang lớn đấy, cẩn thận đứt dây.”

“Yên tâm, yên tâm, ta biết thả thế nào mà. Ôi, Thính Trúc, chim én của em còn chưa chịu bay lên kìa.”

Nghe được đoạn đối thoại ngây thơ như thiếu nữ này, Phong Cẩn chợt nhớ, Chiêu hiền dung của hần cũng chỉ mới mười tám tuổi hoa, vẫn còn là tuổi ngây thơ trong sáng.

Nhắc chân bước vào hậu viện, thấy Trang Lạc Yên sắc mặt hồng hào, búi tóc hơi rối, ngồi ngay trên cỏ không hề để ý đến hình tượng, ánh mặt trời chiếu vào mặt hần, sáng đến lóa mắt.

“Ái phi hôm nay hào hứng thật.”

Bỗng nhiên quay đầu lại, Trang Lạc Yên đứng dưới ánh mặt trời, nhìn Hoàng đế dưới tán cây, cười tươi sáng, bước tới thì lễ: “Thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Sau khi Hoàng đế miễn lễ cho nàng, Trang Lạc Yên kéo sợi dây điều trên tay, nghiêng đầu nhìn Hoàng đế: “Hoàng thượng có muốn thả điều không, chỗ thiếp vẫn còn một cái dây, tiếc là không phải loại thiếp thích, nhưng có lẽ những thứ oai phong dũng mãnh sẽ hợp với sở thích của Hoàng thượng chăng?”

Phong Cẩn lại nổi hứng thú, hỏi: “Thế à, là con điều hình gì?”

Phúc Bảo đứng bên cạnh phục vụ bèn dâng con điều lên, Phong Cẩn lướt mắt nhìn thoáng qua, lập tức cười lớn, hẳn còn tưởng là hình con hổ hay sư tử gì đó, ai dè lại là một con hân huyết bảo mã.

“Hoàng thượng là thiên tử, thiên tử phải quản lý vạn dặm giang sơn, cưới một con hân huyết bảo mã chỉ là chuyện vặt thôi đúng không?” Trang Lạc Yên nói đến đó, cười cười đắc ý, “Huống chi con hân huyết bảo mã thiếp tặng Hoàng thượng còn biết bay nữa, chẳng phải chính là thiên mã trong thần thoại đó sao, thiên tử cùng thiên mã, quả là một đôi trời sinh.”

“Đây là lần đầu trăm được biết, một đôi trời sinh còn có thể trong tình huống này đây.” Phong Cẩn nhận con điều, tỉ mỉ ngắm một chút, tỏ vẻ hơi ghét bỏ, nói, “Con ngựa này là nô tài nào vẽ, cái bụng tròn như bụng heo.”

Phong Cẩn vừa dứt lời, sắc mặt Thính Trúc và Phúc Bảo lập tức trở nên rất quái dị.

Từ sắc mặt cung nhân nhìn ra vấn đề, khóe miệng Phong Cẩn thoáng giật giật, chỉnh lại sợi dây trong tay, nhớ đến bức tranh do Ninh Phi vẽ, thứ đồ chơi này của Trang Lạc Yên quả thật là không thể so sánh. Trong lòng thì nghĩ vậy, ngoài miệng hẳn vẫn bồi thêm một câu: “Mập thì có mập nhưng nhìn qua coi như cường tráng, thiên mã quả là không giống vật phàm.”

Lần này đổi sang Cao Đức Trung thay đổi sắc mặt, trở nên rất kỳ quái, đôi mắt không to lắm của ông ra sức trợn lên nhìn con hân huyết bảo mã kia, rồi lại cảm khái trong lòng, thế mà Chiêu hiền dung còn không biết xấu hổ nói đó là hân huyết thiên mã, gọi hân huyết thiên trư thì đúng hơn. Bảo sao Chiêu hiền dung không muốn dùng con điều này, là chê nó xấu đấy thôi. Ấy thế mà Hoàng thượng còn tìm được “ưu điểm” của bức tranh xấu không để đâu cho hết này rồi an ủi Chiêu hiền dung, e là chỉ Hoàng thượng mới có khả năng này.

Một ngày xuân trong xanh tươi đẹp, tuần nam nữ quần quýt thân mật tắm mình trong ánh nắng chan hòa cùng thả điều, có thể coi là một hình ảnh đẹp đẽ, bay trên bầu trời không phải rồng và phượng mà là tuần mã cùng khổng tước khiến người ta cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

“Rớt, rớt, Hoàng thượng người phải chạy vài bước nữa đi, không thì ngựa bay không bay nổi nữa đó.”

“Nhanh nữa lên, nhanh nữa lên, chạy bên trái! Có gió kìa.”

Cao Đức Trung cầm nín đứng nhìn Hoàng đế bị Chiêu hiền dung chỉ huy chạy tới chạy lui mà trên mặt vẫn tươi cười, cuối cùng đành chậm rãi dời mắt, ông thật sự không muốn thừa nhận, Hoàng thượng uy vũ của ông bị một phi tần sai bảo luôn miệng mà còn cao hứng được.

Nếu Trang Lạc Yên biết được suy nghĩ này của Cao Đức Trung, nhất định sẽ nói cho ông ta biết, đây chính là loại tính cách đáng khinh trong truyền thuyết đấy, một vài tên giống đực có loại gene ẩn này, khi bị người động tới sẽ biểu hiện thuộc tính ra ngoài.

Trang Lạc Yên neho mắt nhìn Hoàng đế chạy qua chạy lại, cười xán lạn như mặt trời trên đầu, sai bảo Hoàng đế chạy lung tung có cảm giác như trút được giận vậy.

Cùng dưới ánh mặt trời sáng rõ, Hoàng hậu ngồi bên bàn đá vẽ bát tiên ngoài sân, ngẩng đầu nhìn không trung thêm một con điều, đẩy đĩa bánh mà cung nữ vừa bưng lên: “Đưa xuống đi, bổn cung không muốn ăn.”

Hòa Ngọc liếc nhìn, đỡ đĩa bánh trên tay cung nữ, đến gần Hoàng hậu, khẽ khuyên nhủ: “Nương nương, trưa nay người chưa ăn được bao nhiêu, bây giờ còn chừng một canh giờ mới tới bữa tối, người ăn chút gì đi đã.”

“Trước thì có sủng phi sau lại thêm mỹ nhân mới vào, những người này thủ đoạn liên miên, Hoàng thượng lại liên tục lưu luyến giữa bọn họ...” Hoàng hậu thở dài một hơi, “Lát nữa bảo Điểm Thúy dọn dẹp kho riêng

của bốn cung, chọn lấy vài món trang sức và vài vóc thích hợp thưởng cho ba người mới vào cung đi, bên điện Trung Tĩnh đã sắp xếp chỗ ở cho họ chưa?”

“Bẩm nương nương, đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ có điều Hoa Hồng Tụ vốn được xếp vào ở trong thiên điện cung Hi Hòa lại bị chuyển sang cung Ninh phi nương nương.” Hòa Ngọc thấy Hoàng hậu tỏ vẻ thắc mắc bèn giải thích, “Trưa nay Cao tổng quản tới điện Trung Tĩnh nói, bên cung của Thục quý phi và Chiêu hiền dung không cần sắp xếp thêm người mới vào.”

“Hậu cung nhiều phi tần như vậy, lại chỉ có cung của hai người này không cho phép người khác vào,” Hoàng hậu mỉm cười như giấu cợt, “Cứ đợi mà xem, ba người mới vào này không đơn giản đâu, nhất là cô nàng Ninh Sanh Dụ đó, e rằng ngay cả Tô Nhụy Tử cũng phải kiêng dè đấy.”

Hoàng hôn dần buông xuống, dây của con điều khổng tước và hãn huyết bảo mã lại bị quấn vào nhau, nhìn hai con điều quấn quýt trên không trung, Trang Lạc Yên quay phía Hoàng đế: “Hoàng thượng, làm sao bây giờ?”

Phong Cẩn cười cười với nàng, nhanh nhẹn lấy kéo cắt đứt dây điều: “Nếu đã quấn vào nhau, vậy để bọn chúng tự do bên nhau đi.”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn hai con điều quấn quýt lấy nhau rồi biến mất trong ánh chiều, mặt lộ vẻ ao ước “Thật tốt.”

Phong Cẩn trầm mặc nhìn người con gái bên cạnh, biết nàng ao ước điều gì. Hắn không hứa hẹn với nàng, chỉ lặng lẽ cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy tay đối phương: “Cao Đức Trung, bữa tối nay bày ở cung Hi Hòa đi.”

“Thưa vâng.” Cao Đức Trung thấp giọng trả lời, tiểu thái giám bên cạnh nhanh nhẹn đi báo lại cho ngự thiện phòng.

Trang Lạc Yên cúi đầu, lặng im lật mắt khinh bỉ một cái, điều đứt dây rồi còn muốn tự do bên nhau á, chốc nữa thôi đã rơi xuống xó xỉnh nào không biết rồi.

Đêm đó Phong Cẩn thuận tiện ngủ lại cung Hi Hòa, trong đêm khuya vắng lặng, hắn mở mắt lẳng lặng nhìn người con gái đang ngủ say trong lòng mình, hồi lâu sau mới nhắm lại.

“Ninh quý nhân tới, Hoa tài nhân tới, Nghiêm tài nhân tới.”

Trang Lạc Yên nhìn ba nữ tử trẻ măng đi vào, đều mới mười bảy mười tám, còn mang theo nét ngây ngô thuần khiết của thiếu nữ, cử chỉ và cách nói năng lại rất chừng mực.

Nhìn ba người quỳ lạy Hoàng hậu, sau đó quay sang quỳ gối chào các phi tần, Trang Lạc Yên không kiềm chế được, nhìn Ninh quý nhân vài lần, thật là một giai nhân hiếm có.

“Ba người các nàng mới vào cung, nếu có chuyện gì thì không cần cầu nệ, cứ tới nói cho cô cô Hòa Ngọc của bốn cung,” Hoàng hậu cười cười nhìn mấy người Hiền quý phi, “Đương nhiên, nói với cô cô quân sự hoặc thái giám chưởng sự của Thục quý phi, Hiền quý phi, Ninh phi đây cũng được.”

Ba người lại lần thứ hai hành lễ tạ ơn, hết sức quy củ, khiến người ta không tìm ra được một chút khuyết điểm nào.

“Thật đúng là ba người rực rỡ nổi bật.” Nhu phi nhìn ba nữ tử, cười cười, “Chúng ta đây đều thua kém.”

“Chúng tần thiếp dung nhan xấu xí, không dám so sánh với các nương nương.” Ninh quý nhân lại cúi đầu thi lễ, khiêm tốn nói, “Tần thiếp thực sự không dám nhận lời khen của nương nương.”

“Ninh tử tử nói đúng đấy ạ, các nương nương đây mới thật là xinh đẹp hơn người.” Hoa tài nhân nói, “Lúc trước tần thiếp vừa thấy các nương nương đã choáng váng ngây người đấy ạ.”

“Cái miệng này thật là ngọt.” Hiền quý phi nhìn ba người, “Quả rất hợp ý ta.”

Trang Lạc Yên dám cam đoan, những người ngồi đây kỳ thực rất không muốn khen ba nữ tử này, chỉ tiếc muốn bảo trì mặt nạ thiện lương rộng lượng nên mới trái lương tâm nói ra những câu khách lệ như vậy.

Rời khỏi cung Hoàng hậu, Trang Lạc Yên thở ra một hơi thật dài, những việc đại loại như chen ép người mới đúng là không phải cách làm của người thông minh. Ai biết được, người mới này về sau liệu có thể trở nên xuất sắc hơn người hay không, có một số việc vẫn nên biết người biết ta rồi mới làm thì hơn.

“Nương nương,” Tương quý tần đi về phía Trang Lạc Yên, mỉm cười cúi chào, “Mấy ngày nay đào đã nở hoa rồi, hôm nay thời tiết vừa đẹp, nương nương có hứng thú cùng tần thiếp đi ngắm hoa đào một lát không?”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn trời rồi vịn tay Thính Trúc đáp: “Nếu vậy, chẳng bằng cùng đi xem thế nào.”

Đúng như Tương quý tần nói, hoa đào trong vườn đã nở rộ rồi, Trang Lạc Yên và Tương quý tần cùng ngồi xuống bên bàn đá, các cung nữ nhanh nhẹn dâng trà nóng và bánh ngọt lên, thỉnh thoảng có vài cánh hoa đào theo gió rơi lên mặt bàn khiến khung cảnh trở nên thơ mộng.

“Đào Ngọc các khi xưa nương nương ở nay đã có chủ mới rồi.” Tương quý tần cười nhẹ, rót một tách cho Trang Lạc Yên, nhìn về phía Đào Ngọc các bên cạnh vườn đào.

Trang Lạc Yên cũng cười cười: “Có người đi thì có người vào, Đào Ngọc các xinh đẹp tinh xảo, Hoa tài nhân trông cũng là một nữ tử hồn nhiên ngây thơ, Nghiêm tài nhân tính tình nhu thuận, lạnh lợi, hai người cùng ở mới không lãng phí cái đẹp của nơi đó.”

Tương quý tần nghe thấy vậy, biết Trang Lạc Yên đã nghe những việc mới phát sinh trong cung, chẳng qua bề ngoài chẳng quan tâm mà thôi, nàng lại rót thêm một tách trà cho Trang Lạc Yên: “Nương nương đúng là nhìn rất thấu đáo.”

“Nhìn thấu đáo mới có thể thưởng thức nhiều cảnh đẹp hơn,” Trang Lạc Yên nâng tách trà, chưa kịp đưa lên môi đã có một cánh hoa đào rơi vào trong tách, bèn cười đặt xuống, vớt cánh hoa ra, “Cánh hoa đào này vừa nhúng vào nước trà đã mất đi vẻ đẹp vốn có rồi.”

Tương quý tần lại rót một tách khác đẩy đến trước mặt Trang Lạc Yên: “Hoa còn trên cành vẫn là lúc hoa đẹp nhất.”

Trang Lạc Yên hé môi cười, cùng Tương quý tần nói về mấy chuyện vặt trong ngày.

Sau khi Tương quý tần ra về, Trang Lạc Yên đứng trong vườn đào, ngẩng đầu nhìn những cánh hoa rơi lất phất như mưa, nếu nàng nhớ không lầm, lần đầu tiên nàng gặp Hoàng đế là ở ngay vườn đào này, phải không nhỉ?

“Nương nương,” Thính Trúc lo lắng gọi khẽ, nàng nghĩ rằng Trang Lạc Yên đang thần thờ vì ngắm cảnh nhớ người, cảm thấy không đành lòng bèn nói sang chuyện khác, “Lát nữa là tới giờ dùng bữa trưa rồi đấy ạ.”

“Ừ, không còn sớm nữa.” Trang Lạc Yên vươn tay cho Thính Trúc, “Về thôi.”

“Hoàng thượng...” Cao Đức Trung liếc nhìn Hoàng đế, rồi yên lặng dời mắt nhìn theo bóng dáng Chiêu hiền dung rồi đi, ông không rõ vì sao Hoàng thượng đã phát hiện Chiêu hiền dung đứng trong vườn đào lại không đến gặp nàng ấy mà ở đây lặng lẽ nhìn.

Phong Cẩn nhìn ông một cái, quay người nói: “Về cung.”

Cao Đức Trung vội vã đuổi theo, đi tới cửa thùy hoa, lại không nhìn được, quay đầu một lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng đoàn người Chiêu hiền dung.

Trang Lạc Yên vừa ra khỏi vườn đào, chợt thấy Nghiêm tài nhân cùng Hoa tài nhân dẫn theo các cung nữ đi về phía này.

“Tần thiếp xin ra mắt Chiêu hiền dung nương nương.”

Trang Lạc Yên cười cho hai người đứng lên: “Hai nàng cũng tới ngắm hoa?”

“Bẩm nương nương, tần thiếp thấy hoa đang nở rộ nên mời Nghiêm tỉ tỉ cùng tới ngắm.” Hoa tài nhân thận trọng nhìn Trang Lạc Yên một cái, đôi mắt to sáng rõ mang theo một tia kính sợ, “Tần thiếp quấy rầy đến nương nương rồi chăng?”

“Bổn cung cũng đang trở về rồi, các nàng dâu có quấy nhiễu đến bổn cung,” Trang Lạc Yên nhìn nàng Hoa tài nhân này một chút, “Nếu đã muốn đi ngắm hoa thì đi đi thôi, bổn cung phải về rồi.” Hoa tài nhân này cùng tuổi với Nghiêm tài nhân, thế mà lại cố tình gọi đối phương là tử tử, quả đúng là ngây thơ thiện lương.

“Cung tiền nương nương.”

Bản thân Trang Lạc Yên không thích nhất là loại người như Hoa tài nhân, có vài người đội lốt ngây thơ trong sáng lại làm ra những chuyện khiến người ta ghê tởm, mà khi chuyện xảy ra rồi vẫn có thể mở to đôi mắt “thiện lương vô tội” tỏ vẻ mình vô tình mà thôi, thế mà những người này còn tự mình là thiện lương chân chất.

“Nương nương, sao nô tì thấy Hoa tài nhân này có gì đó lạ lẫm?” Vân Tịch cau mày, cố nghĩ xem Hoa tài nhân kia lạ ở chỗ nào.

“Y phục và trang sức của nàng ta rất giống nương nương.” Thính Trúc ngoảnh về phía vườn đào, giọng khinh thường, “Ngay cả sở thích cũng có rất nhiều điểm tương tự.”

Đuôi mày Trang Lạc Yên thoáng động đậy, nghe Thính Trúc nói nàng mới nhận, không khỏi cười cười. Bất cứ người khác không phải là lựa chọn tối ưu khi muốn sinh tồn trong cung đình, huống chi nay bản chính là nàng còn đang được sủng ái, Hoa tài nhân muốn trò giỏi hơn thầy, hình như không sợ chọc giận nàng đây.

“Ai quan tâm nàng ta muốn làm gì,” Vân Tịch hừ lạnh một tiếng, “Có một cái tên như vậy, nhìn thôi đã thấy không phải thứ tốt gì.”

Trang Lạc Yên điềm tĩnh lên tiếng: “Các em không cần để tâm quá mức đến bọn họ, trong cung này đâu thiếu đàn bà con gái, người ta muốn làm thế nào có liên quan gì tới chúng ta, thủ đoạn gì chẳng nữa cũng không đâu được với sự sủng ái của Hoàng thượng.”

“Nương nương nói đúng, đi phí tinh lực tính kế hại người làm gì, chẳng bằng ra sức nắm lấy trái tim Hoàng thượng,” Thính Trúc đồng ý, “Tính kế một người, lại sẽ có người khác tới, chỉ có sự sủng ái của Hoàng thượng mới có thể giúp phi tần đứng vững chân trong hậu cung.”

“Vậy nếu người khác muốn tính kế hại chúng ta thì biết làm sao?” Vân Tịch thắc mắc, “Ở trong cung, càng được sủng ái thì càng khiến nhiều người mưu hại.”

“Dù là có người muốn tính kế cũng sẽ có Hoàng thượng che chở, huống chi, chúng ta lại chẳng phòng bị gì sao?” Thính Trúc cười cười, “Nô tì nghĩ, đôi khi chủ động tính cách hại người không hữu dụng bằng vạch trần mưu tính của người khác.”

Trang Lạc Yên cười gật đầu, đôi khi chờ người khác mưu hại cũng là một kế sách hay.

“Ban đầu Hoa Hồng Tự được phân tới cung Ninh phi, ai biết nàng ta dùng thủ đoạn gì, có thể khiến Hoàng thượng đổi ý, hạ chỉ cho nàng ta chuyển tới Đào Ngọc các.” Tô tu nghi cười giấu cợt, “Mới chân ướt chân ráo vào cung đã bắt đầu giở trò, quả nhiên là loại ‘hồng tự thiêm hương’, thật làm cho người ta thấy ghét.”

“Muội chấp nàng ta làm gì?” Thục quý phi bất đắc dĩ nhìn Tô tu nghi, tỏ vẻ bất mãn trước thái độ kích động của nàng ta, “Một tài nhân nhỏ đã khiến muội lo lắng?”

“Tử, ta cứ thấy nàng ta lại nhớ tới Trang Lạc Yên, cái kiểu ra vẻ đấy khiến người ta khó chịu.” Tô tu nghi ngồi xuống ghế, sầm mặt nói, “Đều là một loại mặt hàng như nhau.”

“Giáo dưỡng của muội đâu rồi?” Thục quý phi bực bội nhìn Tô tu nghi, “Lời thô tục như thế mà cũng nói được à? Không cần biết Trang Lạc Yên tỏ vẻ hay là thật như thế, chuyện nàng ta được sủng hơn muội đó là do nàng ta có bản lĩnh, muội ngồi đây oán giận với ta thì có ích gì? Còn về nha đầu Hoa Hồng Tự kia, không cần muội oán giận, tự khắc có người ngứa mắt với nàng ta.”

“Chỉ chỉ hành động và cách nói năng của nàng ta hoàn toàn học theo Trang Lạc Yên, Trang Lạc Yên có thể nhìn được à không?” Tô tu nghi nhớ tới bộ dáng của nàng Hoa Hồng Tự kia, lại khinh thường bĩu môi.

“Người khác thì không nhất định nhìn được, nhưng Trang Lạc Yên...” Thục quý phi cười cười, “Nàng ta chắc chắn biết nhìn hơn bất kỳ ai, trong hậu cung này, mô phỏng người khác có thể được sủng ái một thời gian, nhưng nhất định không phải kể lâu dài.”

Hồi đó Yên quý tần kia cũng từng được sủng ái lắm, bây giờ chẳng phải vẫn chỉ là một quý tần thôi sao? Có điều nhìn ả Ninh quý nhân kia đúng là không thoải mái lắm.

Có thể nhìn nhận bức bối nhất thời mới có cơ hội tính kế lâu dài, nếu muốn trừng trị một người, vội gì mà phải gấp gáp làm ngay.

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn nhìn những thẻ bài trên khay trước mặt, đột nhiên cảm thấy nhạt nhẽo, không có hứng thú, cuối cùng nhắc một tấm thẻ ở trong góc, thẻ bài của Ninh quý nhân.

“Tối nay tới chỗ Ninh quý nhân mới tiến cung đi.” Phong Cẩn suy nghĩ một chút rồi nói thêm, “À phải rồi, đem con điều trăm mới cho làm đến chỗ Chiêu hiền dung, con điều ngựa mập thì để lại chỗ trăm.”

“Thưa vâng.” Cao Đức Trung nghe xong bèn lui ra ngoài.

Bên ngoài Sướng Thiên lâu, ánh sáng từ đèn lồng phủ lên xung quanh lớp áo hồng rực, có điều, người đứng chờ bên cửa không phải Từ chiêu dung mà là Ninh quý nhân. Ninh quý nhân vừa vào cung, Hoàng đế thấy khí chất của người này trong trẻo lại lạnh lùng xuất trần, còn làm được một bài thơ hay, bèn nói người này có nhiều điểm tương đồng với Từ chiêu dung nên bố trí cho tới ở thiên điện của Sướng Thiên lâu.

Từ chiêu dung đứng bên cửa sổ, nhìn mỹ nhân tựa cửa bên ngoài, mặt không có lấy một tia cảm xúc.

“Nương nương, đêm đã khuya rồi, nên đi nghỉ thôi.” Cung nữ bước lại gần, khuyên giải.

Từ chiêu dung trầm mặc không nói, lẳng lặng đứng đó cho đến khi ngự giá rực rỡ ánh vàng xuất hiện, lẳng lẽ nhìn Hoàng đế thân thiết ôm lấy một người khác ngay trước mắt mình, sau đó cùng nhau biến mất sau cánh cửa.

Móng tay được cắt tỉa rất đẹp bị bẻ gãy, Từ chiêu dung quay người nói: “Hầu hạ bốn cung nghỉ ngơi đi.”

Trong ba người mới, người Hoàng đế đầu tiên sủng hạnh là Ninh quý nhân, Trang Lạc Yên nhận được tin tức, không hề thấy bất ngờ. Nam giới đều yêu bằng mắt mà, trước chọn một món trông đẹp nhất để nếm thử là điều hoàn toàn bình thường.

Chỉ vài ngày sau, Hoàng hậu cho tổ chức yến hội ngắm hoa ở ngự hoa viên, Trang Lạc Yên tất nhiên sẽ ngoạn ngoạn đến dự, tuy rằng hằng năm Hoàng hậu đều phải kiểm các loại có tổ chức vài yến hội như vậy ở ngự hoa viên, sau đó vợ lớn vợ nhỏ dùng ngôn ngữ chém giết một trận, yến hội kết thúc, ai nấy đều thỏa mãn ra về, thật là nhàm chán.

“Nương nương, hôm nay Hoàng hậu nương nương thiết yến, không biết sẽ có chuyện gì, lúc này có người mới vào cung, nương nương phải cẩn thận một chút.” Thính Trúc vừa chải tóc cho Trang Lạc Yên vừa cẩn thận nói.

Để mặc Thính Trúc mày mò vắn ỉnh một kiểu “triều vân cận hương”, Trang Lạc Yên cười cười: “Ta biết em lo lắng cho ta, nhưng lát nữa phi tần tới đông đảo, chưa chắc mọi người đều để ý đến ta đâu.”

“Cẩn thận vẫn hơn, nương nương nên phòng bị cho an tâm.” Tuy mấy ngày nay Hoàng thượng sủng hạnh Ninh quý nhân nhưng nàng tin tưởng Hoàng thượng vẫn nhớ đến nương nương nhà mình, nếu không thì vì sao ngày sủng hạnh Ninh quý nhân người còn sai người đưa điều tới tặng nương nương.

Vân Tịch sửa sang lại y phục cho Trang Lạc Yên, nghe hai người nói chuyện, nàng bèn chen miệng: “Nô tì nghe nói, ban đầu Hoa tài nhân không phải được phán tới Đào Ngọc các, sau chẳng biết thế nào lại được tới đó ở.”

Trang Lạc Yên đỡ nhẹ bộ điều trên tóc, giọng bình thản: “Nàng ta có ở chỗ Ninh phi hay ở đâu là chuyện của nàng ta, không liên quan tới chúng ta.”

Vân Tịch nghe giọng Trang Lạc Yên bình tĩnh như vậy, ngay lúc đó không hiểu Trang Lạc Yên không thèm để ý hay là đã có đối sách, chỉ sửa sang lại váy áo ngọc bội trên người chủ tử, “Nương nương có tính toán trước thì ổn rồi.”

Ngồi trên kiệu đi được một đoạn, tới góc quẹo, Trang Lạc Yên chợt thấy Tương quý tần, Khổng uyển nghi và Diệp đức tần cùng nhau đi tới từ một hướng khác.

Ba người nhìn thấy Trang Lạc Yên, đều xuống kiệu hành lễ. Trang Lạc Yên hơi bất ngờ khi thấy bọn họ cùng đến, bèn nói: “Đúng là ít có dịp thấy ba người các vị cùng một chỗ.”

“Bẩm nương nương, vài ngày trước Diệp đức tần đã chuyển tới chỗ tần thiếp, chỗ Khổng uyển nghi thì ở gần chỗ hai người bọn tần thiếp, mới rồi tình cờ gặp nhau trên đường, liền cùng đi với nhau.” Tương quý tần đáp, “Nương nương bận rộn, có lẽ không biết mấy chuyện nhỏ nhặt này.”

“Ra là thế, ba người các vị sau này có thể cùng qua lại nhiều hơn rồi.” Trang Lạc Yên cười cười, “Các vị cùng bốn cung đi thôi, để Hoàng hậu nương nương phải chờ chúng ta thì không hay.”

Trang Lạc Yên hơi quay đầu nhìn Tương quý tần đi phía sau mình, gần đây Tương quý tần liên tục lấy lòng nàng, thậm chí còn vô tình hay cố ý tiết lộ cho nàng một ít chuyện bí ẩn trong dĩ vãng ở hậu cung, những điều kiêng kị hay sở thích của các phi tần khác. Tương quý tần vào cung đã nhiều năm, những chuyện nàng ấy biết nhiều hơn Trang Lạc Yên cũng chẳng có gì kỳ quái, kỳ quái là nàng ấy lại nói cho Trang Lạc Yên.

Trong cung đình không có bất cứ điều gì là miễn phí, Trang Lạc Yên không tin Tương quý tần tốt với nàng vì lời đồn đại trong cung, rằng việc ba người này được tấn thăng do mình. Tương quý tần là một nữ tử cực kỳ thông minh và lí trí, nếu nàng ấy làm như vậy nhất định phải có dụng ý riêng.

Không biết vị này mong muốn điều gì, nàng có thể cho người ta điều đó hay không?

Trong ngự hoa viên, các mỹ nhân mỗi người mỗi vẻ cùng cười nói đứng ngồi, cung nữ thái giám cẩn thận tới hầu hạ, đoàn người Trang Lạc Yên tới, lại một trận hành lễ trả lễ.

“Chiêu hiền dung tới?” Ninh phi đứng bên cạnh một cây hải đường, xen lẫn với đóa hải đường thêu trên váy nàng ta, nhìn thật thanh thản và an bình.

“Bái kiến Ninh phi nương nương.” Trang Lạc Yên bước lại cúi chào, nhìn đóa hải đường trước mặt Ninh phi, “Hải đường này nở thật đẹp.”

“Tươi đẹp mà không tục, bốn cung thật sự thích loài hoa này.” Ninh phi ngắt một đóa hải đường đỏ, cười nhẹ.

Trang Lạc Yên nghe thấy vậy cũng cười theo, nhưng không trả lời. Đúng lúc này, Thục quý phi đến rồi, Ninh phi nhìn nghi trượng quý phi từ xa xa đi tới, bình thản nói: “So với đóa hải đường đỏ này, Thục quý phi càng chói mắt hơn.” Dứt lời, nàng ta tùy tiện ném bông hải đường trên tay xuống đất, đóa hoa xinh đẹp rơi vào đám bùn.

Trang Lạc Yên liếc nhìn đóa hải đường trong bùn, sau đó cùng các phi tần bước tới chào Thục quý phi.

“Hôm nay nếu không phải Hoàng hậu nương nương thiết yến, bốn cung cũng không biết hoa ở ngự hoa viên đã nở đẹp thế này,” Thục quý phi miễn lễ ọi người, vịn tay đại cung nữ Lăng Sa đi tới một bụi hoa, đưa mắt nhìn những mỹ nhân rực rỡ sắc màu ở đây, thở dài một tiếng, “Tiếc rằng hoa ngọc trâm mà bốn cung thích nhất lại không nở vào dịp này.”

“Bẩm quý phi nương nương, Hoàng hậu nương nương biết người thích hoa ngọc trâm nên đã cho cung nhân khéo tay cắt hoa ngọc trâm cho người thưởng thức, mời nương nương đánh giá.” Đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu, Điểm Thúy, thi lễ với Thục quý phi, sau đó có hai thái giám bưng một bồn hoa lên, trong bồn trồng hoa ngọc trâm, lá hình tim xanh biếc, đóa hoa trắng nõn, ai cũng không nhìn ra được là hoa giả do người làm thành.

Thục quý phi thờ ơ nhìn bồn hoa, nét cười trên mặt thoáng nhạt đi đôi chút, ngoài miệng lại nói: “Tần thiếp cảm tạ nương nương đã lưu tâm, chút sở thích ấy của tần thiếp đã thêm phiền toái cho nương nương rồi.”

“Thục quý phi tận tâm hầu hạ Hoàng thượng vốn đã cực khổ, nếu chúng ta giấu hoa lại không có loài hoa muội yêu thích thì sao coi được đây?” Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, mang theo một chuỗi cung nữ thái giám đi tới, hiển nhiên đã nghe được những lời Thục quý phi vừa nói. Đợi mọi người hành lễ xong, nàng

cười nhìn Thục quý phi, “Hơn nữa, đây cũng đâu phải chuyện gì phiền toái cho bốn cung, bốn cung đứng đầu hậu cung, có một số việc chẳng qua chỉ cần động miệng lưỡi mà thôi.”

Nụ cười trên mặt Thục quý phi lại phai nhạt thêm chút nữa: “Nương nương có thể nhớ được những điều nhỏ nhặt này cho tần thiếp đã là thương yêu tần thiếp rồi. Tần thiếp không thể báo đáp, chỉ đành ngày sau ra sức giúp đỡ nương nương giải quyết cung vụ mà thôi.”

“Muội thật đúng là khiến người ta yêu thích, đâu như Hiền quý phi, chỉ biết lưỡi nhác thôi.” Hoàng hậu cười cười, không tiếp tục nói chuyện với Thục quý phi nữa, quay sang hàn huyên với các phi tần khác.

Trang Lạc Yên nhìn Hoàng hậu và Thục quý phi trình diễn nghệ thuật ngôn từ, ngồi xuống đôn tròn khắc hoa được xếp sẵn đó, nhón một miếng bánh ngọt hoa đào, cắn một miếng, phát hiện bánh được làm ngọt mà không ngấy, còn thoang thoảng vị đào, bèn cắn thêm vài miếng.

“Chiêu hiền dung nương nương.” Một bóng người màu trắng xuất hiện trước mặt Trang Lạc Yên, nàng ngẩng đầu nhìn, là mỹ nhân tuyệt thế mới gia nhập đội ngũ phi tần.

“Ninh quý nhân không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên đặt miếng bánh vị đào chưa dùng xong lại bàn, ra hiệu cho Ninh quý nhân ngồi xuống, “Bánh hoa đào này hương vị khá tốt, Ninh quý nhân cần phải nếm thử mới được.”

“Tạ ơn nương nương, trước khi đến tần thiếp đã dùng bữa sáng rồi, lúc này còn chưa đói.” Ninh quý nhân lại đứng lên hơi cúi người, sau đó mới ngồi xuống lần nữa, bộ điệu trên tóc hơi lay động theo cử chỉ của nàng ta.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, nhìn thế nào cũng thật đẹp mắt, Trang Lạc Yên tủm tỉm cười: “Thì ra là thế.” Người thường mặc đồ trắng luôn khiến người ta cảm thấy làm điều làm bộ, xa cách lạnh lùng, nhưng vị Ninh quý nhân này mặc một bộ váy màu trắng tuyết thêu những bông hoa nhỏ li ti màu hồng rất nhạt, trên vai khoác áo choàng màu xanh nhạt pha trắng lại thấy thanh tao xuất trần, trông càng có ý thơ hơn cả Từ chiêu dung.

“Nương nương sao không tới ngắm hoa?” Ninh quý nhân nhìn bụi hoa cách đó không xa, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, thực sự không giống như là ngắm cảnh.

“Ở đây không ngắm được hoa sao?” Trang Lạc Yên nhận tách trà trên tay Thính Trúc, uống một ngụm, “Ngồi đây ngắm được càng nhiều hoa, mà sắc hoa cũng càng thêm rực rỡ.”

Ninh quý nhân gật đầu, như là đang tán thành điều gì đó: “Nương nương là người hiểu hoa, tần thiếp quá nhiều đến hứng thú của nương nương rồi.” Nói xong, đứng dậy cúi chào Trang Lạc Yên rồi dẫn cung nữ đi mất.

Trang Lạc Yên hào hứng ngắm nghía Ninh quý nhân mảnh mai chậm bước đi mất, buông tách trà, chống cằm nghiêng đầu nhìn về phía Vân Tịch và Thính Trúc: “Các em nói nàng ta tới làm gì?”

Hai cung nữ đều lắc đầu, nhìn nhau đầy nghi ngờ, Vân Tịch nói: “Nô tì thấy vị Ninh quý nhân này hình như không vui vẻ lắm, lại còn ăn mặc trắng trong thuần khiết như thế, thực sự khiến người khác không nhìn ra ý của nàng ta.”

Trang Lạc Yên cười cười, không tiếp tục hỏi, vị Ninh quý nhân này thú vị đây, cô nàng tổ thái độ không muốn hòa mình với các phi tần khác? Đã bị đưa vào hậu cung, chẳng lẽ còn có tâm tư không muốn làm phi tần của Hoàng đế, mà dù có tâm tư này, đã đến đây rồi, cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Mấy ngày nay Hoàng thượng luôn lật thẻ bài của Ninh quý nhân, nàng ta còn mất hứng cái gì?” Vân Tịch hạ giọng khê cầu nhàu, “Phi tần khác còn phải nghĩ mọi biện pháp lôi kéo sự chú ý của Hoàng thượng kia.”

Đuôi mày của Thính Trúc hơi động đậy, thoáng lướt mắt về phía Ninh quý nhân: “Ai biết vị Ninh quý nhân này nghĩ gì đâu.”

Ngắm hoa một hồi, mọi người cũng mệt mỏi, liền thứ tự ngồi xuống, các cung nhân dâng trà bánh và trái cây lên, hội ngắm hoa nhanh chóng biến thành tiệc trà.

Trang Lạc Yên xiên một miếng dưa tiến cống chậm chậm ăn, nghe các phi tần đàm luận về các loài hoa, những thứ này nàng không biết nhiều cho nên chọn im lặng lắng nghe.

“Phải rồi, Ninh quý nhân, Hoa tài nhân, Nghiêm tài nhân, các muội vào cung cũng đã được một thời gian, có gì không thích ứng chẳng?” Hoàng hậu như thể đột nhiên nhớ tới mấy người mới, quay sang phía ba vị này, “Ninh quý nhân ở Sương Thiên lâu, có Từ chiêu dung chăm sóc, đương nhiên không có vấn đề gì. Hai người muội ở trong Đào Ngọc các, nếu có gì không rõ thì có thể đi hỏi những người khác trong cung.”

“Tạ nương nương quan tâm, chúng tần thiếp không có gì không thích ứng ạ.” Hoa tài nhân đứng dậy thi lễ với Hoàng hậu, “Đào Ngọc các rất tốt.”

“Chỗ đó quả thật không tệ,” Hoàng hậu cười cười “Ngày trước Chiêu hiền dung cũng từng ở Đào Ngọc các, sau lại chuyển sang cung Hi Hòa. Nhất là vườn đào bên cạnh Đào Ngọc các, mỗi năm tới dịp này đều nở hoa rất đẹp, nhiều phi tần trong cung đều thích tới đó ngắm hoa.”

Hoa tài nhân nói: “Tần thiếp cũng nghe nói trước đây Chiêu hiền dung từng ở Đào Ngọc các, đây thật là vinh hạnh cho bọn tần thiếp rồi.”

Trang Lạc Yên rũ mí mắt, khóe miệng hơi cong lên: “Hoa tài nhân quá lời.” Đào Ngọc các thực sự không được tính là một địa phương tốt, hồi đó Hoàng đế để nàng chuyển khỏi Đào Ngọc các, ngay trong đêm liền cho tu sửa lại toàn bộ một lượt, nếu nói trong đó không có gì mờ ám, nàng nhất định không tin.

“Hôm nay bốn cung cho bày yến hội ngắm hoa này, mục đích chỉ là để chư vị tử muội tụ tập cùng nhau,” Hoàng hậu cũng không nói chuyện tiếp với Hoa tài nhân nữa, chuyển câu chuyện sang hướng khác, “Lát nữa Hoàng thượng xử lý xong chính sự là có thể khai yến rồi.”

Nghe được Hoàng đế cũng tới, ánh mắt của một vài phi tần liền thay đổi, kín đáo sửa sang lại áo xống, mong tạo một ấn tượng tốt cho Hoàng đế.

Trang Lạc Yên cúi đầu nghĩ, dưới mắt nhiều người thế này mà quyền rũ Hoàng đế thì đúng là một hành động gây thù hận rất hiệu quả đây.

Gần trưa, quả nhiên Hoàng đế tới rồi, các phi tần tha thướt thĩnh an, chờ Hoàng đế ngồi xuống rồi mới tự chọn chỗ ngồi, yến tiệc ngắm hoa chính thức bắt đầu.

Bởi đây là yến tiệc ngắm hoa nên các món ăn đều lấy một cái tên liên quan tới hoa, thậm chí có vài món còn làm thành hình hoa. Trang Lạc Yên ăn một món tên là “phú quý hoa khai”, thực chất là nấm hương xào với cà rốt thái sợi, vừa ăn vừa cảm khái nghĩ, nghe nói sau khi Thành Tuyên đế lên ngôi, hậu cung đã cực kì tiết kiệm, cuộc sống như bây giờ đã tính là tiết kiệm lúc xa hoa sẽ thành thế nào?

Cuộc sống hủ bại thế này thật là quá dễ chịu rồi.

“Món ‘tiên nữ rắc hoa’ này làm khá tốt, thưởng.” Phong Cẩn gác đũa, nhìn về phía Ninh quý nhân, “Món này hẳn là hợp khẩu vị nàng, thử dùng nhiều một chút.”

Cung nữ đứng sau lưng Ninh quý nhân nghe thấy vậy, vươn tay gấp thức ăn cho chủ tử, một động tác này của nàng khiến Phong Cẩn nhíu mày.

“Ninh quý nhân, cung nữ này là đại cung nữ hầu cận của nàng?” Phong Cẩn nhận chiếc khăn Cao Đức Trung dâng lên, lau khóe miệng, thấy Ninh quý nhân đứng dậy xác nhận mới hỏi tiếp: “Vết thương trên cánh tay nàng ta là do đâu?”

Ánh mắt Ninh quý nhân ảm đạm xuống, liếc nhìn cung nữ sau lưng, không biết nên trả lời thế nào.

“Bẩm Hoàng thượng, vết thương của nô tì là do sáng nay không cẩn thận ngã ạ.” Cung nữ này vội quỳ xuống “Lúc đó chủ tử không phát hiện, vì vậy không biết chuyện này.”

Phong Cẩn lạnh nhạt nhìn nàng cung nữ: “Nếu sơ ý như vậy thì không cần hầu hạ bên cạnh Ninh quý nhân nữa. Cao Đức Trung...”

“Hoàng thượng,” sắc mặt Ninh quý nhân thoáng thay đổi, quỳ xuống thêm, “Vết thương của Thần Hi là do cung nữ hầu hạ Từ chiêu dung đẩy ngã sáng nay, không phải vì sơ ý, cầu Hoàng thượng minh giám.”

“Từ chiêu dung?” Phong Cẩn nhìn về phía Từ chiêu dung đã tái mặt, “Khanh nói xem chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp không biết việc này ạ.” Từ chiêu dung hoảng hốt đứng dậy thỉnh tội, “Khi quay về thiếp nhất định sẽ tra rõ.”

“Bẩm Hoàng thượng, Từ chiêu dung cũng không biết việc này, sáng nay cung nữ kia cũng là vô tình gây ra thôi, cầu Hoàng thượng đừng nên trách cứ Từ chiêu dung nương nương.” Ninh quý nhân thì lễ rồi đỡ lời cho Từ chiêu dung.

“Cung nữ kia tuy vô ý nhưng vẫn là người của Từ chiêu dung. Từ chiêu dung tuy không hay việc này nhưng cũng là tội không quản lý tốt.” Phong Cẩn điềm nhiên nói, “Nếu đã vậy, giảm nửa năm bổng lộc của Từ chiêu dung, triệt thể bài hai tháng coi như nghiêm phạt, sau này không được vi phạm.”

“Thiếp... lĩnh chỉ tạ ơn.” Từ chiêu dung không cam lòng trừng mắt nhìn Ninh quý nhân một cái, cuối cùng đành phải hành lễ tạ ơn.

Trang Lạc Yên nhìn vị Ninh quý nhân thiện lương xuất trần này, thoáng nhũu mày, Hoàng đế còn chưa nói chuyện ấy có liên quan tới Từ chiêu dung, vị Ninh quý nhân này đã vội xin tha cho Từ chiêu dung, không biết đây là hãm hại người ta hay là thiện lương thật đây.

Vì cung nữ của một quý nhân mà khiến một chiêu dung mất mặt, Hoàng đế này thật là không thêm giữ thể diện cho Từ chiêu dung, mà vị Ninh quý nhân này cũng được sủng ái quá, mới vào cung đã có thể chen ép Từ chiêu dung đến nước này.

Phong Cẩn nhìn về phía các phi tần, không biết vì sao, khi chạm đến gương mặt ngây ra của Trang Lạc Yên lại vội dời ánh mắt đi, hẳn không muốn thấy vẻ mặt đối phương như lúc này, “Trẫm dùng đủ rồi, nên về cung thôi.”

Hoàng đế không ăn nữa, người khác nào dám nói chưa no, lại được khoản đãi miễn phí một màn kịch hay rồi, mọi người đều đứng dậy cung tiễn thánh giá.

“Từ chiêu dung đừng quá đau lòng, Hoàng thượng chẳng qua chỉ nổi nóng nhất thời thôi.” Thục quý phi liếc nhìn bộ dáng thanh tao xa cách của Ninh quý nhân, giọng không được thân thiện lắm, “Muội hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, Hoàng thượng chắc sẽ không vì một kẻ tùy tiện nào đó mà quên muội.”

Một kẻ tùy tiện nào đó? Trang Lạc Yên kín đáo nhìn Thục quý phi một cái, xem ra Thục quý phi cũng không ưa gì Ninh quý nhân. Nghĩ kỹ cũng đúng, Thục quý phi vốn đang là người có nhan sắc nổi bật nhất hậu cung, nay lại có một Ninh quý nhân có thể vượt mặt nàng ta, mà người kia lại cứ thích trưng ra vẻ thanh tao xa cách, không vướng bụi trần, còn được thánh sủng, Thục quý phi có thể thích đối phương mới không bình thường.

“Lời Thục quý phi tuy có lý nhưng làm chủ tử vẫn nên quản lý người hầu của mình cho tốt mới phải.” Hoàng hậu đứng lên, nhìn Từ chiêu dung, nói, “Chuyện hôm nay tuy không liên quan tới muội nhưng muội vẫn phải suy nghĩ xem, vì sao Hoàng thượng phạt mình.”

Kiểu “chỉ cần đẳng ấy không vui là đây hài lòng” này của Hoàng hậu dành cho Thục quý phi khiến Trang Lạc Yên lại cảm khái thêm một lần, một vị Hoàng hậu có thể thích sủng phi của chồng mình mới là không bình thường.

Hoàng hậu và Thục quý phi có thể nói những lời này nhưng người khác không ai có gan, đều tìm lý do xin lui, Trang Lạc Yên cũng nhân cơ hội quay về cung Hi Hòa, nàng không muốn ở lại diễn trò với đám đàn bà con gái này, lộ tẩy thì phiền to.

Chốc lát sau, thái giám của nội thị giam tới truyền chỉ, nói Hoàng đế lật thể bài của nàng.

Trang Lạc Yên hơi ngạc nhiên, nàng còn tưởng hôm nay Hoàng đế sẽ đi an ủi vị Ninh quý nhân mới phải chịu uất ức kia chứ, gần đây chẳng phải hẳn đang có hứng thú với Ninh quý nhân đó sao, lúc này còn có thời gian nhớ tới nàng mà lần đến đây góp vui?

« Xem Chương Cũ Hơn

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 19

Chương 19

Không quan tâm Hoàng đế vì cái gì mà tới cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên vẫn như trước sửa sang lại một phen, son phấn không cần thoa, tóc phải mềm mại mượt mà, váy áo phải thoải mái buông lơi. Dù sao thì, buổi tối Hoàng đế tới chỗ phi tần là để đắp chăn nói chuyện phiếm hoặc là diễn yêu tinh đánh nhau, không phải để xem người khác tháo trang sức rửa mặt.

Khiến Hoàng đế kinh diễm là chuyện ban ngày nên làm, buổi tối thích hợp làm việc dành cho buổi tối.

Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, không ngạc nhiên khi thấy Trang Lạc Yên đứng ở cửa đợi, hần xuống kiệu đỡ nàng đứng dậy: “Giờ đang là dịp rét tháng Ba, ái phi phải cẩn thận bảo vệ mình.”

“Thiếp mặc ấm lắm, Hoàng thượng không cần lo lắng đâu,” Trang Lạc Yên dùng tay kia chà xát bàn tay đang đan xen với tay mình, “Nhưng Hoàng thượng ấy, sao tay người lại lạnh như vậy, thiếp đã chuẩn bị canh nóng cho Hoàng thượng rồi, người dùng một chút cho ấm thân.”

Bàn tay kia của Phong Cẩn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên: “Nàng đừng lo lắng quá, trầm chỉ gấp gió chút thôi.” Dứt lời, bèn dìu Trang Lạc Yên vào trong.

Trong cung Hi Hòa không xông hương, chỉ có mùi cỏ xanh thoang thoảng ngan ngát, đây cũng là điểm đặc biệt ở chỗ Trang Lạc Yên. Mỗi khi đến nơi này, hần luôn có cảm giác rất thoải mái và tự nhiên, tỉ như tháng Sáu là hương quả đào, tháng Bảy hương sen, tháng Tám hương bạc hà, tóm lại luôn là thứ khiến người ta sáng khoái tinh thần. Vì vậy, mùa hạ năm ngoái hần cũng thích đến chỗ Trang Lạc Yên nhất, giữa những ngày nóng nực oi bức, dù trong phòng có đặt băng giảm nhiệt nhưng không người nào thích ngửi phải những loại mùi nồng khác.

Tự tay bưng bát canh khoai sọ ninh với lạc và ý dĩ tới trước mặt Hoàng đế, Trang Lạc Yên cười nói: “Hoàng thượng, đây là món canh thiếp đã bảo phòng bếp ninh, người nếm thử đi.”

Món canh thơm nồng bốc hơi nóng từ bát sứ xanh ngọc khiến Phong Cẩn vừa mới vượt gió lạnh đêm xuân tới đây nổi hứng thèm ăn, nhận thìa bạc trong tay Trang Lạc Yên múc một ít uống thử, hơi ấm của canh dường như đã thấm tới tận đáy lòng.

“Vị rất ngon, trầm cũng chưa từng nếm loại canh này, xem ra phòng bếp của nàng cũng có bản lĩnh đây.” Phong Cẩn lại uống thêm vài hớp mới buông bát, súc miệng xong liền nhìn về phía Trang Lạc Yên, cười nói, “Sau này nếu trầm muốn nếm mĩ thực thì phải tới chỗ ái phi rồi.”

“Nếu Hoàng thượng thích thì điều đầu bếp ấy tới thiện phòng là được mà.” Trang Lạc Yên đắc ý cười cười, “Nhưng món này là do thiếp dạy đầu bếp đây, sau này nếu thiếp lại nghĩ ra món khác sẽ bảo người tới dạy đầu bếp làm cho Hoàng thượng nếm thử.”

“Nếu là do nàng nghĩ ra, trầm còn muốn đầu bếp kia làm gì, có nàng là được rồi.” Phong Cẩn cười cười, thấy vẻ mặt Trang Lạc Yên thoáng lộ vẻ cảm động, bèn đứng dậy, một tay ôm lấy eo nàng, “Cũng muộn rồi, ái phi cùng trầm đi nghỉ thôi.”

Cung nhân phục vụ nghe thấy thế, lập tức có người bước tới gỡ màn che xuống, dành không gian riêng cho Hoàng đế và Chiêu hiền dung.

Bên ngoài lớp màn dày, Cao Đức Trung cùng mấy cung nữ thái giám lặng lẽ đứng hầu, đối diện với ông là hai đại cung nữ của cung Hi Hòa, ông cười nói, “Mới rồi ta thấy tay Chiêu hiền dung hình như có vài vết hồng hồng, Chiêu hiền dung tự mình xuống bếp làm canh cho Hoàng thượng?”

“Chuyện này...” Thỉnh Trúc hơi bối rối, “Cao công công, nương nương đã dặn trước, bọn nô tì không được nhiều lời, xin công công đừng làm khó chúng ta.”

“Ta và các người đều là người hầu hạ chủ tử, ta hiểu.” Cao Đức Trung thở dài một tiếng, “Hoàng thượng sẽ hiểu được tấm lòng của nương nương.” Rốt cuộc ông cũng hiểu Chiêu hiền dung này chỉ e đã thực lòng yêu Hoàng thượng, nếu không sao phải lén lút làm việc này mà không muốn bày ra trước mặt người?

Vân Tịch nghe vậy bèn cúi người: “Công công nhìn rõ mọi việc, nhưng xin công công đừng nói chuyện này cho Hoàng thượng, bọn nô tì xin cảm ơn công công trước.”

Các chủ tử khác thì bày hết mọi biện pháp để thể hiện trước mặt Hoàng thượng, mà vị Chiêu hiền dung này thì ngược lại, không dám để Hoàng thượng biết được tấm lòng mình, Cao Đức Trung nhìn vẻ rầu rĩ trên mặt Vân Tịch, gật đầu nhận lời. Ông sẽ không chủ động nói, còn Hoàng thượng có hỏi hay không, đây không phải là vấn đề của ông nữa rồi.

Xét thấy gần đây Hoàng đế đến hậu cung khá thường xuyên, Trang Lạc Yên còn tưởng hẳn chỉ tính đắp chần nói chuyện với nàng thôi, không ngờ hứng thú của vị này còn cao đến thế, sau một hồi mây mưa, Trang Lạc Yên xoa mái tóc đen tì lên ngực Hoàng đế, nhủ thầm trong bụng, chẳng biết liệu tối nay Hoàng đế có gặp ác mộng quỷ đè không nhỉ?

“Bẩm chủ tử, đã khuya rồi, đi nghỉ sớm thôi.” Thần Hi phủ lên vai Ninh quý nhân chiếc áo choàng, thấy Ninh quý nhân còn thần thờ vuốt ve cây đàn Hoàng thượng mới ban thưởng, “Hôm nay Hoàng thượng tới cung Hi Hòa, sẽ không tới đây nữa đâu ạ.”

“Phải rồi, người ấy là Hoàng đế, là Hoàng đế của mọi nữ nhân trong cung này, không phải của riêng ta.” Ninh quý nhân cười khổ, đứng lên đi tới cạnh cửa sổ, nhìn về phía cung Hi Hòa, “Vào cung vốn không phải mong muốn của ta, những yêu thương và sủng ái của Hoàng thượng đã khiến ta quên, nơi này là hậu cung.”

“Chủ tử, người đừng nên nghĩ như vậy, Hoàng thượng đối đãi với người tốt lắm, Hoa tài nhân và Nghiêm tài nhân cùng vào cung với người đến nay còn chưa từng được sủng hạnh.” Thần Hi cất đàn đi, “Từ sau khi chủ tử vào cung, Hoàng thượng rất hay tới đây, ban thưởng cũng không ngừng. Từ khi đó, các phi tần luôn toan tính này nọ với người, Hoàng thượng sao có thể đến đây mãi được.”

“Em không cần phải khuyên ta,” Ninh quý nhân cười nhạt, “Hậu cung nhiều phi tần như vậy, Hoàng thượng muốn đi nơi đâu là chuyện của người, huống chi Chiêu hiền dung vốn được sủng ái, Hoàng thượng tới chỗ nàng ấy cũng là bình thường.”

Nhớ tới lúc nói chuyện phiếm đôi câu cùng nhau ở ngự hoa viên, Ninh quý nhân dời mắt, không nhìn về phía cung Hi Hòa nữa. Chiêu hiền dung mặc dù không phải đa tài đa nghệ nhưng tính tình hiền hòa, Hoàng thượng hẳn cũng muốn sủng ái đôi chút.

Buổi sáng Phong Cẩn tỉnh dậy, cùng ăn sáng với Trang Lạc Yên, đúng là hiếm có dịp như vậy. Trang Lạc Yên bưng bát cháo gạo trăn châu, cảm thán: “Buổi sáng dậy sớm, thật đúng là thanh bình.”

“Cái tính lười biếng của nàng thật là, trước đây nên dậy sớm đi dạo chút cho khỏe người.” Phong Cẩn gấp một miếng bánh xốp bỏ vào bát Trang Lạc Yên, “Ngày thường cũng đừng ở lì trong cung, ra ngoài đi đây đó một chút cho khuây khỏa.”

“Thiếp cũng có đi đấy chứ.” Trang Lạc Yên cố biện minh cho tính lười nhác của mình, “Hôm qua còn gặp Ninh phi nương nương và Ninh quý nhân ở ngự hoa viên, hoa hải đường Ninh phi nương nương vẽ thật là đẹp.”

“Tài vẽ của Ninh phi ở hậu cung không ai bằng, Ninh quý nhân...” Phong Cẩn cau mày, “Tuy Ninh quý nhân họ Ninh nhưng có hơi giống với phong hào của Ninh phi, truyền ý chỉ của trẫm, Ninh thị Sanh Dụ tuy họ Ninh nhưng vì Ninh phi đã dùng từ này làm phong hào, vậy riêng ban cho Ninh thị Sanh Dụ phong hào ‘Thiên’(*)”

(*) Thiên: Nghĩa là xinh đẹp.

Thiên? Cái phong hào này nghe có vẻ hơi hợt, kém hàm súc quá nhỉ? Trang Lạc Yên cười cười, “Hoàng thượng vừa nói đến đó, thiếp cũng cảm thấy khó đọc, sửa lại phong hào làm cho dễ phân biệt hơn.”

Không bao lâu, khẩu dụ này của Hoàng đế liền ban phát khắp hậu cung, thoáng chốc, mọi người đều cảm thấy khó hiểu về thái độ của Hoàng thượng đối với Ninh thị, là sủng ái hay là không thèm để tâm? Nói là không để tâm, Hoàng thượng lại lật thẻ bài của Ninh thị nhiều lần. Nói là có ý, vì sao lại lấy lý do họ của Ninh thị đụng chạm tới phong hào của Ninh phi để ban thưởng phong hào “Thiên” này?

“Thiên quý nhân?” Hoàng hậu nghe xong ý chỉ của Hoàng đế, thoáng cười, khe khẽ đọc:

“Lầu nam trăng gió chẳng đổi thay

Sầu hận chia ly khó giải bày

Lầu cao vắng bóng người thối sáo(*)

Đêm về nằm nghe hoa mai rơi rụng,

Oán quan san.(**)”

(*) Nguyên văn “Thiên thù...” đặt trong tình huống này có nghĩa là “Không người (thối sáo)”.

(**) Trích trong bài từ “Ngu mỹ nhân” của Ân Kỳ Đạo, từ nhân Bắc Tống.

“Thật là một phong hào hay.”

“Nhưng Thiên quý nhân này đang yên đang lành, vì sao Hoàng thượng lại nhớ tới mà sửa phong hào cho nàng ta?” Diệp Thúy ngập ngừng hỏi, “Nương nương, tối qua Hoàng thượng nghỉ lại cung Hi Hòa, hay là chuyện này có liên quan tới Chiêu hiền dung?”

“Không cần biết có quan hệ hay không, Hoàng thượng ban ý chỉ này, chúng ta chỉ cần sửa lại cách gọi là được.” Nụ cười trên môi Hoàng hậu không biến đổi, ánh mắt đã lạnh đi.

Dù không rõ việc này có phải do Trang Lạc Yên làm hay không, nhưng trong tình huống Hoàng thượng sủng ái Ninh thị đến thế mà vẫn có thể nhớ tới nàng ta, đủ thấy địa vị của Trang Lạc Yên trong lòng Hoàng thượng quan trọng thế nào. Song, giả như Hoàng thượng sủng ái nàng ta hơn cả Thục quý phi thì cũng không phải chuyện xấu, chí ít vị này không lắm mưu nhiều kế như Tô Nhụy Tử.

Ninh Sanh Dự nhận được ý chỉ, thoáng ngây cả người, đụng chạm tới phong hào của Ninh phi? Nàng mới vào cung, không có phong hào, lấy họ thay phong hào, như vậy cũng tính là đụng chạm?

“Chủ tử...” Thần Hi lo lắng nhìn nàng.

“Không việc gì.” Ninh Sanh Dự rũ mắt, “Trong cung, có phong hào cũng là một ân sủng, phải không?”

Chỉ có điều, phong hào này có được thật khó coi, làm ột chữ “Thiên” trở thành đáng cười.

Phi tần trong cung đều bội phục thủ đoạn của Trang Lạc Yên, một cử chỉ vừa có thể lấy lòng Ninh phi lại vừa đánh một đòn phủ đầu cho Ninh thị mới vào cung.

Mọi người còn đang cảm khái sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho Trang Lạc Yên thì hậu cung lại xảy ra một việc, Diệp quý nhân chết trong giếng cạn phía sau Tĩnh Thu các. Mà giếng cạn này không cao, không đủ để một người ngã chết, vì vậy Hoàng đế giận dữ, hạ lệnh tra rõ chuyện này.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tài tìm thấy một vật bên dưới vạt áo của Diệp quý nhân, chắc có lẽ Diệp quý nhân lợi dụng lúc hung thủ không để ý, đã lưu lại cho chúng ta một chứng cứ.” Thái giám của điện Trung Tĩnh trình lên một miếng vải rách.

Hoàng hậu nhìn vào khay, thấy trên miếng vải hình như có vẽ một góc đuôi chim khổng tước, chắc là Diệp quý nhân trong lúc vội vàng đã giặt lấy một mảnh nhỏ giấu trong vạt áo.

Phong Cẩn đang cùng Hoàng hậu thưởng thức trà cũng nhìn về khay, đôi mày thoáng nhíu lại.

“Bẩm nương nương, nô tì nhìn đuôi khổng tước này có điểm giống con điều khổng tước của Chiêu hiền dung làm mấy ngày trước.” Hòa Ngọc cau mày nhìn kỹ lại, “Chắc là nô tì nhìn lầm thôi.”

“Bất kể thế nào, việc này cũng phải tra thật kỹ mới được.” Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng đế, “Hoàng thượng, người xem việc này...” Nàng biết Trang Lạc Yên được sủng ái, mà ngày ấy thả điều, Hoàng thượng và Chiêu hiền dung đang ở cùng nhau, vì vậy chỉ khi Hoàng thượng mở miệng, nàng mới yên tâm cho người đi hỏi Trang Lạc Yên.

“Nếu trong việc này Chiêu hiền dung bị nghi ngờ thì cứ cho gọi Chiêu hiền dung tới hỏi đi.” Phong Cẩn đặt tách trà xuống, “Trẫm cũng muốn biết rõ xem chuyện gì xảy ra.”

Hoàng hậu nghe vậy bèn gạt đầu ra hiệu cho thái giám quần sự, thái giám quần sự rón rén lui ra.

Phong Cẩn lạnh lẽo nhìn tách trà bằng sứ Thanh Hoa vẻ mặt hoàn toàn không giống như vừa phát hiện một sủng phi của mình lại là hung thủ sát hại một phi tần khác.

Trang Lạc Yên đang vui mình trong tháp quý phi mà ngái ngủ, chợt nghe Vân Tịch hoảng hốt gọi, nàng bèn mở mắt hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Nương nương, có thái giám quần sự của Hoàng hậu nương nương tới, nói là Diệp quý nhân vừa đi, muốn gọi người tới hỏi vài chuyện.” Vân Tịch tiến lại xỏ giày thêu cho Trang Lạc Yên, “Nghe thái giám quần sự nói, lúc này Hoàng thượng cũng đang ở trong cung Cảnh Ương.”

Diệp quý nhân mất, cho gọi nàng tới hỏi? Trang Lạc Yên hơi nhú mày, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, ngăn Vân Tịch đang tính bỏ trang ĩnh: “Cứ thế đi thôi.”

Vân Tịch nhìn bộ váy thêu đàn bướm có đính thêm trâm châu đã mặc vài lần của Trang Lạc Yên, tóc dù được vấn kiểu thập tự bách hợp rất đẹp nhưng chỉ cài một bộ điều bằng ngọc khảm bướm vàng và chiếc trâm vàng gắn hình con bướm, trông có hơi mộc mạc giản dị quá.

Đi ra phòng ngoài, Trang Lạc Yên thấy thái giám quần sự của Hoàng hậu còn đang đứng đợi, biết việc này chỉ sợ có liên lụy đến mình.

“Nô tài xin thỉnh an Chiêu hiền dung nương nương.” Thái giám quần sự thấy dung trang của nàng giản đơn, biết nàng vội vã ra ngay không kịp sửa sang, “Hoàng hậu nương nương mời Chiêu hiền dung nương nương tới cung Cảnh Ương có vài chuyện cần bàn, xin nương nương nhanh tới.”

Thái giám quần sự dù nói rất khách khí nhưng lời vẫn mang ý giục giã, Trang Lạc Yên chẳng buồn hỏi ý xem có chuyện gì, chỉ lên kiệu tới ngay cung Cảnh Ương.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng đế và Hoàng hậu ngồi cạnh nhau, Hoàng hậu thỉnh thoảng vẫn lên quan sát vẻ mặt Hoàng đế, thấy hắn vẫn bình tĩnh như trước, không hề có ý thăm dò thay Chiêu hiền dung.

Không hiểu vì sao, Hoàng hậu bỗng nhiên cảm thấy thương hại Chiêu hiền dung, đã từng có không ít người nhận được sủng ái của Hoàng thượng, Trang Lạc Yên không phải người đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng. Vì vậy lúc này Hoàng thượng mới không hề lo lắng cho nàng ta, lại càng không hề hao tâm tổn sức vì nàng ta.

“Chiêu hiền dung tới.”

Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn, thấy Trang Lạc Yên áo váy mộc mạc, trang sức giản dị vội vã đi vào, bước chân hỗn loạn như thể hoàn toàn không ngờ tới sự việc mới xảy ra.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương,” Trang Lạc Yên bước tới vấn an hai người, dù nàng không rõ đã có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn vẻ nghiêm túc suốt dọc đường của thái giám quần sự có thể hình dung được, chuyện hôm nay tuyệt đối không đơn giản.

“Hoàng hậu, nàng hỏi đi, trẫm ngồi nghe là được.” Phong Cẩn nói xong, khép mắt lại dưỡng thần.

Hoàng hậu đưa mắt nhìn Hoàng đế rồi mới quay sang Trang Lạc Yên, chỉ vào chiếc khay trên tay thái giám đang đứng một bên rồi hỏi: “Chiêu hiền dung, nàng nhìn xem có nhận ra thứ này không?”

Trang Lạc Yên nhìn vào chiếc khay, thấy trên đó có một miếng vải nhẵn nhúm, trên miếng vải có vài đường nét như hình đuôi chim khổng tước, khá giống đuôi con khổng tước đã bỏ trốn cùng thiên mã của nàng hôm nào, song nhìn kỹ một chút, nàng nhận ra vài điểm bất đồng.

Không ai là không nhận ra thứ mình từng vẽ, vì vậy chỉ cần nhìn vài lần là Trang Lạc Yên đã biết đây chỉ là thứ bất chước con điều của nàng mà thôi: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, đó hình như là phần đuôi của khổng tước trong một bức họa.”

“Đúng là phần đuôi của bức họa khổng tước, bốn cung thấy bức họa này khá giống bức họa của nàng, khi người ta phát hiện Diệp quý nhân, mảnh vải này được giấu trong vạt áo nàng ấy, nàng nói xem là vì sao?” Hoàng hậu uống một ngụm trà, chờ Trang Lạc Yên giải thích.

“Bẩm nương nương, bức họa này mặc dù rất giống bức họa trên con điều tần thiếp đã thả vài ngày trước, nhưng sau này con điều đó đã được tần thiếp thả cho bay mất rồi, tần thiếp thật sự không biết nó đã rơi ở đâu, hơn nữa bức họa trên mảnh vải này căn bản không phải là bức họa của tần thiếp.” Trang Lạc Yên cảm thấy ngạc nhiên lắm, chẳng lẽ chỉ dựa vào một mảnh vải đã tính đổ bát nước bẩn này lên đầu nàng, Hoàng hậu làm việc không có căn cứ thật đấy.

Hoàng hậu nhìn Trang Lạc Yên, không hề giải thích thêm, chỉ phát phát tay, một cung nữ được đưa vào, Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn, đây hình như là một trong những cung nữ thân cận của Diệp quý nhân.

“Nô tì Bích Đàm bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, bái kiến Chiêu hiền dung.”

“Lúc này không cần câu nệ hư lễ, người vẫn hầu hạ bên cạnh Diệp quý nhân, hãy nói qua về ngày cuối cùng Diệp quý nhân còn sống xem đã xảy ra chuyện gì.” Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, giọng bình tĩnh như thể đang dùng bữa chứ không phải đang nói về một người chết.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, mấy ngày trước nô tì có nhặt được một con điều trong sân, không rõ là của ai. Sau chủ tử nô tì có nói, được phép thả điều trong cung thì chắc là một vị chủ tử nào đó rồi, bảo nô tì cất con điều đó đi. Hôm qua thái giám trong cung Chiêu hiền dung nương nương đến, hỏi có nhìn thấy một con điều khổng tước không, chủ tử liền sai nô tì đi lấy ra, ai ngờ cánh điều đã bị chuột gặm thủng vài chỗ, cả đuôi cũng bị cắn rứt. Lúc đó nô tì trong cung Chiêu hiền dung nương nương không vui, hậm hực nói mấy câu, không lấy lại con điều đã bỏ đi.” Vành mắt Bích Đàm đỏ lên, quay về phía Hoàng hậu, dập đầu thật mạnh, nói, “Nô tì không ngờ đêm qua chủ tử liền đi, cầu nương nương tra rõ hung thủ, trả lại công bằng cho chủ tử nô tì.”

Trang Lạc Yên nghe xong cuộc nói chuyện, tiếp lời: “Hoàng hậu nương nương minh giám, hôm qua tần thiếp không sai bất kỳ ai đi tìm con điều, hướng chi... hướng chi điều đã bay đi, tần thiếp còn tìm về làm gì. Dù là tần thiếp muốn tìm về, vì sao không đi hỏi ở bất cứ đâu mà chỉ tới Tĩnh Thu các?”

“Chẳng phải hiền dung nương nương hận chủ tử tôi hại mình mất đi đứa con hay sao? Nếu không thì vì sao đến cái ăn của Tĩnh Thu các chúng tôi cũng bị Thượng Thực cục cắt xén, nương nương không phải muốn tới tìm lại điều mà chỉ muốn làm cho chủ tử tôi mất mặt mà thôi.” Bích Đàm cảm hận nhìn Trang Lạc Yên, “Đêm qua nếu không phải chủ tử muốn thức thâu đêm vá lại con điều đó thì làm sao đột nhiên lại bị hại? Nếu việc này không hề liên quan tới nương nương, vì sao chủ tử lại phải giấu chặt mảnh vải ấy?”

Trang Lạc Yên đã từng làm nghề PR nên đương nhiên có kiến thức về quan sát sắc mặt người khác, mỗi hận thù của cung nữ Bích Đàm này đối với nàng không phải là giả bộ, vậy thì nô tì tới Tĩnh Thu các ngày hôm qua là người của ai?

Trang Lạc Yên hợp thời bộc lộ ra nét tái nhợt trên gương mặt: “Bốn cung mặc dù hận Diệp quý nhân làm hại bốn cung sảy thai nhưng thực sự không có lá gan làm ra việc tày trời này.” Dứt lời, nàng quay sang phía Hoàng đế và Hoàng hậu, “Cầu Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương minh xét.”

“Hai bên đều cho là mình đúng, bốn cung cũng không tự tiện quyết,” Hoàng hậu nhìn Trang Lạc Yên, “Việc này muội có hiềm nghi, nếu nói không có quan hệ gì đến muội thì muội phải nói ra được lý do khiến người ta tin phục.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn Hoàng đế đang nhắm mắt, như thể do dự thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Bức họa này không phải của tần thiếp, hôm qua tần thiếp cũng không phái người đi tìm điều, là có người muốn

hãm hại tần thiếp.”

Hoàng hậu đang định nói, cứ coi như có người muốn hãm hại nàng đi thì nàng cũng phải đưa ra được chứng cứ chứ, đột nhiên vị Hoàng đế vẫn nhắm mắt im lặng này giờ lại lên tiếng.

“Nếu Chiêu hiền dung đã nói mình bị hãm hại mà cung nữ này lại nói thái giám trong cung Chiêu hiền dung từng tới hỏi,” Phong Cẩn gõ ngón trỏ lên mặt bàn, “Đưa toàn bộ thái giám của cung Hi Hòa tới bên ngoài viện, để cung nữ này ra nhận người thì sẽ rõ cả.”

Nếu Hoàng đế đã nói vậy, không ai dám do dự hay phản đối, ngay sau đó, tất cả các thái giám của cung Hi Hòa đều bị đưa tới sân của cung Cảnh Ương để Bích Đàm tới xác nhận.

Bích Đàm nhìn thật kĩ vài lượt, vẫn không tìm được hai tên thái giám đã từng tới, cuối cùng đành bất đắc dĩ nói, hai thái giám đó không có mặt trong số những người này.

“hằng lẽ thật sự có người muốn hãm hại Chiêu hiền dung?” Hoàng hậu tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Nương nương, dù đúng là ở đây không có nhưng Chiêu hiền dung có dám cam đoan không sai thái giám khác đi làm?” Bích Đàm hướng về phía Hoàng đế và Hoàng hậu, đập đầu thật mạnh, đến nỗi trán cũng đổ máu, “Chiêu hiền dung nương nương vẫn luôn được Hoàng thượng sủng ái, trong hậu cung không biết có bao nhiêu nô tì muốn lấy lòng hiền dung nương nương, nô tì thật sự nghĩ không ra còn ai muốn tới đòi một con điều. Nếu không phải Chiêu hiền dung nương nương hại chủ tử nô tì, vì sao trước khi chết, chủ tử lại giấu một mảnh đuôi con điều ấy?”

“Thực quý phi tới, Hiền quý phi tới, Ninh phi tới.”

Phong Cẩn nghe thái giám truyền báo, mở mắt nhìn Hoàng hậu: “Các nàng ấy sao lại tới đây?”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp nghĩ ba người này đang cùng thiếp xử lý mọi chuyện trong cung, việc này là việc lớn, thêm một người là thêm một chủ ý ạ.” Hoàng hậu cười cười.

Phong Cẩn không nói gì thêm, khi thấy ba người tiến vào, chỉ lạnh nhạt miễn lễ cho bọn họ rồi tiếp tục trầm ngâm nhìn tình huống trước mắt.

“Bẩm nương nương, đây là một việc rất nghiêm trọng, chi bằng chậm rãi tra lại?” Hiền quý phi lên tiếng, “Chúng ta không thể để Chiêu hiền dung gánh tội thay cho hung thủ thực sự, nhưng cũng không thể để Diệp quý nhân chết oan được.”

“Hoàng thượng, Hiền quý phi nói cũng có lý, ngài xem...” Hoàng hậu nhìn về phía Hoàng đế, chờ hần tỏ thái độ.

“Trẫm đã sớm nói, chuyện này do Hoàng hậu khanh xử lý.” Phong Cẩn đưa mắt nhìn Hoàng hậu, sau đó lại nhìn sang gương mặt nhợt nhạt của Trang Lạc Yên đang đứng giữa phòng, “Nhưng, nhất định phải tra cho rõ chuyện này.”

Hoàng hậu cúi người thi lễ với Hoàng đế rồi nói: “Chiêu hiền dung không thể hoàn toàn chứng minh mình không liên quan tới việc này, mà việc này lại cũng không chỉ rõ là có liên quan tới Chiêu hiền dung, vì vậy, trước khi việc này được tra xét rõ ràng, Chiêu hiền dung tạm thời không cần hầu hạ Hoàng thượng, đợi đến khi mọi chuyện đã rõ, nàng lại tiếp tục tận tâm hầu hạ Hoàng thượng đi. Dẫu sao, nếu trong lòng còn lẩn khuất chuyện khác sẽ khó có thể chuyên tâm hầu Hoàng thượng cho tốt được.” Dứt lời, Hoàng hậu nhìn về phía ba người Thực, Hiền, Ninh, “Các nàng thấy thế nào?”

“Hoàng hậu nương nương đã nói vậy, tần thiếp tất nhiên không có ý kiến gì.” Thực quý phi nhìn sang Trang Lạc Yên, “Chiêu hiền dung từ sau khi bị Diệp quý nhân làm hại sảy thai đến nay, sắc mặt vẫn chưa tốt lắm, nghỉ ngơi thêm cũng hay.”

Cần gì cố nhấn mạnh Diệp quý nhân hại nàng sảy thai? Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, vậy không phải muốn ám chỉ nàng hận Diệp quý nhân nên mới muốn hại người ta sao?

Phong Cẩn trầm mặc nhìn Hoàng hậu và ba phi tần kia, sau đó dời mắt nhìn sang Trang Lạc Yên, cuối cùng ánh nhìn rơi lên đôi tay hơi sưng đỏ.

“Chiêu hiền dung nghị ngơi vài ngày là chuyện tốt, trẫm thấy nàng như bây giờ cũng thấy đau lòng.” Phong Cẩn đứng lên, “Trẫm về cung, việc này Hoàng hậu khanh nhất định phải tra thật rõ, thật cận kề đây.”

Hoàng hậu thoáng giật thót tim, cúi người nhìn theo bóng lưng Hoàng đế, Hoàng thượng nói vậy là có ý gì?

Ra khỏi cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên ngồi lên kiệu, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh. Người muốn hãm hại nàng cho là nàng sẽ yêu thích con điều đã cùng Hoàng đế thả nên mới làm ra chuyện hôm nay?

Tiếc rằng người này nhất định không những lời Hoàng đế đã nói lúc cắt đứt dây điều, là một người “âm thầm yêu Hoàng đế”, dĩ nhiên nàng sẽ hi vọng thiên mã và khổng tước tự do bên nhau, còn nhặt về làm gì?

Lúc đó có mặt Hoàng đế, nàng không tiện nói ra lời hắc đã nói hôm ấy, vì vậy đành im lặng không thể biện minh. Nhưng Hoàng đế cũng im lặng là có ý gì? Nàng không tin Hoàng đế không nhớ tình cảnh ngày ấy, như vậy vì sao hắc lại im lặng?

“Nương nương, người đừng lo lắng, lúc đi Hoàng thượng còn an ủi người mà, nhất định người ấy tin tưởng người.” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên cúi thấp đầu chẳng nói chẳng rằng, đành cất mấy lời an ủi suông.

“Ta biết,” Trang Lạc Yên thở dài một hơi, “Có điều chuyện Diệp quý nhân bị hãm hại đã bị người khác đẩy lên đầu ta, không biết Thái hậu nương nương sẽ nghĩ gì đây.”

Nàng vô thức nhìn tường hồng ngói xanh bên đường, rốt cuộc là ai muốn hại nàng?

Từ chuyện ở Đào Ngọc các năm trước, vụ việc ở hồ sen, và đến bây giờ là chuyện Diệp quý nhân, từng chuyện từng chuyện đều là có người muốn đẩy nàng vào đường cùng, trong hậu cung này, ai hận nàng đến thế?

Đã nửa tháng sau khi xảy ra vụ việc Diệp quý nhân bị người hại chết song vẫn chưa có thêm manh mối gì cho việc này, cung Hi Hòa đã dần trở nên quanh quẩn, vắng vẻ, thậm chí cung nữ và thái giám trong cung còn thường xuyên bị người của các cung khác gọi đi hỗ trợ làm việc.

Chưa đầy nửa tháng đã thay đổi nhiều như vậy khiến Trang Lạc Yên không thể không cảm khái, ở một nơi như hậu cung, mặt nạ của con người thay đổi thật quá nhanh, nịnh bợ hay chèn ép người khác đều dùng hết tâm cơ mà làm.

Có một số việc không thích hợp để người ta chủ động xuất kích, đương nhiên càng không thích hợp ngồi chờ chết, vì vậy việc tìm một lối đi tắt khác thường cho hiệu quả cao nhất. Trang Lạc Yên chưa bao giờ muốn ngồi chờ chết, cũng không phải kiểu người tùy tiện xuất kích mà không tính toán, vì vậy một khi ra tay sẽ vừa đủ mạnh vừa đủ chắc.

Đêm lạnh như nước, trên mặt hồ sen tĩnh lặng, ánh trăng vàng vạc soi tận đáy, gió nhẹ lướt qua, trăng trên mặt nước theo gió phiêu lãng đi, cảnh tượng thật nên thơ. Đúng lúc này, chợt một tiếng “bịch” vang lên, ánh trăng xao động kịch liệt, sau đó vỡ thành muôn mảnh màu bạc lấp lánh.

“Người đâu! Chiêu hiền dung nương nương rơi xuống nước rồi.”

“Nhanh, nhanh xuống cứu người!”

Đã nửa đêm, Phong Cẩn nằm trên giường cạnh Thiển quý nhân thiu thiu ngủ, chợt nghe bên ngoài lao xao, hắc cau mày mở mắt hỏi: “Bên ngoài ồn ào gì thế?”

“Bẩm Hoàng thượng, bên ngoài có thái giám quản sự cung Hi Hòa cầu kiến ạ.” Cao Đức Trung đứng ngoài màn che trả lời, “Nô tài thấy thái giám quản sự có vẻ lo lắng lắm, hình như đã xảy ra chuyện lớn.”

Nghe vậy, Phong Cẩn ngồi dậy, Thiển quý nhân đang nằm bên cũng dậy theo, luống cuống tay chân phủ thêm áo choàng cho hắc: “Hoàng thượng, giờ đã là giờ tỵ, hay là cho gọi thái giám quản sự vào hỏi xem đã có chuyện gì, bên ngoài lạnh lắm.”

“Nô tài cung Hi Hòa trẫm biết rất rõ, nếu không có việc gì sẽ không đòi gặp trẫm giữa đêm.” Phong Cẩn đứng dậy vừa để các nô tài thay quần áo ình vừa bảo Cao Đức Trung chuẩn bị kiệu.

Thiên quý nhân nhìn cử chỉ của Hoàng đế, sắc mặt thoáng tối lại, sau đó nhanh chóng tiến lại gần hầu hạ Phong Cẩn mặc quần áo, lại bị hất xua tay: “Việc này để nô tài làm là được, không cần nàng động tay đến đâu.”

Là không cần nàng động tay làm việc hay là chê nàng hầu hạ không được tốt như các nô tài này?

Nhìn Hoàng đế chỉ trong chớp mắt đã thay xong áo, Thiên quý nhân hơi do dự, sau đó đi theo Hoàng đế ra phòng ngoài, tới nơi, chỉ thấy một thái giám hơi mập quỳ trên mặt đất, búi tóc tán loạn, vạt áo còn dính bùn, chắc là vội vã chạy tới đây.

“Hoàng thượng, nương nương gặp chuyện không may rồi, cầu Hoàng thượng giúp nương nương.” Phúc Bảo vừa nói được vài lời đã bị Hoàng đế cắt đứt.

“Có chuyện gì trên đường nói tiếp, trẫm thấy không phải chuyện nhỏ đâu.” Bước chân Phong Cẩn chỉ thoáng dừng lại một lát, lại tiếp tục bước ra ngoài.

Phúc Bảo hơi sững sốt, rồi vội vã đứng dậy chạy theo sau.

“Nói đi, có chuyện gì?” Phong Cẩn ngồi trên kiệu, trong bóng đêm, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm của hắn trông nghiêm nghị hẳn.

“Bẩm Hoàng thượng, mấy đêm này nương nương đều thích ra ngồi bên hồ sen một lát, tối nay Thính Trúc với Vân Tịch hầu ở đó, nương nương bảo hơi đói, các cô nương liền đi làm điểm tâm cho nương nương. Thính Trúc vừa đi một lát, Vân Tịch lại nghe có tiếng rơi vỡ tách trà, cứ tưởng là Thính Trúc cô nương làm rơi, bèn đi xem thế nào. Ai ngờ chỉ một lát như thế đã nghe có tiếng người rơi xuống nước, chạy lại xem thì thấy chủ tử đã ngã vào hồ rồi.” Phúc Bảo hổn hển kể lại tỉ mỉ.

“Nếu trẫm nhớ không lầm, Chiêu hiền dung đã biết bơi, có rơi xuống nước cũng không sao mới phải chứ?” Phong Cẩn nhíu mày, chẳng lẽ đến Trang Lạc Yên cũng bắt đầu muốn dùng “khổ nhục kế”?

“Đúng là nương nương có biết bơi ạ, nhưng nương nương bị người ta đánh trúng đầu mới rơi vào hồ, thái y nói may mà vết thương của nương nương hơi lệch đi nên mới không nguy hiểm đến tính mạng. Chắc là lúc đó nương nương cảm thấy khác thường nên hơi né người, nhưng vẫn không tránh thoát được, vậy nên mới...” Phúc Bảo nghẹn ngào nói, “Lúc các nô tài cứu nương nương lên, nương nương đã hôn mê rồi, nước hồ đỏ một mảng lớn, đến bây giờ nương nương vẫn chưa tỉnh lại.”

“Kẻ nào lớn mật như vậy?!” Phong Cẩn tái mặt, “Các người làm nô tài, vì sao không hầu hạ chủ tử cho tốt?”

Phúc Bảo hơi biến sắc, cuối cùng chỉ liên tục tạ tội. Cao Đức Trung đi bên cạnh lại phát hiện điều bất thường, trong cung Hi Hòa xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao Phúc Bảo làm thái giám quản sự không ở lại trong cung chủ trì đại cục mà phải chạy đi báo tin?

Đoàn người vội vã tới cung Hi Hòa. Thái giám canh cửa thấy bọn họ, mặt lộ vẻ vui mừng, vội quỳ xuống hành lễ.

Phong Cẩn xuống kiệu, bước vào trong cung, mày nhíu càng chặt, chỉ mới nửa tháng không tới cung Hi Hòa, sao nơi này đã trở nên vắng lạnh đến thế?

Vào chính điện, cảm giác này càng rõ ràng hơn, cung Hi Hòa mặc dù không phải nơi cung thị thành đàn nhưng cung nữ thái giám cũng không ít, hôm nay chủ tử gặp chuyện lớn như vậy, sao chỉ thấy có mấy nô tài qua lại hầu hạ?

Tiểu thái giám đứng canh ngoài cửa phòng ngủ thấy Hoàng đế tới, lập tức vui mừng truyền báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Phong Cẩn đi vào phòng trong, chỉ thấy có Thính Trúc và Vân Tịch hầu hạ bên cạnh giường, mà thái y tới bắt mạch chữa thương chỉ có một vị thái y già – Mao thái y, lập tức hất đen mặt, giận dữ nói: “Những nô tài khác đều chết cả rồi sao? Chiêu hiền dung gặp chuyện lớn như vậy, vì sao chỉ có một thái y tới bắt mạch? Các thái y đang trực đâu cả rồi?”

“Nô tì tới Thái y viện hỏi, viện phán nói các thái y trực hôm nay đều đã đi xem mạch cho các chủ tử khác rồi, sau nô tì lại gặp được Mao thái y vừa vào cung, tuy hôm nay không phải phiên trực nhưng ngài ấy thấy nô tì gấp quá liền đi theo nô tì tới bắt mạch cho chủ tử.” Vành mắt Vân Tịch đỏ lên, quỳ xuống đáp lời.

“Những nô tài khác đâu?” Phong Cẩn ngồi xuống ghế, sờ vào ấm trà trên bàn, thấy đã lạnh ngắt, lại giận dữ nện ấm trà xuống đất, mảnh sứ văng khắp sàn.

“Bẩm Hoàng thượng, thái giám quản sự mấy cung khác nói, chủ tử nay không cần hầu hạ Hoàng thượng, trong cung cũng không có chuyện gì cần làm, đã mượn vài người đi rồi.” Giọng Vân Tịch đã nhuốm thêm cảm giận và đau buồn, “Vì vậy bây giờ trong cung chỉ có mấy người bọn nô tì hầu hạ thôi.”

“Trẫm thật không biết, các cung khác lại thiếu người hầu hạ đấy.” Phong Cẩn quay sang nói với Cao Đức Trung “Cao Đức Trung, người tự tới Thái y viện mời người, trẫm muốn xem xem các thái y này bận rộn đến đâu!”

Viện phán của Thái y viện không ngờ thái giám tổng quản của Hoàng đế lại đích thân tới Thái y viện vì việc của Chiêu hiền dung, ngay lập tức ông ta biết không ổn rồi. Vốn Diệp quý nhân là cháu gái Thái hậu, bọn họ đâu dám quá thân cận Chiêu hiền dung, ai mà ngờ được, Chiêu hiền dung đã bị rút thẻ bài lại còn có dính líu tới vụ Diệp quý nhân bị hại mà vẫn được Hoàng thượng coi trọng.

Nghĩ đến lửa giận của Hoàng đế, viện phán run cả chân, vội vã gọi thái y am hiểu chữa các vết thương xương cốt và vết thương ngoài da của nữ tử còn đang trực, cùng chạy tới cung Hi Hòa.

Phong Cẩn lạnh lẽo nhìn mấy thái y quỳ trước mặt mình, tách trà nóng hổi nện xuống cạnh họ: “Còn quỳ ở đó làm gì, không nhanh đi bắt mạch cho Chiêu hiền dung.”

Các thái y vội tới xem mạch. Nhìn gương mặt trắng bệch của Chiêu hiền dung cùng với vết thương còn đang chảy máu trên đầu nằng, tất cả đều hít một hơi, hung thủ rõ ràng muốn lấy mạng Chiêu hiền dung đây, may mà vết thương hơi chệch đi nên vị này mới giữ được mạng trong cơn hiểm nghèo.

Qua gần một nén hương, các thái y nghiêm mặt quỳ xuống bẩm lại với Phong Cẩn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thương tích của Chiêu hiền dung thực sự rất hung hiểm, vết thương sau đầu nung nung hần là do một cú đánh rất mạnh, nếu chệch đi chút nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng ạ”.

“Trẫm không muốn nghe các người nói những lời vô ích này, nên dùng thuốc gì thì dùng đi,” Phong Cẩn nhận tách trà Cao Đức Trung dâng lên, miễn cưỡng uống một ngụm, cau mày hỏi, “Đây là trà gì?”

Cao Đức Trung nhìn về phía người pha trà – Thính Trúc.

“Bẩm Hoàng thượng, gần đây bên điện Trung Tĩnh nói thiếu trà mới, vì vậy chỉ phân trà cũ tới đây thôi.” Thính Trúc quỳ xuống, “Đây đã là trà tốt nhất trong cung rồi, cầu Hoàng thượng thứ tội.”

“Giỏi, giỏi lắm!” Phong Cẩn dẫn mệnh tách trà xuống bàn, “Người đâu, mời Hoàng hậu tới đây cho trẫm.”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu vừa nghe tin Chiêu hiền dung bị đánh trọng thương ngã vào hồ sen thì lập tức cảm thấy không ổn, vừa để cung nữ hầu mình thay đồ xong, thái giám truyền lời của Hoàng đế đã tới.

Ngồi trên kiệu, Hoàng hậu băn khoăn suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không sao nghĩ ra có gì đột nhiên có người muốn đẩy Chiêu hiền dung vào chỗ chết, nay chẳng cần tra cứu nguyên nhân cái chết của Diệp quý nhân thì cũng biết, Chiêu hiền dung bị người khác hãm hại.

“Chiêu hiền dung hiện nay ra sao?” Hoàng hậu nghiêng đầu hỏi thái giám truyền lời đi bên cạnh kiệu.

“Bẩm nương nương, vừa rồi thái y có nói, vết thương vô cùng hung hiểm, nếu không phải vị trí vết thương hơi lệch đi thì Chiêu hiền dung đã gặp nguy hiểm đến tính mạng rồi.”

Hoàng hậu biến sắc, nếu như vậy, e rằng lúc này Hoàng thượng đang nổi giận lôi đình.

Thái giám truyền lời cũng muốn giúp Hoàng hậu một phen, vì vậy nói thêm: “Lúc Hoàng thượng tới cung Hi Hòa, thấy nô tài trong cung chỉ có vài người, thái y tới bắt mạch cũng chỉ có mình Mao thái y, lập tức liền nổi giận, sai Cao công công tự tới Thái y viện mời thái y. Vừa rồi nô tài có nhìn qua, Chiêu hiền dung bị thương rất nghiêm trọng đấy ạ, ngay cả gối chân cũng dính đầy máu, e rằng lần này vết thương rất nặng.”

Hoàng hậu gật đầu, hậu cung nâng kẻ cao đạp người thấp là chuyện bình thường, có lẽ những người này thấy Trang Lạc Yên bị rút thẻ bài ngay trước mặt Hoàng thượng đồng nghĩa với việc nâng ta lần thứ hai thất sủng, nào biết rằng Hoàng thượng vẫn còn nhớ thương?

Đợi tới ngày mai, những kẻ “mượn” nô tài, cắt xén phân lệ của Chiêu hiền dung sẽ chờ hứng cơn giận của Hoàng thượng đi thôi.

“Hòa Ngọc, sai người đi thăm dò xem, đêm nay có nô tài cung nào từng tới gần cung Hi Hòa, bất luận là người cung nào cũng phải tra rõ ràng.” Hoàng hậu sửa sang lại tâm tình, “Chiêu hiền dung gặp chuyện lớn như vậy, không thể để hung thủ nhờn nhờn thoát tội được.”

“Vâng, thưa nương nương.” Hòa Ngọc vội vã gật đầu, trong lòng lại dấy lên lo lắng, không biết Hoàng thượng có vì chuyện này mà giận cá chém thớt lây sang nương nương hay không đây?

Khi Hoàng hậu tới cung Hi Hòa, đúng lúc thấy một cung nữ trông khá quen mắt bưng chậu máu loãng đi ra, nàng ngừng lại.

“Nô tì bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Thính Trúc thấy Hoàng hậu, vội cúi người chào, nâng chậu chéch sang một bên để tránh cho Hoàng hậu ngửi phải mùi máu tanh.

“Không cần đa lễ, nương nương nhà các người thế nào rồi?” Hoàng hậu thật không ngờ sẽ phát sinh một chuyện như thế này, không cần biết Trang Lạc Yên có vị trí gì trong lòng Hoàng thượng hay không, để loại chuyện này xảy ra, chính là Hoàng hậu nàng đây thất trách.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nương nương hiện tại vẫn hôn mê, thái y nói may mà không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều, nhưng lại không thể dùng thuốc liều mạnh, chỉ có thể từ từ điều dưỡng thôi ạ.” Vành mắt Thính Trúc đỏ lên, “Cầu Hoàng hậu nương nương nhất định tra ra hung thủ hại người.”

Hoàng hậu lộ vẻ quan tâm lẫn giận dữ ra mặt: “Bổn cung nhất định sẽ trả cho Chiêu hiền dung một sự công bằng, người làm việc đi.” Thấy Thính Trúc lui ra rồi, sắc mặt Hoàng hậu lại trở nên trầm trọng, trong chậu nhiều máu như vậy, e rằng hung thủ muốn đẩy Trang Lạc Yên vào chỗ chết, có lẽ Trang Lạc Yên phát hiện kịp nên mới thoát chết đây.

Nhớ tới những chuyện gần đây đều luôn có liên quan tới Trang Lạc Yên, lại thêm chuyện có người rõ ràng muốn hãm hại nàng ta, thậm chí dính dáng đến không ít người, thật khiến người ta không hiểu, rốt cuộc là ai có thù hận sâu sắc với Trang Lạc Yên đến thế?

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương tới.”

Phong Cẩn trầm mặt nói: “Để nàng ấy vào đi, đồng thời đi mời hai vị quý phi và Ninh phi tới đây.”

Hoàng hậu vừa bước vào phòng trong đã ngửi thấy mùi thảo dược, lẫn vào đó là mùi máu nhân nhát, sau khi hành lễ với Hoàng đế, nàng cẩn thận nhìn Trang Lạc Yên đang nằm trên giường, đôi mày thoáng giật giật. Làn da Trang Lạc Yên vốn trắng nõn, nay vì mất máu quá nhiều đã khiến gương mặt nàng ta trắng bệch như giấy, như thể chỉ cần thổi mạnh một hơi là đủ khiến nàng ta biến mất.

“Hoàng thượng, Chiêu hiền dung sao lại đến nông nỗi này?” Hoàng hậu hít một hơi lạnh, mở to hai mắt như không tin nổi.

“Khanh không biết, trầm làm sao biết được?” Phong Cẩn đẩy tách trà trên tay sang một bên, hiển nhiên lúc này không được để chịu trong lòng, “Khanh nói rút thẻ bài của Chiêu hiền dung để nàng ấy tỉnh dưỡng, gần đây trăm bận chuyện triều chính, rất ít tới hậu cung, nào ngờ sự tình lại thành ra thế này. Phân lệ của Chiêu hiền dung đâu? Nô tài trong cung đâu? Lễ nào trong cung một hiền dung chỉ có vài người phục vụ như vậy, thậm chí cả trà cũng phải uống trà cũ năm ngoái?”

“Hoàng thượng, thiếp thực sự không ngờ nô tài của điện Trung Tĩnh lại dám lén lút làm bậy thế này.” Hoàng hậu cau mày nói, “Mấy ngày trước thiếp còn lo lắng Chiêu hiền dung sau khi sảy thai vẫn chưa hồi phục thân thể, ban cho vài thứ tới đây, nào ngờ được lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Thực quý phi tới, Hiền quý phi tới, Ninh phi tới.”

Hoàng hậu nghe báo ba người kia tới, không có phản ứng gì khác, chỉ tiếp tục giải thích với Hoàng đế: “Hoàng thượng, số lượng người phục vụ ột hiền dung là có hạn ngạch, thiếp chưa từng cho r bớt bất kì nô tài nào của cung Hi Hòa, việc này thiếp thực sự không biết.”

Ba vị phi vào đến nơi, thấy Hoàng hậu đang biện giải điều gì đó, lại nhìn Chiêu hiền dung nằm mê man trên giường, sinh tử chưa rõ, nhất thời đều nghĩ việc này nan giải đây, ai mà ngờ được vừa tới đã gặp phải loại chuyện này?

Ba người hành lễ với Hoàng đế xong, không ai dám tùy tiện mở miệng, chỉ đứng nhìn thái y ném xuống bên cạnh từng mảnh vải nhiễm đỏ máu, trên đầu Trang Lạc Yên còn ghim đầy châm bạc, chắc là để cầm máu.

“Bẩm Hoàng thượng, đã cầm được máu cho Chiêu hiền dung, chừng một canh giờ nữa, nương nương sẽ tỉnh lại.” Viện phán trận trọng nói, “Thương thế của nương nương vô cùng nghiêm trọng, lại thêm vị trí vết thương ở ngay đầu, vậy nên thời gian tới không thể để bị kích thích, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Trẫm hiểu, các người chỉ cần chuyên tâm trị liệu cho Chiêu hiền dung, thiếu thứ gì sẽ có người đưa tới cho các người, nếu Chiêu hiền dung có gì bất trắc...” Phong Cẩn lạnh lùng nhìn viện phán, không nói hết câu, nhưng đối phương đã hiểu được ý hẩn.

“Hoàng hậu là người làm chủ quản lý hậu cung, ba người các khanh cùng giúp Hoàng hậu giải quyết cung vụ, vậy mà lại để phát sinh loại chuyện này.” Phong Cẩn nói với viện phán xong, mới quay về phía Hoàng hậu và các phi, “Nếu hậu cung thành ra thế này, trẫm còn tâm tư nào xử lý việc triều chính?”

Lời trách móc này thật quá nặng nề, hậu cung bất an khiến cho Hoàng đế không thể chuyên tâm việc triều chính, đây là một lời trách tội nặng nề nhất dành cho Hoàng hậu, nếu Hoàng đế có ý định phế hậu, chỉ một câu này là đủ.

Hoàng hậu hơi lão đảo, trong lòng dấy lên một suy đoán mơ hồ, chuyện lần này e là có người muốn dùng một mũi tên bắn trúng hai đích đây, mà giấu kỹ lại, không chỉ có lần này, còn có lần Trang Lạc Yên sảy thai kia, kẻ bị hại ngoài Trang Lạc Yên còn có nàng.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu nhìn ba người kia, rồi mới quay sang thỉnh tội với Hoàng đế, nàng đứng là không thích Trang Lạc Yên nhưng cũng chưa đến nỗi thích người khác lợi dụng Trang Lạc Yên để mưu hại mình, “Hoàng thượng, thiếp nhất định sẽ tra rõ việc này.”

Hoàng đế gật đầu, giọng đã hòa hoãn hơn: “Trẫm biết khanh quản lý hậu cung vất vả, chỉ cần tra cho rõ chuyện này là được, đừng tự trách mình quá nhiều.”

Thực quý phi đưa mắt nhìn Đế Hậu hai người, ánh nhìn cuối cùng rơi vào người đang nằm trên giường.

Lúc Trang Lạc Yên tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ, trong óc như có gì đó kêu ong ong đau buốt, vừa động dậy một cái đã khó chịu đến muốn nôn ra.

“Nương nương, người tỉnh rồi?” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên động dậy, vội hỏi, “Người đừng nhúc nhích, thái y nói đầu của người bị thương nặng, không được tự ý động dậy đâu.”

Lời Vân Tịch đã nhắc Trang Lạc Yên nhớ đến chuyện vừa xảy ra, mấy ngày gần đây nàng phát hiện có người lén lút quan sát mình, cho nên hôm nay mới cố tình đi dạo ở bờ hồ, để người kia ra mặt hại mình rơi xuống nước. Nàng biết bơi, không sợ chuyện bị xô xuống hồ, vậy mà lần này đối phương lại chơi trò đập chết rồi mới đẩy xuống, nếu không phải nàng biết có người ở sau lưng, đúng lúc tránh được thì e là mạng nhỏ này đã chơi xong rồi.

Trong các bộ phim cung đấu, người ta luôn chơi trò đẩy vào nước thôi mà, vì sao đến lượt nàng lại máu me bạo lực thế này? Vậy mới biết, chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết nhau đây, nàng coi như phúc lớn mạng lớn, đã đến nước này còn không nảy ra cái vụ mất trí nhớ hay thành ngu ngốc gì gì đó.

Quả nhiên, không có mệnh làm nhân vật nữ chính ngôn tình thì đừng có mắc bệnh của nhân vật nữ chính ngôn tình.

“Ái phi, nàng tỉnh rồi?”

Trang Lạc Yên vừa định nghiêng đầu, một bàn tay ấm áp đã đè nàng lại: “Đừng cử động, trẫm đang ngồi ngay đây thôi.”

Tròng mắt chuyển động trái phải một lượt, đập vào mắt là một mảng màu vàng sáng, cố gắng nhìn lên thêm một chút, liền thấy gương mặt mệt mỏi của Hoàng đế, gặp nàng tỉnh lại bèn nở một nụ cười.

“Hoàng thượng?”

Phong Cẩm nhìn gương mặt ngây ra của Trang Lạc Yên, biết nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, liền nhẹ giọng nói: “Thương tích của nàng rất nặng, mấy ngày này không được tùy tiện nhúc nhích.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má nhợt nhạt của Trang Lạc Yên, “Có còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không?”

“Thiếp không nhớ rõ lắm, chỉ cảm thấy phía sau có gì đó bất thường, bèn định quay lại, vừa thấy một góc áo thì nghe vù một tiếng...” Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế khó hiểu, “Hoàng thượng, là thiếp nằm mơ hay là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Không phải nàng nằm mơ, là có người muốn hại nàng.” Phong Cẩm thu tay về, thở dài một tiếng, “Có nhớ đó là y phục cung nữ hay thái giám không?”

“Hình như là cung nữ...” Trang Lạc Yên ngơ ngác nhìn người ngồi bên giường, như thể vẫn chưa dám tin Hoàng đế lại ngồi gần mình thế này.

“Một cung nữ có thể có khí lực lớn như vậy?” Phong Cẩm cười nhạt, “E là một cung nữ giả.”

“Hoàng thượng, người một đêm không ngủ, giờ đã là canh ba...”

“Không cần nhiều lời, trẫm biết rất rõ bản thân mình,” Phong Cẩm cắt đứt lời khuyên nhủ của Cao Đức Trung, ánh mắt vẫn dán chặt vào vẻ ngây dại của Trang Lạc Yên.

Hậu cung có rất nhiều nữ tử, thế nhưng có bao nhiêu người đối xử với hắn đơn giản như một người đàn ông, một người chồng? Hắn vẫn biết tình cảm của Trang Lạc Yên, tuy rằng rất kinh ngạc vì có một nữ tử ngây thơ đến mức chấp nhận vào cung chỉ vì hắn, nhưng chung quy cũng chỉ có một điểm đặc biệt ấy mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, so đi so lại, người con gái này không phải tốt nhất, dù có sủng ái thêm vài phần cũng không đến nỗi không thể rời xa được. Nhưng khi biết nàng ấy suýt chết chỉ vì sơ sẩy của mình, hắn mới phát hiện ra, mấy ngày nay không muốn nghĩ tới người con gái trong cung Hi Hòa này là vì mấy phần lưu luyến không nổi ấy.

Có lẽ là luyến tiếc cảm giác được một người yêu chân thành, hoặc là không nỡ bỏ qua cảm giác có một người con gái đối xử với hắn như một người đàn ông bình thường, một vị phu quân bình thường.

Bất luận là nguyên nhân nào, tóm lại là không nỡ để nàng chết đi, thâm cung tịch liêu, vẫn nên lưu lại một nơi cho hắn có thể thả lỏng đôi chút.

“Thiếp cho rằng Hoàng thượng không muốn gặp thiếp nữa.” Trang Lạc Yên ngơ ngác nhìn Hoàng đế, “Hoàng thượng, thiếp không hề hại Diệp quý nhân, cũng thật sự không biết gì về chuyện đó...”

“Nàng không cần nói nữa, trẫm hiểu.” Phong Cẩm kéo lại chăn cho nàng, “Nàng bị thương rất nặng, không cần lo lắng đến những chuyện này, trẫm tin nàng.”

Hình như chỉ một câu “tin tưởng” liền đủ để đối phương sáng bừng hai mắt, lòng Phong Cẩm thoáng mềm ra, giũ bỏ ý định rời đi, ngồi lại dứt thuốc cho Trang Lạc Yên, thấy nàng mê man thiếp đi mới rời khỏi nơi này ra phòng ngoài.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, bọn nô tài tìm được vật này ở chỗ hòn giả sơn cạnh hồ sen.”

Phong Cẩm nhìn lại, thấy tên nô tài này đang cầm trên tay một cây búa lớn, chuôi búa hơi ngắn nhưng thân búa lại rất to, nếu một người khỏe mạnh giấu dưới áo thì đúng là khó lòng phát hiện, e rằng đó cũng là nguyên nhân Trang Lạc Yên thấy góc áo hung thủ giống kiểu váy áo cung nữ.

Hoàng hậu nhìn cây búa rỉ sét, lại nghĩ tới thân hình mảnh dẻ của Chiêu hiền dung, nếu thứ này đập xuống chuẩn xác hơn, Trang Lạc Yên chắc chắn đã mất mạng, còn nàng, chỉ e sẽ bị Hoàng thượng bắt măn, thậm chí trách phạt.

Như vậy, hung thủ thực sự là ai?

Hoàng hậu chậm chậm nhìn về phía ba người đang đứng một bên.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 20

Chương 20

Bầu không khí trong căn phòng thật nặng nề. Hoàng đế lạnh lùng nhìn cây búa, Hoàng hậu đứng bên cạnh, sắc mặt rất xấu, khiến cho nhóm người Thục quý phi không dám thở mạnh.

“Sự vụ trong cung phức tạp, trăm vốn tưởng các khanh chung sức có thể quản lý tốt hậu cung, kết quả lại để những chuyện thế này xảy ra,” Phong Cẩn bực dọc trong lòng, lần thứ hai quẳng tách trà sứ trong tay xuống đất, hần đứng phắt dậy, nhìn bốn người, sau đó quay sang nói với Hoàng hậu, “Trẫm không cần biết khanh dùng biện pháp gì, nhất định phải tìm ra độc phụ này cho trẫm, trong hậu cung của trẫm, không thể có một kẻ như vậy.”

Hoàng hậu cúi người: “Thiếp nhất định tra thật rõ chuyện này.” Hoàng thượng giao việc này cho nàng, ít nhất đã chứng minh nàng không liên quan tới nó, còn với những người khác... Ánh mắt Hoàng hậu lạnh xuống, nàng cũng rất muốn biết, rốt cuộc ai là kẻ đã khiến quyền lực của nàng trong cung bị lung lay.

“Các khanh lui cả ra đi.” Phong Cẩn khoát tay, không muốn nhìn mấy người này nữa.

Bốn người hành lễ rồi yên lặng rời khỏi cung Hi Hòa. Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, thở dài nói: “Bổn cung thật không ngờ trong này lại có kẻ tâm tư độc ác đến thế, thật khiến người ta kinh sợ.”

“Không chỉ Hoàng hậu nương nương bất ngờ, tần thiếp cũng vô cùng sợ hãi.” Thục quý phi nhẹ nhàng tiếp lời, “Chỉ thương Chiêu hiền dung vô tội gặp nguy, nếu trước đó nàng ấy không bị kẻ xấu hãm hại nên mới bị rút thẻ bài thì nay có thể đã tránh được kiếp nạn này.”

“Chuyện thế gian ai có thể dự liệu được.” Giọng Hiền quý phi còn mang theo tiếc thương, “Có trách thì chỉ trách kẻ tâm tư ác độc kia một lòng một dạ muốn hãm hại Chiêu hiền dung, thật đáng thương cho Chiêu hiền dung tuổi còn trẻ đã gặp phải nạn lớn như vậy, may mà bảo vệ được tính mạng, nếu không thì... Ai da.”

Hoàng hậu liếc nhìn Thục quý phi, bước lên kiệu: “Bổn cung chắc chắn sẽ tra thật rõ việc này, hi vọng kẻ xấu đừng nên mong đợi vào may mắn thoát thân.”

“Cung tiễn Hoàng hậu nương nương.” Thục quý phi mỉm cười nhìn theo bóng Hoàng hậu, đợi kiệu của Hoàng hậu đi được một đoạn, nụ cười trên mặt phai nhạt dần, quay đầu nhìn về Hiền quý phi, “Hiền quý phi quả là yêu thương Chiêu hiền dung.” Nói xong, không đợi Hiền quý phi đáp lời, lên kiệu đi luôn.

Ninh phi trầm mặc nhìn ba người giao tranh quyền lực, đợi cả ba đều đã đi xa mới lên kiệu của mình, khi nàng quay lại nhìn cổng lớn của cung Hi Hòa, chiếc đèn lồng hơi lay động trong gió, khiến cho người ta cảm thấy yên ắng đến lạnh lẽo.

Cung Hi Hòa lần thứ hai chìm vào tĩnh lặng, Phong Cẩn ngồi ở phòng ngoài, cho đến khi tách trà mới dâng lên đã không còn hơi nóng, hần vẫn không động đậy.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya.” Làm thái giám tổng quản thân cận của Hoàng đế, mặc dù biết trong lòng ngài khó chịu không thể dẹp yên nhưng Cao Đức Trung vẫn phải nói lời khuyên giải.

“Trẫm biết,” Phong Cẩn đứng lên, ngay khi Cao Đức Trung cho rằng hắn sẽ ra về, lại thấy Hoàng đế quay người đi vào phòng trong.

Trước đây Cao Đức Trung thường tới nơi này, ngày ấy nơi đây luôn thoang thoảng các loại hương vị, chỉ duy nhất không có mùi thuốc, hôm nay vẫn chỗ này, hương vị gì đều không còn, duy độc sót lại là mùi thuốc gay mũi. Chậu tùng la hán trên giá để cây cảnh bên góc tường vẫn còn đầy sức sống mà bồn hoa súng đã không còn một tia xanh tốt.

Vân Tịch đang đứng bên giường phục vụ, thấy Hoàng đế đi vào bèn lặng lẽ cúi người thi lễ rồi lùi về phía sau vài bước.

Phong Cẩn ngồi xuống mép giường, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gò má tái nhợt, cảm thấy làn da dưới tay mình nóng hổi bất thường, sắc mặt hơi biến đổi: “Sao lại bắt đầu nóng lên rồi?”

Vân Tịch nhíu chặt mày: “Bẩm Hoàng thượng, thái y nói, nương nương bị thương quá nặng, tối nay chắc hẳn sẽ phát sốt, chỉ sợ nhất là sốt cao không lùi.”

“Nếu như vậy, bảo người của Thái y viện đêm nay chờ bên ngoài.” Phong Cẩn nhận lấy chiếc khăn ướt Vân Tịch đưa tới, đặt nhẹ lên trán Trang Lạc Yên, “Gọi người đưa tới đây một bầu rượu mạnh đã hâm nóng.” Hắn nhớ khi còn bé từng sốt ột trận, bà vú khi đó lấy rượu giảm nhiệt cho hắn, tuy đây chỉ là phương pháp của dân gian nhưng rất hữu dụng.

Rượu được đưa tới, Phong Cẩn không chờ bọn người Vân Tịch tiến đến hỗ trợ, tự tay cẩn thận lau trán, lòng bàn tay, lòng bàn chân và cả sau lưng cho Trang Lạc Yên bằng khăn tẩm rượu, sau đó bọc kín người trong chăn rồi mới nói: “Cẩn thận hầu hạ nương nương nhà các người, có chuyện gì phải lập tức báo lại cho trẫm.”

Đã gần canh tư, hắn không thể ở lại cung Hi Hòa nữa, đành không yên lòng dặn dò cung nữ trong cung, phái thêm mấy ma ma có kinh nghiệm tới hầu, sau đó mới yên tâm đi khỏi.

Sau khi hạ triều, Phong Cẩn không về ngay cung Kiền Chính mà tới thẳng cung Hi Hòa thăm Chiêu hiền dung, thấy người đã hạ sốt mới đi tới cung Cảnh Ương gặp Hoàng hậu.

“Những cung này từng tới mượn nô tài của cung Hi Hòa?” Phong Cẩn lật tờ danh sách trên tay, nét mặt không nhiều biểu cảm.

Hoàng hậu nghe mấy từ “tới mượn” bị nhấn mạnh, bình tĩnh đáp lời: “Bẩm Hoàng thượng, tất cả đều đã được liệt kê ở đó.”

“Sướng Thiên lâu, cung Hòa Nhạc, Lâm Nguyệt hiền, Nghi Mi các...” Phong Cẩn đọc từng cái tên trên danh sách, sau đó dẫn tờ giấy lên chiếc bàn uống trà bên cạnh, “Xem ra Từ chiêu dung, Nhu phi, Yên quý tần, Tô tu nghi còn chưa đủ nô tài để dùng nhỉ, trẫm đúng là đã quá khắt khe với các nàng ấy rồi.”

“Cho gọi tất cả bọn họ tới đây, trẫm muốn biết, thực ra trẫm đã khắt khe với các nàng ấy chỗ nào.” Giọng Phong Cẩn bỗng dưng nặng thêm, “Ngay cả nô tài cũng phải đi mượn cung khác.”

Hoàng hậu trầm ngâm một chút mới nói: “Thiếp cũng không ngờ các nàng ấy sẽ mượn nô tài của cung Hi Hòa.”

Ngày hôm đó, tin tức đã truyền khắp cung, Nhu phi bị Hoàng thượng triệt thể bài một tháng, Yên quý tần và Tô tu nghi bị triệt thể bài ba tháng, Từ chiêu dung còn bị Hoàng thượng trách mắng ngay trước mặt nô tài cung Cảnh Ương, không chỉ phạt triệt ba tháng thể bài mà còn cắt bổng lộc một năm, thậm chí trong cơn thịnh nộ, Hoàng thượng còn nói Từ chiêu dung không xứng với vị trí chiêu dung.

Lần thứ hai Trang Lạc Yên tỉnh lại đã là buổi trưa, mở mắt nhìn thấy bên cạnh là gương mặt già nua của Mao thái y, nàng chưa kịp nói gì, Mao thái y đã kích động quỳ sụp xuống đất, nói liên miên đại phúc đại cát gì gì đó, lập tức các thái y bên ngoài tràn vào, vừa dập đầu vừa nói mấy lời may mắn với Trang Lạc Yên.

“Các vị đứng lên nói chuyện cả đi, đầu bồn cung còn đau lắm.” Trang Lạc Yên vừa thốt lên, mới cảm thấy giọng mình vo ve như muỗi, cổ họng cũng ăm ạch khô khốc.

Mấy vị thái y vẫn nghe ra lời Trang Lạc Yên nói, cả đám đều yên tĩnh lại.

Gắng gượng uống vài hớp canh táo nấu với long nhãn, Trang Lạc Yên thấy dễ chịu hơn, có điều đầu đau vô cùng, nàng không dám lộn xộn, nếu đầu óc có vấn đề gì, e rằng, ở trong hậu cung này không chết cũng mất mạng thôi.

“Nương nương, nô tì đã sai người báo tin cho Hoàng thượng rồi ạ.” Thính Trúc đưa bát cho cung nữ đứng phía sau, cẩn thận lau mặt cho Trang Lạc Yên, “Sáng nay Hoàng thượng hạ triều liền tới thăm nương nương, nhưng lúc đó nương nương chưa tỉnh, Hoàng thượng ngồi một lát mới đi.”

“Vậy sao?” Trên mặt Trang Lạc Yên lộ ra một ý cười phức tạp, “Ta còn cho rằng Hoàng thượng sẽ không tới nơi này nữa.”

“Vì sao trầm lại không tới nữa.” Đúng lúc này, Phong Cẩn bước nhanh đến, không nhìn một đám người thỉnh an, đề lại Trang Lạc Yên đang muốn ngồi dậy, “Nàng đừng nên cử động, đầu bị thương nặng như vậy còn cứ nhích tới nhích lui, không muốn sống nữa sao?”

Thấy Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, Phong Cẩn mềm giọng nói: “Mấy ngày nay không tới thăm nàng, trầm biết lòng nàng không vui, sau này trầm sẽ không làm như vậy nữa, nàng cũng phải sống thật tốt, đừng để lại xảy ra việc như bây giờ mà dọa trầm.”

“Tỉ muội trong cung đông đảo như vậy, dù thiếp có làm sao, Hoàng thượng lại...”

“Nói vậy!” Phong Cẩn trầm giọng, “Người khác là người khác, trầm muốn là nàng phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

“Nhưng Hoàng thượng, người biết rõ ràng, thiếp sẽ không đi tìm con điều ấy, vì sao người không tin thiếp?” Vành mắt Trang Lạc Yên ửng lên, nàng nhìn thẳng Hoàng đế, “Hoàng thượng nói để cho bọn chúng tự do bên nhau, sao thiếp còn tìm chúng về làm gì.”

Các thái y, thái giám và cung nữ đang có mặt ở đây lúc này đều ao ước mình không có tai, loại lời oán giận trách móc này Chiêu hiền dung dám nói, bọn họ không dám nghe.

Phong Cẩn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đã đỏ lên kia, dời ánh nhìn đi chỗ khác, trầm mặc một lát mới nói: “Là trầm nghĩ sai rồi, đợi nàng khỏe lên, trầm sẽ đối xử thật tốt với nàng.”

Trang Lạc Yên nhắm lại vành mắt đã đỏ ửng, nước mắt chảy dọc gò má, lạc vào mép tóc.

Vươn tay lau đi dòng nước mắt ấm nóng, ngực Phong Cẩn như bị vật gì đè chặt lại, hần sửa chữa cho Trang Lạc Yên: “Trầm nhất định sẽ tra rõ chuyện này, trông nàng như thế, trầm cũng đau lòng.”

Hàng mi đang nhắm chặt thoáng run rẩy, cuối cùng vẫn không mở ra.

Thở dài một tiếng, Phong Cẩn quay lại nhìn những người phía sau, bình thản mở miệng: “Nên hầu hạ Chiêu hiền dung thế nào, các người đều đã biết, nếu Chiêu hiền dung lại có gì bất trắc, các người cũng không cần đứng đây nữa.”

Không nhìn về mặt đầy hoảng sợ của những người đó, Phong Cẩn lại quay sang nhìn Trang Lạc Yên một lát, tiếc rằng đối phương vẫn không chịu mở mắt, hần đứng đó chốc lát rồi mới đi khỏi.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Trang Lạc Yên mở mắt, rõ ràng về mặt đầy bi thương, trong mắt lại tràn ý cười.

Có một vài thứ, được đến quá dễ dàng, mọi người thường không biết trân trọng nó, nhưng khi sắp mất đi thứ ấy, người ta mới giật mình phát hiện nó đáng quý biết bao, làm cho người ta luyện tiếc biết bao. Tình yêu của một người con gái dành ột người đàn ông cũng vậy, nếu phía cô gái chỉ thăm lặng hiển dăng, người đàn ông sẽ từ cảm giác hồ thẹn chuyển thành đương nhiên, chỉ khi khiến anh ta cảm nhận được nguy cơ mất đi nó, anh ta mới hiểu được, phần tình cảm này đáng quý đến mức nào.

Phong Cẩn mặc dù là một người đàn ông nhưng lại là một Hoàng đế, vì vậy, nữ tử với hần mà nói, có thể giành được một cách quá dễ dàng. Tình yêu của bọn họ với hần có thể đáng quý, nhưng khi chiếm được rồi

thì chẳng còn bao nhiêu giá trị. Chỉ khi tình cảm ấy bị đích thân hấn làm cho tổn thương, hấn mới có thể nhận ra, tình yêu ấy trân quý đến nhường nào. Loại tâm lý này, chẳng phải chính là một kiểu thể hiện của chữ “đê tiện” đó sao?

Ra khỏi cung Hi Hòa, Phong Cẩn sầm mặt xuống, lúc này hấn không dễ chịu trong lòng thì đừng ai nghĩ thoải mái được: “Đã tra ra người của những cung nào lảng vảng quanh cung Hi Hòa đêm qua chưa?”

“Bẩm Hoàng thượng, tối qua quanh cung Hi Hòa có rất nhiều nô tài các cung từng đến gần, trong ngày Chiêu hiền dung gặp chuyện không may, cung Hoàng hậu nương nương, hai vị quý phi nương nương, Nhu phi, Ninh phi, Từ chiêu dung, Tô tu nghi, Yên quý tần, Tương quý tần, Lâm tần đều có người tới gần cung Hi Hòa.” Cao Đức Trung hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Nô tài phát giác được, nếu chỉ dựa vào điều này thì không thể tra ra người nào đã ám hại Chiêu hiền dung nương nương.”

“Đương nhiên tra không ra, nếu đã có dự tính hại người, có thể đã sai người tới cung Hi Hòa từ sớm núp ở đâu đó, hại người xong cũng không nhất định rời khỏi đó ngay, đợi hôm sau chuyện này bị làm ầm lên, thừa dịp hỗn loạn rời khỏi đó mới là thượng sách.” Phong Cẩn cười nhạt, “Một nơi như hậu cung này, ai mà không có tâm tư ăn thịt người chứ!”

Cao Đức Trung thoáng giật thót, Hoàng thượng nói như vậy, thực ra là có ý gì?

“Không cần biết có bao nhiêu kẻ từng qua đó, phải tra xét tỉ mỉ, trong số bọn họ, kẻ nào trì hoãn công việc, hoặc là mất tích không lí do trên nửa canh giờ, chỉ cần có một chút khả nghi, theo dõi thật chặt cho trẫm.” Phong Cẩn lạnh lùng lên tiếng, “Một việc trẫm muốn biết rõ, vậy thì ai cũng không có bản lĩnh giấu giếm.”

Cao Đức Trung lạnh cả lưng, lần này Hoàng thượng thực sự nổi giận rồi.

Tháng Ba đã qua, hoa đào đã tàn hết, tiết trời đã ấm trở lại, nhưng chư vị chủ tử trong cung không ai cảm nhận được sự ấm áp này, thậm chí còn thấy lạnh lẽo hơn trước.

Chiêu hiền dung của cung Hi Hòa thiếu chút nữa bị kẻ xấu hại chết, Hoàng đế giận dữ, tầng tầng kiểm tra, kẻ làm nô tài cũng nơm nớp lo sợ bỗng dưng gặp tai bay vạ gió.

Thời gian gần đây, người duy nhất có thể buông lỏng tâm tình có lẽ là Trang Lạc Yên đang dưỡng thương trong cung Hi Hòa mà thôi. Nàng đang nửa nằm nửa ngồi trên tháp mềm, thưởng thức cung hoa do điện Trung Tĩnh đưa tới.

“Nương nương, trà này...” Thính Trúc cầm hộp trà, “Còn giữ lại không ạ?”

“Chẳng phải điện Trung Tĩnh đã đưa Bích Loa Xuân và Bích Đàm Tuyết mới tới sao?” Trang Lạc Yên liếc nhìn hộp trà, “Vùi xuống bồn tùng la hán ấy, coi như giúp nó hoàn tất giá trị của mình.”

Nàng không thích uống trà lắm, trà mới năm nay tất nhiên cũng chưa dùng hết, dù điện Trung Tĩnh một tháng không đưa trà mới tới thì vẫn đủ dùng, nhưng nếu nàng phải chịu thiệt thì sao có thể để những kẻ ở điện Trung Tĩnh đó dễ chịu được. Hoàng đế tới, ném thử một tách trà cũ năm ngoái cũng hay, phải không?

“Nô tì nghe nói hôm qua Cao công công đã cho ít người của điện Trung Tĩnh tới Thượng Y cục làm nô tài chuyên việc nặng.” Thính Trúc cẩn thận vùi lá trà xuống bên dưới lớp đất của bồn tùng rồi sửa sang lại khiến người ta không nhìn ra bất cứ dấu vết khác lạ nào, nói tiếp, “Còn có Từ chiêu dung của Sướng Thiên lâu bị bệnh, đại cung nữ hầu cận của nàng ấy quỳ nửa ngày trước cung Kiền Chính, Hoàng thượng vẫn không tới thăm.”

Trang Lạc Yên cười nhạo một tiếng: “Trước đó vài ngày nàng ta chẳng phải thiếu người sai sử sao, hôm nay bị bệnh cần người sai sử e là càng thiếu hơn rồi.”

Thính Trúc cũng cười cười: “Nương nương người còn chưa biết, hôm nay mặc dù Hoàng thượng không tới Sướng Thiên lâu nhưng lại hạ ý chỉ, nói Từ chiêu dung bị bệnh trong người, cần tĩnh dưỡng, liền giảm số nô tài của Sướng Thiên lâu.”

Nghe Thính Trúc nói vậy, Trang Lạc Yên cười thành tiếng, Hoàng đế vốn đã bắt đầu chán vẻ giả bộ thanh tao của Từ chiêu dung, nay lại phát hiện nàng ta ý thể hiếp người, tất nhiên càng thêm chán ghét. Nam

nhân thường sẽ thương xót những nữ tử yếu đuối song lại cực kỳ ghét những nữ tử vờ yếu đuối.

Làm điều làm bộ một chốc là tình thú, mà làm bộ lâu dài lại thành kịch cớm vô vị. Từ lúc cung nữ của Thiên quý nhân bị đòn oan dẫn tới chuyện Từ chiêu dung bị Hoàng đế trách phạt, nàng đã đoán được, Hoàng đế chán ngấy Từ chiêu dung rồi.

Lạnh nhạt chốc lát của Hoàng đế làm cho nàng nhìn rõ người nào cực kỳ ghét mình, thậm chí chẳng cần lưu giữ một đường sống liền bắt đầu gây chuyện. Nhu phi ỷ vào nhan sắc hơn người nên được sủng ái, Tô tu nghi ỷ vào việc có một nàng chị họ được lòng Hoàng đế, còn Yên quý tần lại dựa vào thế lực nào mà dám làm vậy?

Thảo nào, dù chiếu theo đúng đường của Thục quý phi để đi lên mà vẫn chỉ là một quý tần, lời nói và cử chỉ kém xa Thục quý phi.

“Bẩm nương nương, Hòa Ngọc cô cô của cung Cảnh Ương tới.” Vân Tịch đi vào, “Bên ngoài nắng đẹp, lại không có gió, nương nương có muốn ra phơi nắng chút không?”

Trang Lạc Yên vịn tay nàng đứng lên: “Cả ngày nằm trong phòng cũng khó chịu thật, em bảo người kê cái bàn trong sân, mời Hòa Ngọc cô cô vào sân truyền lời đi.”

Hòa Ngọc đứng trong sân, ánh dương dịu dịu và ấm áp trải lên người, làm cho nàng có cảm giác biếng nhác. Từ sau đêm Chiêu hiền dung bị tập kích, nàng chưa từng gặp lại vị này, nay đã hơn hai mươi ngày trôi qua, cung Hi Hòa ngày ngày nhận ban thưởng không ngừng, ai cũng có thể nhận ra, Hoàng thượng không hề chán ghét Chiêu hiền dung mà càng cho nàng ta nhiều vinh sủng hơn trước.

Đang miên man nghĩ ngợi, nàng thấy vị Chiêu hiền dung này đang vịn tay một cung nữ đi ra, nàng ta chưa vắn tóc lên, mái tóc đen nhánh xỏa tung sau lưng, áo choàng màu đỏ trên người hơi rộng, nhìn vào khiến người ta cảm nhận được một hương vị khó nói thành lời.

“Nô tì Hòa Ngọc xin ra mắt Chiêu hiền dung nương nương.” Hòa Ngọc bước tới hành lễ thỉnh an, nay ai còn dám sơ sẩy trước mặt Chiêu hiền dung, không muốn sống nữa sao? Không nói nàng, ngay cả Hoàng hậu nương nương giờ đây cũng phải khách khí vài phần với vị Chiêu hiền dung này.

“Hòa Ngọc cô cô không cần đa lễ, Hoàng hậu nương nương có chuyện gì quan trọng phái nàng tới đây?” Trang Lạc Yên cười cười với Hòa Ngọc rồi mới chậm rãi ngồi xuống tháp.

“Bẩm nương nương, Hoàng hậu nương nương không có chuyện gì quan trọng cần thông báo, chỉ sai nô tì đưa đến cho người một ít dược liệu bổ huyết thôi ạ.” Hòa Ngọc nói xong, ra hiệu cho cung nữ phía sau đưa dược liệu cho nô tì cung Hi Hòa, “Hoàng hậu nương nương còn nói, xin nương nương không cần lo lắng, nếu có cần gì thì chỉ tới báo lại cho cung Cảnh Ương là được.”

“Đa tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương.” Trang Lạc Yên gật đầu, “Ta gặp chút chuyện lại làm phiền đến Hoàng hậu nương nương rồi, vốn tính tự mình tới cảm tạ nương nương nhưng sức khỏe không cho phép, mong nương nương thứ lỗi.”

“Chiêu hiền dung nương nương quá lời,” Hòa Ngọc nghe vậy vội nói, “Nay trên người người có thương tích đâu có thể chịu được khổ, tấm lòng của người, nương nương nhất định sẽ hiểu, nương nương nói, chỉ cần người dưỡng thương thật tốt đã là chuyện vui mừng lớn nhất đối với nương nương rồi.”

“Nương nương nhân hậu, tần thiếp thực sự cảm kích.” Giọng Trang Lạc Yên dần uể oải, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt đi.

Hòa Ngọc thấy vậy, nhanh nhẹn nói: “Xin Chiêu hiền dung nương nương an tâm dưỡng thương, nô tì xin quay về phục mệnh với Hoàng hậu nương nương.”

“Cô cô đi thông thả.” Trang Lạc Yên mỉm cười nhìn theo khi Hòa Ngọc đi khỏi, nụ cười ấy vẫn không nhạt xuống ngay cả khi bóng Hòa Ngọc đã khuất sau cửa, nàng chỉ dựa vào tháp và nhắm mắt dưỡng thần, ánh nắng ấm áp bao phủ quanh người như lúc này rất thích hợp ột giấc trưa.

Thính Trúc thấy Trang Lạc Yên đã khép mắt im lặng bèn cùng Vân Tịch lùi lại phía sau, nhường lại khung cảnh yên tĩnh cho chủ tử của mình.

Phúc Bảo đi vào sân, thấy chủ tử đang nằm phơi nắng liền vẫy tay ra hiệu với Thính Trúc.

“Chuyện gì thế?” Thính Trúc đi tới gần, hạ giọng hỏi khẽ.

“Thính Trúc, nàng có nghe nói chưa, Cao công công đang điều tra nô tài các cung, tất cả những người từng đi ngang qua cung chúng ta vào ngày chủ tử bị thương đều bị gọi tới hỏi.” Phúc Bảo cũng thấp giọng thì thào, “Ta nghe nói có mấy người bị phạt trượng đến chết đấy.”

“Có lòng bất chính nên mới mất mạng thôi,” Thính Trúc quay đầu nhìn chủ tử còn đang nhắm mắt nằm, “Loại tin tức này không cần báo lại cho nương nương, kéo làm nương nương mất hứng.”

Trang Lạc Yên mở mắt, thấy Phúc Bảo và Thính Trúc đứng một góc thì thào gì đó với nhau, nàng không tò mò nhiều, chỉ đổi tư thế khác tiếp tục dưỡng thần, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai mở mắt, một vạt vàng sáng ánh vào mắt, nàng hơi ngẩng đầu, thấy Hoàng đế ngồi ở cạnh tháp mềm, tay cầm một quyển sách, yên lặng đọc.

“Hoàng thượng?” Trang Lạc Yên còn chưa đứng dậy, Hoàng đế đã đặt sách xuống, dè vai nàng lại, “Mấy ngày trước vết thương còn đau đến nỗi không ngủ được, nay mới có dịp nghỉ ngơi một chút, không cần đa lễ trước mặt trẫm.”

Trang Lạc Yên thuận thế nằm lại tháp, ánh mắt thoáng dời đi: “Thiếp chỉ không ngờ Hoàng thượng lại đến.”

“Hôm nay trẫm rảnh rỗi, tới thăm nàng một chút.” Phong Cẩn nhận lấy áo choàng Thính Trúc đưa tới, đắp lên người Trang Lạc Yên, “Thấy nàng ngủ ngon nên không đánh thức nàng.”

“Thiếp cũng ngủ được một lúc lâu rồi.” Trang Lạc Yên sờ sờ đôi má bị phơi nắng đã hơi hồng lên, “Hay là Hoàng thượng vào phòng trong với thiếp đi thôi, đọc sách dưới mặt trời không tốt ắt đâu.”

Phong Cẩn cười cười, đột nhiên cúi người, bế bổng Trang Lạc Yên lên: “Ái phi muốn vào trong, trẫm tất nhiên nghe theo rồi.”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên giật mình kêu khẽ, tay vội choàng lên cổ Hoàng đế, “Thế này...”

Đặc quyền được ôm kiểu công chúa của nhân vật nữ chính trong ngôn tình nay đến lượt nàng được hưởng rồi, cảm giác này quả là quá tốt.

Phong Cẩn nhẹ nhàng đặt Trang Lạc Yên lên ghế quý phi, lại choàng áo khoác lên cho nàng: “Trong phòng không có ánh nắng, đừng để bị lạnh, bây giờ nàng còn yếu lắm, không được để mắc thêm bệnh nữa.”

“Hoàng thượng cứ luôn khấn trương như vậy, thiếp đâu có yếu đuối đến thế.” Giọng Trang Lạc Yên hơi oán giận, tay lại nhẹ nhàng nắm lấy áo choàng, “Hoàng thượng bận rộn chính sự, thật sự không cần ngày ngày quan tâm đến sức khỏe của thiếp đâu.”

“Trước đây nàng từng nói, trẫm là tất cả của nàng, vì vậy khi nàng không được khỏe, tất nhiên trẫm nên quan tâm.” Phong Cẩn vuốt ve mái tóc đen óng xòa trên vai Trang Lạc Yên, “Gần đây trong triều cũng không có chuyện gì quan trọng, trẫm khá rảnh rỗi, nàng không cần lo lắng điều này.”

Trang Lạc Yên còn muốn nói thêm gì đó, chợt thấy Lục Y khệ nệ bê bồn tùng la hán vừa mang ra phơi nắng vào phòng, bồn tùng tuy không nặng lắm nhưng một nữ tử bê vẫn hơi cố sức.

“Mấy việc này giao cho các thái giám làm, ngươi là một cung nữ, làm việc nặng này sao được, nếu không cẩn thận vấp té thì sao,” Phong Cẩn thấy đó là bồn tùng mình ban cho Trang Lạc Yên lại nói thêm, “Trẫm thấy nương nương các người rất thích bồn tùng này đấy.”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tì bê được ạ, thường ngày đều là nô tì chăm sóc bồn tùng này.” Lục Y quỳ xuống thi lễ, dung mạo nàng ta khá xinh đẹp, cử chỉ lúc này lại mang theo chút gì đó trong sáng thoải mái của thiếu nữ.

Trang Lạc Yên điềm tĩnh nhìn Lục Y, nàng cung nữ này vốn cũng là đại cung nữ hầu cận của nàng, có điều từ khi đến đây, nàng thích Vân Tịch và Thính Trúc hầu hạ, xa cách Lục Y này hơn trước, hôm nay nhìn điệu bộ Lục Y, nàng cảm thấy hơi buồn cười.

Chuyển lúc nào không chuyển, sao lại chọn đúng lúc này mà chuyển cây vào?

“Người có thể chăm sóc bồn cây tùng này thì rất tốt, có điều là một cung nữ, trước khi vào phòng không biết thỉnh an sao?” Phong Cẩn lại như thể không thấy được ưu điểm mà Lục Y cố gắng biểu hiện, chỉ lạnh nhạt nói, “Người là cung nữ của Chiêu hiền dung, trẫm không tiện phạt người, ra ngoài quỳ đi.”

“Nô tì cảm tạ ân điển của Hoàng thượng.” Lục Y xám mặt cúi người thi lễ, lui ra ngoài, đầu không dám nâng lên lần nữa.

Sau khi nàng ta lui ra, Trang Lạc Yên nghe thấy tiếng Thính Trúc bên ngoài vọng vào.

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương, nô tì dâng trà ạ.”

“Vào đi.” Phong Cẩn kéo lại áo choàng đắp trên người Trang Lạc Yên, sau đó mới quay sang nhìn Thính Trúc, nói, “Người là một nô tài tận tâm, thưởng hai đỉnh vàng, sau này phải cẩn thận hầu hạ nương nương nhà các người.”

“Nô tì cảm tạ ân điển của Hoàng thượng.” Thính Trúc vội quỳ xuống tạ ơn.

Trang Lạc Yên cười nhẹ, ánh mắt rơi vào bồn tùng la hán, như có điều suy tư.

Phong Cẩn nhìn Trang Lạc Yên, nói: “Trẫm biết nàng tốt tính, nhưng nếu nô tài hầu hạ bên cạnh không được việc thì đuổi đi thôi, nếu không lại thêm phiền toái cho chủ tử đấy.”

“Lục Y được phái đến hầu hạ thiếp từ khi thiếp chuyển cung đến nay,” Trang Lạc Yên thở dài, “Tính tình nàng ta nhanh nhẩu, vì vậy thường ngày thiếp ít khi mang theo ra ngoài, Hoàng thượng, người cũng đừng trách nàng ấy quá nặng.”

“Quy củ của cung nữ đều có ma ma chuyên môn dạy bảo, nếu không đúng quy củ thì không phải không biết mà là không để tâm,” Phong Cẩn vỗ nhẹ mu bàn tay Trang Lạc Yên, “Một nô tài hầu hạ chủ tử lại không để tâm, giữ lại có khi thành tai họa.”

Trang Lạc Yên do dự một lát, thở dài: “Hoàng thượng nói có lý, là thiếp quá ngu dốt rồi.”

“Không phải nàng ngu dốt, chỉ là không nghĩ đến mà thôi.” Phong Cẩn chuyển thành nắm tay Trang Lạc Yên, động tác rất dịu dàng.

Thính Trúc thấy không khí giữa hai người đang chuyển sang tâm tình riêng tư bèn thận trọng lui ra ngoài, đi đến phòng ngoài, thấy Lục Y quỳ trên sàn, nàng hơi cau mày, đó là nô tài hầu hạ không để tâm mà Hoàng thượng vừa nói thì phải. Vừa rồi nàng thấy Lục Y bê bồn tùng la hán vào, chẳng lẽ đã có điều gì mờ ám?

Một nô tài muốn lựa thế chủ tử để được thánh sủng? Nếu nô tài kia không phải thuộc hàng quốc sắc thiên hương thì chính là tìm đường chết rồi.

Nhưng nếu quốc sắc thiên hương, đâu cần phải mượn thế người khác mới được Hoàng thượng phát hiện?

Trang Lạc Yên dùng bữa cùng Hoàng đế xong thì tiễn hán về cung, sau đó ngồi ở tháp mỹ nhân để cung nữ đắp chân ỳnh.

“Vân Tịch, cho Lục Y vào đây đi.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, chậm rãi nói.

Lục Y quỳ gần hai canh giờ, bước chân đã hơi run rẩy, nhìn thấy Trang Lạc Yên đang tựa mình trên tháp lại càng run hơn, nàng ta quỳ phịch xuống trước mặt chủ tử mình: “Cầu nương nương thứ tội.”

“Khi bốn cung còn ở Đào Ngọc các cũng từng có một đại cung nữ tên là Lục Y, người biết hôm nay nàng ta đang ở đâu không?” Trang Lạc Yên chậm chậm mở mắt, liếc nhìn gương mặt xinh xắn của Lục Y, “Người được phân tới đây hầu hạ từ khi bốn cung vào cung Hi Hòa này, vậy nên mới đặt tên này cho người. Nào ngờ người dùng tên này, lại cũng nảy sinh tâm tư bất chính như Lục Y trước đó.”

“Nương nương, nô tì không dám nữa.” Lục Y trắng nhợt cả mặt, nàng ta đương nhiên biết trước đây nương nương từng có một cung nữ tên là Lục Y, sau đó không rõ vì sao lại bị đuổi tới Thượng Y cục, nghe nói giờ

đây sống không được dễ chịu gì, hiện tại nương nương lại nói như vậy, là muốn ám chỉ nàng ta còn tệ hơn cả người trước sao?

“Người còn cái gì không dám?” Thính Trúc hừ lạnh, “Lúc Hoàng thượng và nương nương đang nói chuyện, người khoe khoang nhan sắc cho ai xem?! Còn cố ý ôm bồn tùng la hán?”

Thính Trúc bước lại gần bởi nhẹ lớp đất trong bồn tùng, dưới lớp đất là một ít lá trà: “Ta thật không biết, chỉ cần tưới ít nước đã có thể ngửi được mùi lá trà, người giỏi thật đấy.”

“Thính Trúc cô nương nói gì, tôi không hiểu.” Lục Y tỏ vẻ oan uổng nhìn Thính Trúc, như thể hoàn toàn không hiểu ý đối phương.

“Giúp đỡ tiếp ứng người của Từ chiêu dung đặt vòng cổ nước người biết chứ, giúp đỡ người khác đưa thi thể cung nữ kia tới hồ sen người biết chứ, ám hại chủ tử còn cố ý thả trăm hoa của cung nữ cung Cảnh Ương lại hiện trường thì người biết chứ gì?” Thính Trúc lấy một cây trăm trong tay áo ra, đây là trăm do Hoàng hậu nương nương thưởng cho các cung nhân trong cung mình trước đó không lâu.

Thấy Lục Y đã xám xịt mặt mày, Thính Trúc mỉm cười giấu cây trăm trong tay: “Nói vậy, mấy ngày trước người một mực nghi hoặc cây trăm mình cố tình để lại bên hồ đâu mất rồi, hiện tại biết rồi đi?”

Lục Y cắn môi, căm hận nhìn Thính Trúc: “Thính Trúc cô cô muốn đổ hết việc này lên đầu nô tì, nô tì cũng không biết nói gì hơn, dù sao Thính Trúc cô cô cũng là người tài giỏi từng theo và vị chủ tử kia mà.”

“Ta đúng là từng theo vài vị chủ tử nhưng vẫn là nô tài trung thành với chủ tử mình, còn hơn loại nô tài như người, theo một chủ tử, lòng lại hướng về một chủ tử khác.” Thính Trúc đặt trăm vào một cái khay, cười nửa miệng, “Người đừng có cứng miệng làm gì, nếu không phải ta cố ý chôn trà ở dưới gốc tùng do người chăm sóc, e là người không vội vã nhảy ra đâu nhỉ?”

Lục Y trắng nhợt cả mặt, đến bây giờ nàng ta vẫn không ngờ được, bí mật mình ngẫu nhiên phát hiện lại do Chiêu hiền dung cố tình bày ra. Nay Chiêu hiền dung bị thương, mặc dù Hoàng thượng thưởng tới thăm nhưng có vài việc vẫn không thể làm, vì vậy nếu lúc này nàng ta nương thế chủ tử bỏ lên thì cũng không đáng bị lên án.

Chiêu hiền dung đối xử với các nô tài không hà khắc gì, tuyệt không giống như lời đồn trong dĩ vãng, song nhìn vị này không phải người có tâm kế sâu xa, chẳng hiểu vì sao lại biết rõ mọi việc như thế, lẽ nào... Sắc mặt nàng ta thoát biến đổi, đột nhiên nhìn về phía Trang Lạc Yên đang lười nhác ngồi trên tháp mỹ nhân.

Chẳng lẽ vị Chiêu hiền dung xưa nay không có nhiều tâm kế trong mắt nàng ta thực tế lại là con hổ đội lốt con thỏ, nhìn đơn thuần vô hại nhưng bản chất lại là một người thủ đoạn vô cùng?

Chú ý tới ánh mắt của Lục Y, Trang Lạc Yên cũng mở mắt đối diện với nàng ta, không buồn né tránh, cũng không có một chút tâm tình dư thừa, lại khiến Lục Y chợt lạnh cả lòng.

“Đưa cây trăm này sang chỗ Hoàng hậu nương nương đi.” Trang Lạc Yên rũ mí mắt, “Tin rằng Hoàng hậu nương nương sẽ tự có cách của mình, còn về Lục Y, tạm thời giam lại.”

Lục Y không cam lòng, rõ ràng rất nhiều chuyện đều làm vô cùng bí mật, sao Chiêu hiền dung có thể biết được, nàng ta trợn mắt nhìn Trang Lạc Yên: “Nương nương, nô tì không rõ, vì sao người cảm thấy tất cả những chuyện đó đều có liên quan tới nô tì?”

Trang Lạc Yên như cười như không nhìn Lục Y, chậm rãi đứng lên, quay người đi tới trước cửa sổ, ngắm cảnh xuân bên ngoài: “Người sẽ biết nhanh thôi.” Nàng quay đầu, nhìn về kinh ngạc trên gương mặt Lục Y, “Cả kẻ đứng sau lưng người nữa, tính kế hại ta nhiều lần như vậy, cuối cùng ta sẽ trả cho nàng ta vài thứ.”

Thấy sự kinh ngạc trên mặt Lục Y dần biến thành kinh sợ, Trang Lạc Yên nhướng mày, nở nụ cười đẹp như hoa.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu mở hộp trang sức mạ vàng khảm đá mắt mèo ngay trước mặt Thính Trúc, bên trong không phải vật gì quý giá, chỉ có một cây trăm khiến sắc mặt Hoàng hậu biến đổi nhanh chóng: “Cây trăm này, nương nương nhà người từ đâu mà có được?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, cây trâm này nô tì nhặt được ở cạnh hồ sen ngày chủ tử bị tấn công, lúc đó chủ tử bị thương, nô tì luống cuống chân tay nên đã quên mất việc này. Hôm nay nô tì chợt nhớ tới, nói lại với nương nương thì được cung nữ hầu cận của nương nương nhắc nhở nên mới biết chiếc trâm này là của Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho các cung nữ của cung Cảnh Ương, vì vậy nương nương liền sai nô tì đưa nó về lại đây.”

Hoàng hậu khép hộp lại, cười nói: “Nương nương nhà các người có lòng.” Nói xong, sai người đưa cho Thính Trúc một túi tiền thưởng rồi mới để Thính Trúc quay về.

“Nương nương, Chiêu hiền dung làm vậy là có ý gì?” Hòa Ngọc nhíu mày, “Đây là trâm thiết kế riêng cho cung nữ trong cung chúng ta, sao lại rơi ở cung Hi Hòa, lại còn nhặt được đúng vào...” Lại còn nhặt được đúng vào đêm Chiêu hiền dung bị tấn công.

“Chiêu hiền dung làm vậy là muốn nói cho bốn cung, trong cung này có gian tể, đồng thời muốn bốn cung tin tưởng, nàng ta rất tin nhiệm bốn cung, chuyện nàng ta bị tập kích không phải do bốn cung gây nên.” Hoàng hậu đặt chiếc hộp sang một bên, “Bốn cung thật muốn biết, kẻ nào muốn bắn một mũi tên trúng hai đích hãm hại cả bốn cung.”

“Vậy vì sao Chiêu hiền dung lúc này mới cho đem tới đây?” Hòa Ngọc nghi ngờ nhìn chiếc hộp, “Sao nàng ta nhẫn nhịn được lâu như vậy mà không nói luôn cho Hoàng thượng biết?”

“Nàng ta cũng muốn xem, trâm này do người ta cố tình để lại hay là tình cờ làm rơi.” Hoàng hậu cười nhạt, “Lúc này, bốn cung lại nợ nàng ta một món, trước đây đúng là đã coi thường nàng ta rồi.”

Hòa Ngọc nghĩ đến gần đây Hoàng thượng thường xuyên đến cung Hi Hòa, lại ngập ngừng nói: “Nương nương, dạo này Hoàng thượng thường tới chỗ Chiêu hiền dung, vị Thiên quý nhân mới vào cung lại bị xao lãng.”

“Thiên quý nhân tuy có dung nhan tuyệt sắc nhưng tính tình kiêu ngạo, Hoàng thượng không phải như người thường, đâu có thể vì chút ngạo mạn của nàng ta mà vất óc tìm hiểu.” Hoàng hậu cười nhạt, “Ở nơi này dạng người gì mà không có, chút xiu ngạo khí ấy đã tính là gì, chẳng qua chỉ thêm một chuyện đáng cười mà thôi. Còn về cung Hi Hòa, tận lực tôn kính và tránh xa, bốn cung muốn xem vị ở cung An Thanh kia có thể nhẫn nhịn được đến bao giờ.”

Hòa Ngọc nghe vậy, không nói gì thêm, chỉ nhìn Hoàng hậu lại mở hộp trang sức ra, giật viên ngọc đính trên trâm xuống.

Sau khi cây trâm được đưa đến cung Hoàng hậu, Hoàng hậu không truyền lại lời nào, ngày hôm sau, cung Hi Hòa nhận được không ít đồ ban thưởng từ chính cung.

Trang Lạc Yên nhìn đồng gấm vóc, châu báu, dược liệu quý được trình lên, trên mặt lộ nét tươi cười, lần này Hoàng hậu thực sự nổi giận rồi, không cần biết lập trường của đối phương thế nào, chí ít trong chuyện này, mức độ tức giận của Hoàng hậu tuyệt không dưới mình.

Nếu lập trường của Hoàng hậu cũng tương đồng với mình thì sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

“Nương nương, mấy ngày nữa là tiết Hàn Thực, nô tì nghe nói hôm đó còn có tiết mục đánh đu, múa đu đây...” Ý tứ trong lời nói của Vân Tịch rất rõ ràng, nàng ấy đang lo lắng cho Trang Lạc Yên.

Ở dân gian, tiết Hàn Thực có rất nhiều hoạt động, nhưng với những người trong thâm cung, vừa không thể ra ngoài đạp thanh, vừa không thể chơi đá cầu, lại càng không thể chơi trò mất hình tượng như kéo co, vì vậy, trò đánh đu trong tiết Hàn Thực trở thành một thủ đoạn hấp dẫn ánh mắt Đế vương hiệu quả nhất của các phi tần. Nay vết thương Trang Lạc Yên chưa lành, chẳng nói gì đến đánh đu, e là có thể gắng gượng chống đỡ được xong thủ tục hướng về phía đế lăng dập đầu và dâng hương đã là tốt lắm rồi.

“Thường thức màn kịch bán tiên cũng có cái hay, cần gì cứ nhất định phải làm bán tiên mới được?” Trang Lạc Yên lấy một quả tì bà đã lột vỏ gỡ hột trên đĩa bỏ vào miệng. “Trên bàn đu dây có cái đẹp của bàn đu dây, mà bên dưới bàn đu cũng có nét độc đáo riêng.”

Tiết Hàn Thực có hai chữ “hàn thực”, tất nhiên cả ngày đều không được nổi lửa, sáng hôm đó Trang Lạc Yên ăn vài miếng bánh ngọt đã nguội, uống vài hớp nước trái cây được phòng bếp chuẩn bị sẵn, cảm thấy ngây ngấy trong miệng, bèn súc miệng rồi ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Từ sau khi bị thương, nàng chưa từng tới cung Hoàng hậu, thứ nhất là vì lần này nàng mất máu khá nhiều, thứ hai là vì nàng không tới đã thấy đau đầu, không muốn nhập bọn với đám người kia để đầu càng đau thêm.

Nhìn Vân Tịch lưu loát vẽ lên một kiểu thập tự, Trang Lạc Yên ngáp dài, uể oải chống cằm, đến khi trên trán đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh mới mở mắt ra, thấy được hình ảnh mình trong gương, trên trán đeo một món văn sức, chính giữa có một viên hồng ngọc bằng ngón út rũ xuống giữa chân mày, gắn trên nền làn da trắng sứ, trông vô cùng bắt mắt.

Hôm nay phục sức và điểm trang của nàng tuy hoa mỹ mà không quá diễm lệ, khá phù hợp với thân phận hiện tại của nàng lúc này, đây là lần đầu tái xuất trước mặt đông đảo mọi người sau sự kiện con diều, quá khiêm nhường hay quá lộng lẫy đều không thích hợp.

“Trong ngự hoa viên hôm nay có đông các chủ tử lắm, chắc là mấy vị chủ tử mới bị Hoàng thượng răn dạy cũng tới đó.” Vân Tịch cài một cây trâm vàng gắn ngọc trai, thu tay về, cười cười cúi người, “Cung chúc nường nường lấy lại vinh sủng.”

Trang Lạc Yên lại chọn một chiếc vòng ngọc đeo vào tay, đứng lên mỉm cười: “Chỉ có em là nói ngọt nhất.”

Làm phi tần không có tư cách đứng riêng lẻ dâng hương dập đầu trước lăng các tiên đế, chỉ được xếp hàng theo phân vị cùng tiến đến dâng hương dập đầu mà thôi. Dâng hương xong là đến màn đánh đu mà các phi tần ao ước đã lâu.

Vịn tay Vân Tịch và Thính Trúc chậm rãi bước trong ngự hoa viên, Trang Lạc Yên thấy rất nhiều phi tần đang nhún mình trên bàn đu, người thì lớn mật đu cao, người chỉ nhẹ nhàng lay động, song tất cả đều là váy áo bay phấp phới trong gió, tươi cười như hoa.

Trang Lạc Yên ngồi một góc, nhìn ngắm các mỹ nữ mỗi người mỗi vẻ đang vui vẻ tung mình trong không trung, trông cũng đẹp mắt.

“Cao nữa, cao thêm chút nữa, thấp quá!”

Âm thanh trong trẻo đi kèm tiếng cười giòn tan khiến Trang Lạc Yên tò mò nhìn qua, đó là một nữ tử mặc bộ váy lụa hồng nhạt, đã đu lên rất cao vẫn còn kêu nô tài đẩy bàn đu mạnh thêm, nữ tử này trông rất quen mắt.

“Bẩm nường nường, đó là Hoa tài nhân đấy ạ.” Vân Tịch bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Trang Lạc Yên bèn lên tiếng, “Trước đó người có gặp rồi.”

“Ta đang nghĩ trông quen lắm mà.” Trang Lạc Yên vẫn nhìn nữ tử ấy, “Lá gan của nàng ta cũng lớn ghê.”

Vân Tịch trầm ngâm không lên tiếng, nàng không biết nường nường nói lá gan lớn là ám chỉ điều gì.

Phong Cẩn cùng Hoàng hậu đi tới ngự hoa viên xem người ta chơi đánh đu, từ xa đã thấy một bóng người nhún mình trên bàn đu đã được đẩy lên rất cao: “Đó là ai?”

Cao Đức Trung đi phía sau hẩn ngắc đầu nhìn rồi đáp: “Bẩm Hoàng thượng, đó là Hoa tài nhân ở Đào Ngọc các ạ.”

“Đào Ngọc các?” Đuôi mày Phong Cẩn khẽ nhúc nhích, tính nói điều gì, ánh mắt quét qua, lại bắt gặp một bóng người lẻ loi ngồi một góc. Hôm nay ngự hoa viên rất náo nhiệt, ngay cả Thực quý phi, Ninh phi đều ngồi lên bàn đu nhẹ nhàng đưa đẩy, mà Trang Lạc Yên chỉ có thể ngồi một chỗ nếm những thứ bánh trái đã nguội lạnh.

Thấy Hoàng đế đã nhìn một lượt các vị chủ tử khắp ngự hoa viên, thái giám đứng sau Cao Đức Trung mới lên tiếng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Lúc này các phi tần trên bàn đu vội vàng bước xuống, cúi người hành lễ, chỉ có Hoa tài nhân vì đẩy lên quá cao nên xuống chậm hơn người khác một nhịp, nổi bật hẳn trong đám người.

Trong này ai không phải đã thành tinh, dáng vẻ luống cuống tay chân của Hoa tài nhân thật chẳng đáng để vào mắt.

Phong Cẩn nhìn nàng Hoa tài nhân đang quỳ trước mặt mình như thể con thỏ bị kinh sợ, chân hơi dừng lại, sau đó rẽ sang cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên dậy: “Sao ái phi cũng ra đây, tuy hôm nay nắng ấm nhưng vẫn còn gió, phải cẩn thận chút chứ.”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp không sao, gần đây chỉ ngồi trong phòng, cảm thấy hơi khó chịu. Hôm nay là tiết Hàn Thực, nếu vẫn cứ ở lì trong cung, thiếp sẽ thành ngọc luôn mất.” Trang Lạc Yên đứng thẳng người theo động tác của Hoàng đế, cười trộm liếc nhìn hắn một cái.

“Trẫm xem nàng cũng đã không quá thông minh rồi.” Hoàng đế vỗ nhẹ lên tay Trang Lạc Yên rồi mới buông ra, “Miệng vết thương của nàng chưa lành, không thể chơi đánh đu, lát nữa sẽ có người biểu diễn múa trên bàn đu, nàng xem một chút cũng có điểm thú vị đấy.”

“Vậy thiếp nhất định phải xem thật kĩ mới được.” Trang Lạc Yên cười cười, đưa mắt nhìn Hoa tài nhân đứng bên cạnh, sau đó theo Đế Hậu đi tới bên một đài biểu diễn, trên đài có kê một bàn đu dây, bốn phía quanh đài bày biện mấy bàn hoa quả và điểm tâm.

Tìm vị trí thích hợp ngồi xuống, phía trên Trang Lạc Yên vẫn là Từ chiêu dung, có điều nhìn nàng ta khá tiêu tụy, xem ra tin Từ chiêu dung bị bệnh không phải nói chơi.

Phát hiện Trang Lạc Yên đang nhìn mình, Từ chiêu dung lạnh nhạt liếc mắt về phía đó một cái rồi nhanh chóng dời đi.

“Khí sắc của Từ chiêu dung tử tử không được tốt, mấy hôm trước ban đêm có mưa, tử tử bị cảm lạnh sao?” Trang Lạc Yên tủm tỉm cười hỏi.

“Chiêu hiền dung quá lo lắng rồi, bổn cung rất khỏe.” Từ chiêu dung nhìn về phía Trang Lạc Yên, ngoài miệng vẫn cười nhưng ý cười không lên được đến mắt, “Muội bị thương ở đầu, phải dưỡng thương cẩn thận đấy.”

Vốn đã quen Từ chiêu dung mềm mỏng đa tài, nay đột nhiên vị này trở lại bình thường, Trang Lạc Yên không qu lăm. Song, rốt cuộc cái gì đã khiến vị này đột ngột từ bỏ ưu nhã sâu bi để thành như bây giờ?

Ngay vào lúc ấy, màn biểu diễn múa bàn đu dây đã bắt đầu rồi. Một nữ tử váy đỏ, tóc vấn kiểu phi thiên nhẹ nhàng bước lên đài diễn, cúi người hành lễ với những vị chủ tử ngồi đây rồi đi lên bàn đu.

Bàn đu được đẩy lên cao dần, nữ tử áo đỏ đứng trên kệ bắt đầu múa, từng động tác tay chân rất mềm mại uyển chuyển mà linh hoạt, như thể đang đứng múa trên mặt đất vậy.

Trang Lạc Yên kinh ngạc thưởng thức màn biểu diễn này, khi bàn đu đẩy lên cao nhất, vũ cơ này liền xoay ngược người, bàn đu hạ xuống lại nhanh nhẹn xoay về phía trước, Trang Lạc Yên suýt buột miệng hô lên.

“A!”

Nàng còn chưa lên tiếng đã nghe có người hô to. Người vừa kêu lên là vị Hoa tài nhân ngây thơ kia. Hình như đã nhận ra mình thất thố, vị Hoa tài nhân này bèn lập tức đỏ mặt.

Chẳng biết ai đó khinh thường cười một tiếng, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ để mọi người đều nghe thấy.

Trong hậu cung kiếm đâu ra người ngây thơ hồn nhiên thật sự, chiêu này của Hoa tài nhân thực chẳng đáng gì. Ánh mắt Trang Lạc Yên lần thứ hai chuyển lên người vũ cơ trên bàn đu, đến khi vũ điệu kết thúc, nàng mới thán phục: “Thật đúng là cái đẹp và nguy hiểm cùng kết hợp, ta xem mà toát mồ hôi lạnh rồi.”

“Bổn cung đã sớm đoán được muội sẽ thích màn diễn này, quả đúng như vậy.” Hoàng hậu không ngạc nhiên trước màn múa này lắm, hằng năm trong cung đều có những vũ cơ nhảy các điệu múa đặc biệt khiến người ta kinh ngạc, xem mãi thành quen, mấy thứ này từ lâu đã không còn khiến nàng bất ngờ.

“Tần thiếp khiến nương nương chế giễu rồi.” Trang Lạc Yên hơi mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, “Ngay cả Hoàng hậu nương nương đều nhận ra tần thiếp thích màn múa này, tần thiếp phải dẫn đầu thưởng cho bọn họ mới được, thưởng đi.”

“Chiêu hiền dung thật là hào phóng.” Từ chiêu dung lạnh nhạt nhìn Trang Lạc Yên và Hoàng hậu thân cận, “Có điều nàng vào cung muộn nên không biết, màn múa đu dây này cũng không coi là đặc sắc nhất.”

“Nương nương vào cung sớm hơn tần thiếp, tất nhiên hiểu biết nhiều hơn rồi ạ.” Trang Lạc Yên cười nhìn Từ chiêu dung, “Tần thiếp vào cung muộn, khó tránh khỏi cảm thấy ngạc nhiên trước vài thứ mới lạ.”

Từ chiêu dung còn muốn nói thêm, Hoàng đế đang ngồi phía trên đã lên tiếng: “Nếu Chiêu hiền dung đã đi đầu ban thưởng, trẫm cũng thêm chút, thưởng đi.”

Hoàng hậu thấy thế, cũng theo thưởng cho vũ cơ.

Từ chiêu dung lập tức tái nhợt mặt, Hoàng thượng làm vậy là muốn che chở Trang Lạc Yên đây mà.

“Tần thiếp cũng nghĩ điệu múa trên bàn đu này thật mạo hiểm, nhìn thực khiến người ta sợ hãi.” Hoa tài nhân rút rìe đưa mắt nhìn về phía Hoàng đế rồi lại dời mắt nhanh, “Thật lo lắng vũ cơ này sẽ ngã xuống mất.”

Nghiêm tài nhân ngồi bên nàng ta thoáng nhìn sang một cái, lại trầm mặc nhìn đĩa điểm tâm trước mặt.

Thật đúng là một Hoa tài nhân thiện lương ngây thơ hiền lành.

Trang Lạc Yên điem điem nhìn Hoa tài nhân một cái: “Ở vị trí nào thì chuyên chú nghề nghiệp ấy. Hoa tài nhân lá gan tuy nhỏ, tâm lại nghĩ nhiều quá.” Bày ra bộ dáng ngây thơ khờ khạo ấy cho ai xem.

Phong Cẩm nghe Trang Lạc Yên nói vậy, bèn quay về phía Hoa tài nhân, hơi dừng một chút mới nói: “Đây là phi tần trong cung nào, thật là không biết quy củ, ở đây có chỗ cho nàng ta chen lời?”

“Bẩm Hoàng thượng, đây là Hoa tài nhân mới vào cung, người trăm công nghìn việc, chắc là không nhớ rõ.” Hoàng hậu cười nào.

“Thảo nào không biết lễ nghi như vậy, Chiêu hiền dung nói chuyện cũng dám tranh luận.” Phong Cẩm không buồn nhìn Hoa tài nhân đã trắng nhợt mặt thêm một lần, “Triệt thể bài của nàng ta đi, sau này trẫm không cần nàng ta hầu hạ.”

Vì vậy, Hoa tài nhân trở thành một chuyện cười trong hậu cung, Trang Lạc Yên cũng thoải mái hơn khi thấy một món hàng mô phỏng mình bị ném vào lãnh cung.

Sau đây, đến lúc nàng nên thanh toán với vài người nào đó rồi.

Thưởng thức xong mấy điệu múa bàn đu dây là đã gần trưa, yến tiệc tiết Hàn Thực được bày lên, tuy các món đều không được nấu bằng lửa nhưng đội ngũ ngự trù vẫn có bản lĩnh khiến cho những thứ này vẹn toàn cả sắc, hương và vị.

Vừa dùng bữa vừa thưởng thức cảnh mỹ nhân ngồi trên bàn đu thối sáo, tiếng sáo uyển chuyển du dương, dù không sành sỏi lắm nhưng Trang Lạc Yên vẫn không cưỡng lại được, nghiêng tai lắng nghe. Những người khác thì ngược lại, dường như đã quen lắm rồi, hoàn toàn không hề chú ý tới giai nhân đang thối sáo.

Có lẽ đã thấy nhiều, nghe quen, từng tham dự những sự kiện hoành tráng hơn nên kiểu tình huống nhỏ này không gây được nhiều kinh ngạc. Trang Lạc Yên bưng cốc rượu nhấp một ngụm nhỏ, ở một nơi như thế này, địa vị chính là thứ đại diện cho số mệnh.

“Chiêu hiền dung thích khúc này sao?” Hoàng hậu đột nhiên mở miệng, cười nhìn Trang Lạc Yên, “Đây đều là những linh nhân(*) được nuôi dạy trong cung, muội là người đứng đầu một cung, nếu thích, cứ cho gọi tới cung của nàng để họ biểu diễn.”

(*) Linh nhân: Từ chỉ đào kép, diễn viên thời xưa.

“Tần thiếp nghe khúc này thật là xuất sắc nên hơi phân tâm, khiến nương nương chê cười rồi.” Trang Lạc Yên đặt cốc rượu xuống, quay sang cung kính cười với Hoàng hậu.

“Khúc này tên là ‘Bách hoa túy’, làn điệu quả thực uyển chuyển ưu mỹ, muội vào cung muộn nên không biết, năm ấy Nhu phi hát từ khúc này mới được coi là tiếng trời, tiếng sáo này tuy rất hay nhưng so với khúc

hát năm xưa của Nhu phi thì còn kém xa lắm.” Hoàng hậu nói đến đây, quay sang nhìn Hoàng đế, “Phải nói thật rằng, trong cung không một người nào có giọng đẹp như Nhu phi, Hoàng thượng người nói có phải không?”

“Tiếng hát của Nhu phi đúng là thanh âm của trời,” Phong Cẩn dường như không phát hiện dụng ý khác trong lời Hoàng hậu, “Chẳng riêng Chiêu hiền dung, ngay cả trẫm cũng đã lâu chưa được nghe Nhu phi hát rồi.”

Nhu phi đứng dậy gượng gạo cười nói: “Tạ ơn Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương khen ngợi, tần thiếp không dám nhận.”

Trước đó, vì từng “mượn” nô tài của cung Hi Hòa, nàng vẫn bị Hoàng đế lạnh nhạt, hôm nay tuy Hoàng hậu ví nàng với ca cơ nhưng ít nhiều cũng tạo cơ hội để Hoàng đế nhìn nàng một cái, vì vậy lúc này Nhu phi không biết nên cao hứng hay buồn bực.

Phong Cẩn nhìn dáng vẻ yếu điệu nhút nhát của Nhu phi, không bình luận gì thêm, chỉ vào hai món trước mặt: “Trẫm nhớ là Thục quý phi thích đồ ngọt, món này đưa qua cho Thục quý phi đi. Món ‘Kim thạch thúy ngân hoa’ này Chiêu hiền dung thích ăn, đưa qua cho nàng ấy.”

Kim thạch thúy ngân hoa kỳ thực là món trứng muối và ớt xanh, Trang Lạc Yên đứng dậy cảm tạ rồi ngồi xuống gấp một miếng bỏ tọt vào miệng, chẳng buồn tỏ vẻ nhã nhặn làm gì.

Thục quý phi lại tao nhã hơn Trang Lạc Yên nhiều, nay Tô tu nghi bị Hoàng đế trách cứ chỉ vì Trang Lạc Yên, Thục quý phi là chị họ của Tô tu nghi, lại thêm chuyện người nhà Thục quý phi từng dâng tấu tố cáo đại huynh Trang Lạc Yên, vì vậy dù ngoài mặt hai người tỏ ra thế nào đi nữa thì bên trong đã không hợp nhau rồi.

Hai người này đều được lòng Hoàng đế nhất hiện nay, ai cũng không dám gây chuyện với họ, tất cả chỉ đều chống mắt xem họ đấu với nhau thôi.

“Mùi vị quả thực thơm ngọt, thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.” Thục quý phi ném một miếng, lại mỉm cười dịu dàng, đứng dậy cảm tạ Hoàng đế.

“Ái phi nếu thích thì dùng nhiều chút.” Phong Cẩn cười nhẹ, ánh mắt lại chuyển sang một bên, nhìn Trang Lạc Yên đã vui đầu ăn ba, bốn miếng, bèn mở miệng nói, “Chiêu hiền dung, món ‘Kim thạch thúy ngân hoa’ này tuy ngon nhưng vết thương của nàng chưa lành, vẫn đừng quá tham ăn.”

Hơi luyến tiếc nhìn đĩa trứng muối với ớt xanh, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế, đứng lên thi lễ, thanh âm lại nhỏ hơn lúc tạ ơn: “Vâng, thưa Hoàng thượng, thiếp thất lễ.”

Phong Cẩn còn muốn nói thêm mấy câu, nhìn gương mặt nhợt nhạt do mất máu của Trang Lạc Yên, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu: “Hiện tại sức khỏe của nàng chưa tốt, không cần đa lễ như vậy, mau ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên nghe lời ngồi xuống, không nhìn ánh mắt ước ao và ghen tỵ của các phi tần từ bốn phía bắn tới, ngón trở lướt nhẹ qua chân cốc rượu, bỗng nhiên ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt Thục quý phi gửi tới.

Gửi lại Thục quý phi một nụ cười nhẹ, Trang Lạc Yên nâng cốc rượu, chậm rãi uống, ánh mắt hai người chạm nhau trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng dời đi.

“Bẩm Hoàng thượng, hôm nay thời tiết sáng sủa dễ chịu, chi bằng dùng bữa xong mọi người cùng nhau vẽ một bức tranh xuân, coi như thêm đôi phần nhã hứng?” Thục quý phi nhìn về phía Hoàng đế, nở nụ cười tươi tắn.

Phong Cẩn nghe vậy cũng gật đầu: “Thời tiết hôm nay đúng là sáng sủa hiếm có, cùng các ái phi ngâm thơ vẽ tranh, xem như trộm thanh thời nửa ngày.”

Mọi người đều ngầm hiểu, Thục quý phi làm như vậy là muốn Chiêu hiền dung mất mặt đây, trong cung ai không biết kỹ thuật vẽ tranh của Chiêu hiền dung rất tệ, ngay cả Hoàng thượng cũng từng nói quá khó coi.

Lúc này tất cả đều nhìn về phía Chiêu hiền dung, chỉ thấy vị này vẫn bình thản dùng bữa, trên mặt không hề hiện nửa phần tức tối, không ít người cảm khái trong lòng, vị Chiêu hiền dung này quả là biết nhẫn nhịn.

Dùng bữa xong, cung thị đã chuẩn bị đầy đủ bàn ghế và giấy bút cùng với các loại bút màu, chỉ còn chờ các vị chủ tử tới vẽ tranh làm thơ.

Thường nói, tranh cũng như người, vì vậy trong suy nghĩ của đại đa số thì những người am hiểu hội họa đều có đôi phần thánh khiết thanh tao hơn kẻ bình thường. Phi tần trong cung phần lớn đều xuất thân từ những gia tộc lớn, tất nhiên đều từng học cầm kỳ thi họa, mặc dù không tinh thông thì cũng hiểu một chút như là một thú vui tao nhã.

Mà những người xuất thân thấp, phân vị đương nhiên không cao, cho nên bọn họ có biết vẽ tranh hay không cũng không quan trọng. Trong số các phi tần phân vị cao, khả năng hội họa không được tốt chỉ có Chiêu hiền dung và Yên quý tần.

Yên quý tần xuất thân không cao, Chiêu hiền dung lại thuộc hàng không thực sự am hiểu khía cạnh này, vì thế, nhiều người ở đây đang chờ xem cả hai xấu mặt.

Trang Lạc Yên không để ý đến suy tính của người khác, nhắc bút phác họa lên tấm lụa trắng trước mặt, hoàn toàn không còn dáng vẻ vụng về như ngày xưa.

Ánh mắt Thục quý phi thoáng đảo qua Trang Lạc Yên, cúi đầu như cười như không, tỉ mỉ phác lên một đoá ngọc lan.

Phong Cẩn là Hoàng đế, cầm kỳ thi họa đối với hắn chẳng qua chỉ là thú tiêu khiển nên không say mê lắm, chỉ đơn giản phác họa một tảng đá, bên tảng đá mọc một bụi hoa lan đang hé nở.

Hoàng đế vẽ xong không lâu, những phi tần đều lục tục dừng bút, cùng xem tác phẩm của nhau.

Bức tranh của Hoàng hậu khá đơn giản, một bức mẫu đơn thể hiện đầy đủ khí khái tôn quý, cho thấy phong phạm vượt trội. Phong Cẩn khen vài câu rồi tiếp tục xem tranh của các phi tần khác.

Thục quý phi là một sủng phi nổi bật lâu dài nhất hậu cung, ngoại trừ vũ kỹ siêu phàm, cầm kỳ thi họa cũng là hơn người.

Trang Lạc Yên gác bút, liếc nhìn đám phi tần vây xung quanh Thục quý phi khen ngợi lấy lòng, khóe miệng lộ một nụ cười.

Tương quý tần nhìn qua bức tranh trước mặt Trang Lạc Yên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng cười nói: “Họa kỹ của nương nương thật làm cho người ta thán phục.”

“Chỉ cầu không mất mặt.” Trang Lạc Yên cong cong khóe môi, nữ tử trong hậu cung đôi khi không nên coi mình như một chậu nước, có cái gì đều đổ ra hết một lượt. Thứ gọi là kinh ngạc, phải được thể hiện trong tình huống đối phương hoàn toàn không dự liệu được mới có hiệu quả, không phải sao?

Hoàng đế đi tới trước bàn của Trang Lạc Yên, vốn không hề có bất kỳ hi vọng gì với khả năng hội họa của nàng lại bị bất ngờ trước bức tranh này. Trên tấm lụa bạch, chỉ có một bụi hải đường hồng, một khối đá nứt và một con bướm, chỗ trống bên cạnh còn đề một đôi câu từ của Âu Dương Tu(*), họa kỹ tuy còn thua xa Ninh phi nhưng bức tranh lại mang một hàm ý rất khó nói thành lời.

(*) Âu Dương Tu: Hiệu Túy Ông, một trong số tám nhà thơ nổi tiếng nhất thời Tống Đường.

“Năm nay hoa thắm sắc hồng.

Chỉ tiếc sang năm hoa càng đẹp,

Lại biết ai cùng?(*).”

(*) Trích trong từ phẩm Lãng đào sa.

Phong Cẩn chậm rãi đọc đề từ lên, nhìn Trang Lạc Yên thật sâu, sau đó cười nói: “Tranh của ái phi dù không coi là hạng nhất nhưng hàm ý lại hiếm có. Ngày nay sang năm, không biết họa kỹ có tiến bộ bao nhiêu không?”

“Thiếp tự biết tài vẽ tranh không bằng người, chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.” Trang Lạc Yên cười cười.

Thục quý phi đứng bên cạnh lại cảm thấy khó chịu, Hoàng thượng cố ý nhắc tới sang năm là ý gì? Chỉ vì Trang Lạc Yên đề một câu từ chẳng ra sao liền đã cho nàng ta một lời hứa hẹn?

Đây là lời đáp trả cho “hoa nào tươi tắn được trăm ngày” của mình hồi đó?

Hoàng hậu hình như rất tình nguyện thấy Thục quý phi mất mặt, lập tức nói theo: “Bổn cung thấy bức tranh này của Chiêu hiền dung quả thật thanh thoát đẹp đẽ, chỉ nhìn qua thôi đã thấy mát mắt, vậy là hồi ấy Chiêu hiền dung vẽ trên đèn lồng không dốc hết tài rồi.”

“Nương nương khen thật rồi ạ, tần thiếp thích vẽ những bức họa tròn trịa mập mạp ấy, lại thêm họa kỹ chẳng bằng người, cho nên ngày ấy mới vẽ một bức trên đèn như vậy đấy ạ.” Trang Lạc Yên cười nhẹ, “Khiến mọi người chê cười rồi.”

“Chiêu hiền dung quả là biết giấu tài.” Thục quý phi cũng cười nhàn nhạt, nói, “Nếu không phải hôm nay mọi người cùng vẽ tranh, chỉ e ngay cả Hoàng thượng cũng không biết họa kỹ của nàng tốt đến vậy.”

“Nương nương quá lời, họa kỹ chẳng ra gì của tần thiếp thực không dám khoe ra làm ô uế mắt Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên nhìn về phía Hoàng đế, “Tần thiếp không phải người thích hội họa, tất nhiên Hoàng thượng chưa từng thấy tranh của tần thiếp.”

“Lời này thì đúng là thật.” Phong Cẩn ngẩng đầu nhìn Thục quý phi, “Trẫm thấy nàng ấy lừa đến mức có thể ngồi nhất định không đứng, loại chuyện như vẽ tranh này, làm khó nàng ấy rồi.”

Nụ cười trên mặt Thục quý phi lại nhạt đi vài phần: “Nhưng Hoàng thượng chẳng phải cũng thích tính tình lừa nhác của Chiêu hiền dung muội muội đó sao?”

Phong Cẩn nghe thấy vậy, chỉ cười chứ không nói tiếp, quay đầu đi về phía Ninh phi.

Mọi người cũng theo Hoàng đế bước lại, thấy trên tấm lụa của Ninh phi là một bức họa thúy trúc, chỉ vài nét rời rạc đã phác ra hình thái và hơi thở rất riêng của trúc, ngay cả người thường như Trang Lạc Yên cũng nhận ra kỹ thuật hội họa của Ninh phi quả hơn hẳn người khác.

Tất nhiên lại một đợt tán dương, Thục quý phi nói: “Họa kỹ của Ninh phi, chúng ta đây đều không bằng, ta nhớ hai năm trước Ninh phi mô phỏng giống hệt bức ‘Lạc thần phú đồ’ của Cố Khải Chi, khả năng vẽ mô phỏng này xuất sắc đến độ ngoại trừ Cố Khải Chiái thế, e rằng không ai có khả năng phân biệt được thật giả.”

“Quý phi nương nương quá lời rồi, tần thiếp chẳng qua nhàn rồi không có việc gì thì bắt chước thử mà thôi, đâu có lợi hại được như vậy.” Ninh phi mỉm cười, ánh mắt đậm đậm, không hề tỏ ra đắc ý.

“Ninh phi không cần khiêm tốn như vậy đâu.” Thục quý phi dừng lại một lát, đột nhiên lại nói, “Không đề cập tới chuyện này thì thiếp cũng quên mất, Hoàng thượng, Ninh phi vừa có tài hội họa vừa có tài vẽ mô phỏng, chỉ bằng để nàng ấy nhìn xem, bức tranh khổng tước kia rốt cuộc là do ai vẽ lại để hãm hại Chiêu hiền dung.”

Chuyện đã qua gần một tháng, Hoàng đế và Hoàng hậu đã ngầm thừa nhận Chiêu hiền dung bị người khác hãm hại, Thục quý phi lại đột ngột nhắc lại việc này, là muốn nói Chiêu hiền dung không phải bị người đổ tội hay là còn có ý khác?

Chân mày Phong Cẩn thoáng động đậy, lần thứ hai nhìn về phía Thục quý phi, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên bức tranh của Ninh phi, thấy Ninh phi cung kính gác lại cây bút trên tay, bèn thu tay lại, nói với Ninh phi: “Thục quý phi nhắc trẫm mới nhớ, trẫm cũng muốn khanh nhìn một lần thử xem. Hoàng hậu, cho người đưa đoạn đuôi khổng tước kia lên.” Nói đến đây, Phong Cẩn chợt dừng lại chốc lát rồi nói tiếp, “Thực ra, lúc đó Chiêu hiền dung thả điều cùng trẫm, con điều bay đi là do chính tay trẫm cắt dây.”

Hoàng đế vừa dứt lời, mấy người đang có mặt ở đó chợt biến sắc, Hoàng thượng nói vậy chẳng phải đã cho thấy, ngày ấy đi tìm điều nhất định không phải Chiêu hiền dung, bởi vì là điều Hoàng thượng tự tay thả đi, Chiêu hiền dung đâu đến nỗi thiếu đầu óc mà lại tìm về?

Vậy thì, trước đó Hoàng thượng im lặng là vì điều gì?

Những phi tần lúc đó thừa cơ gây khó dễ cho Trang Lạc Yên giờ đây càng nghĩ càng sợ, sắc mặt dần dần tái đi, ngự hoa viên vốn đang náo nhiệt đột nhiên trở nên yên ắng đến ngột ngạt.

Trang Lạc Yên không ngờ Hoàng đế lại nói ra một câu như vậy, mí mắt nàng hơi giật giật, ánh nhìn tiếp tục rơi xuống bức họa thủy trúc của Ninh phi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 21

Chương 21

Trong suy nghĩ của mọi người, khổng tước tuy không tôn quý, lộng lẫy như phượng hoàng nhưng cũng coi là xinh đẹp, vì vậy, các phi tần không dám dùng hoa văn phượng hoàng để trang trí nhưng thường dùng hình ảnh khổng tước để thay thế.

Bức họa đuôi khổng tước trình lên trông rất diễm lệ, bút pháp mặc dù khá quái dị nhưng lại khiến người ta cảm nhận được một vẻ đẹp rực rỡ khác thường, nét vẽ đường viền rõ ràng, những đường cong khoa trương, rất khác so với phong cách vẽ tranh của các phi tần khác, mà người duy nhất biết dùng thủ pháp vẽ tranh kì dị này chỉ có Chiêu hiền dung của cung Hi Hòa.

“Hoàng thượng, bức họa đuôi khổng tước này vẽ trên loại gấm tốt nhất của vùng Thục, là loại thặng Mười năm ngoài mới nhập cung. Thiếp đã điều tra, chỉ có tám vị phi tần trong cung có loại gấm này, ngoại trừ Nhu phi, Từ chiêu dung, Ninh phi còn nguyên vẹn, các cung khác đều có hao tổn.” Hoàng hậu bình tĩnh nhìn đuôi khổng tước được đưa đến trước mặt Ninh phi, “Chỉ cần cứ vào vải vóc thì không tra được gì hơn.”

Lúc này mọi người đã kịp phản ứng, Hoàng hậu muốn nhân cơ hội hôm nay để tra lại chuyện này, mà bọn họ – những người có mặt ở đây, ai cũng không thoát được.

Hoàng đế nhíu nhíu mày: “Nếu từ vải vóc không tra được gì nữa thì bắt đầu tra từ manh mối khác đi.” Nói xong, nhìn về phía Ninh phi, “Ninh phi, Khanh nhìn bức tranh này xem.”

“Hoàng thượng...” Ninh phi do dự cầm mảnh vải lên, tỉ mỉ xem xét một lúc, hơi cau mày bối rối nói, “Thiếp thực sự không biết, tranh này là do ai vẽ, nhưng nhìn bút pháp thì có thể nói không hề khác bút pháp của Chiêu hiền dung.”

Thục quý phi nhìn đuôi khổng tước, nửa cười nửa không: “Ninh phi cũng biết bút pháp vẽ tranh của Chiêu hiền dung như thế nào?”

“Trong tiết Nguyên Tiêu, Chiêu hiền dung tự tay vẽ một bức họa trên đèn lồng, lúc đó tần thiếp cũng có mặt, cho nên có nhìn qua.” Ninh phi buông đuôi khổng tước, quay sang đối diện với Thục quý phi, “Chẳng lẽ Thục quý phi nương nương đã quên?”

Thục quý phi cười cười, không nói thêm gì.

“Thị lực và trí nhớ của nương nương thật phi thường, tần thiếp không bằng.” Trang Lạc Yên vươn tay cầm lấy mảnh vải đuôi khổng tước, “Bức họa đuôi khổng tước này dùng màu vẽ và chất vải giống trên con diều của tần thiếp, nếu không phải bức họa trên diều là do tần thiếp tự tay vẽ, có lẽ tần thiếp cũng không nhận ra được thật giả.”

“Hoàng thượng, lần này kẻ hãm hại tần thiếp bụng dạ độc ác khó lường, không chỉ hại tính mạng Diệp quý nhân mà còn khiến thiếp vô duyên vô cớ hàm oan, xin Hoàng thượng lấy lại công bằng cho tần thiếp.” Viên mất Trang Lạc Yên ửng đỏ, “Tần thiếp không sợ bị người hãm hại, chỉ sợ Hoàng thượng tin vào mưu kế của kẻ có tâm tư ác độc. Nếu như vậy, nếu như vậy...” Nói đến đây, nàng đã nghẹn ngào không thành lời.

Phong Cẩn bước đến cầm bàn tay lạnh lạnh của nàng: “Trẫm hiểu nàng, mấy ngày nay trẫm đã cho tra xét việc này, sẽ không để nàng gánh chịu oan khuất một cách vô ích.”

Thục quý phi chứng kiến màn kia, thoáng dời mắt, ý cười trên mặt phai nhạt dần, miệng lại nói: “Trước kia chỉ biết họa kỹ của Ninh phi không tầm thường, hôm nay mới biết thị lực của Ninh phi cũng thật phi thường, dịp tết Nguyên Tiêu đứng cách đèn của Chiêu hiền dung mấy bước mà vẫn có thể nhìn ra bút pháp của Chiêu hiền dung, thật là hiếm có đấy.”

Ninh phi vẫn không hề biến sắc: “Tần thiếp không hiểu quý phi nương nương có ý gì?”

“Bổn cung cũng không có ý gì,” Thục quý phi không nhìn Ninh phi, chỉ cúi người nói với Hoàng đế, “Hoàng thượng, vừa rồi thiếp thất lễ.”

“Không sao.” Phong Cẩn nắm tay Trang Lạc Yên, nhìn Thục quý phi, “Nàng chẳng qua chỉ vô tình nói vậy, chưa làm gì sai.”

“Thục quý phi vẫn luôn cẩn trọng lo nghĩ nhiều như thế, ngày xưa Nhu phi và Lâm tần cũng từng vì vài câu nói vô tâm mà tranh chấp, nay chẳng phải vẫn là tử muội thân thiết đó sao.” Hoàng hậu đột nhiên nhắc tới Nhu phi và vị Viện phi bị giáng xuống làm Lâm tần, “Nhu phi, muội nói xem có phải thế không?”

Nhu phi cúi người thi lễ, cười nhẹ, nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp và Lâm tần đều là tử muội tốt ở hậu cung, sao có thể vì một lời không hợp mà sinh hiềm khích trong lòng. Muội nói có phải không, Lâm tần?”

Lâm tần ngoài miệng thì cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo, nghiêng người: “Nhu phi nương nương nói phải ạ.”

Phong Cẩn hình như vừa nhớ lại điều gì, nhìn về phía Ninh phi: “Trẫm còn nhớ Lâm tần ngày trước thường cùng khanh uống trà, chơi cờ.”

“Hoàng thượng vẫn nhớ mấy việc vặt của bọn tần thiếp.” Ninh phi cười nói, “Cung Nguyễn Minh trước đây Lâm tần ở có hoa hải đường thiếp thích, vì vậy những lúc rảnh rỗi thường tới đó chơi. Kỳ nghệ của Lâm tần lại tốt, thiếp đánh cờ cùng muội ấy, mười ván có chín ván thua.”

“Quả đúng như vậy, kỳ nghệ của Lâm tần, trẫm cũng không bằng.” Phong Cẩn kéo Trang Lạc Yên ngồi xuống, lực chú ý vẫn đặt lên Ninh phi và Lâm tần, “Lại nói, trẫm cũng đã nhiều ngày chưa chơi ván cờ nào với Lâm tần.”

Ninh phi cười cười: “Gần đây thiếp được lệnh giúp đỡ Hoàng hậu nương nương giải quyết cung vụ, cũng đã nhiều ngày chưa có dịp chơi cờ cùng Lâm tần muội muội rồi.”

Trang Lạc Yên ngồi nghe Ninh phi và Hoàng đế ôn chuyện cũ, cúi thấp đầu nhìn bàn tay mình bị giữ trong tay Hoàng đế, sau đó khống chế cho tay run nhẹ nhẹ, lập tức cảm thấy Hoàng đế tăng thêm lực nắm tay mình.

Câu chuyện ngoặt sang lối khác một cách bất ngờ, rõ ràng đang tra vụ đuôi không tước, vì sao lại biến thành cùng ôn lại hồi ức ngày xưa thế này?

Thục quý phi thờ ơ nhìn màn diễn trước mắt, Ninh phi xưa nay luôn đóng vai tri tâm tri kỷ trước mặt Hoàng thượng, vì thế Hoàng thượng cũng thích tâm sự với Ninh phi, còn về phần Ninh phi có thực sự quan tâm săn sóc như vẫn thể hiện trên mặt thì chỉ có bản thân nàng ta biết.

Còn Lâm tần, từ sau khi bị giáng vị, Hoàng đế không còn lật thẻ bài của nàng ta nữa, hôm nay đột nhiên lại được Hoàng đế chú ý tới, nét mặt nàng ta đã sinh vài nét vui mừng, nhưng khi nhìn đến bàn tay Hoàng đế nắm chặt, ý mừng trong mắt lập tức tiêu tan. Phi tần nào cũng không thích nổi đối thủ khiến mình bị giáng vị.

Trang Lạc Yên chú ý tới ánh mắt của Lâm tần bèn cong khóe miệng mỉm cười với nàng ta, sau đó dời mắt, như thể không nhìn ra đám mây u ám trong mắt đối phương.

“Nói chuyện với Ninh phi trăm lần cảm thấy thoải mái như vậy.” Phong Cẩm cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, như muốn dừng câu chuyện lại. “Ngày thường trăm cũng thích trò chuyện cùng khanh.”

“Có thể giúp Hoàng thượng thêm chút ít nhẹ nhõm thoải mái là vinh hạnh của tần thiếp.” Ninh phi mỉm cười nói.

“Trăm cũng từng nghĩ như vậy, cho nên mới nói cho khanh không ít chuyện, tỉ như vài trò ảo thuật từng xem thuở nhỏ, tỉ như... dùng bột lân tạo ngọn lửa xanh, hay như là chuyện con diều bay đi là do Chiêu hiền dung tự tay vẽ.” Phong Cẩm bình tĩnh thả tay Trang Lạc Yên ra, nhắc tách trà trên bàn, nhấp một ngụm, “Hiện tại ngấm lại, trăm cho rằng trò chuyện với khanh cũng không phải là một điều thoải mái.”

“Hoàng thượng,” Ninh phi biến sắc, “Người nghi ngờ thiếp ư?”

Phong Cẩm không nhìn Ninh phi, đặt tách trà xuống: “Người đâu, đưa Lục Y tới đây.”

Lục Y bị lôi tới, Phong Cẩm lạnh lùng hỏi: “Trăm nhớ Ninh phi từng xin tha ột cung nữ làm trăm mất hứng, là kẻ này phải không?”

“Hoàng thượng, chuyện xảy ra đã lâu, thiếp thực sự không nhớ được.” Ninh phi bình tĩnh nhìn Hoàng đế, “Nếu Hoàng thượng hoài nghi thiếp, thiếp không có gì để nói, nhưng xin Hoàng thượng không nên định tội thiếp chỉ vì một cung nữ thiếp không nhớ được.”

“Ninh phi giỏi hội họa, thuốc màu và bút vẽ, trong cung khanh cái nào cũng thuộc hàng thượng đẳng, toàn bộ đều do trăm bảo điện Trung Tĩnh lựa chọn cho khanh.” Phong Cẩm hơi nhắc chân mày nhìn về phía Ninh phi, “Nếu không phải hôm nay chúng phi cùng nhau vẽ tranh, trăm cũng không nhớ đến việc này. Nếu khanh nói mình vô tội, vậy để người kiểm tra một lượt, trả lại trong sạch cho khanh.” Dứt lời, không chờ Ninh phi phản bác, Phong Cẩm cho gọi họa sĩ tới kiểm tra.

Thuốc màu trong cung Ninh phi được đưa tới, đặt bên cạnh bức họa đuôi khổng tước, họa sĩ cung đình xem xét nhanh chóng và đưa ra kết luận, thuốc màu dùng vẽ đuôi khổng tước cùng loại với thuốc màu của Ninh phi.

Ninh phi mở to mắt như không dám tin: “Hoàng thượng, thiếp không hề biết việc này, thuốc màu trong cung thiếp cũng không quản lý chặt chẽ, nhất định là có người cố ý trộm thuốc màu rồi làm ra việc đó...”

“Ngay cả người cũng không biết thuốc màu này do trăm đặc biệt sai chuẩn bị riêng cho người, người khác làm sao biết được?” Giọng Phong Cẩm lạnh xuống, “Người thân thiết với Lâm tần, Lâm tần có hiềm khích với Nhu phi, lại có thù cũ với Chiêu hiền dung, cho nên ngày ấy cung nữ chết dưới hồ sen cung Hi Hòa mới là người trong cung Nhu phi.”

Ninh phi nhũn chân ra, ngã xuống làm đổ cả đồng thuốc màu, những loại nước màu sắc sỡ đổ cả lên người nàng ta, nàng lại như không phát hiện, chỉ nhìn chăm chăm vào Hoàng đế: “Hoàng thượng chỉ bằng những thứ này đã định tội thiếp sao?”

“Có phải do người làm hay không, chắc hẳn người rõ hơn trăm.” Hoàng đế nhìn bộ dạng thảm hại của Ninh phi, nét mặt không hề có một tia cảm tình dư thừa, “Thực quý phi nói rất đúng, trong hậu cung liệu ai có khả năng vẽ bắt chước hơn người được?”

Nghe Hoàng đế nói vậy, Ninh phi đột nhiên nở nụ cười châm chọc, nàng ngẩng đầu, trên mặt nhạt nhòa nước mắt: “Đúng vậy, trong cung liệu còn ai vẽ đẹp hơn thiếp, nhưng dù vậy, Hoàng thượng vẫn giữ chiếc đèn lồng chẳng ra gì của Chiêu hiền dung đấy thôi!”

Trang Lạc Yên như thể bị tiếng quát của Ninh phi dọa giật mình, tay hơi run lên, Phong Cẩm thấy thế bèn cầm lấy tay nàng lần nữa: “Chỗ trăm giữ lại không ít đèn, không chỉ có của Chiêu hiền dung.”

“Hoàng thượng tất nhiên không chỉ có đèn của Chiêu hiền dung, còn có đèn của Thực quý phi, Nhu phi và còn nhiều phi tần khác.” Ninh phi vừa khóc vừa cười, “Hoàng thượng đã từng nhắc đến rất nhiều các phi tần khác trước mặt thiếp, Thực quý phi, Nhu phi, Tô tu nghi, Yên quý tần, Chiêu hiền dung, thậm chí cả Thiển quý nhân, bọn họ người nọ càng trẻ trung hơn người kia, càng tươi mới hơn người kia. Thiếp nhìn

Hoàng thượng sung sướng hạnh phúc một người lại một người, ngày lại ngày ngóng trông Hoàng thượng đến, nhưng người đến rồi, trong miệng vẫn chỉ nói về người khác.”

Trang Lạc Yên nghe những lời đứt ruột này, lòng lặng lẽ thở dài, Ninh phi chọn con đường làm bạn tâm giao, có lẽ đã thực sự sinh tình cảm với Hoàng đế, vì vậy sẽ đổ kỵ, sẽ phẫn nộ, cuối cùng oán hận dâng lên, hãm hại mình, hãm hại Nhu phi, thậm chí tính kế cả Hoàng hậu.

Một người con gái vốn ưu nhã thanh tao cũng sẽ vì tình cảm mà đổ kỵ, bởi vì rốt cuộc nàng ta không phải thánh nhân.

Khi Lục Y khai ra Lâm tần, Trang Lạc Yên đã cảm thấy đáng ngờ, Lâm tần mặc dù từng làm Viện phi nhưng nay chỉ là một “tần” nho nhỏ, tại một nơi như trong hậu cung này, liệu có bao nhiêu người cam tâm bán mạng ột cung phi đứng ở vị trí “tần”?

Ngày trước, quan hệ giữa Lâm tần và Nhu phi rất tệ, đây là điều ai cũng biết, vì vậy người chết dưới hồ sen là cung nữ trong cung Nhu phi thì cũng hiểu được, nhưng nàng ta không thể chỉ dựa vào mình Lục Y là có thể đưa một thi thể tới ném ở hồ sen mà không bị ai phát hiện. Vậy nên, việc này mặc dù có liên quan tới Lâm tần nhưng chắc chắn không chỉ có mình nàng ta, chí ít muốn làm được như vậy, người kia phải có một địa vị khá lớn trong cung.

Sự kiện con điều lại càng có nhiều điểm đáng ngờ. Liệu phi tần bình thường nào có được mảnh khố thông thiên phái người đến gây sự với Diệp quý nhân mà không ai phát hiện ra? Diệp quý nhân nay dù đã bị Hoàng đế bỏ qua nhưng sau lưng còn có một Thái hậu che chở, dù cũng từng phải chịu đối xử hà khắc và lạnh nhạt nhưng không đến mức bị một thái giám chỉ vào mặt mắng mà mọi người trong cung không ai nghe được bất cứ tin tức gì. Có thể làm được việc này, chỉ có mấy người đang quản lý cung vụ.

Hoàng hậu nhất định sẽ không làm loại chuyện có hại cho bản thân như vậy, Hiền quý phi tạm thời đang thuộc phe Hoàng hậu, khả năng gây ra chuyện này không lớn, còn lại chỉ có Ninh phi và Thục quý phi. Nhưng nếu đứng sau chuyện này là Thục quý phi, nàng ta chắc chắn sẽ quản chặt Tô tu nghi, không để nàng ta trắng trợn làm nhục người của cung Hi Hòa sau khi sự việc xảy ra để tránh bị hoài nghi. Cuối cùng chỉ còn lại vị Ninh phi ôn hòa không mấy va chạm với nàng, lại thêm chuyện Ninh phi giỏi hội họa, nghi ngờ trong lòng Trang Lạc Yên càng nhiều thêm.

Vốn nàng cũng không dễ chuyển lòng hoài nghi tới Ninh phi, cho đến mấy hôm trước tình cờ đi qua cung Nguyễn Minh, phát hiện nơi đó có rất nhiều hải đường, nàng vẫn còn nhớ trong yến hội ngắm hoa, Ninh phi từng nói thích hải đường, vì vậy nghi ngờ đã chuyển hẳn sang vị này.

Nay đã xác định là Ninh phi và Lâm tần hợp mưu, Trang Lạc Yên chẳng cảm thấy có gì đáng mừng, thân ở nơi này, người tính kế ta, ta tính kế người, chưa được đến vị trí cao nhất, vĩnh viễn đều không thể thả lỏng mà sống. Ninh phi làm ra loại chuyện này chẳng qua chỉ vì không thoát nổi một chữ “Tình”, một người nhìn như thông thấu mọi điều lại làm một chuyện thiếu lý trí nhất.

Ninh phi nhìn về phía Trang Lạc Yên và Thục quý phi, đột nhiên cười nói: “Các người cũng đừng đắc ý, mặc dù hôm nay các người được sung ái, ngày mai sẽ lại có kẻ càng được sung ái hơn thay thế các người, loại người thất ý như ta đây, đã sớm nên cam tâm, là ta sai rồi, sai rồi...”

Phong Cẩn đang ngồi bình tĩnh lắng nghe, lúc này đột nhiên nổi giận: “Người đâu, đưa Ninh phi đi, trông coi thật chặt, sau này sẽ xử lý.”

Nhìn Ninh phi bị hai vị ma ma lực lưỡng cường ngạnh hộ tống rời khỏi ngự hoa viên, một vài phi tần vẫn còn bàng hoàng, không hiểu Ninh phi lại có liên quan gì tới hai vụ việc lần trước. Vài phi tần tâm tư thâm trầm thì ngoan ngoãn gục đầu sụp mi im lặng, các phi tần từng qua lại thân mật với Ninh phi lại càng ao ước giấu mình sau lưng người khác, chỉ e sẽ bị quy chụp mũ “đồng minh” lên đầu.

Lâm tần vẫn còn sững sờ tại chỗ, mặt cắt không còn giọt máu, nàng ta không ngờ chuyện mình làm kín đáo đến thế lại vẫn bị Hoàng thượng điều tra ra, càng không nghĩ đến Hoàng thượng sẽ liên hệ ngay tới Ninh phi. Nàng ta bỗng dừng nghĩ tới điều gì đó, quay ngoắt về phía Thục quý phi, ánh mắt không tin nổi.

Nếu hôm nay người nhắc tới chuyện về tranh là Trang Lạc Yên, nàng ta và Ninh phi sẽ cảm thấy khả nghi. Nhưng người đề cập tới lại là đối thủ của Trang Lạc Yên, Thục quý phi, hai người nào ngờ đây là một cái bẫy đã đào sẵn, chỉ chờ bọn họ tự nhảy xuống.

“Lâm tần, vì sao ngươi phải làm như vậy?” Giữa không khí trầm mặc nặng nề, Hoàng hậu lên tiếng, “Trước đây ngươi ghen tị vô cớ trách phạt Chiêu hiền dung, Hoàng thượng nhân từ, chỉ giáng phân vị của ngươi. Nay ngươi lại cố tình làm hại tính mệnh nô tài trong cung Nhu phi, hãm hại Chiêu hiền dung, lại cùng Ninh phi tính đẩy Chiêu hiền dung vào chỗ chết. Một kẻ tâm cơ hiểm ác như thế, thực làm người ta kinh sợ. Ngươi cũng là người đã hầu hạ Hoàng thượng lâu năm, vì sao phải cùng Ninh phi làm ra loại chuyện này?”

Lâm tần nhìn Hoàng hậu tỏ vẻ chính nghĩa, cười cười: “Ở nơi này, người nào chẳng ghen tị đố kỵ kẻ khác, Hoàng hậu nương nương bây giờ chỉ trích ta, lẽ nào đã quên năm ấy khi tần thiếp mới được phong phi, Hoàng thượng nghỉ lại cung của ta ba ngày liên tiếp, ngày thứ tư người liền tùy tiện tìm một lý do, bắt ta quỳ ngoài cung Cảnh Ương tròn ba canh giờ. Điều ta từng làm với Trang Lạc Yên, chẳng phải chính là cách mà nương nương từng đối xử với ta năm xưa hay sao?”

“Láo xược, năm ấy bốn cung phạt ngươi quỳ ngoài cung Cảnh Ương vì ngươi hà khắc với cung nhân.” Hoàng hậu lạnh lẽo nhìn Lâm tần, “Bốn cung là Hoàng hậu một cung, có quyền trách phạt thói xấu này của ngươi. Lúc đó ngươi chỉ là một người đứng ở phân vị ‘phi’, lấy lý do Chiêu hiền dung làm rơi vỡ cây trâm của mình để bắt nàng ấy quỳ vài canh giờ, chẳng phải là không biết quy củ lại thêm ghen tị đố kỵ người khác? Ngươi làm như thế, thật khiến Lâm gia mất mặt.”

Lâm tần vốn còn muốn cãi lại đôi câu, nghe được Hoàng hậu nhắc tới Lâm gia, sắc mặt lại biến đổi. Nàng ta có thể nhanh miệng háo thắng độc địa vài lời, nhưng nói xong rồi sẽ ra sao, nay Lâm gia đã không còn như xưa, nếu nàng ta còn cố tình làm Hoàng thượng tức giận hay cãi cọ với Hoàng hậu thì dù Hoàng thượng có bỏ qua cho Lâm gia, Triệu gia phía sau Hoàng hậu cũng sẽ không để người nhà nàng ta sống dễ chịu.

Thấy Lâm tần im lặng, Nhu phi tiến lên hành lễ với Phong Cẩn: “Hoàng thượng, xin người trả cho thiếp và Chiêu hiền dung một sự công bằng. Thiếp vốn tưởng rằng người trong cung mình bị Chiêu hiền dung làm hại nên mới sinh lòng oán hận, vi phạm cung quy, nay chân tướng rõ ràng, thiếp mới biết mình nghĩ oan uội muội, thật là có lỗi với Chiêu hiền dung.”

“Nhu phi nương nương quá lời,” Trang Lạc Yên đoán trước Nhu phi sẽ làm như vậy, chỉ treo nụ cười xã giao trên mặt, nói, “Việc này nương nương cũng không hay biết, thiếp bao dám nhận lời xin lỗi của nương nương.”

“Thôi, lần này nàng gặp phải nạn lớn như vậy, không cần hao tổn tinh thần vì việc đó nữa.” Phong Cẩn cắt đứt lời Nhu phi muốn nói, thờ ơ liếc nhìn Hoàng hậu và Lâm tần, “Lâm tần vốn là người hầu hạ bên trẩm đã lâu, vì vậy trước đây mặc dù sinh lòng đố kỵ người khác, trẩm vẫn giữ lại đôi phần tôn quý cho người, nay ngươi lại làm ra loại chuyện này, trẩm thực sự không thể nhân nhượng. Truyền ý chỉ của trẩm, Lâm tần tính tình thô bạo, phẩm hạnh không đoan trang, ban thưởng ba thước lụa bạch.”

“Hoàng thượng,” Trang Lạc Yên thoáng biến sắc, vội vàng lên tiếng, “Hoàng thượng, thiếp cũng không gặp nguy hiểm đến tính mạng, Lâm tần lại đã từng hầu hạ người nhiều năm, hình phạt này liệu có quá nặng chăng.” Dứt lời, nàng quỳ xuống trước mặt Hoàng đế.

“Cầu Hoàng thượng tha cho Lâm tần một mạng, Lâm đại nhân tuy không còn làm quan trong triều nhưng từng đảm nhận chức vị thượng thư hai triều, nay tuổi tác ông ấy đã cao, thực sự không chịu nổi nỗi đau mất con dâu ạ.”

Phong Cẩn thâm hiểu, Trang Lạc Yên lo hấn làm như vậy sẽ khiến cự thân lạnh tâm, hấn cúi xuống đỡ nữ tử đang quỳ trước mặt dậy, thấy rõ sự nôn nóng và lo âu trong mắt nàng. Có thể nàng không rõ, Lâm gia nay đã không còn lực ảnh hưởng trên triều, nhưng tấm lòng này thật đáng cảm động.

“Nếu Chiêu hiền dung đã xin giúp, vậy tha cho Lâm thị một mạng, có điều tội này thật không thể bỏ qua, nay thu lại tẩm vị, giáng xuống làm mạt đẳng canh y, chuyển sang Tĩnh Thu các, triệt thể bài, vĩnh viễn không cần thị tẩm.” Phong Cẩn không nhìn Lâm tần thêm một lần, “Lâm canh y quỳ đó đi.”

Một mạt cửu đẳng canh y tại nơi này chỉ như bùn đất dưới chân người, đến cả một cung nữ, thái giám có thân phận ột chút cũng có thể coi thường, cuộc sống thực sự đúng như câu “sống không bằng chết”. Phải

chuyển đến Tĩnh Thu các, nơi vừa có người thiệt mạng không lâu, lúc này Lâm canh y tới đó ở, liệu có còn hi vọng gì để sống?

Nhu phi lùi qua một bên, cúi đầu cười nhạt, chiều này của Trang Lạc Yên thật độc, khiến người ta sống không bằng chết còn đáng thương hơn là được chết một cách có tôn nghiêm ở phân vị “tần”, ấy thế mà nàng ta vẫn bày ra một bộ dáng thiện lương nhân hậu.

Lâm thị bị xử lý xong, Hoàng hậu không chủ động nhắc tới Ninh phi. Ninh phi không giống Lâm thị, mấy năm nay dù không được sủng ái như Thục quý phi nhưng Hoàng thượng vẫn thích tới chỗ nàng ta, dĩ nhiên tình cảm dành cho nàng ta cũng không như những phi tần bình thường. Hôm nay mặc dù nói ra loại chuyện này nhưng biết đâu Hoàng thượng lại nhớ đến tình xưa nghĩa cũ, nàng không muốn đứng ra đóng vai phản diện.

Trang Lạc Yên dĩ nhiên cũng sẽ không cố ý nhắc tới Ninh phi, sau khi được Hoàng đế nâng dậy, nàng ngay ngắn ngồi một bên, vẻ mặt dịu hiền nhìn Lâm thị đang dần dần biến sắc, đôi mắt sáng long lanh mở to vô tội mà bất lực, không cẩn thận nghiêng đầu nhìn, chợt bắt gặp ánh mắt Hoàng đế. Sau đó nàng phát hiện, ánh mắt Hoàng đế trở nên khá phức tạp, tiếc rằng nàng không có năng lực phân tích tâm trạng của một người dựa trên ánh mắt.

“Ninh phi... giáng xuống trắc tử phẩm Hồ tần, chuyển đến trắc điện cung Nguyễn Minh, triệt thể bài.” Phong Cẩn đứng lên, vỗ nhẹ mu bàn tay Trang Lạc Yên, dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt rồi quay sang điềm tĩnh nói, “Tất cả giải tán đi.” Dứt lời, không nhìn đến phản ứng của mọi người, quay lưng đi trước.

“Cung tiền Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, hơi nheo mắt lại, cung Nguyễn Minh là nơi ở của Hiền quý phi, Hoàng đế để Hồ Thái Huyền chuyển tới đó, thật đúng là khiến người ta khó chịu. Trước hôm nay, hai người còn đang cùng nhau giải quyết cung vụ, nay đã thành một người ngồi chủ vị, một người chịu quản lý rồi.

Song, nếu nàng nhớ không lầm, vị hoàng tử nào đó của Hoàng đế được gửi nuôi ở chỗ Hồ Thái Huyền, nay Hồ Thái Huyền chuyển tới cung Nguyễn Minh, vậy chẳng phải hoàng tử này cũng được giao cho chủ vị cung Nguyễn Minh là Hiền quý phi đó sao?

Rốt cuộc Hoàng đế thích Hiền quý phi nuôi con của người khác đến cỡ nào đây? Đứa nọ nói đuôi đứa kia đưa tới, cứ như thế, Hiền quý phi đúng là không gánh nổi chữ “Hiền” này.

Có điều, so với kết cục của Lâm Chi Khê, Hoàng đế đối xử với Hồ Thái Huyền còn khá lưu tình, có lẽ cũng có vài phần tình ý với nàng ta.

“Vết thương của Chiêu hiền dung lành rồi nhỉ,” Nhu phi nhẹ nhàng bước đến trước mặt Trang Lạc Yên, ôn hòa nói, “Vết thương ấy phải điều dưỡng thật tốt đấy, đừng để lại sẹo mới được.”

Trang Lạc Yên cúi người: “Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp đã không có vấn đề gì rồi.”

Nhu phi cười gật đầu: “Không việc gì thì tốt.” Nói xong, vịn tay cung nữ thông dong đi mất.

Nhìn theo bóng dáng Nhu phi một lát, Trang Lạc Yên mới chậm rãi rũ mắt, dù Hoàng đế từng có bao nhiêu tình ý với Hồ Thái Huyền, đã đi đến nước này, Hồ Thái Huyền sẽ không thể leo lên được nữa. Nàng ta là người từng hầu hạ Hoàng đế lâu năm, đã không thể lấy nhan sắc để tranh đoạt chủ ý của Hoàng đế, nay làm ra việc này, cuối cùng đã phá vỡ tín nhiệm của Hoàng đế với nàng ta, vai trò bạn tâm giao cũng không làm nổi nữa. Vì tình cảm khi xưa, Hoàng đế không đành lòng khiến nàng ta rơi vào kết cục quá thảm, nhưng cũng vì tình cảm khi xưa, Hoàng đế sẽ không muốn thấy nàng ta thêm nữa, bởi không muốn nhớ đến một phi tần từng lợi dụng tín nhiệm của mình tính kế hãm hại phi tần khác.

Đối với một Hồ Thái Huyền đã rung động trước Hoàng đế mà nói, rơi vào kết cục như vậy chính là nỗi bi ai lớn nhất.

Tiết Hàn Thục đã kết thúc như thế, phi tần các cung cũng đều tản đi, nhận thức về cấp độ được sủng ái của cung Hi Hòa lại được nâng lên.

Trên con đường lát đá, Thục quý phi vịn tay Lăng Sa chậm rãi bước đi, trên mặt vẫn mang nụ cười nhàn nhạt.

“Nương nương, vì sao người lại muốn giúp Chiêu hiền dung một tay?” Lăng Sa khó hiểu, “Chiêu hiền dung bị hại có liên quan gì tới chúng ta đâu.”

“Chuyện nàng ta bị hại tất nhiên không liên quan đến chúng ta, nhưng từ sau khi nàng ta bị tập kích, ai ai cũng biết nàng ta bị người hãm hại, lại thêm những chuyện nàng em họ quý hóa của bốn cung gây ra, e là bốn cung cũng bị người ta hoài nghi.” Thục quý phi dừng bước, ánh nhìn rơi vào một đóa hải đường, “Bốn cung cùng nàng ta hợp tác diễn một vở kịch, rửa sạch hiềm nghi cho bốn cung, lại diệt trừ được một đối thủ, sao lại không làm?” Hồ Thái Huyền đi theo Hoàng thượng đã nhiều năm mà vẫn có thể chiếm được không ít thánh sủng, có thể thấy thủ đoạn rất cao. Theo như những lời nàng ta nói hôm nay, e là đã sớm sinh lòng ghen ghét mình. Nay thiếu đi một đối thủ lợi hại, người cùng giải quyết cung vụ cũng ít đi một, đối với nàng chỉ là chuyện có lợi không hại.

Mọi người trong cung đều muốn xem nàng và Trang Lạc Yên đấu đá nhau, nhưng những người này không ngờ được rằng, có những khi, vì lợi ích đôi bên, người ta có thể bắt tay hợp tác với cả đối thủ của mình.

Ngắt một đóa hải đường vứt xuống đất dưới chân, Thục quý phi thoáng cong môi: “Dù hải đường có thể nở bốn mùa thì đã sao, theo như bốn cung thấy, loại hải đường này chỉ nở được một mùa mà thôi.”

Ngồi phía trên, Trang Lạc Yên hơi buồn ngủ theo nhịp đong đưa dật dừ của chiếc kiệu, nàng chống một tay vào tay vịn, uể oải nhìn hoa cỏ hai bên đường, mắt hơi nheo lại.

“Nương nương, chúng ta về tới cung rồi.”

Trang Lạc Yên mở mắt, thấy được cổng lớn của cung Hi Hòa, đợi kiệu hạ xuống, nàng vịn tay Vân Tịch bước ra, đặt chân lên bậc thềm bằng đá, quay đầu nhìn về phía sau, ráng chiều chiếu đỏ toàn bộ tòa cung điện.

Chầm chậm buông tay Vân Tịch, nàng yên tâm ngã xuống.

“Nương nương!” Vân Tịch kinh hoàng kêu lên.

“Mau gọi thái y, nương nương té xỉu rồi.”

Có thể lúc này Hoàng đế sẽ cảm thấy hơi thương cảm và luyến tiếc đối với Hồ Thái Huyền, cũng có thể đã bắt đầu hoài niệm chuyện cũ, thế nhưng, nếu Trang Lạc Yên bị nàng ta làm hại té xỉu lần thứ hai thì sao?

Trong hậu cung này, người cũ luôn không bằng người mới.

Chiêu hiền dung lần thứ hai té xỉu, thái y sau khi chẩn bệnh đã thở dài nói, do lần trước bị mất máu quá nhiều, sức khỏe của Chiêu hiền dung đã trở nên suy yếu, vì vậy nhất định phải điều dưỡng thật tốt, nếu không sẽ để lại di chứng.

Mọi người trong cung còn chưa nghe được Hoàng đế ban thưởng cho cung Hi Hòa thì đã nhận được ý chỉ thứ hai của Hoàng đế dành cho Hồ tần, Hồ tần giáng xuống thành lục phẩm lương nghi, chuyển từ trắc điện cung Nguyễn Minh tới hậu điện của cung.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Hồ Thái Huyền từ hàng phi giáng xuống tần, lại vì Chiêu hiền dung té xỉu, từ tần giáng xuống vị trí lương nghi nhỏ nhỏ, tình huống này quả là hiếm có, đồng thời khiến ọi người thêm kiêng kị cung Hi Hòa, ai cũng không dám cố ý gây chuyện với người bên đó. Cũng may là, toàn bộ cung Hi Hòa vẫn khiêm cung như cũ, nếu không, hậu cung chắc chắn sẽ nảy sinh không ít rắc rối mới.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên ăn từng quả anh đào đã được tuyển chọn kỹ càng, nghe Phúc Bảo kể những chuyện lý thú phát sinh trong cung, uể oải ngáp một cái: “Nghe nói Hồ lương nghi đang một lòng lễ Phật?”

“Có lời truyền như thế, tuy nhiên nô tài thấy hẳn không đúng.” Phúc Bảo do dự một lát mới nói, “Nô tài nghe nói, nhị hoàng tử trước vốn do Hồ lương nghi nuôi nấng vẫn luôn thích chạy tới hậu điện, không thân cận Hiền quý phi lắm. Mà đại hoàng tử nuôi dưới gối Hiền quý phi lại đã từng đánh nhau với nhị hoàng tử vài lần, còn kinh động tới Hoàng thượng, nói vậy chắc giờ này Hiền quý phi hẳn không vui đâu.”

“Nàng ta vui được mới lạ đó.” Trang Lạc Yên bỏ bát ngọc bích đựng quả anh đào xuống, đổi tư thế, lười biếng nói, “Đại hoàng tử từ nhỏ được nàng ta nhận nuôi, nhị hoàng tử đã vài tuổi, biết nhớ biết nghĩ rồi, dù nay cũng được chuyển cho nàng ta nuôi dạy nhưng không thể thân cận với nàng ta như đại hoàng tử, lại thêm chuyện cậu ta thích đi tìm Hồ lương nghi, đối với Hiền quý phi, nuôi nhị hoàng tử chỉ phí công mà thôi. Hiền nay đại hoàng tử mặc dù thân cận với Hiền quý phi nhưng sau khi lớn lên, tự nhiên sẽ nghĩ đến mẹ đẻ mình, tình cảm mẹ con sẽ có ảnh hưởng nhất định. Vậy mới nói, nuôi trẻ phải nuôi đứa bỏ từ bụng mình ra, con người khác dù tốt cũng không bằng con ruột mình.”

“Nay trong cung chỉ có hai vị hoàng tử, Hoàng thượng đều giao cho Hiền quý phi nuôi nấng, có thể thấy địa vị của Hiền quý phi trong lòng Hoàng thượng không tầm thường đâu.” Thính Trúc đẩy bát anh đào sang một bên, đứng vào nhẹ nhàng bóp vai cho Trang Lạc Yên, “Trước đây còn có lời đồn, nhị hoàng tử vốn giao cho Thục quý phi của cung An Thanh nuôi, không biết vì sao, cuối cùng lại chuyển sang chỗ Ninh phi... Hồ lương nghi. Nghe nói từ đó về sau, Thục quý phi và Ninh phi vẫn khách sáo, lạnh nhạt với nhau, lúc này, chẳng biết trong lòng Thục quý phi đang âm thầm cười nhạo Hồ lương nghi thế nào.”

Thục quý phi là người thông tuệ, lại được Đế vương sủng ái đến thế, cần gì nhận nuôi con người khác, có phải không sinh được đâu? Trang Lạc Yên cười cười, với tính tình của Thục quý phi, trong tình huống đó, có lẽ chẳng có bao nhiêu tâm tư nuôi nấng nhị hoàng tử. Chuyện Hồ Thái Huyền dùng kế kéo nhị hoàng tử về bên mình, đối với Thục quý phi, chỉ là ghi hận nàng ta tính toán cướp đi đồ của mình, chứ thực ra chưa chắc đã tiếc nuối vì không được nuôi nhị hoàng tử.

“Nương nương, thái giám nội thị tới truyền chỉ, đêm nay cung chúng ta thấp đèn.” Vân Tịch vui vẻ đi vào, “Thái giám truyền chỉ nói, Hoàng thượng đặc biệt bổ sung, sức khỏe của chủ tử chưa tốt, không được ra ngoài tiếp thánh giá.”

Trang Lạc Yên nghe vậy chỉ cười cười, mấy ngày nay tuy Hoàng đế thường tới cung Hi Hòa nhưng vẫn bận tâm vết thương của nàng, hai người không có diễn màn 18+. Hiền nay thương tích của nàng đã gần như hoàn toàn hồi phục, nên thực hiện đúng chức trách của một phi tần, nếu không, loại sinh vật chỉ biết dùng nửa người dưới gọi là nam giới này sẽ có vấn đề, đến lúc đó lại phí công sức nàng nỗ lực bao lâu nay.

Trang Lạc Yên chống cằm nhìn bồn cây tùng la hán đặt trên kệ hoa, hôm nay nàng nên làm thế nào để Hoàng đế có một đêm vui vẻ?

Phong Cẩn là một người đàn ông, ban ngày thích nhìn đàn bà con gái bên mình trang điểm xinh đẹp lộ liễu, song đến buổi tối lại không muốn phải ngửi mùi son phấn nồng nàn. Vì vậy mỗi lần bên Trang Lạc Yên hẳn đều cảm thấy đặc biệt thoải mái, không đánh phấn thoa son lại mang theo hương hoa quả thanh mát, khiến hẳn mỗi lần xúc động luôn có thể tận hưởng.

Rõ ràng vẫn lo lắng đến tình trạng người trong lòng mới bị thương nhưng cuối cùng vẫn lâm vào điên cuồng. Sau khi cả hai cùng thỏa mãn, hẳn vươn tay kéo người ấy vào lòng, vuốt ve tấm lưng trắng mịn, trơn nhẵn của nàng, im lặng không nói.

Trang Lạc Yên nép vào ngực Hoàng đế, thái độ ỷ lại pha trộn ngọt ngào, như thể vô thức, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua phần sau tai và cổ đối phương.

Phong Cẩn bỗng dừng tóm lấy ngón tay cứ nhích tới nhích lui, giọng ầm ịch: “Tay ái phi rất không ngoan đấy, trẫm phải nghiêm phạt mới được.”

Trang Lạc Yên hờn dỗi: “Hoàng thượng cũng gãi lưng thiếp khiến thiếp ngứa này giờ, thiếp chỉ ăn miếng trả miếng thôi.”

“Trẫm thấy đó là tại nàng không ngoan, lại còn kiêu cố.” Nói xong, Phong Cẩn cười khê, hôn nhẹ lên chóp mũi Trang Lạc Yên.

“Hoàng thượng...” Một tiếng nỉ non nhẹ nhàng, hơi thở xen vào nhau, ánh trăng nghiêng mình qua khe cửa sổ, giúp Phong Cẩn thấy rõ đôi mắt này. Có người nói, ánh mắt mị hoặc quyến rũ của người con gái dễ mê hoặc người khác nhất, đôi mắt này không có một tia mị hoặc lại vẫn khiến lòng hẳn thoáng tê dại.

Có người đàn ông nào không thích người con gái của mình coi mình là tất cả, là duy nhất? Chỉ tiếc nữ tử trong hậu cung dính dáng đến quá nhiều điều khác ngoài tình cảm, hẳn hiểu rất rõ, thấy rất rõ, cũng chưa

từng mong muốn nhận được một sự tín nhiệm và ỷ lại tuyệt đối. Nhưng mặc dù chẳng bao giờ nghĩ tới, khi phát hiện có một người con gái cho hẳn phần tình cảm cùng tín nhiệm và ỷ lại này, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó khang khác.

Rốt cuộc vẫn luyến tiếc phần tín nhiệm ấy, vậy nên chỉ có thể tiếp tục sủng ái.

Rướn người hôn lên đôi môi căng mọng, hẳn lại lật mình đè lên đối phương.

Yêu đương giữa nam và nữ, yêu đương giữa Hoàng đế và phi tần, mùi vị trong đó có gì khác biệt, có lẽ chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Sáng sớm, mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn chưa mở mắt, Phong Cẩn đã cảm thấy vành tai có gì đó ầm ập chạm khê vào, lòng lại mềm ra, đợi thêm nửa khắc mới mở mắt như vừa tỉnh dậy, người nằm bên vẫn nhắm nghiền mắt, vờ như đang ngủ say.

Xốc màn lên, các cung nữ thái giám nhanh nhẹn đi vào hầu hạ, đuôi mắt thoáng lướt qua người trên giường đang làm bộ mới tỉnh ngủ, miệng hơi mỉm cười, nói: “Thân mình nàng còn yếu, không cần dậy hầu hạ.”

Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ngồi trên giường nhìn Hoàng đế thay bộ long bào uy vũ khí phách, đợi Hoàng đế chuẩn bị xong xuôi mới như vừa giật mình hồi thần.

Cử chỉ này của nàng khiến Hoàng đế rất vui vẻ, nhìn đối phương treo nụ cười hài lòng trên mặt quay đi, nàng bước xuống giường hành lễ tiễn đưa, không còn thấy bóng dáng Hoàng đế, mới uể oải ngáp một cái. Ngủ ngử bản thân, chỉ thấy mùi hoa thoang thoang, chắc là đêm qua lúc mình mệt quá thiếp đi, Hoàng đế đã giúp mình tắm rửa rồi.

Tính về mức độ ôn nhu dịu dàng sau khi quần thảo, Hoàng đế có thể được điểm khá cao.

Nằm ỳ một cách biếng nhác thêm lúc lâu, Trang Lạc Yên mới chậm rãi ngồi dậy: “Người đâu, thay y phục.”

Buổi sáng ngày xuân luôn khiến người ta cảm thấy tươi mát dễ chịu, Cao Đức Trung nhìn cung Hi Hòa đã lùi càng lúc càng xa mà Hoàng thượng vẫn không nói đưa canh tránh thai cho bên ấy, đành mở miệng dò hỏi: “Bẩm Hoàng thượng, bên Chiêu hiền dung nương nương có cần đưa...”

Biết Cao Đức Trung muốn nói gì, Phong Cẩn điềm tĩnh: “Chiêu hiền dung thân mình còn yếu ớt, không nên dùng thuốc đại bổ, những ngày gần đây nếu trầm sủng hạnh nàng ấy thì không cần đưa canh qua nữa.”

“Bẩm vâng, nô tài nhớ rồi.” Cao Đức Trung giật mình thoáng kinh hãi, nét mặt lại không có nửa điểm khác lạ, thoáng quay đầu liếc nhìn cung Hi Hòa, vị này ngày sau e là sẽ có một tương lai đặc biệt đây.

Mái tóc đen mượt óng ả được vấn thành một kiểu rất cao nhã, xứng thêm trang sức quý giá tinh xảo, váy hoa áo gấm, đây là những thứ một sủng phi nên có. Trang Lạc Yên không có hứng thú làm người khác biệt, một sủng phi không cần ăn mặc quá giản dị, bởi vì loại hành vi này trong hậu cung chỉ là một kiểu lập dị cố tình muốn chết mà thôi.

Hậu phi trước mặt Hoàng đế muốn biến thành dạng gì cũng được, chỉ cần Hoàng đế thích. Nhưng trước mặt phi tần khác, tôn quý và quy củ nên có thì phải giữ, sắm vai kẻ khác biệt không có người thưởng thức đâu, ngoại trừ gọi thêm thù hận quần thân, nhất định không có bất cứ lợi ích nào.

Cho tới bây giờ, người đứng phía trên Trang Lạc Yên càng lúc càng ít, nàng ngược lại càng cẩn thận thêm vài lần, những nữ tử có thể leo đến vị trí cao như vậy, có ai đơn giản?

Tình cờ gặp Hiền quý phi trong ngự hoa viên, đoàn người phía sau Hiền quý phi là những phi tần địa vị thấp cùng ở thiên điện hay hậu điện cung Nguyễn Minh, Trang Lạc Yên liếc qua liền nhìn thấy gương mặt đờ đẫn của Hồ Thái Huyền trong đám người.

“Xin ra mắt Hiền quý phi nương nương.” Trang Lạc Yên bước lại cúi đầu hành lễ với Hiền quý phi, Hiền quý phi vội đưa tay đỡ, “Muội muội sức khỏe chưa tốt, không cần quá để ý những nghi thức xã giao này.”

“Ra mắt Chiêu hiền dung nương nương.” Các phi tần địa vị thấp sau lưng Hiền quý phi đều cúi đầu thỉnh an Trang Lạc Yên, đồng thời cách Hồ Thái Huyền xa một chút.

“Không cần đa lễ như vậy.” Trang Lạc Yên làm như không thấy Hồ Thái Huyền, chỉ cười cười nói với Hiền quý phi, “Tần thiếp tạ ơn nương nương đã yêu thương.”

“Muội đây, tính tình cứ như vậy, chúng ta là chỗ tử muội, vốn không cần những thứ khách sáo này.” Hiền quý phi cầm tay nàng, cười nói, “Đang tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương phải không, vậy cùng đi đi.”

“Vậy tần thiếp xin quấy rầy tử tử một lúc.” Trang Lạc Yên tất nhiên sẽ không cự tuyệt, dọc đường đi, hai người cười nói rôm rả, chẳng mấy chốc đã thấy cung Cảnh Ương, lại tình cờ bắt gặp Từ chiêu dung mang theo Thiến quý nhân đi tới.

Lại một phen chào hỏi, mấy người ở đây đều biết đạo trước Từ chiêu dung từng thừa cơ “mượn” nô tài của cung Hi Hòa để khiến Chiêu hiền dung khó chịu, hôm nay Từ chiêu dung thất thế, mọi người đều chờ mong xem kịch vui.

Trang Lạc Yên nhìn sắc mặt mang bệnh của Từ chiêu dung, ân cần hỏi thăm: “Khí sắc của nương nương không được tốt, gần đây thời tiết thay đổi nhanh, nương nương cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được.”

“Đa tạ Chiêu hiền dung quan tâm, bổn cung không gì đáng ngại.” Từ chiêu dung lạnh nhạt trả lời một câu, “Thân mình nàng còn yếu, phải nên chú ý nhiều. Thời tiết nay thay đổi thất thường, ai biết ngày mai là nóng hay lạnh.”

“Nương nương nói phải đấy,” Trang Lạc Yên cười cười, “Vì vậy bản thân chúng ta nên chuẩn bị đầy đủ y phục, mới không phải sợ lạnh sợ nóng, nếu không chịu khổ chính là mình.”

“Chiêu hiền dung nói thật có lý.” Hiền quý phi tiếp lời, “Loại thời tiết này nếu bị bệnh đúng là không tốt lắm.”

Từ chiêu dung hơi biến sắc, nhưng cuối cùng đành đáp lời: “Nương nương nói phải.” Hôm nay Hiền quý phi muốn lôi kéo Trang Lạc Yên, tất nhiên sẽ không thêm bận tâm đến một chiêu dung thất sủng như nàng ta, mặc dù phân vị nàng ta cao hơn Trang Lạc Yên nhưng trong mắt những người trong cung, bản thân nàng ta đâu còn so được với Trang Lạc Yên?

Chân hơi loạng choạng, nàng ta gần như không thể đứng vững, một người sau lưng vươn tay đỡ: “Nương nương cẩn thận.”

Lạnh lùng nhìn Thiến quý nhân đang đỡ mình, Từ chiêu dung rút tay ra, đưa cho cung nữ hầu cận: “Thiến quý nhân cũng đi cẩn thận chút.”

“Vâng.” Thiến quý nhân bình tĩnh thu tay về, dung nhan tuyệt mỹ dưới nắng sớm trông thật lóa mắt.

Trang Lạc Yên cong miệng mỉm cười nhìn tình huống trước mắt, nụ cười trên môi lại không lên tới khóe mắt. Thiến quý nhân hình như cũng không đơn giản.

Thỉnh an là lịch trình thiết yếu mỗi ngày của phi tần, Trang Lạc Yên thậm chí còn nghĩ, thân là Hoàng hậu, cảm giác thành tựu duy nhất có lẽ là bất kể ngày đông lạnh lẽo hay ngày hè oi bức, các nàng vợ bé của Hoàng đế đều phải dậy khỏi giường, tới thỉnh an mình.

Hoàng hậu thấy Hiền quý phi và Trang Lạc Yên cùng đi vào, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa, đợi Trang Lạc Yên hành lễ với mình xong bèn cho nàng ngồi, ân cần hỏi han: “Chiêu hiền dung thân mình không khỏe, sao hôm nay tới sớm vậy?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp trước đây cũng vẫn như vậy, là nương nương yêu tần thiếp mà thôi. Mới rồi trên đường gặp được Hiền quý phi và Từ chiêu dung nương nương, như vậy có thể thấy tần thiếp tới cũng không sớm đâu ạ.” Trang Lạc Yên cười cười nhìn mọi người ngồi đây một lượt.

Hoàng hậu gật đầu: “Hiền quý phi xưa nay luôn tới sớm.” Ngày xưa Hiền quý phi luôn tới sớm nhất, hôm nay lại cùng mấy người Trang Lạc Yên tới một lượt, lời này của Hoàng hậu quả có thâm ý khác.

Nghe thấy vậy, dáng cười trên mặt Hiền quý phi thoáng cứng đờ, lập tức nói: “Sáng sớm hôm nay đại hoàng tử và nhị hoàng tử lại có tranh chấp, tần thiếp đúng là tới chậm hơn thường ngày.”

“Muội phải chăm sóc hai hoàng tử quả thật vất vả.” Hoàng hậu liếc nhìn Hồ lương nghi đang ngồi trong góc phòng, “Nhị hoàng tử còn nhỏ, muội phải kiên nhẫn một chút.”

“Cẩn tuân lời nương nương dạy bảo, tần thiếp cũng nghĩ như vậy, đợi sau này tiểu hoàng tử lớn lên, nhất định sẽ hiểu được tấm lòng của tần thiếp.” Hiền quý phi cười cười, lại nói thêm, “Chỉ ít có thể để cho nhị hoàng tử phân biệt rõ đâu là thiện đâu là ác.”

Hiền quý phi nói mấy câu này một cách rất thờ ơ, tựa hồ không có ý khác, nhưng Hồ lương nghi đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, còn người xung quanh lại như đang trào phúng nhìn Hồ lương nghi. Hồ Thái Huyền vẫn đứng đưng cúi đầu, đốt ngón tay lại trắng bệch vì ra sức siết chặt góc áo.

Trong hậu cung, thứ duy nhất không thể thiếu chính là giậu đổ bìm leo, đây cũng là nguyên nhân Trang Lạc Yên không thêm kiểm chuyện với Hồ Thái Huyền, bởi vì không cần nàng ra tay, khắc có không ít người nhanh chóng ra sức đập, nàng vừa có thể duy trì hình tượng hiền lành trước mặt Hoàng đế mà vẫn được hả giận.

“Nhân chi sơ tính bản thiện, nhị hoàng tử thiên tính thông minh, chắc sẽ không để Hiền quý phi mất quá nhiều tâm tư.” Thục quý phi đều đều nói, “Hiền quý phi phải chăm sóc hai vị hoàng tử, vẫn đừng nên quá độ quan tâm nhọc lòng. Nữ tử chúng ta nếu quá cực khổ sẽ tiêu tụy nhanh lắm.”

“Ta không thể có được vẻ thiên sinh lệ chất như nàng và Thiển quý nhân, mặc dù quan tâm vẫn không thể được bằng.” Hiền quý phi nói xong, còn đưa mắt nhìn Thiển quý nhân từ trên xuống dưới một lượt, “Dung mạo này quả là đẹp nhất hậu cung rồi.”

“Nương nương quá khen, tần thiếp chẳng qua chỉ là thứ mộc mạc tầm thường, nào dám đánh đồng cùng Thục quý phi nương nương.” Thiển quý nhân đứng dậy, về mặt cung kính, giọng nói bình thản, “Dung tư của Thục quý phi, tần thiếp không được một phần vạn.”

“Thiển quý nhân quá khiêm nhường rồi, muội và Thục quý phi mỗi người một vẻ, vậy cũng tốt.” Hoàng hậu cười nhàn nhạt, nói tiếp, “Hậu cung chẳng phải nên là nơi trăm hoa đua nở sao, bổn cung thấy như vậy mới hay.”

Thục quý phi cười mà như không, liếc nhìn Hoàng hậu, gật đầu phụ họa: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, tần thiếp cũng thấy Thiển quý nhân quả là một giai nhân tuyệt sắc hiếm có.”

Trang Lạc Yên nâng tách trà uống một ngụm, che giấu vẻ mặt muốn ngáp dài. Lúc này mặc dù Hoàng hậu và Hiền quý phi đã bắt đầu có hiềm khích nhưng lập trường của cả hai với Thục quý phi lại như nhau, tiếc thay cho Thiển quý nhân phải làm cái bè cho trận đấu giữa hai bên.

“Trăm hoa đua nở, mỗi loài một vẻ đẹp riêng.” Hoàng hậu đột nhiên nhìn về phía Trang Lạc Yên, “Chiêu hiền dung cảm thấy điều đó có đúng không?”

Trang Lạc Yên đặt tách trà xuống, ánh nhìn rơi vào ngang cằm Hoàng hậu: “Tần thiếp nghĩ, trăm hoa đua nở, mỗi hoa một vẻ đẹp riêng, tần thiếp lại không phải người am hiểu hoa, nhìn cái gì cũng đẹp.” Nàng không phải Hoàng đế, cũng không phải nam giới, ở đây có nhiều mỹ nhân hơn nữa thì cũng chẳng làm được gì.

“Lời này của Chiêu hiền dung rất có lý, tì muội chúng ta trong hậu cung chỉ cần hầu hạ Hoàng thượng cho tốt là được rồi, giúp người có một nơi thư giãn tâm tình đó mới là việc tốt nhất nên làm.” Hoàng hậu không cố gắng kéo Trang Lạc Yên vào đề tài này, liền chuyển đề tài nói chuyện với các phi tần.

Thỉnh an Hoàng hậu xong, các phi tần cùng ra về, Nhu phi nhìn Từ chiêu dung đi cách mình không xa: “Bệnh của Từ chiêu dung đã khá hơn chưa?”

“Tần thiếp đã không việc gì, đa tạ nương nương quan tâm.” Từ chiêu dung cúi người hành lễ với Nhu phi, không biết có phải vì đang bệnh hay chẳng, cử chỉ đã không còn cảm giác linh hoạt uyển chuyển như xưa.

“Chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng một chút, bản thân mình phải tự chăm sóc cho tốt, có vài chuyện muốn gấp cũng không gấp được.” Nhu phi đưa mắt nhìn Thiển quý nhân phía sau lưng Từ chiêu dung, “Đừng vì chút việc nhỏ mà khiến thân thể khó chịu.”

“Lời nương nương tần thiếp không rõ lắm, tần thiếp chẳng qua chỉ vô tình nhiễm phong hàn mấy ngày trước mà thôi.” Từ chiêu dung không đổi sắc, thông thả trả lời, “Tần thiếp còn đang trong thời gian bị phạt, xin được cáo lui trước.”

Sắc mặt Nhu phi thoáng lạnh lùng, nhìn Từ chiêu dung vội vã đi mất, muốn nhắc nhở nàng chuyện trước đó không lâu? Nhưng dù vậy thì đã sao, nàng lại không đến mức xui xẻo như người này.

Miết mắt sang Thiển quý nhân đứng ngay đơ một bên, Nhu phi hừ lạnh, ngồi lên kiệu đi mất.

“Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, đâu đáng giá nàng cố tình nhắc nhở bổn cung.” Thục quý phi vịn tay Lăng Sa, mỉm cười nói, “Sau này lại có người như thế, cứ coi như không tồn tại là được, không cần phải tổn tâm tư.”

“Nương nương dạy rất đúng, nô tì nhớ rồi ạ.” Lăng Sa nhanh nhẹn thưa vâng, “Có điều người này cứ thích xuất hiện trước mặt nô tì, cho nên nô tì mới xin nói một câu trước mặt nương nương.”

“Người cứ luôn nhẹ dạ như vậy, nếu là mèo chó ở đâu chạy tới, người cũng sẽ để ý sao?”

Trang Lạc Yên nhìn Thục quý phi và cung nữ thân cận vừa nói chuyện vừa đi khỏi cung Cảnh Ương, chỉ tùm tùm cười, vịn tay Vân Tịch ra ngoài, ngang qua Thiển quý nhân, Thiển quý nhân quy củ thi lễ với nàng.

“Thiển quý nhân không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên vươn tay làm bộ đỡ một cái.

“Lẽ không thể bỏ ạ.” Thiển quý nhân ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên một cái, sau đó cung kính cúi xuống, “Nương nương thiện tâm, tần thiếp lại không thể vì thế mà quên quy củ.”

Trang Lạc Yên cười cười, đang muốn nói gì, liền bị Tương quý tần sau lưng ngắt lời.

“Gần đây khí sắc của nương nương đã khá lên nhiều.” Tương quý tần bước lại hành lễ với Trang Lạc Yên, “Tần thiếp nghe nói ngọc lan và mẫu đơn trong ngự hoa viên đang kỳ nở hoa, hôm nào nương nương có hứng thú, có thể đi ngắm một lát.”

“Vừa rồi ngang qua ngự hoa viên ta cũng thấy ngọc lan đã nở,” Trang Lạc Yên cười cười, “Đúng là nên dành chút thời gian tới ngắm kỹ hơn mới được.”

Thiển quý nhân cúi người thi lễ với Tương quý tần: “Hoa ngọc lan không chỉ đẹp, nếu đem nấu canh cũng sẽ mang một phong vị khác đây ạ.”

“Nếu như vậy, ta thật muốn nếm thử một chút.” Trang Lạc Yên vịn tay Vân Tịch bước ra cổng, Tương quý tần và Thiển quý nhân liền đi theo sau.

“Hoa này mặc dù trông rất đẹp nhưng thả vào nước sôi, đun nấu một chốc đã thành rất khó coi rồi,” Tương quý tần liếc nhìn Thiển quý nhân, hôm nay Thiển quý nhân mặc bộ váy dài màu lam nhạt thêu rùa, màu sắc không quá rực rỡ, khoác lên người nàng ta lại không thể thích hợp hơn, đúng là một báu vật hấp dẫn ánh mắt người khác. May mà Hoàng thượng không phải vị Đế vương tham luyện cái đẹp, nếu không, nhan sắc này đủ để lấn át toàn bộ phi tần trong cung rồi.

Nghĩ vậy, Tương quý tần nhin không được lại đưa mắt nhìn Trang Lạc Yên đi phía trước. Luận về nhan sắc, Chiêu hiền dung không được coi là bậc nhất hậu cung, nhưng qua bao chuyện xảy ra, nàng ta càng lúc càng được sủng ái, như thế ông trời cũng đã thương xót phần tình nghĩa này. Song điều đó cũng cho thấy lời Khổng uyển nghi nói rất có lý, trong số phi tần của hậu cung, dựa vào Trang Lạc Yên mới có thể báo được mối thù năm xưa.

Trang Lạc Yên không biết tâm tư của Tương quý tần, dạo gần đây, Tương quý tần vẫn rất thân cận với nàng, ngay cả khi sự kiện con điều phát sinh khiến nàng bị Hoàng đế bỏ qua một thời gian, Tương quý tần vẫn sai cung nữ tới cung Hi Hòa hỏi thăm.

Sống ở loại địa phương này không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác, thái độ của Tương quý tần với nàng như vậy, chắc chắn không phải vì hồi đó nàng từng giúp Ôn gia gọi thái y. Nhưng nếu đối phương không làm rõ, nàng cũng vui vẻ giả ngu.

Đoàn người ra khỏi cung Cảnh Ương mới một đoạn, đã thấy có hai thái giám vội vã đi tới, quỳ trước mặt bọn họ.

“Bái kiến Chiêu hiền dung nương nương, ra mắt Tương quý tần, Thiến quý nhân.”

“Không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên trông hai người này như là thái giám ở cung Kiền Chính, bèn hỏi, “Các người tới có chuyện gì vậy?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng nói nương nương thích xem múa bàn đu dây nên cho gọi vũ cơ tới cung Kiền Chính, sau bữa trưa chờ người cùng Hoàng thượng xem múa ạ.” Tiểu thái giám lấy lòng tiếp tục, “Hoàng thượng còn nói, nếu nương nương cảm thấy không khỏe thì không tới cũng được, chờ sau này nương nương khỏe lại sẽ cho vũ cơ soạn một vũ đạo thật đặc sắc để người xem.”

“Ý tốt của Hoàng thượng, sao có thể phụ, người đi báo với Hoàng thượng, ta dùng bữa trưa xong sẽ tới.” Trang Lạc Yên cười nói, “Để Hoàng thượng nhọc lòng rồi.”

Ánh mắt Thiến quý nhân rất phức tạp, nhìn hai tên thái giám quỳ gối trước mặt Trang Lạc Yên, khi Tương quý tần quay sang nhìn, nàng không kịp che giấu nỗi niềm mất mát trong đáy mắt.

Tương quý tần giấu cợt nhìn Thiến quý nhân, trước đây nàng còn nghe nói Thiến quý nhân không muốn vào cung, nay Hoàng thượng mới tới chỗ nàng ta nghỉ lại vài đêm liền đã thay đổi tâm tư, thật đáng buồn cười. Còn tưởng là một nhân vật đặc biệt lắm, nay xem ra cũng chẳng khác gì mấy phi tần kia.

Chỉ mới thế đã rung động trước Hoàng đế, không thể nắm được tâm tư người, còn để lộ nỗi lòng trước mặt sủng phi, đúng là quá ngây thơ rồi. Hay là muốn bày ra dáng vẻ cô đơn này cho thái giám của Hoàng thượng nhìn?

Trang Lạc Yên cũng thấy sự đổ kỵ và ước ao trong mắt Thiến quý nhân, nàng hơi giật mình kinh ngạc, mới được bao ngày, vị Thiến quý nhân này đã dâng trái tim cho Hoàng đế rồi?

Nhất thời, nàng cảm thấy hoài nghi, liệu có phải mình đã đánh giá vị Thiến quý nhân này quá cao?

Trang Lạc Yên cảm nhận được một tia địch ý khó hiểu từ phía vị Thiến quý nhân này hướng về mình, song trên mặt vẫn không biểu lộ gì, ba người cùng đi về phía ngự hoa viên, vừa đi vừa nói những chuyện vụn vặt hằng ngày.

“Không ngờ hải đường lúc này còn nở đẹp như vậy,” Thiến quý nhân nhìn những đóa hải đường trước mắt, dường như cảm khái điều gì, “Sau khi tần thiếp vào cung ít ngày, cũng là độ hải đường nở rộ.”

“Lúc bốn cung vào đây, kinh thành đang là lúc đại tuyết, không có những loài hoa xinh đẹp rực rỡ như thế này để ngắm,” Trang Lạc Yên cười nói, “Lúc đó ma ma trong cung dẫn bốn cung đi tới Đào Ngọc các, tình cờ bắt gặp mấy gốc hồng mai bên tường đang nở hoa, còn chưa kịp nhìn kĩ, đã bị ma ma khiển trách. Bốn cung đến nay vẫn còn nhớ rõ mấy câu ma ma nói khi đó, Thiến quý nhân có biết ma ma ấy đã nói gì không?”

Thiến quý nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ma ma kia nói, Trang chủ từ đừng nhìn ngang nhìn ngửa, hồng mai này tuy đẹp nhưng không phải thứ ai cũng có thể nhìn, nay người mới vào cung, nên nhìn ít, đi ít, nghe nhiều thì hơn.” Trang Lạc Yên nói đến đây, cười cười, “Khi ấy bốn cung tuổi trẻ nóng nảy, không để tâm đến những lời này, sau đó đã ngã một cú nhớ đời.”

Tương quý tần biết Trang Lạc Yên nói đến chuyện từng thất sủng năm xưa, bèn vội mở miệng: “Nay nương nương thân đã ở vị trí cao, cần gì nhớ lại những chuyện đã qua.”

Trang Lạc Yên thoáng miết mắt nhìn qua Thiến quý nhân: “Cũng phải, sao bốn cung lại nói đến những chuyện mất hứng này trước mặt Thiến quý nhân nhỉ?”

Tương quý tần cười cười đồng ý, nối tiếp câu chuyện với Trang Lạc Yên.

Thiến quý nhân đi phía sau hai người, đứng dừng nhìn Tương quý tần lựa ý nói theo Chiêu hiền dung, sắc mặt thoáng sa sầm. Nàng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu Trang Lạc Yên nói những lời này ỉn nghe, có điều, tất cả đều là người hầu hạ Hoàng thượng, ai cao quý hơn ai, chẳng qua chỉ xem ai được sủng ái hơn ai mà thôi.

Hôm qua có nàng được sủng ái, hôm nay đến lượt nàng ta, ngày mai ai lọt vào mắt Hoàng đế còn chưa chắc đâu.

“Thiến quý nhân sao thế, ngắm hoa ngây người rồi sao?” Tương quý tần đột nhiên quay đầu về phía nàng ta, “Trong ngự hoa viên này, hoa đẹp nối nhau nở, hôm nay đóa này đẹp, ngày mai lại có đóa khác rực rỡ hơn, đừng nên hoa mắt vì chúng.”

Thiến quý nhân ngẩng đầu, dường như thấy được châm chọc trong mắt Tương quý tần.

Sau khi dạo qua hơn nửa ngự hoa viên, Tương quý tần cùng Thiến quý nhân mới cung tiễn Trang Lạc Yên trở về cung Hi Hòa.

Trang Lạc Yên vừa để cung nữ thay giúp bộ váy lụa lộng lẫy trên người vừa nói: “Bảo phòng bếp làm một bát canh hoa ngọc lan cho ta nếm thử.”

Vân Tịch giúp nàng gỡ dải tua bên mép tóc: “Nương nương, lát nữa người còn phải tới chỗ Hoàng thượng xem múa bàn đu dây mà, sao giờ lại muốn tháo trang sức?”

“Bộ dáng ta thế nào, Hoàng thượng còn chưa thấy hay sao?” Khóe miệng Trang Lạc Yên hơi cong lên, nằm xuống tháp mỹ nhân, “Em xoa bóp cho ta một chút, ngự hoa viên này chỉ toàn hoa là hoa, nguyên một ngày chỉ nói hoa nọ hoa kia, mắt ta sắp hoa cả lên rồi.”

Vân Tịch liếc nhìn bốn phía, ra hiệu cho cung nữ phục vụ lui ra rồi mới ngồi xuống bên chân Trang Lạc Yên, nhẹ nhàng đầm bóp cho nàng: “Nô tì biết nương nương không thích những thứ này, có điều thi nhân cứ luôn thích dùng hoa ví với nữ tử chúng ta nên các chủ tử các cung cũng thích lấy hoa để châm chọc nhau.”

“Thôi được rồi, ta nghỉ một chút đây.” Trang Lạc Yên nhắm mắt lại, theo ý nàng, nữ tử trong hậu cung chẳng ai giống một bông hoa vô hại cả mà giống mãnh thú hơn, nếu muốn dùng hoa để ví von thì chỉ có hoa ăn thịt người là thích hợp nhất.

Dùng bữa trưa xong, thay một bộ váy dài thêu hoa, vẫn một kiểu tóc trề đơn giản, Trang Lạc Yên ngồi lên kiệu đi tới cung Kiền Chính.

Mặc dù đã lẫn lộn ở hậu cung hơn một năm nay nhưng số lần Trang Lạc Yên tới cung Kiền Chính chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, theo quan sát của nàng, Thành Tuyên để không thích gọi phi tần đến tẩm cung của hắn. Từ đó có thể thấy, tâm lý cảnh giác đề phòng của Thành Tuyên để mạnh thế nào, đồng thời cũng là người rất kiên định.

Dù ở xã hội hiện đại, nam giới cũng không dễ dàng rung động trước người khác phái, huống chi đây là cổ đại, người đàn ông này lại là một Hoàng đế có dã tâm có hoài bão.

Cổ kiệu im lặng đi tới trước cung Kiền Chính, Trang Lạc Yên liền thấy Cao Đức Trung đang đứng chờ trên bậc thềm đá.

“Nô tài bái kiến Chiêu hiền dung nương nương, Hoàng thượng đang chờ người đấy ạ.” Cao Đức Trung bước lại hành lễ với Trang Lạc Yên rồi cười nói, “Mời nương nương mau vào.”

“Làm phiền Cao công công rồi.” Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc xuống kiệu, mỉm cười với Cao Đức Trung rồi nói, “Ta khiến Hoàng thượng chờ lâu?”

Cao Đức Trung thấy ánh mắt Chiêu hiền dung thoáng lộ vẻ ảo não, vội nói: “Nương nương xin đừng lo lắng, Hoàng thượng cũng mới dùng bữa xong, lúc này người tới vừa ạ.” Nói xong, ông hơi khom người dẫn đường cho Trang Lạc Yên đi vào.

Trang Lạc Yên theo ông ta đi qua cổng chính của cung điện, vượt qua cổng trong, lại đi qua một cửa thùy hoa, Cao Đức Trung đang đi phía trước nàng chợt lui qua một bên, Trang Lạc Yên lập tức đứng sững người.

“Thế nào, nhìn ngây người rồi?” Phong Cẩn chấp tay sau lưng đứng đó, nhìn về mặt ngây ra của Trang Lạc Yên, miệng hơi mỉm cười.

Trong lòng Trang Lạc Yên thoáng kích động, bởi vì rốt cuộc nàng được ném thử đái ngọc dành cho nhân vật nữ chính xuyên không một lần rồi.

Trong viện có dựng một bàn đu dây, bốn phía là hoa đào và hoa lê nở rộ, thỉnh thoảng vài cánh hoa bay xuống, Hoàng đế mặc áo bào màu tím đứng dưới tàng cây đầy hoa, mây kiếm mắt sáng, vạt áo phấp phới cùng gió, đẹp như một bức họa.

Cố gắng gạt những từ ngữ đẹp dễ kinh điển từng được dùng trong vô số tiểu thuyết tình cảm qua một bên, Trang Lạc Yên thành công khiến vành mắt mình đỏ lên một cách tự nhiên nhất, như một nữ tử đang yêu bị một điều tốt đẹp nhất kích thích khiến át đi lí trí, quên mất quy củ, quên mất lễ tiết, nhắc vạt váy chạy vội tới trước mặt Hoàng đế, ngẩng đầu nhìn những cánh hoa nhẹ rơi xuống từ tàng cây phủ đầy hoa: “Đẹp quá.”

Một cánh hoa rơi xuống giữa chân mây của nàng, sau đó, theo động tác nghiêng đầu nhìn Hoàng đế của nàng tà tà rơi xuống đất.

Tay nghề của nghệ nhân trong hoàng cung... quả thật... có thể lấy giả làm thật.

Đã nói sao lúc này vẫn còn hoa đào và hoa lê, té ra đều là hoa giả, tay nghề làm đồ giả đạt đến cấp bậc này, bảo người Thiên triều làm sao chịu nổi đây?

Cố gắng giữ vẻ ưu nhã nhất khi gạt nhẹ một cánh hoa, hai mắt Trang Lạc Yên đắm lệ dịu dàng nhìn Hoàng đế, như thể đang nhìn về một điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình: “Hoàng thượng, người... ta...”

Phong Cẩn không để ý Trang Lạc Yên xưng “ta” trước mặt mình, chỉ duy trì nụ cười trên môi, ôm ngang người giai nhân, nhẹ nhàng đặt lên kệ đu dây rồi ôm cả người nàng vào lòng từ phía sau.

“Hôm tiết Hàn Thực, trẫm thấy nàng một mình đứng trong góc, đã muốn được thấy hình ảnh nàng ngồi trên bàn đu này.” Ngửi mùi hương thoang thoang trên tóc mây, Phong Cẩn nghiêng đầu nhẹ giọng thủ thỉ bên tai Trang Lạc Yên, “Có vài điều tiếc nuối trẫm có thể đền bù cho nàng, nhưng có vài điều tiếc nuối trẫm muốn bù, lại đành bất lực.”

Có chuyên gia bảo, nói vào bên tai trái dễ khiến người nghe cảm động và khắc ghi sâu sắc hơn tai phải, có điều lúc này Trang Lạc Yên lại không cảm động bao nhiêu, chỉ có sợ hãi. Điều này đáng sợ như thể một anh chàng chuyên ngành kỹ thuật đột nhiên chuyển sang viết loại tiểu thuyết ướm át như kiểu Quỳnh Dao vậy.

“Có thể ở bên Hoàng thượng, thiếp đã không còn gì tiếc nuối.” Người trong lòng ngẩng đầu, đôi mắt sáng rực ánh vào mắt Phong Cẩn, có lẽ vì ngẩng đầu quá nhanh, giọt lệ còn giấu trong khóe mắt đã chảy xuống.

Bối rối gơ tay vụng về lau mặt, Trang Lạc Yên lại quay đầu đi: “Nhụy hoa rơi vào mắt thiếp, ngứa quá.”

Phong Cẩn hơi sững sờ, bỗng nhiên khẽ cười ra tiếng, buông Trang Lạc Yên: “Ái phi phải nắm chặt nhé.” Sau đó nhẹ nhàng đẩy.

“A!” Bàn đu dây được đẩy lên cao, giữa không trung, Trang Lạc Yên ngoảnh đầu lại, một lọn tóc đen rơi xuống, nàng đỏ mặt quay sang kêu lên: “Hoàng thượng, người cố ý lừa thiếp.”

Phong Cẩn cười nhẹ nhìn theo, khi bàn đu hạ xuống lại đẩy thêm một cái: “Ái phi thích xem múa bàn đu đây, theo trẫm thấy không có điệu múa bàn đu nào làm trẫm kinh điển hơn thế này.”

Trang Lạc Yên gắng tỏ vẻ kinh hoàng để phối hợp với Hoàng đế, lòng lại âm thầm cảm khái, không ngờ đồng chí Hoàng đế này cũng sẽ chơi một chiêu ngôn tình sến sẩm. Nàng tính toán mọi đường đối lấy Hoàng đế ngôn tình một bận, rốt cuộc có được tính là có lời không đây?

Nhưng nói thật, còn gặp thêm vài lượt tình huống ngôn tình như thế, nàng đến điên mất! Để diễn tuồng vui này, nàng đã phải cố ôn lại vài tình tiết kinh điển của tiểu thuyết ngôn tình chỉ để củng cố trình độ ngây thơ thuần khiết người người động lòng của bản thân. Huống hồ Hoàng đế đột nhiên trở nên nhu tình, nàng bị “kinh ngạc” nhiều hơn là “mừng rỡ”.

Trên thế giới nào có cái gì phát miễn phí đâu, tựa như ôn nhu dịu dàng của Hoàng đế cũng không tự nhiên có vậy.

Hoàng hậu mang theo một đoàn cung nữ thái giám vào cung Kiền Chính, chưa tới cổng trong đã thấy Cao Đức Trung đi ra.

“Nô tài bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Không biết có phải tình cờ hay chẳng, Cao Đức Trung lại dừng ngay giữa cửa.

Hoàng hậu nhìn Cao Đức Trung một cái: “Bổn cung muốn cầu kiến Hoàng thượng, nhờ Cao công công đi thông báo một tiếng.”

“Bẩm nương nương, thật không khéo, lúc này Hoàng thượng e rằng không thể gặp người, nếu người có việc gì cần, nô tài xin chuyển lời thay ạ.” Cao Đức Trung lần thứ hai thi lễ, “Xin nương nương thứ tội.”

“Nếu Hoàng thượng bận việc, bổn cung không làm khó người.” Hoàng hậu cười cười, “Chỉ là chuyện cuối tháng này xuống ruộng cấy mẫu mà thôi, không phải chuyện quan trọng đâu.”

“Nô tài nhất định sẽ bẩm báo lại với Hoàng thượng.” Cao Đức Trung cúi đầu khom lưng nói.

Hoàng hậu gật đầu, quay người định đi, lại phảng phất nghe được tiếng cười của một nữ tử, không nhin được mà dừng bước, quay đầu nhìn vào phía trong. Hơi nhướn mày nhìn Cao Đức Trung đang cúi đầu, thấy ông ta không có ý định tiết lộ điều gì, nàng bèn nói: “Đó là phi tần cung nào?”

Cao Đức Trung hơi nhắc mắt trả lời: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, chắc là vũ cơ múa bàn đu dây được Hoàng thượng gọi tới đây ạ.”

Hoàng hậu hơi ngạc nhiên: “Hoàng thượng thích xem thứ này?”

“Sở thích của Hoàng thượng, nô tài không dám vọng ngôn.” Cao Đức Trung cúi đầu thấp hơn, “Xin nương nương thứ tội.”

“Bổn cung chỉ buột miệng hỏi thăm, công công đừng để trong lòng.” Hoàng hậu cũng phát hiện mình vượt phép tắc, sửa sang lại sắc mặt, quay người tiếp tục đi ra.

Cao Đức Trung đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hoàng hậu, đuôi mày thoáng giật giật, sau đó lại cúi đầu.

“Nương nương, nô tì nghe nói, sáng hôm nay thái giám hầu cận của Hoàng thượng từng tới chuyển lời cho Chiêu hiền dung.” Đi khỏi cung Kiền Chính một đoạn, Hòa Ngọc hạ giọng, “Nói là mời Chiêu hiền dung sau bữa trưa tới cung Kiền Chính xem múa bàn đu, nô tì thấy chắc là lúc này đây.”

Khóe miệng Hoàng hậu hơi cong lên: “Chiêu hiền dung gặp bất hạnh lớn như vậy, Hoàng thượng sung ái thêm vài phần cũng không có gì quá đáng, chỉ là không biết Thục quý phi có hay chuyện này.”

Hòa Ngọc cười nhạt, đáp: “Nô tì tin rằng, Thục quý phi sẽ biết thôi.”

Xuống khỏi bàn đu dây, Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế vẫn đang mỉm cười, giọng thoáng run rẩy: “Hoàng thượng, đã rất lâu rồi thiếp chưa chơi đu dây như vậy.”

Phong Cẩn nhặt cánh hoa rơi trên tóc Trang Lạc Yên: “Có vui hơn chút nào không?”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên mở to mắt, như thể không ngờ Hoàng đế lại nhận ra tâm trạng của mình không vui.

“Nàng là người của trẫm.” Hoàng đế lại kéo nữ tử trước mặt vào lòng, “Còn trẫm là Hoàng thượng của nàng.”

Tựa vào ngực Hoàng đế, Trang Lạc Yên ngượng ngùng đầy mặt. Ánh mắt quét qua cánh hoa rơi khắp mặt đất, Trang Lạc Yên tò mò nghĩ, tay nghề của thợ thủ công phải tốt đến độ nào mới làm cho cánh hoa tự nhiên rụng xuống như vậy nhỉ?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 22

Chương 22

Trải qua buổi chiều lãng mạn với bàn đu dây, tối đó Hoàng đế tất nhiên lại tới cung Hi Hòa, cùng Trang Lạc Yên ăn một bữa tối ấm áp, cùng tâm sự về lý tưởng và nhân sinh, sau đó lại “yêu tinh đánh nhau” một trận rồi mới đồng thời hài lòng ngủ.

Thâm cung hậu viện, có lẽ sẽ rất nhiều người không ngủ yên, nhưng đêm ở đây vẫn yên tĩnh tuyệt đối, như thể có một tấm màn tĩnh mịch bao trùm lên toàn bộ xao động trong đêm tối mịt mù.

Khi tiếng sét thứ nhất vang lên, Hoàng hậu ngồi bật dậy, trán đầm đìa mồ hôi lạnh, liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi mới chậm chậm thở ra một hơi.

“Nương nương?” Cung nữ gác đêm chú ý tới động tĩnh này, bèn hỏi vào từ bên ngoài màn trướng: “Người sao thế ạ?”

“Không việc gì đâu.” Hoàng hậu xốc màn trướng, nhìn ánh chớp lóe lên giữa màn đêm bên ngoài cửa sổ, nhú nhú mây, “Tối nay sợ lại có mưa, bút tích bản đơn bốn cung mới có được mấy hôm trước e rằng sẽ bị ẩm mất.”

Ngẩng đầu thấy cung nữ đứng ngây người không hiểu, nàng hơi mất kiên nhẫn nói: “Lui ra đi.”

“Thưa vâng.” Cung nữ thấy Hoàng hậu không sao, bèn ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Hoàng hậu buông màn trướng, trầm nghĩ, trong này chẳng có mấy người phục vụ khiến nàng hài lòng.

Trong Sướng Thiên lâu, Thiên quý nhân mặc áo đơn đứng bên cửa sổ, nhìn màn mưa như trút bên ngoài, ảm đạm thở dài một tiếng. Tối nay sấm chớp lớn như vậy, chẳng biết lúc này Hoàng thượng đang dỡ dành Chiêu hiền dung thế nào.

Tiếng sấm rung trời là thế, đến heo cũng phải tỉnh dậy, Trang Lạc Yên rúc vào lòng Hoàng đế, “Vậy thì tốt rồi, mấy ngày nữa là phải cấy mạ, có trận mưa này, ruộng đồng không sợ thiếu nước nữa.”

“Năm nay không phải năm đại hạn, dân chúng chắc đều có ao chứa nước cả, không lo thiếu nước cấy mạ.” Phong Cẩn cười nói, “Nhưng trận mưa này cũng đỡ được một công đoạn đổ ải vào đồng rồi.”

“Hoàng thượng hiểu biết hơn thần thiếp nhiều, thiếp lại tự chuốc xấu hổ.” Trang Lạc Yên làm bộ ho nhẹ một tiếng như là mất tự nhiên, ngón tay vô ý chọc khẽ vào lưng Hoàng đế, “Thiếp cũng chỉ nghe người ta nói vậy.”

“Nàng có được tấm lòng như vậy là tốt rồi.” Phong Cẩn khẽ cười thành tiếng, nắm lấy bàn tay đang làm loạn ở thắt lưng mình, “Ái phi không ngủ được, trẫm cũng không ngủ được, chẳng bằng...”

Trong đêm giông tố, có một số việc trở nên đặc biệt phong tình.

Một đêm trôi qua, mưa cũng ngừng rơi, Trang Lạc Yên tự tay đeo một túi thơm thêu chữ “Phúc” giữa đám tường vân cho Hoàng đế.

“Đây là ái phi tự làm?” Phong Cẩn cầm túi thơm nhìn thoáng qua, hắn còn nhớ năm ngoái Trang Lạc Yên cũng tặng mình một túi thơm như thế, mình đeo được vài lần rồi sai Cao Đức Trung cất đi.

“Tay nghề nữ công của thiếp không tốt lắm,” Trang Lạc Yên đứng thẳng lên, hơi xấu hổ rời mắt, “Nếu Hoàng thượng không thích thì cứ bỏ đi cũng được, chỉ cần đừng có chê trước mặt thiếp là tốt rồi.”

“Nếu trẫm chê, nàng sẽ không tặng trẫm nữa sao?” Phong Cẩn buông túi thơm, nhắc cằm Trang Lạc Yên lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình, “Trẫm không biết Chiêu hiền dung của trẫm lại hẹp hòi như thế.”

“Thiếp hẹp hòi lắm đấy,” Trang Lạc Yên hừ một tiếng, sắc mặt ửng đỏ, lấp bắp bổ sung, “Cùng lắm thì, cùng lắm thì chờ luyện nữ công cho tốt lại làm cho người.”

Thấy Trang Lạc Yên như vậy, tâm trạng của Phong Cẩn rất vui vẻ, cười thành tiếng: “Túi thơm nàng tặng trẫm rất thích, nàng không cần vất vả làm lại đâu.” Nói xong, hắn chấp tay sau lưng, “Đến giờ lên triều rồi, nàng phải nhớ dùng bữa sáng đấy.”

“Thiếp nhớ, Hoàng thượng hạ triều cũng phải nhớ dùng bữa sáng nhé.” Trang Lạc Yên quỳ xuống hành lễ, “Thiếp xin cung tiễn Hoàng thượng.”

Phong Cẩn nhìn nụ cười tủm tỉm trên gương mặt Trang Lạc Yên, không thể chối từ, đành nhận lời rồi ra khỏi cung Hi Hòa. Từ chiều qua tới giờ, nụ cười trên gương mặt nàng Chiêu hiền dung của hắn hầu như chưa hề tan biến, làm cho hắn cũng không nhịn được mà cười nhiều hơn ngày thường.

“Hôm nay tâm trạng của Hoàng thượng thật tốt, đã mấy ngày nay nô tài không thấy Hoàng thượng thoải mái như vậy.” Cao Đức Trung nhìn Hoàng đế vui vẻ, vừa đỡ hắn lên ngựa liền vừa nói.

“Người thì biết gì?” Tuy là lời trách cứ nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười, “Chiêu hiền dung đúng là có thể giúp trẫm cảm thấy thoải mái hơn.”

Phi tần hậu cung có thể làm cho long tâm đại duyệt chính là thắng lợi lớn nhất. Cao Đức Trung quay đầu nhìn về phía cung Hi Hòa, có thể khiến Hoàng thượng hao tổn tâm tư để quan tâm, lại có thể khiến Hoàng thượng vui vẻ như vậy, trong hậu cung này Chiêu hiền dung là người độc nhất.

Trang Lạc Yên không biết mình có phải độc nhất hay không, dùng bữa sáng xong, trang điểm rồi dẫn cung nữ ra cửa, lên kiệu. Đi ngang qua ngự hoa viên, nhìn hoa rơi lẫn với bùn đất khắp nơi, nàng hít sâu một hơi, không khí sau cơn mưa quả là mát mẻ.

“Hỗn xược, lão già này cút sang một bên cho ta.”

Đột nhiên, Trang Lạc Yên nghe được tiếng quát tháo của một đứa trẻ, bèn nghiêng đầu nhìn sang, thấy một cậu nhóc mới vài tuổi đang đá vào người một thái giám già.

“Ai vậy?” Trang Lạc Yên nhướng mày nhìn đứa trẻ, bộ dáng rất đáng yêu, hành vi lại đáng ghét.

“Bẩm nương nương, đó là nhị hoàng tử điện hạ.” Thính Trúc khẽ trả lời.

Đoàn người Trang Lạc Yên bị đối phương phát hiện, ban đầu cậu nhóc ngơ ngác nhìn về phía mấy người, thấy rõ là ai rồi, lập tức xụ mặt: “Thì ra là mấy người, người hại Ninh mẫu phi bị phụ hoàng không thích nữa, người là đồ yêu tinh hại người.”

Trang Lạc Yên bình thần để mặc nhị hoàng tử nhục mạ mình, chờ đối phương mắng xong, nàng mới chậm rãi lên tiếng: “Xem ra người phục vụ quanh nhị hoàng tử không dạy cậu quý củ là gì rồi, lại càng không giúp nhị hoàng tử biết được nhân ái là gì, bốn cung sẽ xin Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương cho đổi người hầu bên cạnh, tránh làm hư cậu.”

Nhị hoàng tử nghe Trang Lạc Yên nói vậy, lại tức giận quát to: “Người là thứ gì, dám nhúng tay vào chuyện của bốn điện hạ, bản thân không thể sinh con cho phụ hoàng còn dám quản đến chuyện người khác.”

Đứa nhỏ này thật không giống như được Hồ Thái Huyền nuôi dạy, Hồ Thái Huyền là một người nhẫn nhịn tốt như vậy, sao lại nuôi ra một hoàng tử ăn nói bừa bãi thế này?

Trong hoàng cung mà nói năng không cần chú ý, coi mình như con trẻ nhà thường dân chắc?

Người phục vụ bên cạnh nhị hoàng tử đã sợ đến mức quỳ mọp xuống đất, thở cũng không dám thở mạnh, nghe nhị hoàng tử nói xong lại càng ước có thể vùi đầu xuống đất luôn cho rồi.

Trong cung ai không biết Chiêu hiền dung được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, chuyện xảy ra ai dám đề cập trước mặt nàng ta, mà nhị hoàng tử lại cố tình chọc đúng nỗi đau của người, làm như vậy chẳng phải muốn đâm trúng tim đối phương hay sao?

Chưa kể đến chuyện nhị hoàng tử nay đã không có Ninh phi nương nương che chở, dù Hồ lương nghi nay vẫn còn là Ninh phi, nhị hoàng tử nói ra câu ấy, truyền đến tai Hoàng thượng, thì vẫn sẽ bị trách phạt.

Quả nhiên, nhị hoàng tử nói xong, Chiêu hiền dung im lặng thật lâu, cuối cùng đoàn người lặng lẽ đi mất, một câu trách cứ nhị hoàng tử cũng không có, nhưng chính vì như vậy, tất cả nô tài ở đây càng thêm lo lắng đề phòng.

“Ái chà, Chiêu hiền dung làm sao vậy, sắc mặt xấu quá?” Trong cung Cảnh Ương, Nhu phi thấy Trang Lạc Yên mặt mũi tái mét, buông một câu không mặn không nhạt, “Phải chú ý chăm sóc bản thân cho tốt mới được.”

“Đa tạ Nhu phi nương nương quan tâm, tần thiếp không sao.” Trang Lạc Yên nhẹ cười một tiếng, song mọi người ngồi đây đều cảm nhận được tia mắt tự nhiên trong nụ cười này.

Hoàng thượng nghỉ tại cung Hi Hòa hai tối liên tiếp, hơn nữa bọn họ đều nghe nói sáng nay khi Hoàng thượng rời cung Hi Hòa thì tâm trạng còn rất tốt, sao sắc mặt Chiêu hiền dung lại xấu như thế nhỉ?

Sau khi các phi tần đều ra về, Hoàng hậu bóp trán hỏi: “Biết là chuyện gì xảy ra chưa?”

“Bẩm nương nương, nô tài nghe được, Chiêu hiền dung sáng nay gặp phải nhị hoàng tử, thấy nhị hoàng tử đánh mắng một thái giám già bèn góp ý vài câu, vậy mà nhị hoàng tử lại quay sang mắng ầm lên. Chiêu hiền dung thấy nhị hoàng tử nói năng thô thiển, hành vi không tốt mới nói muốn gặp người xin đổi người phục vụ bên cạnh nhị hoàng tử. Thế là nhị hoàng tử bèn nói Chiêu hiền dung bản thân không sinh được con còn muốn đi quản giáo người khác.”

Nghe đến mấy từ “không sinh được con” này, Hoàng hậu khẽ nhíu mày: “Nhị hoàng tử thật vô phép, song việc này nếu Chiêu hiền dung đã không nói thì chúng ta cũng đừng đụng tới làm gì.”

“Vâng, thưa nương nương.” Thái giám quản sự khẽ vâng dạ.

Khóe miệng Hoàng hậu nhếch lên một nụ cười nhạt, sẩy thai là nỗi đau trong lòng Trang Lạc Yên, nhưng đối phương khó chịu thì có liên quan gì tới nàng đâu?

Trước khi về đến cung Hi Hòa. Trang Lạc Yên vẫn không nói gì, vẻ mặt cũng tỏ ra mệt mỏi. Về đến cung, ném hai miếng điểm tâm lên giường đi nằm, bữa trưa cũng bị bỏ qua.

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn nghe nói Trang Lạc Yên bỏ bữa trưa, thoáng nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sáng nay lúc trầm đi, Chiêu hiền dung còn khỏe mạnh vui vẻ cơ mà.”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài không rõ đã có chuyện gì, nếu không phải vừa rồi có gặp Phúc Bảo của cung Hi Hòa, nô tài cũng không biết Chiêu chủ tử không được vui.” Cao Đức Trung hơi ngáp ngừng rồi nói, “Có điều, hôm nay nghe một thái giám trực ở ngự hoa viên nói, hồi sáng Chiêu chủ tử tình cờ gặp nhị hoàng tử ở ngự hoa viên ạ.”

“Nếu vậy, gọi nhị hoàng tử đến cho trầm.” Phong Cẩn khép tấu chương trên tay lại, “Trầm nghe nói Hiền quý phi nói, đứa trẻ này càng ngày càng kỳ cục, vốn tưởng Hiền quý phi quá lời, hôm nay xem ra, hẳn không nói oan cho nó.”

Cao Đức Trung nghe vậy bèn lui ra ngoài, nhị hoàng tử còn chưa đến, Hoàng thượng đã nói như vậy, trận này nhị hoàng tử có kết cục gì, không cần đoán cũng biết.

Hôm sau, trong cung đột nhiên truyền ra tin tức, toàn bộ người phục vụ bên cạnh nhị hoàng tử đều bị phạt mười gậy rồi đổi người mới, nhị hoàng tử cũng bị Hoàng thượng trách cứ, phạt quỳ ba canh giờ ngoài cung Kiền Chính, ngay cả Hồ lương nghi cũng bị Hoàng thượng trách mắng một trận, đủ thấy lần này Hoàng thượng giận dữ đến đâu.

Trong cung An Thanh, Thục quý phi nghe những tin tức do người bên Hoàng hậu ra sức truyền tới, chỉ cười nửa miệng: “Hoàng hậu nương nương của chúng ta thật nhiệt tình, chuyện gì cũng không quên báo cho bốn cung biết.”

“Chỉ e Hoàng hậu nương nương không có ý tốt ạ.” Lăng Sa lo lắng nói, “Hoàng hậu nương nương luôn đề phòng nương nương, ai biết nàng ta đang nhằm vào điều gì.”

“Tâm tư của nàng ta rất đơn giản, chẳng qua chỉ muốn ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi thôi.” Ý cười trên mặt Thục quý phi lạnh dần, “Nàng ta muốn làm ngư ông thu lợi thì phải nhìn xem ra có muốn làm ngao làm cò hay không đã. Nàng ta nghĩ trong hoàng cung này, chỉ nàng ta là người hiểu rõ mọi chuyện. Trang Lạc Yên phải chịu ầm ức như vậy, lại đang lúc được Hoàng thượng sủng ái, giờ muốn đi tính kế hại Trang Lạc Yên, bốn cung muốn Hoàng thượng nhanh chóng chán ghét mình hay sao?”

“Nương nương nhìn thấu mọi chuyện, có điều gần đây Chiêu hiền dung đúng là hơi nổi bật quá,” Lăng Sa vẫn lo âu nói, “Nô tỳ sợ nàng ta gây bất lợi cho nương nương.”

“Có một số việc không vội được.” Thục quý phi rũ mi mắt, bình thần nói, “Cứ chờ xem sao.”

Lăng Sa biết chủ tử mình có tính toán trước rồi, bèn không lên tiếng nữa.

“Khinh người quá đáng!” Hồ lương nghi nghiêng rằng oán hận, tức giận đến đỏ bừng hai mắt, tơ máu vằn lên bên trên trong mắt khiến nàng ta trông thật tiều tụy.

“Chủ tử, người đừng nên quá tức giận.” Cung nữ Ngọc Châu vội rót một tách trà nóng cho nàng ta, “Nay nhị hoàng tử đã giao cho Hiền quý phi nương nương nuôi dạy, người có giận dữ cũng không làm gì được, đừng khiến thân mình suy sụp hơn nữa.”

Chặn tiếng ho khan đang tràn bên khóe miệng, Hồ lương nghi uống hớp trà, cuối cùng cũng làm dịu đi cơn ho tức ngực: “Tính tình nhị hoàng tử tuy có thẳng thắn một chút nhưng không đến mức nóng nảy ngốc nghếch như vậy, nếu không phải do có kẻ ở bên cạnh xúi giục, làm sao lại gây ra việc này?”

“Liệu có phải Hiền quý phi...” Ngọc Châu ngập ngừng phỏng đoán, “Nàng ấy dường như không thích nhị hoàng tử.”

“Mặc dù nàng ta không phải kẻ thông minh nhất ở đây nhưng làm việc luôn có đầu óc, sẽ không dùng loại thủ đoạn thấp kém này. Dù sao đi nữa, nay nhị hoàng tử đã nuôi dưới gối nàng ta, xảy ra loại chuyện này không có chỗ nào tốt cho nàng ta cả.” Hồ lương nghi cười nhạt, “Lúc này ai là người được lợi nhất?”

“Là... Chiêu hiền dung.” Ngọc châu kinh hô một tiếng, lại vội vã che miệng, “Vì sao Chiêu hiền dung muốn làm như vậy?”

“Trong hậu cung không thiếu kẻ có thù tất báo.” Hồ lương nghi nở một nụ cười quanh quệ, “Khi ta còn là phi từng tính kế hại nàng ta, hôm nay ta rơi đài, nàng ta trả lại cho ta một đòn cũng là chuyện bình thường mà thôi. Nàng ta vẫn luôn nhẫn nhịn, chưa từng trực tiếp gây chiến với ta, ngay cả thủ đoạn tính kế ta cũng cẩn thận như vậy, sợ rằng lúc này trong lòng Hoàng thượng, nàng ta mới là người bị hại kìa.”

Hai chủ tử đang trò chuyện, bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Ngọc Châu vội ra mở, thấy một thái giám áo lam bưng chiếc hộp đựng thức ăn đứng chờ ở đó, mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, thấy nàng đi ra bèn nói: “Đây là bữa trưa của Hồ chủ tử.”

Ngọc Châu cẩn thận đỡ lấy chiếc hộp, mở nắp nhìn, chỉ thấy bên trong có hai đĩa thức ăn trông không giống đồ tươi mới cùng với một bát cơm tẻ đã nguội, buột miệng hỏi: “Công công, vì sao chỉ có thế này?”

“Cô tưởng chủ tử mình còn là Ninh phi nương nương chắc,” thái giám khinh thường lườm nàng một cái, “Chẳng qua chỉ là một tội phi, còn tưởng mình là sủng phi đấy phỏng.” Dứt lời, không thèm nhìn sắc mặt Ngọc Châu, quay lưng bỏ đi luôn.

Ngọc Châu nhìn theo bóng thái giám đi khuất, ghen hờn khó thở, lại lo lắng Hồ lương nghi nghe được những lời vừa rồi của thái giám kia, không biết làm sao, đành phải bưng hộp thức ăn đi vào bên trong.

Hồ lương nghi đã nghe rõ cuộc đối thoại bên ngoài, chỉ đành cười khổ, hậu cung chính là như vậy đấy, được làm vua, thua làm giặc, ai đã thua thì chỉ có thể rơi vào cái kết cục đến nô tài cũng có thể nạt nô mà thôi.

Tiếc rằng khi xưa nàng ta đã xem thường Trang Lạc Yên, một kẻ biết nhẫn nại đến thế, lại có thủ đoạn hạng nhất, trong hậu cung này, dĩ nhiên sẽ lấy được vị trí nhất định.

“Món dạ dày dê xào măng này hình như hơi già,” Trang Lạc Yên gác đũa, tiếc nuối bình phẩm, “Hiếm khi có được măng tươi ngon như vậy, đúng là đáng tiếc.”

“Món này do Thượng Thực cục mới đưa tới ạ,” Thính Trúc múc cho Trang Lạc Yên một bát canh bò câu, “Hương vị tuy chỉ tầm tạm nhưng nô tỳ nghĩ chủ tử sẽ thích ăn măng nên mới cho lưu lại.”

Bởi cung Hi Hoà có phòng bếp riêng nên không cần Thượng Thực cục đưa đồ ăn tới, song bên Thượng Thực cục đều là người thông minh, mỗi khi có món mới đều dâng lên biểu, thỉnh thoảng sẽ có vài món Trang Lạc Yên đặc biệt thích.

“Thay ta cảm ơn người của Thượng Thực cục đã quan tâm, nói ta rất thích.” Trang Lạc Yên nhắc thìa ăn canh, nhìn ánh dương rạng rỡ bên ngoài, sau cơn mưa, ánh mặt trời dường như đặc biệt xán lạn.

“Nô tỳ đã cảm ơn rồi.” Thính Trúc cười nói, “Vốn chỉ là thứ nô tài biểu bề trên, một tiếng cảm tạ của nương nương khiến bọn họ mừng quên trời đất.”

Chẳng qua là có lợi mới làm mà thôi, nếu không phải nay nàng được sủng ái, tiếng cảm ơn ấy ai thêm nghe?

“Mấy ngày nữa là dịp Hoàng thượng tới đồng cầy mạ rồi, không biết ngoài Hoàng hậu nương nương còn có vị chủ tử cung nào được hầu thánh giá,” Thính Trúc đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu gần đây, bèn nhanh miệng, “Nô tỳ nghe nói con đường tới ngoại ô kinh thành này rất phồn hoa đấy ạ.”

Trang Lạc Yên nghe thế, khóe miệng hơi cong lên, xuống ruộng cầy mạ làm mẫu chẳng qua chỉ là một hành vi lấy lòng dân, Hoàng đế và Hoàng hậu mặc y phục phổ thông như dân thường, tự mình xuống ruộng cầy mạ vụ hè, bày tỏ sự coi trọng của hoàng thất đối với dân chúng và lương thực.

“Mặc dù nương nương có thể đi thì chúng ta cũng chỉ được ngồi yên trong xe, đâu thấy được phồn hoa sầm uất gì đâu.” Vân Tịch bưng một cái khay đi vào, trên khay là một bát cháo bích ngạnh(*).

(*) Cháo bích ngạnh: Cháo được nấu từ một loại gạo có màu xanh ngọc, chỉ được trồng ở huyện Ngọc Điền thuộc tỉnh Hà Bắc, sản lượng ít và có giá trị dinh dưỡng cao.

“Một chuyện chưa rõ đầu vào đầu cũng đáng cho các em bàn tán như vậy?” Trang Lạc Yên bảo Vân Tịch đặt bát cháo bích ngạnh trước mặt, múc một thìa thổi thổi, “Mau hầu hạ chủ tử các em dùng bữa mới là chuyện nên làm.”

Trong lúc chủ tử các cung đều mong ngóng danh sách theo hầu thánh giá, danh sách này đã được đưa đến cung Cảnh Ương, Hoàng hậu nhìn mấy hàng tên trong thánh chỉ: “Chỉ có thế này?”

Cao Đức Trung cung kính đáp lời: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nói, đây là chuyện có liên quan đến dân sinh đại sự, không cần quá nhiều chủ tử đi theo ạ.”

“Hoàng thượng thánh minh, bốn cung hiểu.” Hoàng hậu buông danh sách, cười nói, “Làm phiền công công rồi.”

Cao Đức Trung ra về, nụ cười trên mặt Hoàng hậu cũng nhạt đi: “Hòa Ngọc, sai người tới cung An Thanh, cung Hòa Nhạc, cung Hi Hòa, Sướng Thiên lâu báo tin, để Thực quý phi, Nhu phi, Chiêu hiền dung, Thiển quý nhân chuẩn bị theo hầu.”

Bên Sướng Thiên lâu, Thiển quý nhân được bạn giá mà không phải Từ chiêu dung, tin tức này vừa truyền ra, các phi tần đều chờ cười chê Từ chiêu dung. Khi Từ chiêu dung được sủng ái từng không ít lần lên mặt với phi tần khác, nay nàng ta đã thất thế, không biết bao nhiêu người chờ dịp này để chế nhạo đây.

Hứng thú của Trang Lạc Yên không đặt ở chỗ xem trò vui, mà nguyên nhân Hoàng đế kẹp một Thiển quý nhân vào giữa đám phi tần địa vị ới khiến nàng tò mò hơn. Nói đó là vì Hoàng đế sủng ái Thiển quý nhân thì không thuận lắm, bởi vì Hoàng đế chỉ từng có hứng thú với người này một thời gian ngắn đã nguội nhạt đi rất nhanh, nay đột nhiên muốn mang Thiển quý nhân theo, chẳng lẽ lại bất chợt cảm thấy có hứng thú với cô nàng?

Tối đó, Hoàng đế lật thẻ bài Nhu phi cung Hòa Nhạc, khiến cho các vị phi tần còn nghĩ Hoàng đế sẽ tới Sướng Thiên lâu tìm Thiển quý nhân đều phải thất vọng rồi, thật đáng tiếc, mất một dịp xem trò vui.

Hôm sau, khi tới cung Cảnh Ương thỉnh an, Trang Lạc Yên thấy Nhu phi rạng rỡ mặt mày bên cạnh Từ chiêu dung tiêu tụy ỉu rũ, khiến nàng hớn hở chờ xem kịch hay, nhưng khi quan sát sắc mặt người khác, chỉ thấy người bình thần nhất lại là Hiền quý phi.

Thỉnh an xong trở về cung, Trang Lạc Yên thở dài, cười nói: “Không ngờ Hoàng thượng lại lưu Hiền quý phi ở lại cung quản lý cung vụ, không biết Hiền quý phi đang vui hay đang buồn đây.”

“Nô tì nghĩ, khả năng Hiền quý phi vui vẻ sẽ nhiều hơn một chút ạ” Thính Trúc cắm mấy cành hoa tươi vào chiếc bình cao cổ, “Mấy năm nay sủng ái của Hoàng thượng dành cho Hiền quý phi đã dần dần giảm đi, dù lần này Hiền quý phi được theo hầu cũng chưa chắc giành được bao nhiêu chú ý của Hoàng thượng, chẳng bằng ở lại trong cung nắm lấy thực quyền.”

Trang Lạc Yên nghe nói vậy, chỉ nở nụ cười, không phản bác lời Thính Trúc. Chuyện lần này đối với Hiền quý phi đúng là lợi nhiều hơn hại.

Trong hoàng cung, người biết nhần nhện nhất không phải Hồ Thái Huyền mà là Hiền quý phi. Người này hầu hạ Hoàng đế từ rất sớm, nhưng bao năm qua đi, dưới gối không có con cái, cũng không phải người được sủng ái nhất hậu cung lại vẫn có thể leo lên đến vị trí quý phi, quả thật tính tình và khả năng nhần nhện phải thuộc hạng nhất.

Trong cung, thời gian thảnh thơi luôn luôn là dịp các phi tần ganh đua và đánh giá lẫn nhau, biểu hiện của Hiền quý phi luôn rất mờ nhạt nhưng điều có lợi chưa bao giờ thấy vắng mặt nàng ta.

Lúc này mọi người còn đang cho rằng Hoàng thượng đã lật thẻ bài của Nhu phi, hôm nay có khả năng sẽ tới chỗ Thiển quý nhân, kết quả, thái giám nội thị truyền đến một tin, Hoàng thượng lật thẻ bài của Chiêu hiền dung.

Gần đây Hoàng đế tới cung Hi Hòa khá thường xuyên, nhưng không phải lần nào cũng diễn yêu tính đánh nhau, Trang Lạc Yên nhận ra, Thành Tuyên đế là một vị Hoàng đế có khả năng tự chủ cao.

Mỗi khi Hoàng đế không “vận động trên giường” với Trang Lạc Yên thì thường kể nàng nghe vài chuyện vụn vặt không liên quan đến triều chính, đôi khi còn thảo luận sang cả các loại yêu quái trong “Sơn Hải kinh(*)”. Trang Lạc Yên nghĩ, chắc Hoàng đế thấy trò chuyện về thi từ ca phú với nàng chỉ là đàn gảy tai trâu, bàn luận về mấy chuyện quái lạ may ra có thể khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng chăng.

(*) Sơn hải kinh: Cổ tịch thời Tiên Tần – Trung Quốc, chủ yếu miêu tả các thần thoại, địa lý, động thực vật, khoáng vật, vu thuật, y thuật, tập tục,... của thời kỳ cổ đại. Sơn hải kinh có 18 quyển, chia làm 2 phần là Sơn kinh và Hải kinh.

“Ở núi Trung Khúc, có loài thú, bề ngoài giống ngựa có mình trắng đuôi đen, một sừng, móng như vuốt hổ, giọng như trống vang, được gọi là bác, ăn thịt hổ báo, có thể ngự binh.(*)”

(*) Trích trong quyển 2 Tây Sơn kinh, thuộc phần Sơn kinh.

“Bộ dáng như thế thì khó coi thật đấy.” Trang Lạc Yên nghe đến đó, không nhịn được buột miệng nói, “Thân thì giống ngựa, móng lại như móng hổ, cấu tạo thân thể như vậy hẳn không thể chạy nhanh đâu, lại còn có thể ăn thịt loài chạy nhanh như báo ư?”

“Vì vậy đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.” Phong Cẩn nghe ra giọng điệu chê bai của Trang Lạc Yên, cười nói, “Nếu thế gian có kỳ vật như vậy, e rằng bất kỳ Đế vương nào cũng sẽ tranh giành bắt lấy, thần thú có thể ngự chiến, ai mà không thích?”

“Nếu nói như vậy, Hoàng thượng người nhìn nước nào không thuận mắt thì không cần làm gì cả, chỉ cần quăng một con Phì Di(*) gây hạn hán hoặc một con Trường Hữu(**) gây lũ lụt là xong, chẳng phải tiết kiệm được rất nhiều công sức hay sao.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, “Truyện cho trẻ con ấy mà.”

(*) Phì Di: Xà yêu trong truyền thuyết Trung Hoa, được giới thiệu trong Tây Sơn Kinh và Bắc Sơn kinh, có người cho rằng Phì Di và Ba Xà là một.

(**) Trường Hữu: Tên một loại yêu quái ở núi Trường Hữu trong thần thoại Trung Hoa, được mô tả trong Nam Sơn kinh.

Người trên thế gian thường có ít nhiều kính sợ đối với những chuyện thần tiên ma quái, Phong Cẩn thân là Đế vương, thực ra không thích dân chúng quá tin sợ những chuyện kì quái này, tiếc rằng nỗi kính sợ ấy đã ăn sâu vào tiềm thức dân chúng, hẳn cũng đành thuận thế lợi dụng những thứ này để nắm lấy dân tâm, hôm nay lại nghe một nữ tử nơi hậu cung tỏ vẻ khinh thường ra mặt đối với thần thú trong truyền thuyết như vậy, lòng chợt cảm khái khó nói.

Đôi khi, kiến thức của một người không phụ thuộc vào những thi thư trong bụng người ấy, những đại thần đắc dụng của Phong Cẩn không hẳn là trạng nguyên thám hoa gì đó nhưng có năng lực thực sự.

“Vậy nên đó chỉ là thần thoại thôi.” Phong Cẩn cười ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Trang Lạc Yên, khe khẽ thở dài, “Nếu thống trị thiên hạ đơn giản như thế thì tốt quá, không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Trang Lạc Yên nghe tiếng thở dài của Hoàng đế, không khỏi cảm khái trong lòng, quả nhiên phàm là Đế vương có dã tâm lớn thì đều không tin vào thần thoại, song lợi dụng thần tiên ma quái lại tuyệt không nương tay.

Sáng sớm tỉnh lại, Phong Cẩn nhìn người con gái y trong lòng mình, lại nằm thêm một chốc rồi mới để cung thị ngoài màn che đi vào hầu hạ. Thay y phục xong, quay đầu nhìn lại giường, người trên giường mới mơ màng màng màng như muốn mở mắt, một tay còn vô thức quàng sang chỗ mình đã nằm, sau đó mới từ từ tỉnh lại, mở cặp mắt mờ mịt nhìn.

“Hoàng thượng dậy rồi?” Đường như không ngờ mình lại ngủ say đến thế, Trang Lạc Yên hơi xấu hổ ngồi dậy, vắn vẹo món tóc trên ngực, “Thiếp ngủ say quá.”

“Không trách nàng, tối qua trẫm trò chuyện với nàng hơi khuya.” Phong Cẩn ngẩng đầu để cung nữ sửa sang lại cổ áo, “Nghỉ ngơi cho tốt chút, ngày mai tới đồng mật lắm, người ở Khâm Thiên giám nói mai trời nắng ráo đấy.”

Trang Lạc Yên xuống giường, ra hiệu cho cung nữ lùi qua một bên, tự tay đeo phôi sức và chỉnh lại vạt áo cho Hoàng đế, nàng ngồi xuống đeo một túi thơm trông rất bình thường lên đai lưng, ngửa đầu nói với hân: “Hoàng thượng, túi thơm này người đeo rất hợp đấy.”

Phong Cẩn cúi đầu nhìn, đó là một túi thơm màu hơi tối, nền vải màu huyết dụ, dùng chỉ vàng thêu một con rồng đang bay lên, kết hợp với hoa văn chim là chữ “Phúc” đỏ thẫm, đặc biệt làm nổi bật long bào uy nghi.

Vươn tay nhắc cầm Trang Lạc Yên lên, Phong Cẩn đột nhiên cúi người hôn nhẹ lên môi nàng, cười nói: “Túi thơm ái phi thêu cho trẫm tất nhiên hợp nhất rồi, trẫm rất thích.” Nói xong, mỉm cười bước ra cửa.

“Cung tiền Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế biến mất, chậm chậm đứng lên, sờ sờ khoe môi, ánh mắt như đang cười: “Người đâu, hầu bốn cung tắm rửa thay y phục.”

Vân Tịch cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên bước ra khỏi thùng nước tắm, giúp nàng mặc y phục vào, lấy dầu vùng tử mĩ vuốt lên từng lọn tóc đen, thấy Trang Lạc Yên có vẻ lơ đãng bèn buột miệng nhắc: “Nương nương, ngày mai trong các phi tần đi theo có Thiển quý nhân, nô tì nghĩ vị Thiển quý nhân này thực sự không đơn giản đâu ạ.”

Trang Lạc Yên nhắm mắt lại, nói: “Trong hậu cung có người nào đơn giản, Thiển quý nhân thì đã là gì, ở nơi đây một phi tần giữ được thanh sủng không suy mới là đáng sợ nhất.”

Nghe chủ tử nói vậy, Vân Tịch lập tức nghĩ đến Thục quý phi ở cung An Thanh, bắt đầu âm thầm kính nể, đúng là trong cung chưa ai có thể vượt qua vị Thục quý phi này. Thiển quý nhân tuy có nhan sắc vượt trội hơn hẳn người khác nhưng những mặt khác lại kém xa Thục quý phi, ở nơi này, lấy sắc tranh sủng chỉ có thể nhận được hào quang nhất thời.

Qua tiết Cốc Vũ là tiết cấy mạ hè. Trang Lạc Yên đoan chính ngồi trong xe ngựa, sờ sờ lên mái tóc bị buộc trong vải thô, xoay xoay người khó chịu.

Sống xa xỉ lâu quá, quen mặc lăng la tơ lụa, đột nhiên thay vải thô áo gai, đúng là hơi khó thích ứng, cứ cảm thấy ngứa ngáy trên người.

Đến cánh đồng ở ngoại ô kinh thành, Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ xuống xe, nhìn quanh bốn phía, thấy bên ngoài tầng tầng quan binh đứng gác là mấy vòng dân chúng vây quanh đồng nghệt, xung quanh có cây cao nào đều đã đẩy người trèo lên, vài sườn đồi cao cao cạnh đó cũng đã nghìn nghệt người đứng chờ xem.

Quả nhiên, từ xưa đến nay, tò mò thích tụ họp luôn là thiên tính của con người, Trang Lạc Yên tự nhiên hào sảng sải bước theo sau Hoàng hậu, đúng lúc thấy Thiển quý nhân liên tục gãi cánh tay, hình như rất khó chịu đối với bộ quần áo mặc trên người.

Thế gian luôn có những người như vậy, ăn những thứ dân chúng làm ra rồi lại cảm thấy mình thanh cao không dính bụi trần, coi thường những người lao động, tiếc rằng họ không biết, bản thân họ chẳng khác gì những người bị họ coi thường kia, trong bụng đều chứa một bọc rác rưởi.

Trước đó Trang Lạc Yên còn nghĩ, Thiển quý nhân tuy thanh cao xuất trần nhưng chí ít cũng không phải hạng người tự coi mình thanh à khinh thường dân chúng, nay nàng mới biết, mình đã đánh giá cô nàng này quá cao rồi.

“Nếu Thiển quý nhân cảm thấy không được khỏe thì không cần ra đây.” Hoàng hậu sầm mặt nhìn cử chỉ của Thiển quý nhân, hôm nay những người đứng đây, mỗi lời nói, mỗi hành động đều đại biểu cho hình tượng của hoàng thất, bộ dáng này của Thiển quý nhân tính để cho ai xem? Là muốn Hoàng thượng biết làn da nàng ta vô cùng mịn màng, hay muốn để cho dân chúng nghĩ người trong hoàng thất không chịu được khổ, chỉ biết hưởng thụ mà thôi?

Thiển quý nhân nghe Hoàng hậu nói vậy, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, đành phải quỳ xuống thỉnh cầu, cần cỏ trắng nộp lộ dưới ánh mặt trời trông càng đáng yêu.

“Hôm nay Hoàng thượng cùng bôn cung mang muối tới đây không phải để nàng hưởng thụ, nếu muối đã biết sai thì thu bộ dạng không được tao nhã của mình lại.” Nếu là ở trong cung, dù các phi tần có làm dáng làm vẻ, chỉ cần không quá đáng thì Hoàng hậu sẽ không khiển trách đến, nhưng trong tình huống hôm nay, nàng là người đứng đầu hậu cung, nhất định không cho phép nửa phần sơ sẩy.

Từ đầu tới giờ, Hoàng đế đứng phía trước Hoàng hậu không hề lên tiếng, cũng không hề nhìn Thiển quý nhân lấy một lần, đợi Hoàng hậu răn dạy xong, Hoàng đế nắm tay Hoàng hậu, cùng tiến đến trước giàn tế, tế trời đất, tế thần gió mưa, cầu trời phù hộ Cửu Châu mưa thuận gió hòa.

Trang Lạc Yên cùng mấy phi tần quỳ phía sau Đế Hậu, bọn họ không có tư cách đến trước giàn tế, chỉ được quỳ ở phía sau, dân chúng vây xem xung quanh cũng đã quỳ xuống, thành tín hướng về trời cao cầu khẩn.

Tế tự xong xuôi, Hoàng đế liền xắn ống quần lội xuống ruộng, cầm lấy một bó mạ, cấy xuống theo dây đã giăng sẵn.

Nước tháng Tư vẫn hơi se lạnh, Trang Lạc Yên theo Hoàng hậu xuống ruộng, thoáng rung mình một cái, lại nhanh nhẹn xắn tay áo, nghiêm nghị cầm mạ xuống.

Động tác của Trang Lạc Yên tuy không thành thạo nhưng cũng ra vẻ giống. Khi nàng đang chậm rãi cầm từng khóm mạ xuống, đột nhiên lại nghe được một tiếng kêu sợ hãi, giật mình quay đầu lại, thấy Thiển quý nhân đã sợ đen xanh tái mặt mày, lập cập lùi lên bờ, ai ngờ chân lão đảo một cái, ngã sấp xuống ruộng, thế là một mỹ nhân tuyệt sắc nhanh chóng biến thành tượng đất. Hai thái giám lực lưỡng thấy tình hình như vậy, vội bước đến đỡ Thiển quý nhân lên bờ, tránh để dân chúng thấy màn mất mặt này.

“Có chuyện gì?” Phong Cẩn cau mày, giọng nói đã thoáng lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Bẩm Hoàng thượng, chân Thiển quý nhân bị một con đĩa trâu cắn.” Một tên thái giám nhanh nhẹn đáp, “Đã có thái y đến trị cho Thiển quý nhân rồi ạ.”

“Nếu Thiển quý nhân không được khỏe thì đỡ nàng ấy vào xe đi,” Phong Cẩn vẫy nước trên tay, “Hôm nay nắng to không cần để nàng ấy ra đây nữa.”

Một nữ tử mảnh mai bị đĩa bò lên chân cắn, thật là một chuyện tàn khốc máu me làm sao. Trang Lạc Yên cảm thấy thương hại Thiển quý nhân này, vừa xuống ruộng đã gặp phải “chuyện tốt” rồi.

Cấy xong chỗ mạ, Đế Hậu và các phi tần cùng lên bờ, Trang Lạc Yên nhanh mắt thấy trên bắp chân Hoàng đế cũng treo một con đĩa trâu, những người ở đây còn chưa kịp khấn trương sợ hãi, Hoàng đế không thèm chớp mắt một cái, vỗ mạnh chân, sau đó lấy dao găm gặt con đĩa đã hút no căng mình kia xuống.

Da đầu Trang Lạc Yên thoáng tê dại đi, Hoàng đế quả nhiên là một người nghiêm khắc, không chỉ nghiêm khắc với người khác, đối với bản thân lại càng nghiêm khắc hơn.

Các thái giám nhanh chóng bưng ghế con và chậu nước sạch tới, lúc này các vị chủ tử ở đây không cần người hầu hạ, tự mình qua loa gột rửa bùn đất trên tay chân, sau đó cùng Hoàng đế đi thăm ruộng mạ của dân chúng.

Do có đủ nước mưa và ánh nắng, mạ mọc rất tốt, nông dân đang bó từng bó mạ, gánh tới một mảnh ruộng màu đi cày bừa, động tác cày mạ thành thạo và nhanh nhẹn hơn những người “làm mẫu” này nhiều.

Nhìn từng hàng từng hàng mạ cấy chỉnh tề, Phong Cẩn cảm khái: “Mong rằng năm nay thu hoạch tốt hơn năm ngoái.”

“Hoàng thượng nhân từ, thiên hạ dưới sự thống trị của người, mưa thuận gió hòa, cuộc sống của bách tính ngày càng tốt hơn.” Hoàng hậu nghe thấy vậy bèn nói, “Bách tính trong thiên hạ cũng đều kính yêu người.”

“Chỉ cầu không thẹn với tâm.” Phong Cẩn không có phản ứng đặc biệt gì trước lời khen tặng của Hoàng hậu, chỉ nhàn nhạt đáp một câu, quay đầu thấy Trang Lạc Yên đang nhón chân tính lướt qua hắn và Hoàng hậu để xem nông dân cấy lúa, khoe miệng hơi cong lên, sau đó dời mắt, nói với Hoàng hậu, “Lúc này không còn sớm nữa, nên về cung thôi.”

Cho đến tận khi Hoàng đế lên ngự giá về cung cũng không ai nhắc một câu tới Thiên quý nhân, như thể từ đầu tới cuối, người này chưa từng xuất hiện.

Xe ngựa chở Thiên quý nhân đi phía sau xe Trang Yên, khi nàng lên xe, quay đầu nhìn về phía đó, nghe bên trong truyền ra tiếng khóc thút thít mơ hồ, nàng hơi nhướng mày rồi bình thần lên xe mình.

“Vận khí của Thiên quý nhân này cũng tốt thật đấy, vừa xuống ruộng đã gặp phải loại chuyện ghê tởm như thế.” Vân Tịch quỳ trước mặt Trang Lạc Yên, cẩn thận bóp chân cho nàng.

Trang Lạc Yên cười cười, ban đầu thấy Thiên quý nhân xuống xe là bắt đầu cào gãi khắp tay, nàng còn nghĩ nàng ta làm bộ làm tịch, chuyện vừa rồi khiến nàng hiểu ra, Thiên quý nhân dù thiếu thông minh đến đâu cũng sẽ không cố tình gây ra chuyện không hợp thời cuộc đó, trừ phi thực sự ngứa đến không chịu nổi.

Dù Thiên quý nhân cố nhịn được cơn ngứa nhưng vụ bị đĩa cắn sau đó đã đủ để thần kinh của cô nàng đứt vỡ, nhất định có kẻ nào đó động tay động chân với Thiên quý nhân rồi.

Sự việc này sẽ dẫn đến một màn hài kịch mới cho hậu cung đây.

Đêm đó về cung, Sứ giả Thiên lâu truyền ra tin Thiên quý nhân cho gọi thái y, kết quả, thái y nói cho nàng biết, quần áo trên người nàng bị dính một loại thuốc bột, có thể gây ngứa toàn thân, đồng thời dễ dàng hấp dẫn dãi. Ngay sau đó, các phi tần còn đang tính chờ xem Thiên quý nhân mất mặt thì nay lại phải cẩn thận nói năng, chỉ sợ việc này không dừng rơi xuống đầu mình.

Trang Lạc Yên lười biếng tựa lưng ngồi trong đình nghỉ mát thích thú nhìn đàn cá chép găm bơi qua bơi lại trong hồ nước xanh biếc, chợt nghe được một đoạn đối thoại của hai cung nữ.

“Cô đoán ai là người hại Thiên quý nhân?”

“Ai biết được, Thiên quý nhân từ khi vào cung luôn được Hoàng thượng yêu thích, tuy còn thua hai vị Thực quý phi và Chiêu hiền dung nương nương nhưng cũng phải ngang bằng với Nhu phi nương nương đấy.”

“Theo ta thấy, khéo việc này là do Từ chiêu dung nương nương làm, nay Thiên quý nhân đang ở cùng một chỗ với nàng ấy, mà nàng ấy lại thất sủng rồi, không biết trong lòng hận đến đâu.”

“Cung nữ cung nào dám to gan vọng nghị chủ tử?” Ngay khi Trang Lạc Yên đang dào dạt hứng thú nghe trộm, cách đó không xa đã vang lên tiếng quát của Nhu phi, nàng đành miễn cưỡng thu hồi bộ dạng lười nhác, đi ra khỏi đình, thấy trước Nhu phi là hai cung nữ đang quỳ, mặt tái nhợt như không còn hột máu.

“Bái kiến Nhu phi nương nương.” Trang Lạc Yên cúi chào Nhu phi, ánh mắt quét qua hai cung nữ đang quỳ, nét mặt mang theo một nụ cười nhẹ.

“Chiêu hiền dung đây à,” Nhu phi tuy không thích Trang Lạc Yên nhưng hiện nay Trang Lạc Yên đang rất được lòng Hoàng đế nên nàng cũng cố tỏ thái độ ôn hòa hơn xưa, “Hôm qua mới ra ngoại thành, sao hôm nay còn có sức đi dạo thế này?”

“Chỉ là ra ngoại thành, cũng đâu phải chuyện gì tổn công sức ă.” Trang Lạc Yên cười dịu dàng, “Hôm nay thấy phong cảnh đẹp mắt nên tần thiếp muốn đi dạo một lát, không ngờ đứng dịp nghe được mấy câu xằng bậy.”

“Đúng là xằng bậy thật.” Nhu phi lạnh lẽo nhìn hai cung nữ, vị phi tần đứng ở phân vị “phi” nào bị so với một quý nhân cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ gì, huống chi xưa nay nàng không thuộc hàng tính tình mềm mỏng, đã có người dám nói linh tinh sau lưng nàng thì cũng nên dám gánh chịu lửa giận của nàng đi, “Theo như bốn cung thấy, có vài người không quản được cái miệng mình, vậy thì không cần mở miệng nữa.”

Trang Lạc Yên rũ mi cúi đầu, khước miệng hơi cong lên, không nói gì thêm.

Nhu phi thấy Trang Lạc Yên không có ý định nhúng tay vào việc này, liền lạnh mặt nói: “Người đâu, lời hai cung nữ này tới điện Trung Tĩnh, loại hành vi vọng nghị chủ tử này nhất định phải nghiêm trị.”

Nhìn hai cung nữ vừa bị kéo đi vừa cầu xin tha tội, nụ cười của Trang Lạc Yên phai nhạt dần: “Nhu phi nương nương đang tính đi đâu ă?”

“Thiến quý nhân không được khỏe, cùng là tỉ muội hầu Hoàng thượng, bốn cung tất nhiên muốn tới thăm một lát.” Nhu phi cười mà như không cười, “Chiêu hiền dung đã qua thăm chưa? Nếu chưa qua thì cùng đi với bốn cung một lượt.”

Đã nói đến nước này, Trang Lạc Yên dĩ nhiên sẽ không từ chối, nàng theo Nhu phi đi về phía Sướng Thiên lâu.

Xuyên qua vườn trúc tốt tươi, đi vào Sướng Thiên lâu, Trang Lạc Yên thấy Cao Đức Trung đang đứng bên ngoài, biết Hoàng đế đang ở đây, bước chân thoáng dừng lại, cười gật đầu với ông ta: “Cao công công.”

“Bái kiến Nhu phi nương nương, Chiêu hiền dung nương nương.” Cao Đức Trung hành lễ xong, nhìn về phía Trang Lạc Yên, cười nói, “Hai vị nương nương tới thăm Thiến quý nhân ă? Lúc này Hoàng thượng cùng với Hoàng hậu nương nương và Thục quý phi nương nương đều đang ở đây, mời hai vị nương nương vào trong.”

“Làm phiền công công.” Trang Lạc Yên khẽ gật đầu, thấy Nhu phi đã đi lên vài bước, đành nhắc chân đi theo.

Cao Đức Trung nhìn theo bóng dáng hai vị nương nương, sau đó lại khom lưng, đến khi ngẩng đầu, ý cười trên mặt đã chậm rãi nhạt xuống.

“Bẩm Hoàng thượng, Nhu phi nương nương và Chiêu hiền dung nương nương cầu kiến ă.”

Phong Cẩn đang ngồi chờ trong phòng, nét mặt lạnh lùng, nghe thái giám báo lại, gật đầu nói: “Cho các nàng ấy vào đi.” Lúc này sắc mặt hắn đã âm áp hơn đôi phần, chuyển biến đó khiến Hoàng hậu ngồi bên cạnh ngạc nhiên, đuôi mày thoáng giật giật.

“Hoàng thượng, Thiến quý nhân bị ngứa đến mức phải cào gần như rách da rách thịt, Từ chiêu dung quá mức độc ác rồi.” Hoàng hậu nghiêm nghị nói, “Thật đáng thương cho làn da như tuyết của Thiến quý nhân, thiếp nhìn cũng thay đau lòng thay.”

Trang Lạc Yên vừa bước vào phòng liền nghe được mấy câu này của Hoàng hậu, chỉ có thể cảm thán trong lòng, có thể nói ra những lời chân thành tha thiết đến thế đúng là kỹ năng tất yếu của nữ tử sống trong cung đình. Đợi cách Hoàng đế chừng ba bước, nàng khụy gối: “Thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

“Hai vị ái phi không cần đa lễ.” Phong Cẩn bình thản nói, “Thượng tọa.”

Trang Lạc Yên ngồi phía dưới Nhu phi, cẩn thận liếc nhìn về phía Thiến quý nhân trên giường, bị tình cảnh nhìn thấy làm cho hít một hơi lạnh, vốn là một mỹ nhân có gương mặt tuyết trắng, sao nay đã biến thành bộ dáng đáng sợ này, những nốt mẩn đỏ chi chít trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành đã biến cô nàng thành mẩu dạ xoa rồi.

“Sao Thiến quý nhân lại bị thương nghiêm trọng đến thế này?” Nhu phi tỏ vẻ kinh ngạc, cau mày bất mãn nói, “Thiến quý nhân vốn hoa nhường nguyệt thẹn, ai lại có thể ra tay độc ác đến nhường này?”

Lời ấy đến là thiếu đạo đức, người ta đang phải chịu nỗi khổ hủ dung, Hoàng hậu và Nhu phi còn cố tình nhấn mạnh cái gì mà da thịt như tuyết, gì mà hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng phải muốn Hoàng đế nhớ kỹ

bộ dáng lúc này của Thiển quý nhân hay sao? Còn Từ chiêu dung đang quỳ trên mặt đất nữa, Nhu phi cố tình nói vậy, lẽ nào coi nàng ta như không khí rồi?

Thiển quý nhân dường như cũng không thể thừa nhận được bộ dạng lúc này của mình, Nhu phi vừa dứt lời, nàng liền kéo chăn che quá nửa gương mặt mình, chẳng muốn nhìn ai lấy một lần.

Phong Cẩn nhắc mí mắt, không phản ứng gì trước lời của Nhu phi, chỉ quay sang nói với Hoàng hậu: “Nay Thiển quý nhân đã thành như vậy, nàng quan tâm hơn một chút, để nàng ta chóng bình phục.”

“Xin Hoàng Thượng yên tâm, Thiển quý nhân trở nên như vậy, chẳng riêng Hoàng thượng đau lòng, thiếp cũng tiếc thương nàng ấy.” Hoàng hậu ôn hòa nhận lời, sau đó nhìn về phía Từ chiêu dung, “Từ chiêu dung, nàng liên tiếp phạm sai lầm, lần này tội không thể tha.”

Từ chiêu dung ngẩng đầu, nở nụ cười đẹp đẽ mà thê lương: “Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đã muốn định tội ta, tất nhiên ta đã không thể được tha thứ.”

Lời nói này không khiến Hoàng hậu thay đổi sắc mặt, nàng rũ mí mắt nói: “Trước đây nàng đổ kị Chiêu hiền dung, Hoàng thượng niệm tình nàng hầu hạ đã nhiều năm, vẫn chưa trừng phạt nghiêm khắc, nay nàng lại hạ độc hại Thiển quý nhân, thật là kẻ có lòng dạ hiểm ác đáng sợ.”

Từ chiêu dung hờ hững nghe Hoàng hậu kết tội, chỉ nhìn về phía Hoàng đế: “Hoàng thượng...”

Trang Lạc Yên nhìn thấy trong mắt Từ chiêu dung còn mang theo kỳ vọng, có lẽ trong lòng nàng ta hiểu rõ, mọi người đàn bà trong phòng này đều khấn cấp muốn chụp tội danh ấy lên đầu mình, người duy nhất có thể chứng minh nàng ta trong sạch, chỉ có Hoàng đế mà thôi.

“Người còn gì để nói?” Hoàng đế nhìn Từ chiêu dung, trong mắt không còn bao nhiêu tình cảm, tựa như đang nhìn một người xa lạ, “Có lẽ trẫm đã quá dung túng người rồi.”

Một câu nói nhẹ nhàng của Hoàng đế lại khiến mọi kỳ vọng trong mắt Từ chiêu dung tan biến như bọt nước, nàng ta quỳ thẳng lưng, hướng về phía Hoàng đế hành đại lễ, rành rọt nói từng lời: “Tội thiếp không còn gì để nói.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 23

Chương 23

Nhìn Từ chiêu dung mặt xám như tro tàn quỳ trước Đế Hậu, lại nghe Hoàng hậu cố tình nhắc đến mình, Trang Lạc Yên né tránh ánh mắt chăm chú của những người trong phòng, cúi đầu nhìn xuống đôi giày đính ngọc trai trên chân, cái loại cảm giác nằm cũng trúng tên này thật đúng là không phải tuyệt vời gì.

Ánh mắt lạnh lẽo âm u của Từ chiêu dung quét sang Trang Lạc Yên đang ngoan ngoãn cúi đầu. Lần tình cờ gặp Trang Lạc Yên trong vườn trúc, nàng ta bị hại mất cơ hội trở thành người đứng đầu một cung, sau đó, khi biết Tôn dung hoa muốn lợi dụng hồ sen hãm hại Trang Lạc Yên, nàng ta liền cho chuẩn bị vài thứ, muốn cho hãm hại biến thành sự thực, ai dè Trang Lạc Yên và Tôn dung hoa đều mệnh lớn, cả hai cùng thoát chết.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Từ chiêu dung đột nhiên thay đổi, dường như từ khi đó, sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng ta đã dần dần phai nhạt, lẽ nào Hoàng thượng biết chuyện đó có liên quan đến nàng? Từ chiêu dung bỗng trợn to mắt, nhìn về phía vị Đế vương vẫn bình thản ngồi đó như không dám tin, nếu Hoàng Thượng thực sự biết được hết thảy, vì sao chưa từng nói một câu?

Tâm kế của Đế vương, bạc tình như Đế vương.

Từ chiêu dung tâm như tro tàn, sụp mắt xuống, chậm chậm dập đầu, không nói thêm một lời.

Hoàng hậu do dự nhìn về phía Hoàng đế, không lên tiếng nữa.

“Người còn gì để nói không?” Phong Cẩn lúc này lại lên tiếng, hắt từ trên cao nhìn xuống người đàn bà đã hầu hạ mình nhiều năm nay, ánh mắt lạnh lùng như nhìn một kẻ xa lạ.

Từ chiêu dung mấp máy môi, lời chưa thoát khỏi miệng, sức lực toàn thân như đã bị hút sạch, chẳng thể nói lên một lời.

Nhu phi cười nửa miệng, nhìn Từ chiêu dung trầm mặc không nói: “Từ chiêu dung nhận tội rồi?”

Từ chiêu dung vẫn quỳ bất động trên mặt đất, không nói một lời.

“Chiêu hiền dung muội muội thấy việc này thế nào?” Nhu phi quay đầu về phía người ngồi bên dưới mình, thấy đối phương chỉ ngay ngắn ngồi yên, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng: “Dù sao Từ chiêu dung cũng là người đã từng hại nàng.”

“Chỉ là mượn dùng mấy nô tài, đâu phải hãm hại gì ạ.” Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn Nhu phi, cười nhẹ, “Nương nương thấy có đúng không?”

Khóe miệng Nhu phi cứng đờ, nàng cũng từng “mượn” nô tài của cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nói vậy là đã kéo cả nàng xuống hố rồi. Biết ngay đó không phải người hiền lành gì mà, Nhu phi lại khôi phục nụ cười: “Chiêu hiền dung muội muội quả là rộng lượng.”

Hoàng hậu nghe hai người nói chuyện, nét tươi cười trên mặt không hề thay đổi: “Chiêu hiền dung đúng là...”

“Được rồi,” Phong Cẩn liếc nhìn Hoàng hậu, để Hoàng hậu nuốt những lời chưa nói hết xuống bụng, “Tính tình Chiêu hiền dung xưa nay luôn đĩnh đạc như thế, các nàng hỏi nàng ấy về việc này thì có ích gì?” Nói xong, nhìn qua Trang Lạc Yên một chốc rồi mới dời mắt sang Từ chiêu dung, “Thiên quý nhân tuy mới vào cung nhưng từ đó đến nay hẳn vẫn tuân theo cung quy, mặc dù vậy người vẫn không tha cho nàng ấy, gây ra chuyện hiểm ác như vậy, thật khiến trẫm thất vọng nguội lòng.”

Trang Lạc Yên cúi đầu nghe Hoàng đế liệt kê tội trạng của Từ chiêu dung, lại hơi ngẩng đầu nhìn người đang quỳ trên đất. Người này từng tính kế hại nàng, nàng cũng tương kế tựu kế, hôm nay nàng ta quỳ trên mặt đất, bản thân mình còn ngồi ngay ngắn ở đây, có thể nói rằng, đôi khi, tự ý động thủ không phải sách lược hay nhất.

Từ chiêu dung đang quỳ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bắt gặp cái nhìn của Trang Lạc Yên. Nàng ta cho rằng sẽ thấy được sự đắc ý hoặc là nhạo báng trong mắt đối phương, cuối cùng lại chỉ nhìn thấy một ánh mắt bình thản đến đáng sợ, như thể một người từng tính kế hại nàng ta như mình, dù nay thất thế cũng không thể khiến nàng ta cảm thấy có gì đặc biệt đáng chú ý.

Có đôi khi, kẻ am hiểu che giấu tâm tình càng đáng sợ hơn kẻ am hiểu bày mưu tính kế, Từ chiêu dung dường như đã hiểu ra vì sao kế hoạch mà mình vốn đã bỏ qua nay lại xuất hiện trên người Thiên quý nhân, bởi vì có người chỉ chờ nàng ta ra tay, dù nàng ta không ra tay cũng sẽ có kẻ làm giúp rồi vu oan cho nàng ta thôi.

Rốt cuộc là ai? Là ai đã bày ra hết thảy? Từ chiêu dung ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua từng người trong phòng, Hoàng hậu, Thục quý phi, Hiền quý phi, Nhu phi, Chiêu hiền dung, Tô tu nghi, Yên quý tần, Tương quý tần. Sắc mặt những người này vẫn bình thản như thường, thoạt nhìn ai cũng rất vô tội mà rồi ai cũng khả nghi.

Hoàng hậu thấy Từ chiêu dung đột ngột ngẩng đầu, cho là nàng ta không cam lòng, đuôi mày thoáng nhúc nhích, quay sang nói với Hoàng đế: “Hoàng thượng, có cần hỏi xem Từ chiêu dung có còn điều gì khó nói không ạ?”

“Thứ gì khó nói đến độ có thể khiến nàng ta làm ra loại chuyện như thế này?”

Giọng Phong Cẩn rất bằng phẳng và bình thản, bình thản đến mức Hoàng hậu cảm thấy lạnh lạnh trong lòng. Nàng không dám nói thêm điều gì, chỉ gượng cười: “Hoàng thượng nói phải.”

“Tước phong hào của Từ thị, giáng thành thất phẩm tài nhân, chuyển sang hậu các của Sướng Thiên lâu, hết đời cũng không được hầu hạ trước mặt trẫm.” Phong Cẩn quay đầu nhìn về phía Thiên quý nhân đang nằm trên giường “Ninh thị thăng làm tòng ngũ phẩm uyển nghi chuyển sang chính điện Sướng Thiên lâu, ba ngày sau đổi chỗ ở.”

Trang Lạc Yên cảm thấy lạnh đến tận chân răng, chiêu này của Hoàng đế đúng là còn độc hơn cả bắt Từ chiêu dung chết. Từ chiêu dung trước đó từng gây khó dễ cho Ninh thị, nay Hoàng đế còn muốn hai người ở cùng nơi, mà vị trí chính – phụ lại bị hoán đổi.

Một người kiêu ngạo và kiêu cách như Từ thị, có kết cục như vậy tuyệt đối là một đả kích trí mạng.

Kết cục của Từ chiêu dung đã định, Hoàng đế rời đi, Hoàng hậu cũng đi theo. Nay số người đứng trên đầu Trang Lạc Yên đã ngày càng ít, nàng nhìn các phi tần tốp năm tốp ba cười giễu tản ra, tới an ủi Thiên uyển nghi vài câu mới chậm rãi ra cửa.

Từ thị quỳ trước cửa phòng của Thiên uyển nghi, đây là ý chỉ của Hoàng đế, bắt nàng ta quỳ ở đó năm canh giờ. Đi qua bên cạnh Từ thị, Trang Lạc Yên không nhìn được, thoáng dừng bước, cúi đầu nhìn vếch nhắc dờ dẫm của Từ thị, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi, không lâu trước đây, người này là một nhân vật ưa giả thanh cao xuất trần.

“Cần gì chứ, tính kế lâu như vậy, rồi lại vẫn rơi vào kết cục này.” Trang Lạc Yên ngẩng lên, nhìn cảnh sắc bên góc tường trước mặt, nơi ấy có một con bướm trắng đang dật dìu vỗ cánh.

Từ thị ngược nhìn, chỉ thấy được chiếc cằm nhỏ xinh của Trang Lạc Yên, nàng ta trào phúng cười, không buồn mở miệng.

“Vòng cổ rớt ở hồ sen là do người ném xuống phải không?” Trang Lạc Yên mãi miết nhìn theo con bướm trắng, nhìn nó bay qua bay lại giữa bụi hoa, chẳng biết dừng cánh, “Nếu không phải người, khi ấy Tôn thị sẽ không đến mức rơi vào kết cục như vậy.”

“Người đã biết rồi, cần gì phải nói nhiều.” Từ thị cười khinh thường.

“Nhưng ta không rõ, vì sao người cố tình nhắm vào ta?” Trang Lạc Yên thực sự không nghĩ ra, Từ thị hăm hại mình thì được lợi gì.

“Nếu không phải vì ngươi, sao ta lại vượt mất cơ hội đứng đầu một cung?” Giọng Từ thị trở nên sắc nhọn, ánh mắt nhìn Trang Lạc Yên mang theo đầy hận thù.

Trang Lạc Yên cẩn thận hồi tưởng, hình như khi xưa từng có lời đồn, Hoàng đế gặp hai người bọn họ cùng uống trà ở vườn trúc, liền bỏ quyết định cho Từ thị chuyển cung.

Nhưng mà, chuyện này liên quan gì đến nàng, đầu sỏ gây nên chẳng phải là Hoàng đế đó ư?

Trong chớp mắt, nàng cảm thấy tựa hồ như bị đâm một nhát.

Trang Lạc Yên bình thản nhìn Từ thị, bắt gặp phần hận đầy mắt đối phương, nàng chợt cười lên: “Ban đầu là người chủ động bắt chuyện với bốn cung, từ đầu đến cuối, bốn cung chưa từng nói một lời bất lợi cho người, người chẳng qua chỉ muốn quàng nổi bất mãn của mình lên đầu bốn cung mà thôi.”

Phần hận trong mắt Từ thị chậm chậm biến thành một nỗi cô đơn không sao nói lên lời, nhưng cô đơn ấy nhanh chóng biến mất, nàng ta lại kiêu ngạo nhìn Trang Lạc Yên như muốn nói, mặc dù nay nàng ta thất thế cũng sẽ không cúi đầu trước đối phương.

Thấy phong thái này của Từ thị, Trang Lạc Yên đột nhiên nghĩ, Từ thị như vậy mới thực sự có phong thái thanh cao, tiếc rằng đáng điệu thanh cao ấy nay đã không có người thưởng thức.

Đưa mắt nhìn Từ thị đang cố gắng trấn tĩnh, Trang Lạc Yên không có hứng thú tiếp tục nói chuyện với nàng ta, quay đầu mang theo người hầu rời đi, không hề ngoảnh lại một lần.

Người đã được định trước là đoạn đời sau này phải sống trong thấp kém, nàng cần gì phải để tâm?

“Nương nương, nô tì thấy Thiên uyển nghi này khá kỳ quái.” Vân Tịch đỡ tay Trang Lạc Yên, hạ giọng nói khẽ, “Từ chiều... Từ thị có oán với nàng ta, sao nàng ta lại không phòng bị để rồi trúng chiêu?”

“Chẳng qua chỉ là tương kế tựu kế mà thôi,” Thính Trúc nhanh chóng quan sát bốn phía, thấy không ai có thể nghe được cuộc đối thoại của họ mới tiếp tục, “Trước đó nô tì đã cảm thấy vị Thiên uyển nghi này không phải người đơn giản, mới vào cung được mấy ngày đã được tấn phong rồi.”

Trang Lạc Yên ngoảnh lại nhìn bảng hiệu trên cửa chính, ba chữ “Sống Thiên lâu” viết thật mạnh mẽ hào sảng, do chính tay Thành Tuyên đề viết tặng, hôm nay chủ nhân tòa lâu đã đổi người, bảng tên lại vẫn treo ở đó.

Đây cũng là điều đáng cười nhất từ cái được gọi là sủng ái của Đế vương.

Ngồi trên kiệu, nghe thái giám hô một tiếng “Lên” dài, đoàn người Trang Lạc Yên cách Sống Thiên lâu ngày càng xa, lần thứ hai quay đầu, chỉ lơ mờ thấy một vạt trúc xanh biếc.

“Đứng lại!”

Hôm nay trong hoàng cung đã không còn nhiều người có thể chặn kiệu Trang Lạc Yên, ngay cả người của Hoàng hậu đến trước mặt nàng cũng rất khách khí, đột nhiên bị chặn đường, Trang Lạc Yên lại cảm thấy là lạ.

Hơi cong khoe miệng quan sát người phía trước, Trang Lạc Yên nghiêng đầu hỏi: “Đây chẳng phải là nhị hoàng tử đó sao? Bỗng cung nghe nói nhị hoàng tử trong cung tu tập sách thánh hiền, sao lúc này lại có thời gian ra ngoài đi dạo?”

“Nếu không phải tại độc phụ là người, sao ta lại bị phụ hoàng trách cứ?” Nhị hoàng tử chỉ tay vào Trang Lạc Yên đang ngồi trên kiệu cao, “Bọn họ trước đây nói không sai chút nào, người chính là hồ ly tinh.”

Thân là một hậu phi bị người mắng là hồ ly tinh, liệu có phải là lời khen dành cho nàng không nhỉ? Song, trong hậu cung này, ngoài chính cung Hoàng hậu, có ai không phải hồ ly tinh? Lẽ nào phi tần khác thì cao quý hơn nàng? Đều là phận tranh chồng người ả thôi.

“Xem ra gần đây nhị hoàng tử chép sách cũng không có lợi ích gì.” Trang Lạc Yên vẫy tay để thái giám hạ kiệu, bước tới cách nhị hoàng tử một quãng ngắn, hạ giọng nói, “Hay là, tất cả những điều này đều do Hồ lương nghi dạy cậu?” Vừa nói, nét mặt nàng vừa lộ vẻ ôn hòa của người trên dành cho bậc con cháu, vươn tay định sờ đầu nhị hoàng tử.

“Nói bậy! Người đừng có nghĩ hại Ninh mẫu phi nữa, đồ độc phụ này!” Nhị hoàng tử ngay lập tức đổi sắc mặt, gạt mạnh tay Trang Lạc Yên ra.

Một tiếng động thanh thúy vang lên, chiếc vòng tay phi thúy màu bích lục đập vào tảng đá, vỡ thành hai nửa.

“Ôi trời, nương nương, đây là chiếc vòng Hoàng thượng mới ban cho nương nương mấy hôm trước, người còn nói nương nương đeo rất đẹp mà,” Thính Trúc lo lắng nhặt mảnh vòng vỡ lên, cẩn thận lấy khăn tay gói lại, “Biết làm sao bây giờ?”

Nhị hoàng tử nghe Thính Trúc nói vậy, ánh mắt thoáng lộ vẻ sợ hãi, nhưng nhìn vẻ mặt như cười như không của Trang Lạc Yên, lửa giận lại vượt qua sợ sệt, cậu ta hừ một tiếng: “Chẳng qua chỉ là một cái vòng tay, vỡ thì đã làm sao?!” Nói xong, lại chỉ vào Trang Lạc Yên, “Người cứ chờ đấy, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Hạ lời thù hận xong, nhị hoàng tử vội quay đầu bỏ đi, không nhìn thấy nụ cười càng lúc càng dịu dàng trên mặt Trang Lạc Yên.

“Nương nương...” Vân Tịch bước lên, lo lắng nhìn theo bóng dáng nhị hoàng tử, nay số hoàng tử của Hoàng thượng không nhiều, nhị hoàng tử lại âm ỉ lên như vậy, lỡ để Hoàng thượng khó chịu với chủ tử thì phải làm sao?

Trang Lạc Yên khẽ cười thành tiếng: “Trẻ con thì vẫn là trẻ con thôi.”

Nàng không phải một người thiện lương nhân từ đến mức chỉ vì đối phương là trẻ con mà mặc nó làm bậy, ở nơi này làm gì có trẻ con đúng nghĩa, trẻ con đúng nghĩa ở đây sẽ không sống thoải mái nổi, thậm chí là không sống nổi đâu.

Ngày hôm sau, khi tin nhị hoàng tử lại cố tình gây sự với Trang Lạc Yên đã lan truyền khắp hậu cung, Hoàng đế lại lật thẻ bài cung Hi Hòa, mọi người đều chờ xem thái độ của Hoàng đế trước chuyện này.

Nửa đêm đọc sách, người đẹp châm hương, loại sự tình này không có vấn đề gì với Trang Lạc Yên. Sau khi cùng Hoàng đế vui vẻ trên giường, Trang Lạc Yên lười nhác nằm dài, để mặc móng vuốt của Hoàng đế nhẹ nhàng xoa bóp bên hông mình: “Hoàng thượng, sang bên phải một chút, chỗ đó đau lắm.”

Phong Cẩn rất nghe lời dời tay sang phải, nhẹ nhàng xoa bóp cho Trang Lạc Yên, nhưng mới được vài cái, bàn tay lại di chuyển đến chỗ không nên sờ.

“Hoàng thượng, chỗ đó thiếp không có vấn đề gì mà.” Trang Lạc Yên cong mắt nhìn Hoàng đế, đè lại bàn tay hư hỏng, vươn một ngón nhẹ nhàng chạm vào môi đối phương, ánh mắt đong đưa lưu luyến, “Hoàng thượng, tay người không ngoan nhé.”

“Trẫm không chỉ có tay không ngoan...” Phong Cẩn cầm bàn tay không chịu yên bên môi mình, đặt vào miệng cắn khê một cái.

Chăn êm đệm ấm, ngày lành cảnh đẹp, không làm chuyện vui của nhân sinh, chẳng phải lãng phí lắm ư?

Kết thúc lần vận động tiêu hao năng lượng lần thứ hai, Trang Lạc Yên nằm ghé bên ngực Hoàng đế, nghe tiếng tim đập đều đặn, cổ chống mắt xua đuổi cơn buồn ngủ đang đột kích.

“Trẫm nghe nói mấy ngày trước nhị hoàng tử vô lễ với nàng?” Trong màn đêm mờ ảo, Phong Cẩn chỉ thấy được những đường nét viền ngoài của đối phương, không thấy rõ cảm xúc trên gương mặt.

“Hoàng thượng sao lại biết ạ? Nhị hoàng tử vẫn còn là một đứa trẻ, ta chấp nhận với cậu ấy làm gì.”

Nghe giọng điệu ngái ngủ mơ hồ của đối phương, thậm chí quên cả thân phận xưng “ta”, có lẽ nàng ấy đã buồn ngủ lắm rồi, Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng nàng, nói tiếp: “Nay nàng đã là hiền dung, thân phận mẹ đẻ của nó còn thấp hơn nàng, nếu vô lễ với nàng thì vẫn phải chịu phạt, nàng nói xem nên phạt thế nào?”

“Phạt gì chứ, nếu con... chúng ta...” Âm thanh vắng ra càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng tắt hẳn, người nói đã ngủ mất rồi.

Phong Cẩn kéo người ấy vào lòng gần thêm chút nữa, tay vẫn vỗ nhẹ lên lưng đối phương, trong đêm đen, ánh mắt càng trở nên thâm thúy.

Người trong hậu cung muốn xem kịch vui lại bị thất vọng lần thứ hai, sau khi Chiêu hiền dung thị tẩm, Hoàng thượng không trách cứ nhị hoàng tử, mà ân sủng dành cho Chiêu hiền dung cũng không thấy có gì thay đổi, khiến cho những người muốn nhân cơ hội này ra tay một phen lại phải ngờ vực không thôi.

Không lâu sau đó là sinh nhật Thục quý phi, hậu cung tất nhiên lại được một ngày náo nhiệt.

Hoàng hậu ngồi trong đình Linh Khê, nhìn đàn cá chép găm bơi qua bơi lại trong hồ, vung tay rải thức ăn cho cá, tâm tình rất dễ chịu, nhìn đàn cá chen chúc đớp mồi, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: “Sau sinh nhật Thục quý phi không lâu là đến sinh nhật Chiêu hiền dung, không biết Hoàng thượng sẽ ban thưởng Chiêu hiền dung những gì đây.”

Hòa Ngọc bưng đĩa đựng thức ăn cho cá đứng một bên, nghe Hoàng hậu nói vậy bèn đáp: “Sinh nhật lần này của Thục quý phi tuy không long trọng như năm ngoái nhưng cũng rất đông vui, Hoàng thượng yêu thích Chiêu hiền dung như vậy, sinh nhật nàng ấy có lẽ sẽ không quá mức quạnh quẽ đâu ạ.”

“Năm ngoái Hoàng thượng tấn phân vị cho Chiêu hiền dung ở sinh nhật nàng ta, không biết năm nay...” Hoàng hậu không nói hết câu, nay số phi tần ở phân vị “phi” trở lên còn rất ít, Hoàng thượng vẫn không hề dă động đến việc này, song nhìn vào sủng ái của Hoàng thượng dành cho Chiêu hiền dung, có lẽ rất nhanh nàng ta sẽ lại được thăng phân vị.

Hoàng hậu đang cùng Hòa Ngọc trò chuyện, bỗng thấy một tên thái giám vội vã chạy tới.

“Có chuyện gì xảy ra?” Hoàng hậu phải dám thức ăn cá trên tay xuống, quay đầu nhìn tên thái giám.

Thái giám hành lễ xong, vội nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng vừa mới tới cung Cảnh Ương truyền khẩu dụ, nói nhị hoàng tử ngôn hành ngang ngược không có khuôn phép, muốn đưa nhị hoàng tử ra hành cung ở ngoại thành để giáo dưỡng, bảo Hoàng hậu nương nương người bố trí người phục vụ, giáo tập và sư phó cho nhị hoàng tử ạ.”

Hoàng thượng muốn đuổi nhị hoàng tử ra khỏi hoàng cung?

Một hoàng tử bị đuổi khỏi hoàng cung lại bị đối sư phụ, sau này liệu còn tương lai gì?

“Người biết nguyên nhân vì sao không?” Nàng thân làm người đứng đầu hậu cung, nhị hoàng tử là hoàng tử, Hoàng thượng làm như vậy, theo lý, nàng nên tới khuyên can vài câu nhưng trước khi biết rõ sự tình, nàng vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn.

“Nô tài nghe nói là do nhị hoàng tử vô lễ trước ngự giá, khiến cho Hoàng thượng giận dữ” Tiểu thái giám lau mồ hôi trên trán, tiếp tục, “Nô tài còn nghe nói, lúc ấy còn có vài vị quý chủ tử ở đó, Tương quý tần không cẩn thận nhắc tới hồ sen cạnh cung Hi Hòa, nhị hoàng tử liền làm ầm lên.”

“Lúc đó Chiêu hiền dung có mặt không?” Hoàng hậu suy nghĩ một chút, hỏi tiếp.

“Lúc đó Hoàng thượng và mấy vị quý chủ tử chỉ tình cờ gặp, Chiêu hiền dung nương nương không có mặt ạ.”

Tương thị không qua lại nhiều với Trang Lạc Yên, việc này có lẽ là trùng hợp, hành vi của nhị hoàng tử như vậy, khó trách Hoàng thượng không thích.

“Nếu đã vậy, các người đi thu xếp cẩn thận đi.” Hoàng hậu tiện thể phân phó một câu, đứng dậy đi về phía cung Kiền Chính.

“Hiền quý phi thật có bản lĩnh, trong một thời gian ngắn đã khiến một hoàng tử cũng coi như có chút đầu óc biến thành một kẻ vô dụng chỉ biết hành động nóng nảy ngốc nghếch như vậy,” Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, cảm khái nói, “Ngay đến bốn cung cũng phải bội phục nàng ta.”

Hòa Ngọc quan sát sắc mặt Hoàng hậu một lát mới nói: “Chắc là vì ngày xưa có Hồ lương nghi dạy bảo, nhị hoàng tử mới biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, nay Hồ thị bị phế, bản tính của nhị hoàng tử liền lộ ra.”

“Có thể khiến cho bản tính của một người lộ ra nhanh như vậy, cũng là bản lĩnh.” Hoàng hậu cười cười, tiếp tục bước đi.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nghe được chuyện về nhị hoàng tử, mỉm cười nói: “Thật là đáng tiếc.”

Thính Trúc thay bó hoa trong bình ngọc, nói: “Tính tình nhị hoàng tử có hơi nóng nảy, hi vọng cuộc sống ở hành cung sẽ giúp tính tình hoàng tử ôn hòa hơn.”

“Tấm lòng thương con của Hoàng thượng, có lẽ nhị hoàng tử hiểu được.” Trang Lạc Yên chỉ cười cười, nhắc bút phác họa một bức tranh.

Trên bức tranh là một nhóc con mũm mĩm ôm con cá chép đỏ, mặt tròn xoe, mặc cái yếm hồng hồng, thoát nhìn ngây thơ và đáng yêu vô cùng.

Nhóc “đầu gấu” à, đừng tưởng ý mình tuổi nhỏ thì ta sẽ không dạy cho nhóc một bài học nhé!

Vẽ nét cuối cùng cho bức tranh, nụ cười trên mặt Trang Lạc Yên càng thêm xán lạn.

Thẻ bài đại biểu cho thân phận của Trang Lạc Yên từ chất liệu gỗ đã sớm được thay bằng chất liệu bạch ngọc, chất liệu thay đổi cũng là lúc địa vị ở trong cung của nàng thăng lên.

Ông thái giám già phụ trách làm thẻ bài của điện Trung Tĩnh nhận miếng thủy bạch ngọc cấp trên chuyển cho, vuốt ve mặt ngọc nhẵn nhụi, cảm khái: “Trong thời gian ngắn như vậy đã đổi từ cẩm thạch lên thủy bạch ngọc, vị này quả thật được sủng ái đứng đầu hậu cung rồi?”

“Thủy bạch ngọc, đây chẳng phải chất liệu dành cho phân vị chiêu dung trở lên sao ă?” Đồ đệ của ông lão hơi kinh ngạc, “Chẳng lẽ hậu cung lại có vị nương nương nào sắp được tấn phong lên phi ă?”

“Ngoại trừ vị kia, còn ai có bản lĩnh này?” Ông thái giám già hất cằm về một hướng, thấy cậu đồ đệ còn muốn hỏi nữa, bèn sầm mặt mắng, “Tò mò mấy thứ này làm gì, không mau làm việc đi.”

“Mấy ngày nay, bốn cung cứ cảm thấy, hậu cung càng ngày càng vắng vẻ.” Thục quý phi ngồi tựa bên tay vịn hành lang màu son, thờ ơ nhìn khu vườn nhuộm đậm sắc thu, “Không biết người trong hậu cung thay đổi hay lòng bốn cung thay đổi nữa.”

“Sao tỉ tỉ lại đột nhiên cảm khái mấy thứ này?” Tô tu nghi bóc quả long nhãn, cũng không để ý lắm, “Theo ta thấy, là người trong cung ít đi đây, chỉ vì người nào đó, hậu cung này càng lúc càng ngột ngạt rồi loạn.”

Tô tu nghi vừa nói đến đây, chợt nghe phía sau vang lên một thanh âm êm tai.

“Tần thiếp ra mắt Thục quý phi nương nương, ra mắt Tô tu nghi.”

“Ái chà, chẳng phải Thiên uyển nghi của Sướng Thiên lâu đó ư?” Tô tu nghi ném quả nhãn đang bóc dở qua một bên, thò tay vào chậu nước cung nữ mới dâng, vừa rửa tay vừa nói, “Mấy hôm trước còn thấy mẩn đỏ trên mặt nàng trông thật đáng sợ, lúc này đã trở lại đáng vẻ như đóa hoa mới hé, xem ra nàng khôi phục tốt lắm nhỉ?”

“Đa tạ nương nương quan tâm, các thái y của Thái y viện quả có y thuật thần tiên, tần thiếp đã không sao, huống chi ngày mai là sinh nhật Chiêu hiền dung nương nương, sao tần thiếp có thể vắng mặt được ă?”

“Nói như vậy, sinh nhật Thục quý phi thì nàng có thể vắng mặt ă?” Tô tu nghi hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dáng mờ mịt như không hiểu của Thiên uyển nghi, quay ngoắt đi cất cao giọng, “Phải chăng, trong lòng nàng, Thục quý phi nương nương không tôn quý bằng Chiêu hiền dung?”

“Thôi được rồi, đều là tỉ muội hầu hạ Hoàng thượng có cái gì tôn quý hay không tôn quý?” Thục quý phi liếc nhìn Thiên uyển nghi đang muốn biện giải, “Thiên uyển nghi không đến sinh nhật bốn cung, chắc là vì thân mình còn chưa khỏe, hôm nay đã bình phục, tất nhiên nên tới chúc mừng sinh nhật Chiêu hiền dung.”

“Nương nương minh giám,” Thiên uyển nghi cúi người thi lễ với Thục quý phi, “Tần thiếp tuyệt không có ý mạo phạm nương nương ă.”

Thục quý phi tỉ mỉ nhìn Thiên uyển nghi một lượt môi nở nụ cười dịu dàng: “Được rồi, bốn cung biết, nàng đi xuống đi.”

Nhìn Thiên uyển nghi đi xa dần, Tô tu nghi không cam lòng hỏi: “Tỉ tỉ, sao tỉ lại để nàng ta đi?”

“Không để nàng ta đi, chẳng lẽ bốn cung lại phạt nàng ta?” Nụ cười trên môi Thục quý phi thoát cái đã biến mất, “Chưa nói nay nàng ta cũng chiếm được vài phần tình cảm của Hoàng thượng, chỉ nói bốn cung lầy lý do gì phạt nàng ta đây, bởi vì nàng ta muốn đi dự tiệc mừng sinh nhật Trang Lạc Yên?”

Không đợi Tô tu nghi mở miệng, Thục quý phi cười lạnh một tiếng: “Muội cho là Trang Lạc Yên nay vẫn còn là Trang Lạc Yên năm xưa, thử nhìn xem thái độ của Hoàng hậu và Hiền quý phi đối với nàng ta ra sao, muội sẽ hiểu ngay trong lòng Hoàng thượng, nàng ta chiếm vị trí nào.”

“Nhưng tỉ tỉ là người được sủng ái nhất hậu cung, cần gì phải nhường nàng ta?” Tô tu nghi vẫn không chịu cam tâm, “Trang Lạc Yên đã là cái gì.”

“Được sủng ái nhất?” Ánh mắt Thục quý phi thoáng sầm lại, rồi nhanh chóng cười nhạt một tiếng, “Có lẽ vậy.”

Chỉ có nàng biết, giờ đây Hoàng thượng đối với nàng đã không còn như xưa.

Hai người ngồi chưa được bao lâu, lại thấy một đoàn người từ xa đi về phía này, đợi đến gần mới phát hiện, đó chính là đối tượng họ vừa nhắc đến, Chiêu hiền dung.

Chào hỏi nhau xong, Trang Lạc Yên ngồi xuống bên tay phải Thục quý phi, nhìn những cây cột màu son trên hành lang uốn khúc, mỉm cười im lặng.

“Ngày mai là sinh nhật Chiêu hiền dung rồi, sao vẫn còn thời gian đi dạo?” Thục quý phi lười biếng liếc mắt nhìn Trang Lạc Yên một cái, đối phương mặc váy dài bằng tơ mềm thêu hoa văn chim, màu sắc không rực rỡ, kiểu dáng không nổi bật nhưng vẫn cho người nhìn một cảm giác tinh tế.

“Tuy là sinh nhật tần thiếp nhưng bởi có Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp chỉ là một người rảnh rỗi thôi ạ.” Trang Lạc Yên lộ một nụ cười thật lòng, “Hoàng hậu nương nương còn nói, gần đây sức khỏe tần thiếp kém đi, phải chăm chỉ ra ngoài đi dạo mới tốt.”

Trước đêm sinh nhật nói sức khỏe đối phương kém, cần chịu khó ra ngoài đi lại, Hoàng hậu thật đúng là quan tâm đến các phi tần hậu cung, chẳng kiêng nể gì.

Thục quý phi nhìn Trang Lạc Yên vẫn cười ngây thơ, thâm nghĩ, lẽ nào Hoàng thượng thích chính là nét ngây ngô không hiểu sự đời của nàng ta?

Trang Lạc Yên làm như không thấy ánh mắt quan sát của Thục quý phi, giữ nụ cười ôn hòa trên môi.

Tô tu nghi nhìn bộ dáng này của nàng, ánh mắt biến đổi liên tục, song lần này không dám cố tình nói ra những lời khiến đối phương khó chịu, đúng là hiếm thấy nàng ta chịu nhẫn nhịn như lúc này.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Trang Lạc Yên đứng lên, thấy Hoàng đế đã thay bộ long bào lên triều, mặc một bộ áo bào thêu tường long bằng chỉ vàng xứ Thục, đầu đội kim quan chạm cừu long hàm châu, trông đã bớt khí thế vương giả so với lúc mặc long bào.

Ba người hành lễ, Hoàng đế tiến đến đỡ Thục quý phi và Trang Lạc Yên lên: “Ba vị ái phi sao lại tụ một chỗ thế này, trăm ít khi thấy các nàng ngồi cùng nhau.”

“Hoàng thượng bận rộn chính vụ, đâu cần quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này ạ.” Thục quý phi tiếp nhận tách trà cung nữ dâng lên, tự đưa tới tay Hoàng đế, “Không ngờ lại được gặp Hoàng thượng ở đây.”

Hoàng đế uống một ngụm trà rồi đặt tách sang một bên: “Ái phi nói như thể trăm cả ngày chỉ biết vui đùa vào chính vụ vậy.”

“Hoàng thượng trăm công nghìn việc, đây là phúc của thiên hạ lê dân.” Thục quý phi cười tiếp lời.

Trang Lạc Yên lẳng lặng ngồi nhìn Hoàng đế và Thục quý phi qua lại nói chuyện, nàng tinh tế phát hiện, vị Thục quý phi này hình như có chút tình cảm thật lòng với Hoàng đế.

Một người thông tuệ như Thục quý phi lại có tâm tư như thế, đúng là khiến nàng bất ngờ.

Phải chăng, hề là phụ nữ, sống chung một thời gian dài sẽ khó tránh khỏi rung động với một người?

Chỉ là, đàn ông lại hoàn toàn tương phản với phụ nữ, thời gian sẽ khiến một người từ có tình cảm dần chuyển thành trà cũ chẳng còn mùi vị, chỉ muốn lập tức đổi trà mới.

“Ái phi đang suy nghĩ gì mà trăm ngâm thế?”

Trang Lạc Yên nghe được Hoàng đế hỏi, ngẩng đầu cười với hắn: “Tần thiếp chỉ đang nghĩ đến lá trà thôi ạ.”

“Mấy hôm trước điện Trung Tĩnh có nhập trà mới, nếu nàng thích thì cho người tới lấy là được.” Phong Cẩn bật cười, “Trăm đoán nàng không phải đang nghĩ đến những thứ này.”

“Hoàng thượng đã nói không phải, tần thiếp tất nhiên sẽ nói không phải rồi ạ,” Trang Lạc Yên hơi nghiêng đầu, như là trong lúc không tự chủ đã để lộ sự hờn dỗi và thân mật, “Dù gì Hoàng thượng chính là tất cả của thiếp, nói thế nào cũng đúng.”

Phong Cẩn đứng dậy, đi tới bên cạnh Trang Lạc Yên, ngồi xuống, cầm lấy tay nàng: “Lời này trăm thấy rất dễ nghe.”

Trang Lạc Yên lại ngẩng lên, cùng Hoàng đế bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương tràn đầy ý cười, trong mắt nàng cũng nhuốm màu vui vẻ.

Chỉ là, ai biết được thật giả?

Thục quý phi nhìn bàn tay hai người nắm chặt lấy nhau, gương mặt vẫn tươi cười mà sao lại cảm thấy lạnh lẽo đến thế?

Tối đó, khi mọi người còn tưởng Hoàng đế tình cờ gặp Thục quý phi và Chiêu hiền dung ở ngự hoa viên sẽ tới cung An Thanh thì có tin truyền ra, Hoàng thượng tới cung Hi Hòa của Chiêu hiền dung.

Thục quý phi nhiều năm nổi bật nhất cung hôm nay lần đầu tiên trở thành đối tượng chê cười của phi tần, ai cũng thế thôi, thấy đối thủ được sủng ái nhiều năm luôn đứng trên đầu mình đột nhiên chẳng còn cao xa như vậy thì đều không nhịn được mà bộc lộ ghen ghét trong lòng ra mặt.

“Từ sau lần bị Hồ lương nghi đánh trọng thương, địa vị của Chiêu hiền dung trong lòng Hoàng thượng hình như ngày càng nặng hơn,” Hiền quý phi cảm khái, “Hậu cung thiếu một Hồ thị được sủng ái lại thêm một Trang thị lọt vào mắt Hoàng thượng, điều này có gì khác biệt đối với một người chỉ có thể dựa vào thâm niên ở trong cung sống mòn mỗi từng ngày như bốn cung đâu?” Nàng nhìn dung nhan trong gương, tuy đường nét vẫn như xưa nhưng rốt cuộc vẫn không thể tươi trẻ như những phi tần mới vào cung.

“Nương nương đâu phải chỉ dựa vào thâm niên, nô tì thấy Hoàng thượng rất tín nhiệm người, nếu không, sao Hoàng thượng lại giao tất cả các hoàng tử cho người nuôi dạy?” Cung nữ đang hầu hạ cài trâm hoa cho Hiền quý phi bèn nói, “Các chủ tử khác trong cung đâu có được vinh dự này.”

Hiền quý phi nghe nói thế, cười cười, hiển nhiên những lời này rất hợp ý nàng, bèn vui vẻ thưởng cho cung nữ kia rồi đứng lên sửa bộ điệu trên tóc. Nữ tử ở trong hậu cung sớm muộn đều sẽ có ngày già đi, có một đứa con bên mình mới là chỗ dựa sau cùng,

“Đi thôi, tối nay có tiệc mừng sinh nhật Chiêu hiền dung, ngay cả Hoàng thượng cũng tới, bốn cung cũng không thể đến trễ.” Hiền quý phi tủm tỉm cười nói, “Chiêu hiền dung muội muội là người rộng lượng, nhưng bốn cung cũng không nên bê trễ mới phải.”

Là nhân vật chính của buổi tiệc, Trang Lạc Yên dĩ nhiên sẽ trang điểm lộng lẫy một phen, váy áo diễm lệ, trâm vàng túi thơm, mỗi vật đều do điện Trung Tĩnh tuyển chọn tỉ mỉ, từng món đều có hoa văn cát tường, đủ thấy người của điện Trung Tĩnh lần này dốc bao nhiêu tinh lực.

Tỉ mỉ vẽ mày, Trang Lạc Yên không cố ý để mình nhạt nhòa đêm nay, nữ tử lúc còn trẻ có thể điểm trang lộng lẫy thì cứ làm, đợi đến tuổi có tơ son trát phần nhiều cũng không được như những nữ tử trẻ tuổi thì mới dùng đến chiêu chững chạc đoan nghiêm, nếu còn trẻ đã chững chạc đoan nghiêm, đến lúc có tuổi muốn thành nặng nề u ám hay sao?

Đặt bút kẻ mày xuống, nhìn lại cặp lông mày được tô vẽ rất duyên dáng, Trang Lạc Yên hài lòng gật đầu, đứng dậy đến trước tấm gương lớn soi toàn thân, sau đó mới đưa tay cho Thính Trúc: “Đi thôi.”

Ra khỏi cung Hi Hòa, đi qua hành lang cửu khúc, cắt ngang Mai Hương Lạc Tuyết viên, lại qua một cung đạo màu son khá dài, thấy cung nữ thái giám ven đường hành lễ tránh đường ỳnh, Trang Lạc Yên bình thản ngồi trên kiệu, đến tận khi kiệu dừng trước cửa cung Cảnh Ương.

Hòa Ngọc đang đợi ở cửa, thấy Trang Lạc Yên đi tới bèn tươi cười tiến lại gần, hành lễ với nàng: “Chiêu hiền dung nương nương đã tới, Hoàng hậu nương nương đang chờ người, mời theo nô tì vào.”

“Làm phiền Hòa Ngọc cô cô rồi.” Trang Lạc Yên cười cười với Hòa Ngọc, cùng bước qua bậc cửa, những cung nữ thái giám phía sau vội đi theo.

Cách đó không xa, đoàn người Thục quý phi và Nhu phi vừa tới, nhìn thấy cảnh vừa rồi, Nhu phi cười nửa miệng: “Hoàng hậu nương nương thật là từ ái.”

Thục quý phi lạnh lùng liếc nhìn Nhu phi, nhếch miệng không nói gì.

Nhu phi dời mắt, nàng không muốn nhìn cái vẻ “đã biết trước” của Thục quý phi, như thể nàng ta đã nhìn thấu bản chất của mọi người trong cung này rồi vậy. Nếu thật sự lợi hại như vậy, vì sao vẫn chỉ là sủng phi mà không thể đoạt được độc sủng của Hoàng đế? Ngay cả Trang Lạc Yên tiên cung muộn hơn cũng đã vượt mặt nàng ta, nhận được đãi ngộ đặc thù của Hoàng hậu, sinh nhật năm nay Thục quý phi đâu có được đại cung nữ thân cận của Hoàng hậu là Hòa Ngọc đón ở cửa đâu.

Phòng trong, Trang Lạc Yên hành lễ với Hoàng hậu xong, Hoàng hậu liền tự tay đeo cho nàng một chiếc vòng tay bằng ngọc Dương chi(*), các phi tần khác cũng tới nói lời chúc mừng.

(*) Ngọc Dương chi: Một loại ngọc thượng phẩm màu trắng mờ (màu mỡ dê).

Vừa mới ngồi xuống, lại thấy Thục quý phi và Nhu phi cùng đi vào, mọi người trong phòng đều sững sờ, hai vị này không thường xuyên qua lại, sao hôm nay lại đến cùng nhau nhỉ?

Mà vị Tô tu nghi thường theo đuôi Thục quý phi không thấy đâu?

Lại một phen chào hỏi lẫn nhau, lần thứ hai ngồi xuống, Hoàng hậu nói: “Hoàng thượng còn vài tấu chương cần xem xét, trước đã sai người tới báo, nói yến tiệc cứ bắt đầu đúng giờ, vậy chúng ta không cần đợi, lúc này khai yến thôi.”

Hoàng hậu đã lên tiếng, ai dám phản đối. Sân trong của cung Cảnh Ương không nhỏ, xếp bàn cho các phi tần lại thêm một sân khấu bé vẫn không thấy chật chội.

Màn đầu tiên là “Ma Cô hiển thọ”, Trang Lạc Yên tươi cười xem xong, chỉ tùy tiện chọn vài khúc mang ngụ ý điềm lành, rồi mời Hoàng hậu và các phi tần chọn.

“Lúc còn nhỏ, bốn cung thích nhất là xem những vở diễn náo nhiệt, luôn cảm thấy càng náo nhiệt càng thú vị, nay thì ngược lại, chỉ yêu những vở hí kịch nhẹ nhàng chút.” Hoàng hậu thả xiên bạc trong tay xuống, miếng lê tiến cống lễ loi rơi vào trong đĩa.

“Mấy năm nay tần thiếp cũng thích những thứ an tĩnh,” Hiền quý phi cười cười tiếp lời, “Những thứ náo nhiệt ồn ào, chắc là mấy vị muội muội trẻ tuổi mới thích.”

Nếu như bình thường, Trang Lạc Yên sẽ không tiếp loại chuyện này, nhưng giờ là yến tiệc sinh nhật của nàng, nàng không thể không lên tiếng: “Hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi nương nương giỏi hơn tần thiếp nhiều, tần thiếp từ nhỏ đã không hiểu mấy thứ như hí kịch này, tính tình tần thiếp nóng nảy, không nghe được những điệu chậm rãi, chỉ muốn một lúc nghe xong toàn bộ câu chuyện thôi.”

“Tính tình Chiêu hiền dung thẳng thắn, không thích nghe hí cũng là chuyện thường tình.” Nhu phi cầm xiên bạc vào một quả vải đã lột vỏ bỏ hạt, “Nhưng mặc dù không thích nghe thì vẫn hiểu được mới phải chứ?”

Trang Lạc Yên cười cười, nghiêng mắt nhìn Nhu phi: “Nhu phi nương nương đánh giá cao tần thiếp rồi, tần thiếp còn thua xa nương nương.”

Những người có mặt ở đây ai chẳng biết, Nhu phi từng nhiều lần gây khó dễ cho Chiêu hiền dung, lúc này hai người đối đáp nhau đầy ẩn ý, tất nhiên không ai ngốc nghếch xen miệng.

“Ái phi thua ai?”

Một giọng nam trầm từ ngoài truyền vào, những người mãi xem trò vui đều đứng lên hành lễ.

Phong Cẩn bước đến đỡ Hoàng hậu đứng dậy, sau đó lại nâng Trang Lạc Yên đứng phía sau Hoàng hậu lên, mới mở miệng nói: “Hôm nay là tiệc mừng sinh nhật Chiêu hiền dung, mọi người không cần đa lễ, tất cả ngồi xuống đi.”

“Từ trước trầm đã biết nàng không thích nghe hí kịch, vậy nên có sai người chuẩn bị mấy trò xiếc vui.” Phong Cẩn phát tay, các đào kép trên sân khấu đều lui xuống, sau lại thấy có mấy nghệ nhân diễn xiếc đi lên.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên mỉm cười như đang cố gắng đè nén hạnh phúc trong lòng, quỳ gối hành lễ với Hoàng đế, bị đối phương kéo dậy, cầm lấy hai tay.

“Hôm nay là sinh nhật nàng, sao cứ quỳ tới quỳ lui như thế.” Kéo Trang Lạc Yên ngồi xuống ghế dưới bên phải mình, Phong Cẩn nhìn sang Hoàng hậu đang ngồi bên trái. “Vừa rồi trầm nghe Chiêu hiền dung nói mình thua xa Nhu phi, có chuyện gì vậy?”

“Chỉ là hai muội muội khiêm nhường với nhau thôi ạ.” Hoàng hậu liếc nhìn Nhu phi và Trang Lạc Yên, cười nói “Xưa nay Chiêu hiền dung luôn khiêm tốn, Hoàng thượng cũng biết đấy.”

Khiêm tốn?

Phong Cẩn nhớ đến những lần Trang Lạc Yên cố nghĩ cách để được mình khen đôi câu, đột nhiên cảm thấy may mắn, may mà cái kiểu không biết xấu hổ không biết sĩ diện của nàng ấy chỉ bộc lộ trước mặt mình, nếu không các phi tần khác sẽ rất kinh ngạc, vì sao hắn lại sủng ái Chiêu hiền dung? Loại chuyện mất mặt này, đối với một Đế vương mà nói, không lộ ra thì tốt hơn.

“Hoàng hậu nói có lý, Chiêu hiền dung và Nhu phi tất nhiên giống nhau.” Phong Cẩn cười cười, thoáng liếc nhìn gương mặt đã hơi cứng lại vì xấu hổ của Trang Lạc Yên, vui vẻ nói, “Sao chỉ mới bày hoa quả, những thứ khác đâu?”

“Thiếp đã định cho trình đồ ăn nhưng Chiêu hiền dung nói muốn chờ thêm một lát, thiếp liền bảo người bên Thượng Thực cục đợi thêm.” Hoàng hậu cười giải thích, “Hoàng thượng tới không muộn lắm, bây giờ cho dâng đồ ăn cũng vừa lúc.” Nói xong liền quay sang gọi người cho dâng đồ ăn.

Từng món ăn tinh xảo được bày lên bàn, Phong Cẩn rất vui vẻ uống vài chén rượu rồi chỉ nâng chén nhìn các phi tần ngồi trong sân.

Nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống người Trang Lạc Yên, thấy nàng đang cúi đầu ăn canh, chợt nhớ tới buổi tối hôm trước, nửa đêm Trang Lạc Yên bỗng đứng giật mình kêu lên trong mơ: “Hoàng thượng...” đầy sợ hãi, nước mắt chảy dài.

Hắn chưa từng tận mắt thấy phi tần khác gặp ác mộng, mà các phi tần khác khi ngủ cùng hắn đều nằm rất nghiêm chỉnh, thậm chí cả đêm đều không dám động đậy, không như vị Chiêu hiền dung này, luôn luôn lên lút kéo tay hay sờ sờ vành tai hắn.

Nàng vẫn cho rằng lúc ấy hắn đang ngủ, vậy nên đến nay hắn cũng giả như mình ngủ say.

Có điều, một đêm trước, tâm tình sợ hãi kinh hoàng của nàng khi la lên “Hoàng thượng...” trong cơn mơ vẫn để lại chút vết tích trong lòng hắn.

Sáng hôm qua tỉnh dậy, nàng không nhớ rõ chuyện trong mơ, nhưng hắn lại ghi thật sâu trong lòng.

Có phải vì chưa một phi tần nào thất thố như thế trước hắn?

Như vừa nhớ tới điều gì, Phong Cẩn nhìn sang Hoàng hậu: “Vừa rồi Chiêu hiền dung nói thua Nhu phi, trăm không hiểu nàng ấy có chỗ nào không bằng?”

Mọi người nghe nói thế, đều nhìn về phía Chiêu hiền dung và Nhu phi, ngay cả Nhu phi cũng bất giác quay sang nhìn Trang Lạc Yên.

Hoàng hậu thoáng thót mình, nàng và Hoàng đế là vợ chồng đã nhiều năm, một số thói quen của người nàng nắm rất rõ, những lời này không phải tiện miệng nói ra, song nàng không thể không tiếp lời: “Chẳng hay Hoàng thượng thấy có chỗ nào không bằng ạ?”

“Nhu phi đã ở phân vị phi, Chiêu hiền dung chỉ là một hiền dung, phân vị hơi kém chút.” Phong Cẩn đặt chén xuống, nói như thể đó chẳng phải chuyện gì lớn, “Nếu trăm đã nói hai nàng như nhau, vậy thì cũng để Chiêu hiền dung tấn lên phân vị phi đi, phi tần ở phân vị phi còn hơi ít.”

Không phải phân vị phi còn thiếu người mà là còn thiếu Trang thị thì có!

Hoàng hậu cười nhạt trong lòng, nét tươi tỉnh trên mặt vẫn không hề thay đổi, giọng thật bình tĩnh: “Hoàng thượng nói phải ạ.”

Trang Lạc Yên hơi bất ngờ, Hoàng đế đơn giản nói một câu băng quơ liền thăng cấp ỳnh, sững sốt một lát mới nhớ ra nên đứng dậy tạ ơn.

“Trăm đã nói hôm nay là sinh nhật nàng, đừng hơi chút là quỳ như thế, trăm đã sai Khâm Thiên giám chọn ngày lành, mừng Năm tháng sau sẽ cử hành lễ sắc phong.” Phong Cẩn cười cười, chỉ vào đĩa lười vịt xào mặt trước mặt, “Nàng thích món này, trăm nhường phần mình cho nàng.”

Sắc mặt Nhu phi thoáng biến đổi, Hoàng thượng làm vậy là có ý gì? Là muốn nói cho người trong hậu cung biết, Trang Lạc Yên không thua kém nàng bất kỳ điểm gì ư? Sau ngày hôm nay, nàng còn mặt mũi nào nhìn người khác?

Đã khiến Khâm Thiêm giám chọn ngày, đâu phải tiện thể nhắc tới? Thục quý phi ngẩng đầu nhìn nụ cười trên mặt Hoàng đế, thất thần nghĩ, dù lúc đi vào có nghe được điều gì thì người vẫn sẽ tìm được cơ hội tấn chức cho Trang Lạc Yên thôi, phải không?

Nhẹ chớp mắt một cái, Thục quý phi bình tĩnh nhìn Trang Lạc Yên ăn đĩa lưỡi vịt Hoàng đế ban cho, ánh mắt dần lạnh xuống.

Năm ấy nàng có thể đoạt được sủng ái của Hoàng đế, thì đến hôm nay, cũng sẽ không dễ dàng để người khác cướp đi.

“Phải rồi, Thục quý phi, sao hôm nay không thấy Tô tu nghi đâu?” Hoàng hậu bắt chợt hỏi.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, Tô tu nghi không được khỏe, sợ lây bệnh ọi người nên không tới ạ.” Thục quý phi rũ mắt, để mình thoát nhìn thật nhu hòa lại nghe lời, “Huống chi hôm nay là ngày lành của Chiêu muội muội, Tô tu nghi mang bệnh còn tới đây, chẳng phải điềm xấu sao?”

“Thục quý phi nương nương quá lo xa rồi.” Trang Lạc Yên lấy khăn tay lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Thục quý phi, hơi mỉm cười.

Thục quý phi ngẩng lên nhìn sang, cũng đáp lại Trang Lạc Yên một nụ cười dịu dàng.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 24

Chương 24

Đến lúc này, chẳng còn mấy người có tâm tư ăn uống trong bữa tiệc, Trang Lạc Yên có cảm giác toàn thân mình đều đã bị các phi tần dùng ánh mắt lạnh tri. Vốn nàng cũng mong Hoàng đế sẽ thăng cấp ình nhưng không ngờ lại hào phóng đến thế, vung tay một cái liền ném một phân vị phi ình. Cử chỉ này của Hoàng đế khiến nàng cảm thấy nổi cực khổ diễn trở mấy ngày nay của bản thân đã được đền đáp.

“Thiếp vẫn luôn cảm thấy Chiêu phi xinh đẹp thông tuệ, trước đã nghĩ vị trí ‘hiền dung’ này quả thật không xứng với nàng ấy, nay Hoàng thượng thăng phân vị cho Chiêu muội muội cũng là hợp tình hợp lý.” Như không hề phát hiện tâm tư của người khác, Hoàng hậu cười nói, “Bổn cung xin được chúc mừng Hoàng thượng và Chiêu phi muội muội trước.”

Trang Lạc Yên đứng dậy, hướng về phía Hoàng hậu quỳ gối, một vẻ khiêm nhường hiền lành: “Tần thiếp không dám.”

“Muội rất tốt, Hoàng thượng sủng ái muội cũng là điều nên làm.” Hoàng hậu cười nói xong, lại thưởng vài thứ cho Trang Lạc Yên, bảo là tặng phẩm.

Hành động lần này của Hoàng hậu, Phong Cẩn để vào mắt nhưng vẫn không có biểu hiện gì khác, hần nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chén rượu, trầm mặc.

Cao Đức Trung đứng hầu bên cạnh chỉ gương mí mắt lên nhìn mấy vị chủ tử giây lát, lại cúi đầu. Là một thái giám hầu hạ lâu năm, tất nhiên ông biết một số hứng thú hay sở thích của Hoàng thượng, nay Chiêu phi được sủng ái là chuyện đã chắc như đinh đóng cột, Hoàng hậu nương nương cũng là người thông minh, biểu thị ra thái độ ủng hộ Hoàng đế, đây mới là lựa chọn tốt nhất.

Còn về chuyện sau lưng Hoàng hậu có làm gì không thì không phải điều một thái giám như ông nên nghĩ đến. Dầu gì, trong này ai được sủng cũng đâu có liên quan mấy đến ông, ông chỉ là một thái giám tổng quản của Hoàng thượng mà thôi.

Trang Lạc Yên nâng chén nhấp một ngụm nhỏ, trong chén là rượu hoa đào thượng hạng, vào đến miệng là hương thơm lan tỏa khắp nơi, so với rượu thường thì hơi thiếu cảm giác cay nồng nhưng lại rất hợp với nữ giới.

“Chiêu phi thích loại rượu hoa đào này?” Giọng Thục quý phi vẫn dịu dàng, uyển chuyển như trước, trên mặt dường như luôn luôn là một vẻ nhu hòa.

Trong ấn tượng của Trang Lạc Yên, hình như nàng chưa từng thấy bất kỳ vẻ mặt nào khác của Thục quý phi. Thục quý phi trong trí nhớ ngoại trừ cười mỉm thì là cười nhẹ, từng lời nói từng cử chỉ đều mang một vẻ ưu nhã dịu dàng, giống như bây giờ vậy.

“Mùi vị được, tần thiếp liền muốn uống thêm vài hớp.” Trang Lạc Yên mỉm cười đáp lời, quay đầu lại thấy ánh mắt Hoàng đế đã chuyển sang Thục quý phi.

“Trẫm nhớ là Thục quý phi cũng thích rượu hoa đào,” Phong Cẩn nhìn Thục quý phi, cười nói, “Bảo người bên Thượng Thục cục đưa vài bình tới chỗ nàng đi.”

“Đa tạ Hoàng thượng, Chiêu phi muội muội cũng thích, chi bằng cũng bảo Thượng Thục cục đưa tới một ít uội ấy.” Thục quý phi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Nàng ấy thì không cần.” Hoàng đế bưng chén rượu lên, “Chiêu phi không được như nàng, xưa nay đều không biết tiết chế trong ẩm thực, đưa thứ tốt cho nàng ấy khác nào lãng phí.”

Thục quý phi nghe vậy, không nói thêm gì nữa, nụ cười trên mặt đã phai nhạt dần đi. Hoàng thượng nói thế, bề ngoài là hạ thấp Trang Lạc Yên, nhưng sao nàng không nghe ra ẩn ý giữ gìn cho nàng ta trong đó, Hoàng thượng sợ Trang Lạc Yên uống say hại thân mà thôi. Nói lãng phí gì chứ, gấm Tô Châu do vùng Thục thêu, bảo thạch danh họa các loại, đưa đến cung Hi Hòa còn ít sao?

Rốt cuộc, Hoàng thượng bắt đầu sủng ái Trang Lạc Yên như thế từ khi nào? Là lúc Trang Lạc Yên bị trọng thương? Hay là còn sớm hơn nữa?

Nàng vẫn cho Trang Lạc Yên chỉ là một Yên quý tần hoặc là một Nhu phi chẳng đủ gây lo ngại thứ hai, nhưng đến hôm nay, nàng không thể không thừa nhận, người này đã đủ để ảnh hưởng địa vị của mình trong cung.

Từ trước đến nay nàng luôn cẩn thận, vì sao lại bỏ sót một hiểm họa lớn như vậy?

Vì thường ngày Trang Lạc Yên biểu hiện quá mức vô hại? Nóng nảy, không biết ẩn nhẫn, thậm chí luôn rước phiền toái vào thân, không có mối liên hệ tốt với những người trong cung, đây chính là ấn tượng mà Trang Lạc Yên đã tạo ọi người.

Nàng vẫn cho là Hoàng thượng không thích một người luôn có phiền toái, cũng không thích một kẻ nông cạn, vì vậy cho dù Trang Lạc Yên có được sủng ái, nàng cũng cho rằng nữ tử gánh bao khuyết điểm này sẽ chẳng duy trì sủng ái ấy được lâu.

Thế nhưng, rốt cuộc là chỗ nào sai mất rồi? Hoàng thượng lại sủng ái Trang Lạc Yên lâu như vậy, thậm chí theo thời gian, phần sủng ái này càng trở nên nặng hơn.

Một bước sai, bước bước sai. Có lẽ ngay lúc ban đầu nàng không nên vì bận tâm quá nhiều thứ mà để Trang Lạc Yên lại.

“Hôm nay là sinh nhật của Chiêu phi, Hoàng thượng tới cung Hi Hòa nghỉ chứ ạ?” Tiệc đã gần tàn, Hoàng hậu mở miệng một lần nữa, nàng nhìn lên bầu trời nổ rộ pháo hoa, không hề tiếc lời tặng cho Trang Lạc Yên thêm vài phần tôn quý.

Phong Cẩn gật đầu, đứng lên nói: “Không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi đi thôi.” Hắn bước tới bên cạnh Trang Lạc Yên, dắt tay nàng, “Ái phi, đi cùng trẫm.”

Trang Lạc Yên nhìn bàn tay bị Hoàng đế nắm lấy, gương mặt hơi ửng lên, đứng dậy quay về phía Hoàng hậu nghiêng người cúi chào rồi mới vùi đầu ngắm phiến đá dưới chân.

Phong Cẩn nhìn nàng như vậy, cười cười kéo người vào trong ngực, cứ thế đi ra từ cửa cung Cảnh Ương.

“Cung tiền Hoàng thượng.” Các phi tần nhìn theo bóng Hoàng đế đi xa dần, người hâm mộ, người thì tê tái lòng.

Đến khi bóng dáng Hoàng đế đã khuất ngoài tầm nhìn, Hoàng hậu mới thẳng người, tươi cười trên gương mặt đã nhạt đi vài phần: “Bổn cung mệt rồi, các muội cũng đi nghỉ thôi.” Nói xong, quay lưng bước đi trong tiếng cung tiền râm ran.

Hoàng hậu đi rồi, chư vị phi tần tốp năm tốp ba ra về, tưởng vui đêm nay thật là đặc sắc, Hoàng thượng có ý cất nhắc Chiêu phi, Hoàng hậu muốn mượn hơi Chiêu phi để chèn ép Thục quý phi. Các nàng còn nhớ, trong tiệc sinh nhật Thục quý phi mấy hôm trước, Hoàng hậu không hề nói vì là sinh nhật Thục quý phi mà Hoàng thượng nên nghỉ lại cung An Thanh.

“Thục quý phi nương nương, tần thiếp xin cáo từ trước.” Nhu phi tươi cười uyển chuyển thi lễ với Thục quý phi, lên kiệu bỏ đi.

Thục quý phi lạnh lùng nhìn Nhu phi đi mất, vịn tay Lăng Sa lên kiệu của mình, khoe miệng hơi cong lên, trong mắt lại là một mảnh hàn ý dày đặc.

Ngồi lắc lư trên kiệu, Trang Lạc Yên nhìn ngự liễn đi phía trước, mới rời từ chối yêu cầu cùng lên ngự liễn của Hoàng đế, may mà Hoàng đế không tỏ ý bất mãn, nếu không lại phiền phức không đâu.

Cổ tình dật ân ái sẽ chết rất nhanh, nàng không muốn tự chuốc phiền toái tại thời điểm này. Tốc độ tấn chức của nàng quá nhanh đã khiến nhiều người đỏ mắt, giờ còn dám ngồi chung ngự liễn với Hoàng đế, sợ rằng ngay cả Hoàng hậu và Thái hậu cũng sẽ không nhịn được.

Dù sao, theo lý thuyết, trong hậu cung người duy nhất có thể ngồi chung với Hoàng đế là Hoàng hậu, những người khác, dù được sủng ái đến đâu cũng không có tư cách này. Vậy nên nghề làm sủng phi, muốn an ổn duy trì cũng không dễ đâu, nàng đang dùng cả tính mạng mình để đánh cược cho “nghề nghiệp” này đấy.

“Nương nương, đến rồi ạ.” Thính Trúc nhỏ giọng nhắc nhở giúp Trang Lạc Yên hồi phục tinh thần, nàng vịn tay Thính Trúc xuống kiệu, nhìn Hoàng đế đứng cách đó không xa, chân bước nhanh vài bước, đi tới trước mặt hắn: “Hoàng thượng!”

Phong Cẩn nắm lấy một tay Trang Lạc Yên, dẫn nàng bước qua cổng chính cung Hi Hòa, không nhìn đến đám nô tài quỳ đầy đất, đi thẳng vào phòng ngủ của Trang Lạc Yên, dưới ánh nến ấm áp, rút cây trâm cài trên tóc nàng. Mái tóc đen mượt mà đổ xuống, mang một hương vị mờ ám khó nói.

Cô gái trước mặt không phải là người xinh đẹp nhất hậu cung, cũng không phải tài hoa nhất, thậm chí ngay cả chút thông thấu nhân tâm cũng không làm được, nhưng cũng bởi đôi lúc nàng thẳng thắn, bộc trực, lại để cho hắn có đôi phần không an lòng; hay cũng có lẽ bởi một mối chân tình của nàng khiến hắn sinh vài phần quan tâm, tóm lại, giờ hắn đã quen với việc thỉnh thoảng trong những lúc rảnh rỗi sẽ nghĩ làm thế nào để cuộc sống của nữ tử không phải xuất sắc nhất hậu cung kia dễ chịu hơn một chút. Hắn hôn nhẹ lên mép tóc nàng: “Tối nay ái phi nhất định phải cùng trẫm thật vui vẻ đấy.”

“Hoàng thượng tối nay cũng phải cùng thiếp nhé.” Trang Lạc Yên vươn tay ôm cổ Hoàng đế, ngẩng đầu, đang đưa ánh mắt, “Thiếp vẫn luôn là của người mà.”

Khi một người phụ nữ nói với một người đàn ông, tất cả của mình đều thuộc về anh ta, nếu người đàn ông này không hề rung động chút nào thì nhất định anh ta có vấn đề rồi.

Phong Cẩn là một người đàn ông bình thường, vậy nên sau khi hắn nghe được câu này liền lập tức bế Trang Lạc Yên lên, bước về phía chiếc giường đã trải sẵn chăn đệm.

Đêm dài dằng dặc, luôn có người không ngủ được. Trên dưới cung Hi Hòa hài lòng bao nhiêu thì người các cung khác khó ở bấy nhiêu.

Nhu phi gỡ trang sức trên người xuống, ngồi ở tháp quý phi, để cung nữ bóp vai ỉnh: “Hôm nay khó chịu nhất chắc là vị ở cung An Thanh kia rồi.”

Đại cung nữ hầu hạ của nàng đang cẩn thận chải tóc cho chủ tử, nghe vậy liền buột miệng nói: “Nương nương, vì sao hôm nay người lại đột nhiên bất hòa với Thục quý phi nương nương ạ?”

“Bổn cung có lúc nào hòa hợp với nàng ta?” Nhu phi cười khẩy một tiếng, “Đàn bà con gái trong cung này, ai mà chẳng thích giậu đồ bìm leo. Tô Nhụy Tử nàng ta có gan cả ngày bày ra vẻ cao quý hơn người thì nên nghĩ đến sẽ có ngày ngã xuống chân người khác. Xưa nay bổn cung đã chẳng thêm gò bó tính tình mình, người khác nghĩ thế nào về bổn cung cũng chẳng quan trọng. Tại nơi này, phi tần làm tốt hay không tốt bổn phận không quan trọng, quan trọng là... Hoàng thượng sủng ái hay không. Còn có sức lực đấu đá nhau, chi bằng nghĩ xem làm thế nào để cuộc sống của mình dễ chịu hơn một chút.”

“Nhưng nếu như...” Cung nữ nhận ra mình nói không ổn, vội ngậm miệng.

“Người muốn nói nếu như ta thất thế, tính tình như vậy sẽ chịu khổ?” Nhu phi cười trào phúng, “Nữ tử nơi này chẳng ai quan tâm trước khi thất sủng người là người thế nào, chỉ cần người được sủng ái thì chính là địch thủ rồi. Ngày nào đó người thất sủng, giậu đồ bìm leo là thú vui của bọn họ. Nếu đã vậy, còn cần gì phải diễn trò cho người khác xem.”

“Thôi, hầu hạ bổn cung đi nghỉ đi.” Nhu phi vẫy lui cung nữ đang bóp vai ỉnh, thờ ơ nói, “Có thể sống thoải mái một ngày thì tốt một ngày, đời này sau nhan sắc tiêu tụy, bổn cung có muốn kiêu ngạo thì chỉ e ngay cả Hoàng thượng cũng không tha đâu.”

Chưa đến hai năm đã leo lên phân vị “phi”, danh tiếng của Chiêu phi không chỉ lừng lẫy khắp hậu cung mà ngay cả tiền triều cũng không thiếu quan viên đến lấy lòng Trang gia, chỉ tiếc người nhà họ Trang cái gì cũng không để ý, như thế vị sủng phi xuất thân từ nhà họ Trang tuyệt không có ảnh hưởng gì đến họ cả.

Song lúc này trên triều, hai nhà Tô – Trang đã mơ hồ đứng ở vị trí đối lập nhau, Tô gia vốn muốn đối phó Trang gia, tiếc rằng thực lực quá yếu, người nhà họ Tô từng dâng tấu tố cáo trưởng tử nhà họ Trang nhưng Hoàng đế không hề có bất cứ ý định trách móc họ Trang, ngược lại còn tán thưởng Trang thị lang tuổi trẻ tài cao. Mà Tô gia, nếu không phải nhờ có một vị Thục quý phi được sủng ái trong cung, chỉ e giờ không thể đứng vững trong triều. Hiện nay danh tiếng con gái họ Trang gần như đã vượt qua Thục quý phi, người nhà họ Tô làm sao ngủ yên được?

Trang Lạc Yên đang ở trong cung tất nhiên không rõ lắm những mưa gió trên triều, sinh nhật đã qua mấy ngày, chư vị phi tần trong hậu cung đều tặng không ít quà tới, nàng nhìn danh mục quà tặng do các cung đưa đến, gấp dài một cái: “Dạo này bắt đầu chuyển lạnh rồi, bổn cung lại thêm ngủ ngày.”

Vân Tịch nâng một tách trà nóng đưa đến rồi đi tới đóng cửa sổ lại cho Trang Lạc Yên: “Lúc này nương nương đừng ngủ quá nhiều, nếu đầy giấc, ban đêm lại ngủ không ngon.”

Trang Lạc Yên uống một ngụm trà, nghĩ nghĩ một chút, lên tiếng: “Bổn cung nghe nói Nhu phi và Thục quý phi không hợp nhau?”

Vân Tịch đáp: “Tính tình Nhu phi mạnh mẽ thẳng thắn, cũng từng kết oán với nhiều chủ tử khác, không hợp với Thục quý phi cũng chẳng phải chuyện gì lạ.” Nói đến đây, Vân Tịch hạ giọng, “Trong cung có nhiều chuyện dính dáng đến Nhu phi, nô tì nghĩ, chắc là có người nào đó muốn hãm hại Nhu phi, đợi nàng ta rơi đài đây.”

Nhớ năm xưa khi mình mới phục sủng, Nhu phi cũng từng gây khó dễ ỉnh, nhưng khi mình bị Lâm thị khi ấy còn là Viện phi phạt thì Nhu phi lại bảo vệ mình một lần. Có thể lúc ấy trong mắt Nhu phi, Viện phi trông càng ngứa mắt đáng ghét hơn mình. Vì vậy Nhu phi mới không hề do dự gây chuyện với Viện phi.

Một phi tần cứ thích gây thù chuốc oán như Nhu phi quả là hiện tượng lạ trong cung, song, mặc dù tính tình như vậy, nàng ấy vẫn ngồi vững trên phân vị “phi” này. Mấy chuyện lần trước đều dính dáng đến Nhu phi, nàng lại vẫn bình yên vô sự, người như vậy nhất định phải có điểm gì đó hấp dẫn Hoàng đế.

Nếu không phải tình hình không cho phép, Trang Lạc Yên thật muốn tán dương Nhu phi một tiếng “kỳ nữ của hậu cung”.

Nghĩ vậy, Trang Lạc Yên bật cười khê, ngẩng đầu đã thấy Cao công công thái giám hầu cận của Hoàng đế đang được Thính Trúc dẫn tới.

“Bẩm Chiêu phi nương nương, Hoàng thượng sai nô tài đưa tới cho người vài thứ ạ.” Cao Đức Trung hành lễ với Trang Lạc Yên, thấy Trang Lạc Yên ngồi trên ghế vẻ uể oải, liền tươi cười nói, “Nô tài xin thỉnh an người.”

“Cao công công không cần đa lễ như vậy,” Trang Lạc Yên sai Thính Trúc dọn đôn cho Cao Đức Trung, thấy ông ta từ chối không dám ngồi cũng không cố mời, chỉ nói, “Chẳng hay Hoàng thượng ban cho những gì?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng biết nương nương thích ăn cua, đúng dịp này điện Trung Tĩnh vừa nhận một đám cua biển tốt nhất, liền sai nô tài đưa một ít tới cung của người, còn có một ít bút kẻ mây ngọc trai đá quý mới nhập cung, nếu nương nương thích món nào thì cứ giữ lại dùng, thứ gì không thích thì để nô tài đưa lại điện Trung Tĩnh.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn đám cung nữ thái giám nâng đồ sau lưng Cao Đức Trung, nhin không được bèn cười nói: “Nhiều đồ như vậy, Hoàng thượng muốn ta chọn đến hoa mắt luôn hay sao?”

“Nương nương, cua đã đưa vào phòng bếp rồi,” Thính Trúc nói, “Vài thứ nguyên liệu nấu ăn khác cũng đã cất rồi đấy ạ.”

Trang Lạc Yên gật đầu, lại nhìn về phía Cao Đức Trung: “Hoàng thượng còn nói gì không?”

“Hoàng thượng còn nói, nếu nương nương có hứng thú thì lát nữa tới cung Kiền Chính của Hoàng thượng thưởng thức ca vũ do nhạc phủ mới biên.” Nói đến đây, Cao Đức Trung lại hơi chần chờ, “Hoàng thượng nói người biết nương nương không thích hí kịch nhưng ca vũ lần này nương nương hẳn là thích đấy ạ.”

Thấy Cao Đức Trung tỏ vẻ hơi do dự, biết ông ta ngại nói thẳng sở thích của mình đều tầm thường, liền cười nói: “Làm phiền công công rồi, bổn cung hiểu, bổn cung chuẩn bị một lát sẽ đến ngay.”

Cao Đức Trung liên tục nói không dám, nhưng cũng không đi ngay, chỉ đứng vào một góc nhìn theo Trang Lạc Yên đi vào phòng trong.

Bài trí trong cung Hi Hòa không xa hoa, mọi đồ vật đều không hề vi phạm quy chế, nhưng tổ hợp lại nhìn rất ấm áp, điều này khiến Cao Đức Trung cảm thấy mình nên càng thêm cẩn thận với vị Chiêu phi này. Một phi tần luôn chỉ biết cẩn trọng trong ngôn từ cử chỉ hằng ngày của mình chứ không cần thận đến từng đồ vật trang trí trong phòng, nữ tử như vậy sẽ không đơn giản như bề ngoài, bởi vì càng chu đáo thì tâm cơ càng phức tạp, huống chi người này còn chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Hoàng thượng.

Tính tình Hoàng thượng thế nào, ông dù đoán không ra cũng hiểu được mấy phần. Đối với phi tần, từ trước đến nay người ấy chỉ sùng không ái chứ đừng nói đến chuyện quan tâm săn sóc, thế nhưng gần đây Hoàng thượng dồn rất nhiều tâm tư cho Chiêu phi. Ngay cả khi Thái hậu nương nương bất mãn trước chuyện tấn phong cho Chiêu phi, Hoàng thượng cũng không có bất kỳ dao động nào.

Nhưng hôm qua Hoàng thượng mới bác ý kiến của Thái hậu nương nương, hôm nay đã ban nhiều ân điển cho cung Hi Hòa như vậy, không biết Thái hậu nương nương có vui vẻ nổi hay không đây.

“Nương nương, chiếc màu vàng hạnh này rất hợp.” Vân Tịch tuyển ra một chiếc váy dài màu vàng hoa hạnh.

Trang Lạc Yên nhìn thoáng qua, hỏi: “Đây là chiếc váy hai hôm trước Hoàng hậu nương nương cho đem tới đây?”

Chiếc váy này quả rất lộng lẫy, khiến người ta nhìn một cái là muốn mặc lên ngay, Hoàng hậu tặng đồ cho Trang Lạc Yên đúng là rất để tâm lựa chọn.

“Không cần, chọn chiếc váy chiết eo tím có hoa văn chìm ấy.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, không nhìn chiếc váy Hoàng hậu đưa tới nữa. Sau khi Vân Tịch giúp mặc đồ xong xuôi, nàng mới hỏi thêm: “Lúc Hòa Ngọc đưa chiếc váy kia tới có nói gì không?”

Vân Tịch nghĩ nghĩ một chút rồi đáp: “Không nói gì đặc biệt ạ, chỉ bảo nương nương nhất định rất hợp với chiếc váy này.”

Trang Lạc Yên nghe vậy, đuôi mày khẽ nhúc nhích gỡ cây trâm thúy ngọc trên tóc xuống: “Cây trâm này không hợp màu với chiếc áo choàng tím, thế thôi là đủ.”

“Thưa vâng.” Thính Trúc và Vân Tịch đưa mắt cho nhau, đi theo Trang Lạc Yên ra bên ngoài.

Cung Kiền Chính, tẩm cung của Hoàng đế Cửu Châu, Phong Cẩn đang ngồi trong thiên điện, nhìn vũ cơ mặc chiếc váy màu vàng hạnh thù hoa, tóc vẫn kiểu phi thiên đang đứng trên thảm đỏ xoay tròn, hơi hơi híp mắt, tay gõ nhịp theo điệu nhạc.

“Chiêu phi nương nương tới.” Nghe tiếng truyền báo của thái giám, Phong Cẩn mở mắt, quay đầu nhìn nữ tử đang đi tới, chiếc váy chiết eo màu tím nhạt ôm gọn lấy thắt lưng thon nhỏ, làm cho người ta vừa nhìn đã có suy nghĩ muốn ôm lấy.

“Thiếp xin bái kiến Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên cười bước lại gần, khoe miệng cong cong nhìn về phía vũ cơ đang tung mình nhảy múa giữa thảm đỏ, mắt thoáng nheo lại, “Quả là một mỹ nhân xuất sắc, thảo nào Hoàng thượng muốn thiếp tới xem.”

“Trẫm đâu có bảo nàng đến xem mỹ nhân, vũ cơ này nhảy điệu ‘Thu vũ phi thiên’ trẫm thấy khá thú vị nên mới bảo Cao Đức Trung gọi nàng tới xem.” Phong Cẩn kéo người vào lòng mình, hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, “Đừng hiểu lầm thiện ý của trẫm chứ!”

Trang Lạc Yên hơi đỏ mặt lên, ngoảnh đầu đi, nói: “Thiếp thấy vũ cơ này váy áo diễm lệ, tóc mượt như tơ nên khen vài câu, Hoàng thượng nghĩ đi tận đâu vậy?”

Phong Cẩn không định vạch trần sự xấu hổ của Trang Lạc Yên, chỉ vuốt ve tóc nàng: “Trẫm cũng đã hỏi, y phục của vũ cơ lần này là để phối hợp với vũ đạo, nếu nàng không thích, trẫm bảo nàng ta thay bộ khác là được.”

“Hoàng thượng nói vậy là cố ý chế nhạo thiếp sao?” Trang Lạc Yên đẩy Phong Cẩn một cái, hừ nhẹ, “Chẳng phải đã bảo thiếp tới xem vũ đạo sao, còn không cho người ta bắt đầu đi.”

Có lẽ vẻ làm nũng này của Trang Lạc Yên khiến Phong Cẩn vui vẻ hẳn lên, hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận trước lời nói xằng của nàng, chỉ quay sang bảo vũ cơ bắt đầu múa.

Động tác của vũ cơ rất đẹp mắt, cử động mềm mại uyển chuyển, trông như thể một tiên nữ đang muốn bay lên trời giữa màn mưa thu. Trang Lạc Yên tựa vào lòng Phong Cẩn, tủm tỉm nhìn vũ cơ, trong mắt lại tuyệt không có ý cười.

“Điệu này được soạn riêng sao?” Trang Lạc Yên thấy vũ cơ múa xong, bèn mở miệng hỏi, “Quả là cực kỳ đẹp mắt.”

“Là do trẫm dặn nhạc phủ sắp xếp múa cho nàng xem, ái phi thích chứ?” Phong Cẩn ôm Trang Lạc Yên, không có ý định buông tay, Trang Lạc Yên cũng lựa một tư thế dễ chịu hơn, ngoan ngoãn ngồi.

“Vũ đạo rất tốt, song thiếp nghĩ màu váy không ổn lắm,” Trang Lạc Yên ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, “Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.”

“Váy sao.” Phong Cẩn cúi đầu nhìn nữ tử tựa trong lòng, “Không ổn chỗ nào?”

Trang Lạc Yên nhìn vũ cơ, ngẫm nghĩ một hồi, thấy ánh mắt vũ cơ ngày càng sợ hãi mới nói: “Mỹ nhân này đáng vẻ phong lưu, thiếp thấy những màu nhạt sẽ hợp với nàng ta hơn, màu vàng ánh đỏ trông hơi quá long trọng, như màu chiếc váy này của thiếp chẳng hạn?”

“Màu này nàng mặc rất đẹp, không cần quan tâm đến suy nghĩ của người khác.” Phong Cẩn không để tâm lắm, “Nàng mặc đẹp, chẳng lẽ người khác mặc có thể có được vẻ đẹp như nàng sao.”

“Hoàng thượng đừng nên nghĩ thiếp cái gì cũng tốt.” Trang Lạc Yên vội kêu lên, “Trong hoàng cung, dung nhan của thiếp không tính là đặc sắc nhất.”

“Chẳng lẽ ái phi chưa nghe câu ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ sao?” Nụ cười của Hoàng đế càng thêm đậm, “Trẫm thấy nàng mặc là đẹp nhất, ai có thể nói khác nào?”

“Trong mắt người khác, thiếp chẳng qua chỉ nhờ vào Hoàng thượng mới được thể mà thôi. Huống chi màu vàng ánh đỏ này có vẻ dễ trùng hợp với vị quý nhân khác, như vậy có phải là không quá thích hợp hay không?” Trang Lạc Yên hơi phân vân một chút, nói ra nỗi băn khoăn của mình.

“Chỉ là một bộ y phục của vũ cơ trên đài diễn mà thôi, chắc hẳn Hoàng hậu không quá chú ý, nàng không cần nghĩ nhiều quá. Trẫm thấy đầu nàng vốn không được tốt, cứ miên man nghĩ những chuyện đầu đầu, e rằng đầu óc sẽ càng thêm vô dụng đấy.” Phong Cẩn phát tay cho vũ cơ lui ra, lại cười cười, bắt đầu nghịch ngón tay Trang Lạc Yên.

Độ cong của khoe miệng Trang Lạc Yên càng lớn, cúi đầu trở tay kéo ngón tay Hoàng đế, cắn một cái. Nghe Hoàng đế hít lạnh một hơi, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn: “Hoàng thượng, đầu óc thiếp vốn rất tốt, bị người miệng vàng lời ngọc nói thành như vậy, lỗ đầu thiếp thực sự ngốc mất thì sao?”

Phong Cẩn nghe vậy bèn cười lớn, dùng ngón tay bị cắn miết qua miết lại lên môi Trang Lạc Yên một lát mới nhẹ giọng chậm rãi nói: “Dù nàng có ngốc hơn nữa, trẫm cũng sẽ không ghét bỏ nàng.”

Nụ cười trên mặt Trang Lạc Yên thoáng mờ đi một chút, sau đó lại nhanh chóng giãn ra tươi vui: “Hậu cung nhiều tử muội như vậy, thiếp càng ngày càng ngốc, sẽ không biết nên làm thế nào trước mặt Hoàng thượng nữa.”

Ngón tay Hoàng đế hơi dừng một chút, sau đó lập tức rời đi, kéo nữ tử ấy vào lòng.

Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng Hoàng đế, thế nhưng người này không thể thấy rõ vẻ mặt người kia.

Trời dần về chiều, cung Cảnh Ương của Hoàng hậu đã bắt đầu thấp đèn cung đình, Hoàng hậu lật giở tập hồ sơ nội vụ của hậu cung, nghiêng đầu nhìn Hòa Ngọc đang ngồi cạnh mình, đột nhiên hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng ời Chiêu phi tới cung Kiền Chính xem ca vũ phải không?”

Hòa Ngọc cúi đầu đáp: “Đúng ạ.”

Lật một tờ, Hoàng hậu nhẹ nhàng hỏi: “Chiêu phi mặc đồ gì?”

“Là bộ váy chiết eo bằng ẩm thêu Thục ạ.” Hòa Ngọc hơi ngập ngừng nói, “Chiêu phi nương nương đi vào, giờ vẫn chưa thấy trở ra, nghe nói Hoàng thượng để nàng ấy ở lại thị tắm.”

Động tác trên tay Hoàng hậu hơi dừng lại một chút, rồi lại nhanh chóng bình thường như cũ, giọng nói bình đạm: “Thế à, nàng ta vừa tấn phong, Hoàng thượng sủng ái nàng ta một chút cũng là bình thường, chỉ không biết Chiêu phi có thích điệu múa ấy chăng.”

Hòa Ngọc vui đầu thấp hơn, khe khẽ thuật lại những gì đã được nghe kể.

Bàn tay cầm sổ sách của Hoàng hậu càng siết chặt, thật lâu sau mới bình tĩnh lên tiếng: “Dĩ nhiên bốn cung sẽ không chú ý đến y phục của một vũ cơ, Hoàng thượng và bốn cung là vợ chồng đã nhiều năm, quả là hiểu rõ bốn cung.” Nói thì nói vậy, nhưng một tờ giấy trên sổ đã bị siết rách toang.

Cung Cảnh Ương trở nên tịch mịch lạ thường.

Nửa đêm, trời bắt đầu mưa, Trang Lạc Yên từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, phát hiện eo mình bị Hoàng đế nhẹ nhàng ôm lấy, nàng nhũnhừ mảy, nương theo ánh sáng phát ra từ viên dạ minh châu gắn trên tường, tạm thấy được tĩnh cảnh trên giường lúc này. Qua một đêm chiến đấu kịch liệt, giường có hơi lộn xộn, nàng rón rén dời tay Hoàng đế đi, ngồi dậy chỉnh lại chăn cho hẩn rồi nằm xuống.

“Sao lại tỉnh rồi?” Phong Cẩn kéo nàng vào trong lòng.

“Thiếp đánh thức chàng sao?” Trang Lạc Yên rút lui vào lòng Hoàng đế, khẽ nói, “Thiếp nghe trời mưa, đêm thu hơi lạnh nên muốn dậy đắp thêm chăn cho chàng, không ngờ lại đánh thức chàng rồi.”

Ánh sáng của dạ minh châu chỉ hơi lơ mờ, vậy nên Trang Lạc Yên không thấy rõ vẻ mặt Phong Cẩn lúc này, nhưng nàng cảm nhận được cánh tay đang ôm mình lại chặt thêm. Khoe miệng hơi cong lên, nàng lại rúc vào lòng Hoàng đế.

Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng Trang Lạc Yên, lâu sau, thấy người trong lòng đã ngủ thiếp đi, hần mới dừng động tác trên tay, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, vốn cho là đã qua cơn buồn ngủ song rất nhanh lại chìm vào giấc nồng.

Mưa thu dai dẳng suốt đêm, khi Trang Lạc Yên rời giường, nhận ra thời tiết đã se lạnh, mặc chiếc áo choàng Thính Trúc đưa lên, nàng hít sâu một hơi, hỏi: “Hoàng thượng đi lúc nào?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng đi đã gần nửa canh giờ, thấy người ngủ say quá nên không cho bọn nô tì đánh thức.” Thính Trúc hơi lưỡng lự, thấy sắc mặt Trang Lạc Yên vẫn hồng hào khỏe mạnh, không có vẻ yếu mệt, mới tiếp tục nói, “Mấy ngày gần đây nương nương không gọi thái y đến xem mạch, hay là bây giờ tuyên một thái y đến bắt mạch cho người xem sao?”

Trang Lạc Yên thoáng nhíu mày, lập tức lại lên tiếng: “Đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương xong rồi nói tiếp.” Sáng nay nàng ngủ đúng là khá say, ngay cả Hoàng đế rời giường lúc nào cũng chẳng hay, nhưng đối với những nhân vật mang danh “thái y” này, nàng vẫn hơi phòng bị một chút.

“Nương nương đừng nên phiền muộn, nô tì biết người không thích uống thuốc, nhưng Thính Trúc nói có lý đấy ạ,” Vân Tịch bưng canh nóng đi vào, tươi cười, “Nương nương rời giường chưa kịp ăn gì, uống một bát canh sữa nóng cho ấm dạ dày đi ạ.”

Đón bát canh sữa uống vài hớp, mùi vị hoa quả đã át đi vị tanh nồng của sữa, Trang Lạc Yên thích thú uống thêm một chút.

Đặt bát xuống, Trang Lạc Yên ngáp dài, ngồi vào trước gương để các cung nữ chải tóc ỉnh.

Một loạt hộp trang sức châu báu bày mở trước mặt Trang Lạc Yên, ánh mắt nàng lướt qua vài cái, cuối cùng rơi vào một cây trâm khắc bướm lượn trong mây, nàng cầm lên đưa cho cung nữ phía sau: “Trâm này rất hợp với bộ xiêm y hôm nay.”

Vấn tóc xong, Trang Lạc Yên đứng lên, liếc nhìn cung Kiền Chính sơn son thếp vàng, đưa tay cho Vân Tịch: “Đi thôi, đến giờ thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi, sợ là hôm nay sẽ đến muộn đấy.”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên ghế khắc hoa văn phượng hoàng trong đám tường vân, phía dưới là các phi tần ngồi theo phân vị, chỉ còn ba vị trí hai bên Hoàng hậu là chưa có người ngồi. Những người ngồi dưới không ai dám liếc nhìn mấy vị trí còn trống. Có lẽ do bầu không khí quá căng thẳng, nụ cười trên mặt Hoàng hậu cũng cứng nhắc khó coi.

Trong lòng mọi người đều hiểu, vị trí ngồi đại diện cho địa vị, nay trong hậu cung, phi tần phân vị “phi” trở lên chỉ có bốn người, nhưng lúc này có đến ba người chưa tới thỉnh an Hoàng hậu.

Hiền quý phi quét mắt nhìn ba vị trí còn trống, mở miệng nói: “Hôm qua mưa to suốt đêm, thời tiết đã dần lạnh, Hoàng hậu nương nương cũng phải bảo trọng thân thể đấy ạ.”

Hoàng hậu nghe vậy cũng cười nói: “Sức khỏe của bốn cung xưa nay vẫn rất tốt, các vị tử muội đang ngồi đây mới nên cẩn thận một chút.”

“Thực quý phi, Nhu phi, Chiêu phi ba vị muội muội đều là người yếu ớt, không biết có phải tối qua bị cảm lạnh chẳng.” Hiền quý phi dám nói như vậy nhưng những người khác không dám hòa theo.

Hoàng hậu mỉm cười nhìn về phía Hiền quý phi một chốc: “Tối qua Chiêu phi hầu hạ Hoàng thượng ở cung Kiền Chính, chắc là mệt nhọc.”

Hiền quý phi nghe nói thế, cũng hơi mỉm cười, ánh mắt lại dời về phía những người khác.

Bên ngoài cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên và Nhu phi một trái một phải từ hai hướng cùng tới trước cửa cung, hai người đồng thời dừng lại.

Nhìn nhau một lát, Trang Lạc Yên xuống kiệu, bước lại hơi cúi người chào: “Tỉ tỉ đến sớm.”

“Lúc này cũng không còn sớm đâu.” Nhu phi trả lễ, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, biếng nhác nói, “Ngày xưa thấy muội muội thường tới thỉnh an sớm lắm mà, sao hôm nay cũng bắt đầu buông thả rồi?”

“Đêm qua ngủ hơi sâu, khiến tí tí chê cười rồi.” Trang Lạc Yên mỉm cười, bước theo Nhu phi vào trong cung Cảnh Ương, đi sau đối phương nửa bước.

“Ta có cười hay không không quan trọng,” Nhu phi dừng chân, quay đầu nhìn về phía Trang Lạc Yên, “Người khác thấy thế nào mới là trọng yếu nhất.” Nói xong, lại tiếp tục bước đi.

Đuôi mày khẽ động đây, bước chân Trang Lạc Yên thoáng dừng lại, khoảng cách với Nhu phi liền bị kéo giãn. Nhìn theo bóng lưng Nhu phi, Trang Lạc Yên cười nói: “Tí tí nghĩ nhiều rồi.”

Nhu phi quay đầu nhìn nàng một cái, không lên tiếng, bước chân cũng hơi chậm lại. Chờ Trang Lạc Yên đuổi kịp, hai người cùng bước vào cửa chính điện cung Cảnh Ương.

“Nhu phi tới, Chiêu phi tới.”

Tiếng truyền báo của thái giám khiến cuộc nói chuyện giữa Hoàng hậu và Hiền quý phi bị gián đoạn, hai người cười cười nhìn về phía cửa, thấy Nhu phi và Chiêu phi cùng đi vào.

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu vẫn không hề thay đổi, ánh mắt lại hơi lạnh lùng.

“Hôm nay là ngày lành hay sao, đúng là hiếm có dịp được thấy hai vị muội muội cùng tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương một lúc đấy.” Hiền quý phi cười nhìn Trang Lạc Yên và Nhu phi.

“Chỉ tình cờ gặp Chiêu phi bên ngoài thôi ạ.” Nhu phi thờ ơ trả lời, quay sang hành lễ với Hoàng hậu, cười nói, “Hôm nay tới muộn, tần thiếp xin được tạ lỗi với Hoàng hậu nương nương.”

“Tần thiếp cũng có tội.” Trang Lạc Yên học theo nhận lỗi.

“Lúc này chưa tính là muộn, hai người các muội không cần như vậy.” Hoàng hậu cười cười, cho cả hai ngồi xuống. “Bổn cung là người hay so đo như thế sao?”

Trang Lạc Yên lại thi lễ một lần nữa rồi mới ngồi xuống, đưa mắt nhìn những người đang ngồi trong phòng một lượt, cuối cùng, ánh mắt rơi xuống chiếc ghế trống duy nhất trong phòng, vị trí dành cho Thục quý phi.

Lệ thỉnh an mỗi ngày là hoạt động hết sức buồn chán và giày vò đối với Trang Lạc Yên, nhưng có thể đối với Hoàng hậu lại khác. Điều dễ chịu duy nhất đó là nhìn một đám đàn bà con gái không cần biết được sung hay không đều phải ngoan ngoãn đến trước mặt nàng ta hành lễ, tìm niềm vui trong nỗi khổ, đại thể là thế này đây.

Thờ ơ nghe những người đó tán dương nhau, lại qua một nén hương sau, mới nghe được thái giám bên ngoài báo danh hào Thục quý phi.

Bàn tay đang bưng tách trà hơi chững lại, Trang Lạc Yên lập tức đặt tách lại bàn, khôi phục tư thế đoan trang.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Thục quý phi bước vào, thi lễ với Hoàng hậu, đường nhìn lại quét qua Trang Lạc Yên, mà lúc này Trang Lạc Yên chỉ mỉm cười, không lộ ra bất cứ biểu tình dư thừa nào.

“Sắc mặt Thục quý phi trông không được tốt lắm, thân mình có khỏe chẳng?” Hiền quý phi bưng tách trà, về mặt độn thêm một tia trào phúng.

Tia trào phúng ấy đối với Thục quý phi là loại vũ nhục lớn nhất, gương mặt đang tươi cười lập tức hơi trầm xuống, rồi lại nhanh chóng khôi phục như cũ: “Tối hôm qua có hơi nhiễm lạnh, khiến các vị tỉ muội chê cười rồi.”

“Tối hôm qua, qua giờ tý mới bắt đầu mưa, không biết vì sao muội muội lại bị nhiễm lạnh, sau này phải cẩn thận chăm sóc bản thân đấy.” Hiền quý phi như cười như không nhìn Thục quý phi, nét châm chọc trong mắt càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt Thục quý phi trở nên lạnh lùng, giọng nói lại vẫn nhu hòa như xưa: “Hiền tỉ tỉ nói vậy cũng là ngủ không tốt ư, nếu không, sao biết được trời mưa lúc nào?”

“Không nói Hiền quý phi nương nương tối qua ngủ không ngon, ngay cả muối muối cũng bị tiếng mưa rơi đánh thức đấy.” Trang Lạc Yên tiếp lời, “Nhưng tần thiếp vẫn còn nhớ chính xác, tối qua lúc giờ tý ba khắc bắt đầu mưa.”

Hiền quý phi vốn bị Thục quý phi vắn ngược, đang khó chịu ra mặt, nhờ mấy lời của Trang Lạc Yên nay đã thoải mái hơn.

Thục quý phi nhìn về phía Trang Lạc Yên: “Muối muối ngủ không được sâu lắm nhỉ?”

“Tỉ tỉ quá lời, hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, muối muối đâu dám không cẩn thận.” Trang Lạc Yên mỉm cười, gương mặt còn mang theo xuân ý vô hạn.

Thục quý phi nghe đến đó, nụ cười càng thêm tươi tắn: “Muối muối nói phải.”

Trang Lạc Yên nhìn ý cười trên mặt Thục quý phi, nghĩ thầm trong bụng, không biết trong lòng nàng ta lúc này đang nguyên rửa mình thế nào đây?

Thỉnh an kết thúc, các phi tần đều chào ra về, Hòa Ngọc quỳ gối bóp chân cho Hoàng hậu, bắn khoăn hỏi: “Nương nương, nô tì không hiểu, Chiêu phi nương nương luôn khiêm tốn kín đáo, sao hôm nay lại tỏ vẻ đối nghịch với Thục quý phi nương nương thế ạ?”

“Nếu nàng ta chỉ biết nhường nhịn thì làm sao ngồi vững ở vị trí hôm nay,” Hoàng hậu cười nhạt, “Chúng ta đều đã xem nhẹ Trang Lạc Yên rồi. Lúc này người hời hợt nhất chỉ e không phải là bốn cung mà là vị Thục quý phi luôn ình là người trọng yếu nhất trong lòng Hoàng thượng kia cơ.”

Hòa Ngọc nhìn sắc mặt chủ tử mình, vội cúi đầu, chuyện Hoàng hậu nương nương không thích Thục quý phi nàng cũng biết, nhưng thật không ngờ nương nương lại ghét Thục quý phi đến mức này.

Bên ngoài cung Cảnh Ương các phi tần lớn nhỏ hành lễ tiễn, Trang Lạc Yên nhìn Thục quý phi lên kiệu rồi đi mới vịn tay Vân Tịch lên kiệu, nghe một loạt tiếng quỳ an phía sau, đầu nàng hơi chao đảo, tựa hồ có cảm giác choáng váng.

Khẽ cau mày, trong lòng Trang Lạc Yên có cảm giác không ổn, ra khỏi phạm vi cung Cảnh Ương, nàng cúi đầu nói khẽ với Vân Tịch đi bên cạnh kiệu; “Em đến Thái y viện mời vị Mao thái y vẫn thường xem mạch cho ta tới đi.”

Vân Tịch thấy chủ tử nhà mình có vẻ nghiêm nghị, không dám chậm trễ, vâng một tiếng rồi vội vã đi nhanh về phía Thái y viện.

“Người nói là thấy đại cung nữ Vân Tịch của cung Hi Hòa đi về phía Thái Y viện?” Thục quý phi ngồi trên kiệu, nghe thái giám báo lại, thoáng biến sắc, sau lại nhanh chóng nở nụ cười. “Mấy ngày nay muối muối của bốn cung không được khỏe, bốn cung cũng nên đến thăm nàng ấy một lát.”

Lăng Sa nghe vậy bèn cười: “Chủ tử nói phải ạ, hôm qua nô tì còn nghe Sơ Tinh hầu hạ Tô tu nghi nói, Tô tu nghi rất nhớ nương nương đấy.”

“Bốn cung cũng nhớ muối muối này, đi tới chỗ Tô tu nghi đi.” Thục quý phi nói xong lại hạ giọng, “Sai người để ý Thái Y viện một chút.”

Rất nhanh, Mao thái y đã được mời đến cung Hi Hòa, song kết quả chẩn ra hỉ mạch khiến Trang Lạc Yên khá bất ngờ.

“Chắc chứ?” Trang Lạc Yên thu tay về, nhìn gương mặt phở đầy nếp nhăn của Mao thái y, nhận tách trà Thính Trúc đưa tới, chậm rãi nhấp một ngụm, “Mong rằng lần này Mao thái y sẽ không nhầm.”

Mao thái y nghe đến đó, thoáng rung mình một cái, cả người như rớt xuống hầm băng. Vị Chiêu phi này đã biết lần trước chẩn ra hỉ mạch là một nhầm lẫn, lại nghĩ đến từ lúc làm bộ sẩy thai tới giờ, phân vị của Chiêu phi đã thăng tiến bao nhiêu, Mao thái y liền có cảm giác thở không nổi nữa. Đây là một nhân vật vô cùng lợi hại, mà đáng sợ nhất chính là, một người đàn bà như vậy trong mắt người khác lại là một kẻ chỉ có chút nhan sắc mà chẳng có bao nhiêu đầu óc, thế mới thấy, tâm cơ vị này sâu đến đâu.

Trang Lạc Yên tủm tỉm cười, nhìn Mao thái y sợ toát mồ hôi: “Xem ra hôm nay trời nóng quá nhỉ, nay Mao thái y tuổi tác đã cao, mấy năm nay bôn ba vất vả vì các chủ tử trong cung, thật là dốc lòng dốc sức. Bỗng cung nghe nói cháu trai của ông rất có tài trong nghề y, nếu có thể vào Thái y viện tiếp nhận vị trí của ông thì Mao gia có thể coi là thế gia trên y đạo rồi.”

Đừng tin tiểu thuyết nói những vị thầy thuốc có y thuật cao đều không thích vào Thái y viện, trong Thái y viện đều là hạng giá áo túi cơm. Hiện thực quả thật trái ngược với tiểu thuyết, chẳng lẽ bạn không thấy bất cứ cơ quan tổ chức nào dán cái mác “nhà nước” lên đều sẽ làm người ta cảm thấy hoành tráng hơn vài phần hay sao.

Vì vậy, có thể vào Thái y viện chính là một sự công nhận đối với y thuật của một thầy thuốc, bởi vì ngự y, thái y, y nữ của Thái y viện đều là người phục vụ hoàng thất hay quan lại cao cấp nên muốn vào Thái y viện đều phải “qua năm ải chém sáu tướng”, xét về y thuật, xét về xuất thân, xét về phẩm đức phong độ và hành xử, thầy thuốc là người cứu giúp sinh mệnh, người thuộc giai cấp thống trị có ai dám lấy tính mạng mình ra làm trò đùa?

Mao thái y run lên trong lòng, hiểu được ý của Chiêu phi, vội dập đầu nói: “Vi thần khấu tạ ân điển của nương nương.”

Đặt tách trà bằng ngọc bích xuống, Trang Lạc Yên mỉm cười: “Bỗng cung chẳng qua chỉ thuộc phân vị phi, nào gánh được hai chữ ‘ân điển’ này, Mao thái y quá lời rồi.”

Mao thái y ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên, lần thứ hai dập đầu: “Vi thần lỗi rồi.”

“Ông không cần làm vậy đâu.” Trang Lạc Yên nhìn bộ râu đã hoa râm của Mao thái y, khoát khoát tay: “Lui ra đi, sau này cứ cẩn thận xem mạch cho bốn cung là được.”

Mao thái y biết Chiêu phi muốn ông ta một lòng một dạ giúp mình bảo vệ thai nhi trong bụng, hiện trạng hôm nay khiến ông không thể nghĩ nhiều, ông bèn quỳ lạy rồi lui ra ngoài.

Thấy Mao thái y đã đi khuất, Thính Trúc mới bắn khoăn mở miệng: “Chủ tử, nay mạch tượng chỉ mới hơn một tháng, thai nhi còn chưa ổn định, liệu có nên che giấu một thời gian, nô tì lo rằng...”

“Che giấu thì được gì?” Trang Lạc Yên bình thản nói, “Chẳng phải có vết xe đổ trước đó sao, che giấu cuối cùng sẽ rơi vào kết cục nào chứ?”

Cúi đầu nhìn cái bụng còn phẳng lì, lần này nàng muốn cược một phen, cược xem Hoàng đế có thật tâm muốn đứa bé này. Thành Tuyên đến không phải một hôn quân bị hậu cung quần chế, nếu hấn thực sự muốn một người nào đó được mẹ tròn con vuông, nhất định sẽ không có nhiều thứ “ngoài ý muốn”, trừ phi sức khỏe nàng thực sự không thể giữ được.

Đẩy cửa sổ, nhìn về phía cung điện của Đế vương, nàng trầm nghĩ, không biết Hoàng đế thấy mình thành thực khai báo việc bản thân đã có thai thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Cung điện của Đế vương chưa bao giờ thiếu xa hoa và khí phách. Được mời tới đây hầu nghe khúc, Hoàng hậu và Thục quý phi đều bày ra phong thái riêng, sắc mặt bình thản nhìn đáng người xinh xắn mềm mại của ca cơ, miệng thỉnh thoảng lại nói mấy câu tán dương.

Phong Cẩn bưng tách trà, như cười như không, nghe Thục quý phi khen ca cơ, đến khi khúc hát kết thúc mới lên tiếng: “Thanh âm quả êm tai, chỉ tiếc vẫn thiếu vài phần thần vận, đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Hoàng thượng đã từng nghe điệu âm của Nhu phi, tất nhiên sẽ nghĩ giọng hát của người khác luôn thiếu vài phần thần vận,” Hoàng hậu liếc nhìn Thục quý phi, giọng tán thưởng, “Thiếp vào cung đã nhiều năm, chưa từng nghe được giọng hát nào hay hơn giọng Nhu phi.”

Thục quý phi lộ vẻ tán thành ra mặt nhưng trong lòng lại âm thầm trào phúng, từ khi nàng vào cung, thấy Hoàng hậu vẫn luôn bày ra bộ dáng rộng lượng hiền đức này, chỉ tiếc Hoàng thượng vĩnh viễn đối xử thường thường với nàng ta, kính nhiều hơn yêu. Mặc dù người này thân ở phượng vị nhưng vẫn chỉ là một người đáng thương mà thôi.

Nhắc tách trà tinh xảo trước mắt, khóe môi Thục quý phi cong lên một nụ cười nhàn nhạt, bản thân nàng ta là nữ tử tôn quý nhất thiên hạ thì sao, nàng lại có được sự sủng ái mà Hoàng hậu đời này từng mơ có

được.

Phong Cẩn biếng nhác nghe Hoàng hậu nói xong, vừa định tiếp lời lại thấy ở cửa có một tên thái giám vẻ mặt vui mừng đang nói gì đó với Cao Đức Trung, hình như là cung thị cung Hi Hòa.

Khoát tay áo, để cho những nhạc công ca cơ dừng lại, Phong Cẩn gọi: “Cao Đức Trung, cho hẳn vào đây bẩm báo.”

Sau khi nhìn thấy thái giám quỳ trước mặt mình, Phong Cẩn mới nhớ ra, đây là thái giám khá được trọng dụng trong cung Chiêu phi, nhìn cậu ta vui mừng ra mặt khiến hẳn hơi tò mò.

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng, nô tài tới báo tin vui cho Hoàng thượng ạ.” Thái giám quỳ củ quỳ xuống, không vì vui quá mà loạn chân tay.

Đuôi mày khê động đây, Phong Cẩn không tự chủ được bèn ngồi thẳng lưng, vẻ mặt lại vẫn không hề thay đổi: “Ái phi của trẫm lại có chuyện tốt gì muốn báo?”

Bàn tay bưng tách trà của Thục quý phi đã cứng lại rồi, nàng nghĩ tới một khả năng mình không muốn nghe nhất, đuôi mắt lại khê quét sang Hoàng hậu, quả nhiên thấy vẻ rộng lượng trên mặt đối phương đã sượng lại.

“Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi thái y bắt mạch cho nương nương, thái y nói, Chiêu phi nương nương đã mang long thai hơn một tháng ạ.”

Quả nhiên, Thục quý phi cười khổ trong lòng, tuy rằng không thừa nhận Chiêu phi được sủng ái hơn mình nhưng nàng không thể không nói, mệnh của Chiêu phi thật quá tốt.

“Chiêu phi có thai rồi?!” Hoàng đế vốn đang ngồi thẳng người đã hơi nghiêng về phía trước, mặt mang sắc mừng: “Là Chiêu phi bảo người tới?”

“Nương nương vừa nghe có thai liền mừng đến chảy nước mắt, vội sai nô tài tới báo tin cho Hoàng thượng ạ.” Vẻ vui mừng trên mặt thái giám không thể che giấu được, “Nếu không phải hai vị cô cô ngăn cản mãi, chỉ e chủ tử đã tự mình đến gặp Hoàng thượng rồi đấy ạ.”

Thục quý phi nghe thái giám cung Hi Hòa nói những lời này, trong lòng sinh cảm giác khó chịu. Hành vi của Trang Lạc Yên lần này quá điên cuồng vội vã rồi, chẳng lẽ trong cung chỉ mình nàng ta có thai? Thật không biết Chiêu phi làm như vậy là vì quá mừng hay là vì nguyên nhân nào nữa, như thế hi vọng cả hậu cung đều biết nàng ta có thai, vậy chẳng phải là muốn toàn bộ phi tần hậu cung ghen ghét với mình hay sao?

Quả nhiên, cụm từ “đắc ý quên mình” này ai cũng có thể dùng được.

Nếu là người khác, Phong Cẩn có lẽ cũng sẽ nghĩ như Thục quý phi, nhưng lúc này người làm ra hành vi ấy lại là Chiêu phi, lòng hẳn hiểu rất rõ, vì sao Chiêu phi lại vui mừng đến quên mất tất cả như thế.

Chiêu phi đã thực tâm yêu hẳn, vì vậy khi sảy thai mới có thể tuyệt vọng đau khổ đến thế, lần thứ hai có thai đã cho nàng hi vọng, thậm chí khiến nàng quên mất hậu cung hiểm ác đáng sợ đến nhường nào, chỉ nhất nhất muốn cho hẳn biết, bọn họ lại có con rồi.

Ngay khi Hoàng hậu và Thục quý phi nghĩ rằng Hoàng đế sẽ bắt đầu ban thưởng gì đó thì bọn họ lại thấy người đứng lên, sải bước ra ngoài cung điện.

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Hoàng hậu và Thục quý phi quỳ gối, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hoàng đế nhanh chóng biến mất ở cửa cung, lòng trầm mỗi ngổn ngang.

Đại điện chợt trở nên vắng lặng, ngoại trừ cung thị lăng lăng quỳ cạnh cửa, bên trong chỉ còn Hoàng hậu và Thục quý phi đứng đó.

Hoàng hậu đi về phía cửa, nghe âm thanh cung tiễn mềm nhẹ, hơi quay đầu nhìn Thục quý phi ngoan ngoan cúi đầu kính cẩn; cho đến khi đầu gối nàng ta hơi run lên mới mở miệng: “Hậu cung không chỉ có mình nàng là người hiểu rõ mọi việc, cứ tự cho là nhìn thấu nàng ta, đâu biết được nàng ta cũng đã nhìn thấu mình.” Dứt lời Hoàng hậu vịn tay cung nữ, bày ra vẻ uy nghi của một quốc mẫu, đi ra khỏi cung điện của Đế vương.

Chỉ cần nàng còn là Hoàng hậu, nàng chính là thê tử của Hoàng đế, Hoàng hậu của Thành Tuyên đế Cửu Châu, phi tần được sủng ái đến đâu cũng chỉ là một món đồ của Hoàng đế, sử sách sau này vẫn sẽ viết tên nàng trên những người này, ai cũng không thể vượt qua.

Thục quý phi đứng thẳng người, sắc mặt trầm xuống, nhưng đưa mắt nhìn cung thị của Hoàng đế quỳ bốn phía lại vẫn không đổi sắc mặt, đi ra ngoài.

Khi Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, thấy bao trùm khắp nơi là một vẻ hân hoan mừng rỡ. Hắn gặp nữ tử ấy đang đứng ở cửa cung túm tít nhìn mình, gương mặt nhỏ nhắn dường như hơi mơ hồ trong màn mưa thu rả rích. Hắn ngồi trên kiệu nhìn nàng, tựa như thấy lại bộ dạng tuyệt vọng khi nàng không ngừng nói, con của hai người đã mất rồi.

Xuống khỏi kiệu, cầm bàn tay ấm áp của Trang Lạc Yên, thấy nàng mặc thật dày mới cười nói: “Trẫm vừa nghe được tin vui liền vội tới ngay.”

“Thiếp cũng đang nghĩ xem Hoàng thượng liệu có tới hay không,” Trang Lạc Yên cười vẻ thỏa mãn, “Quả nhiên Hoàng thượng tới rồi.”

“Yên Yên tự phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế, không sợ trẫm trách phạt?” Cuối thu đã se se, Phong Cẩn lo Trang Lạc Yên nhiễm lạnh bèn ôm nàng vào trong phòng, “Mấy ngày nay mưa nhiều, thời tiết lạnh xuống không ít, nàng phải chú ý hơn đấy.”

Đột nhiên nghe Hoàng đế gọi mình như vậy, Trang Lạc Yên có ảo giác hưởng lộc nhờ con, nàng nghiêng đầu nhìn tình cảm chứa chan trong mắt đối phương, nụ cười càng thêm ngọt ngào: “Thiếp không dám để mình sinh bệnh đâu, nghe Mao thái y nói, có thai mà uống thuốc sẽ không tốt cho đứa nhỏ trong bụng.”

Trang Lạc Yên vừa nói như vậy, Phong Cẩn liền phát hiện đối phương ăn mặc dày dặn hơn xưa, tuy không có được phong tư trác việt như những phi tần khác nhưng lại có thêm đôi phần chân thực.

“Nói đến phỏng đoán tâm tư Hoàng đế, thiếp liền gặp vấn đề rồi đây. Thiếp luôn ngẫm xem Hoàng thượng lúc nào sẽ đến, sẽ thích thiếp mặc gì, chải tóc kiểu gì, nên học những gì mới có thể để Hoàng thượng thích thiếp hơn một chút.” Bàn tay đang nắm cổ tay hoàng đế lại hơi siết mạnh thêm, “Thiếp luôn nghĩ, biết thêm một chút về những điều Hoàng thượng ưa chuộng, Hoàng thượng sẽ thích thiếp hơn...”

Nhận ra mình đã nói hơi nhiều, Trang Lạc Yên ngoảnh đầu sang một bên vẻ mặt tự nhiên, như là ngại ngùng lại như lo sợ.

Phong Cẩn nghe xong mấy lời tâm sự ấy, nhìn dáng vẻ không dám đối diện với mình của Trang Lạc Yên, cười nói: “Sao lại ngốc như vậy, nhưng mà trẫm lại rất thích.”

Nghe nói thế, Trang Lạc Yên mới lộ vẻ đắc ý, hơi hất đầu: “Đương nhiên rồi, thiếp là mẹ đứa nhỏ của người cơ mà.”

Mẹ đứa nhỏ?

Phong Cẩn nhú mày, nhưng không tỏ ý gì, dắt Trang Lạc Yên bước qua cửa cung Hi Hòa.

Bên hòn non bộ cạnh hồ sen của cung Hi Hòa, Hoàng hậu ngồi trên phượng liễn, nhìn Hoàng đế dắt tay Chiêu phi đi vào, vẻ mặt hai người nàng không thấy rõ nhưng cách bọn họ ở chung lại làm nàng thấy được điều gì đó khác lạ.

“Hoàng hậu nương nương, lúc này chúng ta có vào không ạ?” Hòa Ngọc ngập ngừng hỏi.

“Quay về cung Cảnh Ương.” Hoàng hậu vịn tay vào tay cầm của phượng liễn, nhắm hai mắt lại, phượng liễn chuyển hướng, càng lúc càng xa cung Hi Hòa.

Chưa tới một canh giờ, tin Chiêu phi của cung Hi Hòa có thai đã truyền khắp hậu cung, thậm chí cả tin Hoàng thượng đến nay vẫn chưa ra khỏi cung Hi Hòa cũng đã truyền đến tai mọi người.

Trước đây trong cung không phải không có phi tần mang thai nhưng chưa từng thấy Hoàng thượng coi trọng như vậy, trong cung một vấn đề “có thai”, đãi ngộ dành cho phi tần được sủng ái quả là khác biệt so với phi tần không được sủng ái.

Còn Hoàng hậu, chỉ sau một canh giờ đã ban thưởng cho cung Hi Hòa một đồng, mỗi món đều có giá trị không tầm thường, nhưng món nào cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi.

Thái độ của Hoàng hậu đã hết sức rõ ràng, nàng coi trọng bào thai trong bụng Chiêu phi, đồng thời cảnh cáo các phi tần khác đừng nên có tâm tư mờ ám gì.

Các phi tần đều cảm thấy kỳ quái, xưa nay đâu thấy Hoàng hậu thân cận lắm với Chiêu phi, huống chi, nếu bọn họ nhớ không lầm, chuyện biểu muội Hoàng hậu bị phế có liên quan đến vị này, sao bây giờ Hoàng hậu lại rộng lượng hiền lương triệt để như thế?

Từ khi tin Trang Lạc Yên có thai được truyền ra, đồ ban thưởng rót vào cung Hi Hòa liên tục không ngắt. Trang Lạc Yên nhìn những đồ vật rực rỡ sắc màu do Trang gia dâng vào cung, uể oải ngáp một cái, thường ngày nàng vốn lười nhác, nay mang thai lại càng làm biếng hơn.

“Nương nương, có hạt mưa rồi, người nên mặc thêm chiếc áo ngoài đi.” Vân Tịch cầm áo choàng khoác thêm cho Trang Lạc Yên, thấy nàng uể oải không có tinh thần bèn nói, “Nếu nương nương thấy buồn chán, hay là bảo điện Trung Tĩnh đưa mấy thứ nho nhỏ tới?”

Điện Trung Tĩnh là nơi quản lý và phân phối mọi vật liệu trong cung, mà Hoàng đế sẽ không cho phép phi tần hậu cung dính vào việc này, nắm rất chặt hoạt động của điện Trung Tĩnh, vì vậy những phi tần bình thường muốn ra tay hại người từ vật dụng của điện Trung Tĩnh, trước tiên phải có được lòng tin tuyệt đối.

Trang Lạc Yên hiểu ý Vân Tịch, nhưng bây giờ nàng không có tâm tình nuôi động vật, có thai mà đi nuôi động vật khác là không có trách nhiệm với thai nhi. Nơi này không có phòng dịch, nếu nhiễm phải vi-rút uốn ván hay gì đó thì có muốn khóc cũng khóc không nổi đâu.

“Thôi đừng, chó mèo gì đó, ai biết có người nào từng chạm vào.” Thính Trúc bưng canh đến, đặt lên bàn tròn nhìn ra phía cửa sổ, “Nay nương nương có thai, không thể bắt cắn dù chỉ một chút.”

Vân Tịch thấy Thính Trúc nghiêm nghị như vậy, bật cười, nói: “Ái chà chà, hiếm gặp đây, hôm nay Thính Trúc cô nương của chúng ta định ra chiến trường chắc.”

“Ai nói không phải chứ, người cũng đừng nói ta, cung chúng ta từ trên xuống dưới, lúc này ai mà không cẩn thận,” Nói đến đây, Thính Trúc lại hơi lo lắng, “Đã như vậy rồi mà phòng bếp dạo này vẫn có vài thứ lạ tuồn vào đấy.”

Hôm nay thì sơn tra, cua mới tiến cống, ngày mai lại ý dĩ, hạnh nhân, nếu không nhờ Vân Tịch hiểu biết những thứ này, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Chủ tớ đang nói chuyện, bỗng thấy Phúc Bảo hớn hở đi vào, theo sau còn có hai ma ma và mấy cung nữ mang theo các loại đồ chơi, vật trang trí các màu.

Phúc Bảo hành lễ xong mới nói nguyên nhân, hai người này là hai ma ma có kinh nghiệm sẽ tới chuyên hầu hạ Trang Lạc Yên trong thời gian mang thai, hai vị ma ma trông không có gì đặc biệt, ăn mặc đàng hoàng, hành vi cử chỉ đều rất già dặn, chắc là cũng có khả năng.

Trang Lạc Yên bảo Vân Tịch tự mình đi thu xếp chỗ ở cho hai người, thưởng vài thứ cho họ, lần này Hoàng đế dốc nhiều công sức như vậy quả khiến nàng bất ngờ.

“Hoàng nhi ngoan của ai gia còn đặc biệt cử hai ma ma cho nàng ta cơ đấy,” Thái hậu nghe nói Hoàng đế ban thưởng ma ma chăm sóc thai phụ cho Trang Lạc Yên thì chỉ cười châm chọc, “Hồi ấy cháu gái ai gia có thai, không thấy người tận tâm như vậy.”

Ma ma thân cận của bà nghe vậy bèn khuyên nhủ: “Có lẽ vì năm trước Chiêu phi nương nương mới sảy thai một lần, vậy nên Hoàng thượng mới đặc biệt lo lắng như thế chẳng? Nữ tử thai đầu không giữ được, những lần sau cũng khó khăn hơn, nay bào thai trong bụng Chiêu phi chưa được hai, ba tháng... cũng nên cẩn thận thì hơn.”

“Lá gan nàng ta cũng lớn đấy, lúc tiếng tăm đang nổi bật như vậy mà còn dám ra đứng đầu sóng ngọn gió.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, mặc dù tâm tình không vui nhưng cuối cùng vẫn không oán thán nhiều lời. Dù

bà ta không thích Trang Lạc Yên nhưng không đến mức lúc này tỏ ra bất mãn với Hoàng đế.

Ngày thông thả trôi đi, đã qua hơn nửa tháng, bụng Trang Lạc Yên vẫn chưa lộ rõ, trong cung lại có tin Thiên uyển nghi chọc giận Nhu phi, bị Nhu phi phạt quỳ hai canh giờ.

Thiên uyển nghi có dung mạo khuynh thành, cũng từng chiếm được vài phần sủng ái của Hoàng đế, song tiến cung bấy lâu vẫn chỉ là một uyển nghi, trong hậu cung này thân phận như vậy thật không đáng lọt vào mắt người khác. Trong mắt vài nô tài, Thiên uyển nghi này thậm chí còn kém cả đại cung nữ của Thục quý phi hay Chiêu phi.

Tính tình Thiên uyển nghi khá cao ngạo, không qua lại nhiều với người trong cung. Song, chính sự cao ngạo đó đã khiến nhiều người không ưa. Vào đến chốn này, các chủ tử lớn nhỏ ai không từng là tiểu thư được nuông chiều trong nhà, chỉ mình nàng ta thanh cao hay sao?

Đều là người hầu hạ Hoàng đế cả, ai lại cao quý hơn ai, trong hậu cung, ai chức cao hơn thì người đó cao quý hơn thôi, cố bày ra vẻ như thế, ai thèm xem chứ?

“Giờ này vẫn còn quỳ à?” Thục quý phi ngắm nghía một cây trâm ngọc trong tay, nghe Tô tu nghi báo tin lại, tò mò hỏi, “Nhu phi cứ rêu rao phạt nàng ta như vậy, không biết Hoàng thượng nghĩ gì đây?”

“Hoàng thượng thêm nghĩ gì chứ, chỉ là một uyển nghi mà thôi, huống chi lúc này Hoàng thượng còn đang dồn hết tâm tư lên vị ở cung Hi Hòa kia kia, làm gì có thời gian nghĩ đến nàng ta?” Tô tu nghi mím môi gần giọng, “Muội trông điệu bộ nàng ta còn đáng ghét hơn cả Trang Lạc Yên.” Đang nói, nàng ta nhân ra sắc mặt biểu tỏ mình không được vui, đành ngưng ngừng dừng lại.

Thục quý phi mắt híp ném cây trâm vào hộp, vui vẻ nơi đáy mắt cũng đã tan mất: “Trong bụng Trang Lạc Yên còn có giống rồng, ai có thể được tôn quý như nàng ta lúc này. Nói gì đến Thiên uyển nghi, ngay cả ta và muội cũng kém xa rồi. Muội nhìn Hoàng hậu xem, ân cần đến thế, người không biết còn tưởng Trang Lạc Yên là muội muội nàng ta đấy.”

Thái độ của Hoàng hậu với Trang Lạc Yên quả thật làm Thục quý phi bất ngờ, nàng vốn cho là Hoàng hậu chỉ diễn trò, thể hiện phong thái rộng lượng hiền đức mà thôi, nhưng đã bao nhiêu ngày qua, thái độ của Hoàng hậu đối với Trang Lạc Yên vẫn không thay đổi, đồ ăn đồ dùng đều tăng cường cho cung Hi Hòa, những thứ phân tởi đó càng phải tra xét tỉ mỉ, không lọt bất kỳ thứ gì “đặc biệt”.

Thái độ của Hoàng hậu lần này quả có gì đó kỳ quái, trong cung trước đây cũng từng có vài phi tần mang thai, đâu thấy Hoàng hậu vội vã lấy lòng như thế. Ngày nàng còn được sủng ái hơn Trang Lạc Yên bây giờ cũng không thấy Hoàng hậu thân mật ân cần với nàng. Nàng ta luôn tỏ vẻ cao quý không ai bì kịp, lúc này lại thành tỉ tỉ tâm giao rồi.

Không hiểu được dụng ý của Hoàng hậu, Thục quý phi gạt chuyện ấy sang một bên, vịn tay Lăng Sa nói: “Nếu ngự hoa viên đang có trò hay, chi bằng bốn cung cũng tới xem một chút.”

Tô tu nghi vốn thích tham gia mấy chuyện như vậy, bèn hớn hở đi theo.

Đoàn người tới ngự hoa viên, thấy Nhu phi ngồi trong đình Yêu Nguyệt, phía trước là gương mặt như hoa như ngọc, thanh thuần đáng yêu nhưng đã trắng bệch của Thiên uyển nghi đang quỳ gối dưới bậc thềm ngoài đình.

“Thục quý phi nương nương.” Nhìn thấy Thục quý phi, Nhu phi đứng dậy cúi chào, “Hôm nay thời tiết thật đẹp, nương nương cũng tới ngắm hoa thăm vườn sao?”

Thục quý phi cười cười, lướt qua bên cạnh Thiên uyển nghi, ngồi xuống bên trái Nhu phi: “Vừa rồi định đi ra đây hít thở không khí trong lành, không ngờ gặp được Nhu phi muội muội.”

Cung nữ nhanh nhẹn dâng trà và đồ ngọt đến trước mặt Thục quý phi, hai người lại nói vài lời băng quơ về thời tiết, lát sau, Thục quý phi mới như giật mình kinh ngạc nhìn Thiên uyển nghi đang quỳ bên ngoài: “Ừa, đây chẳng phải là Thiên uyển nghi đó sao, một người như hoa như ngọc thế này làm sao lại đắc tội muội muội rồi?”

Nhu phi nâng tách trà lên, thổi nhẹ làn hơi nước trên mặt, không buồn nhìn sang Thiên uyển nghi một cái, thông thả nói: “Một tí tí còn nhớ được một uyển nghi nho nhỏ này, muội đây xưa nay tục khí, đâu cao quý

được bằng Thiên uyển nghi thanh lệ thoát tục, cho nên nàng ta nói mấy lời khó nghe, muội liền không tránh khỏi nổi giận, quý phi nương nương tới nói đỡ cho nàng ta?”

“Nhu phi muội muội nói đùa rồi, một uyển nghi không biết lễ nghĩa đâu đáng để làm tổn thương tình tử muội chúng ta.” Thục quý phi nhấp một ngụm trà nhỏ, là trà Đại Hồng Bào thượng hạng. Cầm khăn tay chấm nhẹ vết nước không tồn tại trên khóe miệng, Thục quý phi thở dài: “Không hiểu quy củ thì phải nên dạy dỗ lại một lần, gần đây Hoàng hậu nương nương bận rộn cung vụ, lo không xuể, chúng ta cũng nên đảm đương mấy việc vặt vãnh này giúp nương nương.”

Nhu phi nghe nói vậy, chỉ cười một tiếng không rõ nghĩa: “Quý phi nương nương nói quá lời rồi, muội đây thấp cổ bé họng không dám ra thay Hoàng hậu làm việc, chỉ là muốn trừng phạt kẻ bất kính với muội mà thôi, cái khác thì không có khả năng.”

Thục quý phi cười cười, không tiếp đón lời nói giấu kim của Nhu phi.

Tô tu nghi bĩu môi, không dám lên tiếng.

“Ái chà, ở đây thật náo nhiệt, mấy tử tử hôm nay quả là có hứng nhỉ.”

Một giọng nói êm ái truyền đến, Tô tu nghi nhú mày, nhìn sang, quả nhiên là Trang Lạc Yên dẫn theo một đoàn cung nữ thái giám đang đứng đỉnh đi về phía này.

Tâm tình của Tô tu nghi thoáng chốc u ám hẳn đi, hình như cứ mỗi lần gặp phải người kia, nàng ta luôn cảm thấy khó chịu như vậy.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

10. Chương 25

Chương 25

Trang Lạc Yên tươi cười đến gần, thoáng dừng lại bên cạnh Thiên uyển nghi đang quỳ, cười nói với mấy người trong đình: “Các tử tử thật là hăng hái, đến đây uống trà.”

Thục quý phi đứng dậy đến bên cạnh Trang Lạc Yên đưa tay đỡ nàng đi vào trong đình, khẽ cười nói: “Chúng ta nghĩ muội muội mang thai, uống trà không hợp, lại quên mất muội muội cứ ở trong cung sẽ cảm thấy khó chịu, là chúng ta chưa chu đáo rồi.”

“Quý phi nương nương quá lời,” Trang Lạc Yên làm bộ muốn đứng lên hành lễ, thấy Thục quý phi ngăn lại cũng không kiên trì, chỉ ngồi xuống bên phải Nhu phi, nhận bát vâng sữa cung nữ đặt trước mặt mình, cười nói với Thục quý phi, “Làm phiền quý phi nương nương quan tâm rồi.”

Nhu phi nhìn hai người qua qua lại lại, chỉ bưng trà không nói, đợi hai người khách khí xong mới lên tiếng “Chiều phi hôm nay cũng muốn ra đây đi dạo?”

Chỉ ra bên ngoài, Trang Lạc Yên cười nói “Hiếm khi có được một ngày thời tiết đẹp như vậy, ra ngoài đi dạo một lát cũng tốt ạ.”

Nhu phi gật đầu: “Thỉnh thoảng ra ngoài đi lại một chút, hóng nắng hóng gió cũng tốt cho thai nhi.”

“Không ngờ Nhu phi nương nương chưa từng có thai mà cũng biết dưỡng thai thế nào.” Tô tu nghi cười cười vẻ châm chọc, “Quả là giỏi hơn bọn tần thiếp nhiều.”

Nhu phi hạ mí mắt, không nhìn Tô tu nghi, chỉ ôn hòa nói: “Bản cung mặc dù không phải người thông tuệ nhưng cũng biết vài điều người thường đều biết, Tô tu nghi quá khen rồi.”

Nói vậy là ám chỉ đầu óc nàng ta không bằng người thường? Tô tu nghi thoáng biến sắc, nhưng lại vì thân phận kém người, không thể đổ cơn tức lên đầu đối phương, đành phải nhìn về phía Thục quý phi, chờ tỉ tỉ mình giúp mình hả giận.

Thục quý phi vô cùng căm tức trước hành vi ngu ngốc của Tô tu nghi nhưng cũng đành nên bắt mẫn trong lòng xuống, cười nói: “Biểu muội này của ta tâm tình ngây thơ, nói không biết giữ lễ, mong muội muội bỏ qua cho.” Dứt lời, nàng nhìn về phía Tô tu nghi, “Còn không mau xin lỗi Nhu phi nương nương đi.”

Tô tu nghi mặc dù không giỏi bày mưu tính kế người khác nhưng luôn nghe lời Thục quý phi, thấy thế cũng chỉ bắt đắc dĩ xin lỗi, có điều lòng vẫn không cam. Nay trong cung càng ngày càng ít phi tần có địa vị cao, nàng ta cũng đã là một nhân vật để các phi tần phân vị thấp nịnh bợ, bây giờ phải xin lỗi Nhu phi, dẫu sao cũng sẽ cảm thấy mất mặt.

“Thôi khỏi, tính tình Tô tu nghi trong cung ai không biết, ta cũng đâu phải kẻ hẹp hòi không chịu bỏ qua.” Nhu phi thờ ơ mở lời, miệng tuy bảo không sao cử chỉ lại tỏ ra rằng Tô tu nghi chẳng đáng cho nàng để mắt.

Trang Lạc Yên thấy sắc mặt Tô tu nghi càng lúc càng khó coi, ánh mắt nàng nhìn Nhu phi càng lúc càng tán thưởng hơn, có thể thẳng mặt làm tỉ muội họ Tô mất thể diện, bản thân vẫn ngồi vững trên vị trí “phi”, nhất định phải có đôi điều khiến Hoàng đế coi trọng. Nàng cười cười, xen lời: “Mấy ngày trước mưa to một trận, ta còn tưởng trời sẽ lạnh dần xuống, không ngờ hôm nay vẫn quang như thế.”

Nhu phi nhếch mép liếc nhìn Trang Lạc Yên, nhón một quả mơ khô bỏ vào cái miệng anh đào xinh xắn: “Thời tiết âm u đến đâu cũng sẽ có ngày sáng sủa trở lại.” Ánh mắt nàng lại rơi xuống người Thiển uyển nghi, “Người như ta đây rất thẳng tính, ai mạo phạm ta, ta sẽ không nén được cái tính nóng nảy ấy xuống.”

“Tính tình tỉ tỉ tự do thoải mái, muội muội thật ước ao.” Trang Lạc Yên cũng tán thưởng lời này của Nhu phi, phong hào cô nàng tuy là “Nhu” nhưng tác phong làm việc tuyệt đối không thể coi là mềm mỏng, người như vậy có thể coi là một nhân vật thẳng thắn sáng khoái hiếm thấy trong cung. Song cũng may nàng ta còn có thánh sủng bảo vệ, nếu không, phần sáng khoái bộc trực này cũng chẳng duy trì được đến nay.

“Đời người chỉ vài chục năm ngắn ngủi, có thể tận hưởng lạc thú trước mắt thì không nên lãng phí.” Nhu phi hơi nhếch đuôi mày, bày ra một vẻ phong tình không ai có được.

Thiển uyển nghi nghe bốn người ngồi trong đình nói chuyện, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, cắn rách môi vẫn không hề nơi lỏng, nàng chưa bao giờ hận như bây giờ. Hận đám người trong cung tàn nhẫn, hận cha mẹ nhẫn tâm đưa nàng vào cung, cũng hận Đế vương vô tâm với mình. Nàng không mong ước sủng ái hơn người, chỉ cầu có được một người chân tâm, bên nhau đến đầu bạc. Nhưng từ lúc bước vào hậu cung này, nàng đã không còn thuộc về mình nữa, Đế vương cũng từng ôn nhu đa tình với nàng, vậy mà vì sao chỉ chớp mắt đã đổi thay?

Đế vương vô tình, nàng đã sớm hiểu, đâu phải đợi đến hôm nay mới nhận ra, Hoàng thượng ngoại trừ nàng còn có rất nhiều rất nhiều người khác. Những người đàn bà này mặc dù tâm tính ác độc nhưng lại thành thạo diễn trò, khiến cho Hoàng thượng lưu luyến nhớ thương bọn họ.

Nghĩ đến đây, nàng chợt hồng hai má, một tấm chân tình của nàng so ra còn kém hư tình giả ý của bọn họ.

Mấy người ngồi uống với nhau thêm một tuần trà, Trang Lạc Yên liếc nhìn Thiển uyển nghi vẫn quỳ im lặng, theo lẽ thường, Thiển uyển nghi không có nhiều quan hệ với nàng, nhưng không hiểu vì sao, nàng vẫn luôn rất không ưa người này, có lẽ do thứ gọi là “khí chất không hợp” chăng? Có đôi khi, nàng cảm thấy thà mạnh miệng tranh cãi vài câu với người như Nhu phi còn hơn qua lại với người như Thiển uyển nghi.

Hơi cụt hứng, Trang Lạc Yên đứng lên, Vân Tịch vẫn im lặng đứng sau lưng liền bước đến cẩn thận đỡ tay nàng, hai ma ma Hoàng đế mới cử đến cũng bước lại gần, các cung nữ thái giám khác đều căng người như đã sẵn sàng nghênh địch.

Tô tu nghi nhìn “thể trận” này, nhúu nhúu mày không vui, nhưng vì phân vị thấp hơn nên đành đứng lên.

Lời chào từ già chưa đến miệng, Trang Lạc Yên liền nghe được tiếng vỗ tay ra hiệu cách đó không xa, sau đó một thái giám cất giọng truyền báo.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người thoáng đổi sắc mặt, bàn tay đang giữ tách trà của Nhu phi hơi sững lại một chỗ rồi nhanh chóng đặt xuống, đứng lên nghênh đón thánh giá.

Thiên uyển nghi đang quỳ trên mặt đất thoáng chao đảo thân mình, đầu càng cúi thấp hơn, một giọt lệ rơi xuống tảng đá lát đường, vô cùng hiu quạnh và nổi bật.

Phong Cẩn đi đến gần, thấy Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ đứng trên thềm đá trước đình, vội bước nhanh vài bước, nhẹ đỡ tay nàng: “Sao lại đứng đây, lỡ không cẩn thận té ngã thì sao?” Nói xong lại quay sang hai ma ma mình mới ban thưởng, “Trẫm dặn các người hầu hạ nương nương cho tốt, đây là cách các người hầu hạ nàng?”

Trang Lạc Yên thấy hai ma ma hoảng sợ quỳ xuống, hờn dỗi nói: “Hoàng thượng, người làm như vậy khiến thiếp sau này làm sao ra khỏi cửa được đây, đầu cần cẩn thận như vậy chứ, hai ma ma hầu hạ rất tận tâm, thiếp còn đang muốn người ban thưởng cho họ đây, sao người vừa gặp đã mắng?”

Hai vị ma ma sao không hiểu Chiêu phi đang nói giúp họ, tuy vẫn liên tục dập đầu thỉnh tội nhưng sợ hãi trong lòng đã tiêu tan ít nhiều. Mấy ngày nay hầu hạ Chiêu phi, hai bà đều thấy được Hoàng thượng coi trọng Chiêu phi như thế nào, vì vậy vô cùng cảm kích khi Chiêu phi mở miệng nói đỡ cho bọn họ.

“Thôi thôi,” Phong Cẩn thấy Trang Lạc Yên đã lên tiếng bèn phát tay cho hai ma ma đứng dậy, lại đỡ Trang Lạc Yên ngồi xuống ghế, quay ra thấy những người khác còn đang cúi người, chỉ nhàn nhạt nói, “Đều miễn lễ, ba nàng cũng ngồi xuống cả đi.”

Thục quý phi cảm thấy lòng mình sao khó chịu quá, Hoàng thượng đã bao giờ thờ ơ với mình như vậy? Nàng gượng gạo cười tạ ơn, ngồi xuống một bên, ánh mắt đã ảm đạm đi.

Nhu phi lại không có gì khác thường ngày, sau khi ngồi xuống chỉ nâng tách trà nóng bình thản nhấp nhẹ, nàng thật muốn biết, lần này Hoàng thượng vô tình đi ngang qua hay là riêng chạy tới đây làm chỗ dựa cho Thiên uyển nghi.

Gần đây tâm trạng của Phong Cẩn rất tốt, ngắm nghía bàn tay Trang Lạc Yên một chút, mỉm cười nói: “Trẫm ít khi gặp các nàng cùng nhau ngồi uống trà đây.”

“Hoàng thượng trăm công nghìn việc, sao biết được tí muối chúng thiếp khi nào thì cùng ngồi chơi với nhau,” Thục quý phi cười nhẹ, đuôi mắt thoáng lướt qua bàn tay hẩn đang cầm tay Trang Lạc Yên, nét cười hơi nhạt đi, lại ngồi vào chỗ mình, “Hôm nay đẹp trời, mọi người muốn đi dạo một lát ạ.”

“Đi dạo chút ít cũng tốt,” Phong Cẩn gật đầu, đẩy tách trà về phía Trang Lạc Yên, Trang Lạc Yên chưa kịp đưa tay đón, hẩn lại thu về, “Trẫm quên bây giờ nàng không được uống trà.” Nói xong, đặt tách trà xuống, đẩy một đĩa xếp đầy bánh ngọt, hạch đào và đậu phộng đến trước mặt Trang Lạc Yên, “Trẫm nghe thái y bảo, hằng ngày ăn một chút đậu phộng hay hạch đào rất tốt cho nàng.”

Bánh ngọt làm rất tinh xảo, Trang Lạc Yên một miếng giải quyết một cái bánh, sau đó cầm một cái khác đưa đến bên miệng Phong Cẩn: “Mùi vị rất được, Hoàng thượng cũng nếm thử nào.”

Phong Cẩn há miệng nuốt miếng bánh xuống, cũng cười nói: “Quả không tệ, nếu nàng thích thì bảo phòng bếp của nàng học làm đi.” Hẩn không có hứng thú với mấy món ăn dính dính ngấy ngấy này lắm, chỉ là dạo này khẩu vị của Trang Lạc Yên trở nên đặc biệt lợi hại, hôm qua thích ăn cay, hôm nay muốn ăn chua, đến mai lại thèm ngọt, làm cho hẩn cũng liên tục thay đổi khẩu vị theo.

Nhu phi thờ ơ nhìn màn ân ái do Hoàng đế và Chiêu phi cùng dệt, nghiêng đầu đưa mắt sang Thiên uyển nghi còn đang quỳ gối, mắt lộ một tia trào phúng. Một uyển nghi nhỏ nhoi thì đã là gì, hôm nay trong mắt Hoàng thượng ngoại trừ Chiêu phi còn có thể thấy được ai nữa đây?

Tiếc ột Thục quý phi từng được sủng ái vượt trội, lúc này chẳng phải chỉ đành thẫn thờ ngồi nhìn đó sao?

Tô tu nghi thấy trong mắt Hoàng thượng ngoại trừ Trang Lạc Yên thì đã hoàn toàn không còn người khác, sắc mặt lại càng xấu hơn, có điều biểu tỏ không nói, nàng ta cũng đành yên lặng ngồi một chỗ.

Mà Thiển uyển nghi đang quỳ trên mặt đất, trái tim ngày càng lạnh lẽo, nghe từng câu từng lời ân cần của Hoàng đế dành cho Chiêu phi, càng lúc càng đau đớn như không thể chịu nổi, một người sống sờ sờ là nàng đang quỳ ở đây, Hoàng thượng vẫn làm như không thấy, chỉ lo chuyện phiếm với Chiêu phi, vậy thì trong lòng Hoàng thượng, nàng là cái gì đây?

“Thiếp chợt nhớ lần trước phòng bếp làm món sũ nấu hạch đào và đậu phộng rất khá, loại điểm tâm này thỉnh thoảng ném một miếng thì còn được, ngày nào cũng ăn sẽ ngán lắm.” Trang Lạc Yên cười nhìn Hoàng đế, dạo này nàng thích kéo Hoàng đế ăn mấy thứ hẩm không ưa, chẳng thể ngờ, Hoàng đế cũng thật nhẫn nại ngồi ăn cùng mình.

Hoàng đế sao không rõ ý Trang Lạc Yên, song chỉ đành bất đắc dĩ cười nói: “Nếu thế, đợi lần sau trẫm sẽ ăn cùng nàng.” Thói quen của người này thật đáng sợ, ban đầu không như thế nhưng nếu ngày lại ngày chiều theo ý nàng, ngày chính hẩm cũng không hiểu, vì sao nay lại thích thuận theo ý nàng như thế.

Một hồi lâu sau, Phong Cẩn dường như đột nhiên phát hiện ra bên ngoài đình còn có một người đang quỳ, thản nhiên hỏi: “Người đang quỳ chẳng phải Thiển uyển nghi đó sao, nàng ta phạm lỗi gì vậy?”

Hoàng đế vừa cất lời, Trang Lạc Yên bèn nghiêng đầu nhìn về phía Thiển uyển nghi đang quỳ ngoài đình, hơi tùm tùm nghịch một hạt hạch đào trong tay, nàng chưa ngốc đến nỗi đi mở miệng vào lúc này.

Tô tu nghi lại không nhận được, đứng lên nói: “Bẩm Hoàng thượng, Thiển uyển nghi mạo phạm Nhu phi nương nương, giờ đang bị phạt quỳ đây ạ.”

“Nếu không liên quan đến khanh thì ngồi xuống đi.” Phong Cẩn lạnh nhạt nói, vươn tay cướp lấy hạt hạch đào trên tay Trang Lạc Yên, bóp mạnh một cái, vỏ hạch đào vỡ ra, trêu ghẹo cho Trang Lạc Yên vươn tay đi lấy thì nhanh nhẹn ném ngay vào miệng mình, thế là nhận được một cái lườm của mỹ nhân.

Nhu phi nhìn Tô tu nghi lúng túng ngượng ngùng thì chỉ cười cười, đứng dậy cúi người nói: “Bẩm Hoàng thượng, đúng là Thiển uyển nghi bị thiếp phạt quỳ ạ. Sáng nay thiếp tình cờ gặp Thiển uyển nghi trên đường, nào ngờ lúc ấy Thiển uyển nghi đang cùng cung nữ bàn tán về phi tần khác, thiếp tuy không hiểu không đức nhưng không đành lòng để Thiển uyển nghi cứ đem các tỉ muội ra tán gẫu như vậy, liền phạt nàng ấy quỳ ở đây hai canh giờ, để nàng ấy hiểu được mình sai ở đâu.”

Không hỏi Thiển uyển nghi đã nói gì, Phong Cẩn hơi nhíu mày nhìn Nhu phi và Thiển uyển nghi một thoáng, không đành lòng được bèn nói: “Trẫm không biết Thiển uyển nghi có ý kiến gì với các hậu phi của trẫm đây, chẳng hay các nàng ấy có chỗ nào không được tốt?”

Thiển uyển nghi nghe nói thế, thân mình hơi run lên, dập đầu một cái, nói: “Thiếp không có ý đó, xin Hoàng thượng minh giám.”

“Vậy xin hỏi Thiển uyển nghi vì sao nói mọi người trong hậu cung này tâm tư khó dò?” Nhu phi cầm khăn tay che miệng, đuôi mắt lại miết qua Hoàng thượng, thấy hẩm không tỏ vẻ gì mới nói tiếp, “Vì sao nói Chiêu phi độc chiếm thánh tâm, chẳng lẽ hậu cung thế nào còn phải nhờ một uyển nghi nho nhỏ như nàng quơ chân múa tay?”

Nghe đến đó, Hoàng đế nhíu mày, sắc mặt thoáng thay đổi, hằm từ trên cao nhìn xuống nữ tử quỳ dưới mặt đất. Nữ tử này có một gương mặt xinh đẹp và biểu cảm khiến hẩm hơi có hứng thú, song lúc này nhìn lại, nàng ta cũng chẳng đặc biệt hơn những người khác bao nhiêu: “Thiển uyển nghi, người đây là oán hận trẫm sao?”

“Thiếp không dám!” Lời vừa vào tai, Thiển uyển nghi đã trắng nhợt mặt, “Chân tình của thiếp đối với Hoàng thượng có đất trời chứng giám.” Một thân một mình trong cung, ở một góc phòng cô tịch ngày qua ngày đợi một người đàn ông tới, kết cục của chờ đợi, lẽ nào là thế này sao?

Nàng cho rằng Hoàng thượng cũng đã có đôi chút thật tình với mình, nhưng cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, mình và những nữ tử khác, trong mắt Hoàng đế... không có gì bất đồng. Ánh mắt người ấy nhìn mình

giống như là nhìn một đồ vật không có sự sống, nhớ tới thì yêu chiều một chút, quên mất thì mặc cho phủ bụi ở một bên.

Trang Lạc Yên thấy ánh mắt Thiển uyển nghi ngẩn ngơ hoảng hốt, cảm thấy thật kinh ngạc, thầm nghĩ, chẳng lẽ vị Thiển uyển nghi này đã rung động trước Hoàng đế rồi? Nàng nhớ lại khi Thiển uyển nghi mới vào cung, hình như không có cảm tình với hoàng cung này. Nếu đã không có cảm tình với hoàng cung, sao lại dễ dàng đánh mất trái tim mình đến thế?

Hậu cung nhiều người như vậy, Hoàng đế chỉ có một, nàng ta sao lại có lòng tin có thể đoạt được đế tâm? Những người ở đây, kể cả Thục quý phi, Nhu phi hay là chính nàng, e rằng không một ai có sự tự tin này.

Đế vương bạc tình bạc nghĩa biết bao, mà Thiển uyển nghi lại mong manh như thủy tinh, tình yêu dễ dàng dâng lên như thế, thật không biết là đáng thương hay đáng buồn.

Bàn tay đột nhiên truyền tới cảm xúc ấm áp, Trang Lạc Yên lấy lại tinh thần, thấy Hoàng thượng đã bỏ nhân hạch đào vào lòng bàn tay mình, mắt vẫn nhìn đi nơi khác, như là đang nói cho Trang Lạc Yên biết, trăm chỉ tiện tay ném bữa cho nàng, nàng ăn hay không thì tùy.

Đàn ông quả đều là đồ kỳ cục, mất tự nhiên như vậy.

Trang Lạc Yên bẻ một miếng ăn, hương hạch đào thơm ngát lập tức tràn đầy khoang miệng. Nàng cười cười, người khác thế nào nàng không xen vào, để cho cuộc sống của mình trong cung trôi qua thật tốt mới là điều nàng cần làm.

Thấy Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ăn hạch đào, Phong Cẩn lại nhìn Thiển uyển nghi, nói: “Trước đây trăm đã nghĩ người là một người biết điều, hiểu lễ nghĩa, song hôm nay xem ra, cũng chỉ thế mà thôi.”

Chỉ thế mà thôi?!

Một lời này đủ để gạt sạt toàn bộ những điều tốt đẹp nhất của một nữ tử, Thiển uyển nghi như đã không thể thở nổi, ngẩng đầu mở to đôi mắt đẹp: “Đó là cách Hoàng thượng nhìn thiếp sao?” Một câu ghen ngào, nước mắt đã lăn xuống.

Trang Lạc Yên từng chứng kiến rất nhiều nữ tử rơi lệ, Thiển uyển nghi là người khóc đẹp nhất trong số các phi tần hậu cung, nàng rũ mí mắt, không nhìn gương mặt đã trắng bệch của Thiển uyển nghi, ban đầu chỉ muốn đi ra ngoài giải sầu một chút, ai dè lại gặp phải tuồng kịch kinh điển thế này.

Nhu phi nhìn bộ dạng Thiển uyển nghi như vậy, cười cười khinh thường, bây giờ còn muốn diễn cho ai xem? Lúc này nàng ta có khóc đến xinh đẹp, khóc đến động lòng người thế nào thì cũng không lọt được vào mắt Hoàng thượng nữa rồi. Nàng hầu hạ Hoàng thượng đã lâu, tâm tính người lạnh bạc đến đâu, lòng nàng rất rõ ràng

“Nếu Nhu phi bảo người quỳ, vậy thì quỳ đi,” Phong Cẩn không nhìn Thiển uyển nghi nữa, nói một cách hơi mất hứng, “Phân vị của Chiêu phi tôn quý hơn người, người nói năng lỗ mãng, quỳ thêm hai canh giờ nữa.”

Dứt lời, nhìn lên sắc trời, Phong Cẩn quay sang nói với Trang Lạc Yên: “Gần trưa rồi, đừng để lỡ bữa, chiều nay trăm còn chút việc, buổi tối sẽ tới dùng bữa với nàng, dùng xong bữa trưa thì nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trang Lạc Yên gật gù đầu, khước miệng cong lên thành nụ cười: “Vây buổi tối thiếp chờ người.”

Phong Cẩn gật đầu, đưa tay vuốt nhẹ tóc Trang Lạc Yên rồi mới quay người đi mất.

“Cung tiền Hoàng thượng.” Thấy Hoàng đế đã đi, Thục quý phi đứng thẳng người, cười nhìn Trang Lạc Yên, “Hoàng thượng quả là quan tâm Chiêu phi.”

Trang Lạc Yên đáp lại bằng một nụ cười: “Hoàng thượng quan tâm tất cả tử muội chúng ta.”

Nghe đến những lời này, Thục quý phi chỉ cười khẽ một tiếng, cùng Tô tu nghi đi mất.

Đợi Thục quý phi đi xa, Nhu phi nhướn mày nhìn Trang Lạc Yên: “Chiêu phi quả có thủ đoạn cao đấy.”

Trang Lạc Yên vẫn giữ nụ cười trên môi: “Đã gần đến buổi trưa, muội muội xin cáo từ.”

“Nàng về đi thôi, Hoàng thượng đã dặn nàng không được để lỡ bữa trưa, ta cũng không dám giữ.” Nhu phi khoát tay, không muốn nói nhiều với Trang Lạc Yên.

Sau khi mọi người đều đã rời đi, Nhu phi ra khỏi đình, ngồi xổm trước mặt Thiên uyển nghi, một ngón tay nhắc cằm đối phương lên, giễu cợt: “Nhìn thấy chưa, trong mắt Hoàng thượng, ngươi là thứ gì? Sau này đừng tỏ vẻ ‘mọi người đều say mình ta tỉnh’ ấy ra kéo người khác lại cảm thấy ghê tởm.”

“Người thì có gì mà đắc ý lên mặt, trong mắt Hoàng thượng, ngươi vẫn kém Chiêu phi.” Thiên uyển nghi vung tay hất tay Nhu phi, “Đừng đem ta so với người.”

“Ta tất nhiên sẽ không so mình với một uyển nghi nho nhỏ,” Nhu phi cười cười, đứng lên, ánh mắt mang một tia sáng rạng rỡ trước nay chưa từng thấy, “Mà ta cũng sẽ không so mình với Chiêu phi, người tự cho là mình tỉnh táo hơn người khác, kỳ thực chỉ là trò cười trong mắt người ta mà thôi.”

Phong Cẩn trở về tẩm cung, nhìn từng món từng món được bưng lên bàn ăn, đột nhiên nói với Cao Đức Trung đứng sau lưng: “Trẫm nghe nói nữ tử sau khi có thai thường thích ngủ, ngươi đến cung Hi Hòa nói một tiếng với Chiêu phi, tối nay không cần chờ trẫm, nếu đã buồn ngủ thì cứ nghỉ trước, đừng để thân mình mệt mỏi.”

Cao Đức Trung nghe vậy, thi lễ một cái: “Bẩm vâng.” Sau đó liền vội vã đi về phía cung Hi Hòa, vừa đi vừa nghĩ, đứa nhỏ trong bụng Chiêu phi rốt cuộc là “con quý nhờ mẹ”, ngấm lại dãi ngọc của Hoàng thượng dành ấy hoàng tử và phi tần mang thai trước đây, ông lắc lắc đầu, quả là so người với người có thể làm tức chết nhau.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên ghế cao, nghe cung nữ kể lại chuyện mới phát sinh trong ngự hoa viên, sau khi nghe xong, nàng vẫn bình thản nói: “Những chuyện nhỏ nhặt này không cần quan tâm, các người chỉ cần để ý đừng có xung đột với người cung Hi Hòa là được, lui ra đi.”

Cung nữ lui ra ngoài, Hoàng hậu thở dài. Nay trong lòng nàng đã hiểu rõ, Hoàng thượng sẽ không để nàng có một Hoàng tử, mà Triệu gia nay đã tràn ngập nguy cơ, việc duy nhất nàng có thể làm lúc này là ngồi vững trên vị trí Hoàng hậu. Mà nàng muốn ngồi vững ở vị trí này thì không thể phạm sai lầm, vậy nên, nàng không chỉ không thể có tính toán khác mà còn phải dốc sức bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Trang Lạc Yên.

Ánh mắt Hoàng thượng nhìn Trang Lạc Yên...

Lần thứ hai thở dài, Hoàng hậu mới lên tiếng: “Người đâu, đưa cuốn ‘Y tam truyện’ ở chỗ bồn cung sang cung Hi Hòa, bên trong có một ít nội dung có lợi cho bào thai, bảo người phục vụ của cung Hi Hòa cũng xem qua đi.”

Đã hạ quyết tâm thì phải làm triệt để một chút.

Khi Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, sắc trời đã tối xuống, ngự liễn dừng trước cửa cung, hần bước xuống, nhìn những ngọn đèn lồng tỏa ánh sáng đỏ trên cao, hỏi Phúc Bảo đang đứng cửa đợi: “Chủ tử nhà các người ngủ rồi?”

Phúc Bảo khom người đáp: “Bẩm vạn tuế gia, nương nương nói chiều nay ngủ hơi nhiều nên đã hết cơn buồn ngủ, lúc này vẫn chưa đi nghỉ đâu ạ.”

Phong Cẩn sao lại không biết Trang Lạc Yên cố tình chờ mình tới, hần lắc đầu bất đắc dĩ, thở dài nói: “Thôi thôi, không cần thông báo, trẫm tự đi vào được rồi.”

Trong phòng ngủ, Vân Tịch đang treo thêm một ngọn đèn lồng, từ khi chủ tử có thai, trong cung Hi Hòa đã thu dọn hết những bồn hoa, lọ hoa, sáp thơm, hương liệu các loại cũng bị thu lại hết, hiện nay chủ tử chỉ đeo một túi thơm mùi bạc hà, ngủ vào lại thấy sáng khoái.

“Nương nương, mỗi ngày người xem sách nửa canh giờ, điện hạ thực sự có thể biết ạ?” Cùng mấy cung nữ kiểm tra bốn phía một lượt, Vân Tịch mới đi đến bên cạnh Trang Lạc Yên, gỡ chụp đèn, cắt tim đèn, bảo cung nữ cắt cây kéo thật xa, lại nhận bồn đồng trong tay cung nữ, ngồi xổm xuống, vừa thay dép cho Trang Lạc Yên vừa nói, “Lần đầu tiên nô tì biết có thể làm như vậy được đấy ạ.”

“Bổn cung cũng chỉ nghe người ta nói, hai ba tháng đầu của thai nhi, mẫu thân mỗi ngày đọc sách chừng nửa canh giờ, nghe nhạc khúc nửa canh giờ, lại nghe phụ thân kể chuyện nửa canh giờ, lớn lên sẽ rất thông minh.” Trang Lạc Yên ngẩn ngơ nhớ lại những điều bạn bè kiếp trước từng đề cập.

Nàng còn nghe bạn bè nói, rất nhiều người trước khi chuẩn bị làm mẹ đều không có hứng thú đối với những việc như dưỡng thai này. Tất nhiên rồi, bất kì ai còn đang độc thân trong hạnh phúc thì đều sẽ không đột nhiên đi nghĩ đến mấy đứa nhóc con ngốc ngốc nghịch ngợm làm gì. Nữ tử là một loại sinh vật rất thần kỳ, khi chưa có con, nàng ta có thể chẳng có bao nhiêu tình cảm đối với con trẻ, nhưng khi đã có con rồi thì nhìn bé nào cũng cực yêu, còn con mình thì là bảo bối cấp cao nhất.

Lúc ấy nghe loại luận điệu này, Trang Lạc Yên chỉ cười nhạt, đến hôm nay lại thấy có vẻ đúng với mình. Khép sách lại, nhìn xuống bụng, nhúng chân vào chậu nước ấm, nàng hơi hồi hận vì năm xưa không chịu khó đi tìm hiểu kiến thức về dưỡng thai.

“Nương nương có lòng, ngày sau điện hạ nhất định sẽ thông minh nhanh nhạy.” Vân Tịch nhẹ nhàng ấn gan bàn chân cho Trang Lạc Yên, âm thầm cảm khái, trước kia mỗi ngày nương nương đều muốn tắm rửa, từ ngày có thai lại đã biến thành hai, ba ngày tắm một lần, chỉ bởi vì thái y nói nữ tử có thai mà tắm rửa hàng ngày sẽ không tốt cho thai nhi, “Mấy hôm trước hoàng thượng thưởng cho hai vị nhạc công, nô tì nghe nói trong đó một người giỏi cổ cầm, một người thạo thổi tiêu. Nếu nghe nhạc tốt cho điện hạ, hay là ngày mai gọi bọn họ đến diễn tấu một lát?”

“VẬY CHẴNG PHẢI TRẦM CŨNG NÊN THƯỜNG TỚI KỂ CHUYỆN CHO HOÀNG NHI?” Một giọng nam trầm vang lên, Trang Lạc Yên ngẩng đầu, thấy Phong Cẩn sải bước đi vào, đang muốn đứng lên hành lễ, đối phương đã vội bước lại, ấn nàng ngồi xuống ghế.

“Đang ngâm chân lại lộn xộn cái gì,” Phong Cẩn nhẹ nhàng đè vai Trang Lạc Yên, đợi Vân Tịch lau khô chân nàng mới ôm người đặt lên giường, kéo chăn đắp cẩn thận mới nói tiếp, “Nay nàng đã mang thai, lúc không có người ngoài thì không cần giữ những lễ nghi phiền phức này.”

Tiện tay cầm cuốn sách Trang Lạc Yên đang đọc dở, “Trung dung”(*) trong Tứ thư ngũ kinh, Phong Cẩn không nhịn được bèn bật cười, đúng là khó có dịp thấy nàng ấy nghiêm túc như vậy, ngày xưa hẳn chưa từng gặp ái phi làm biếng của mình đọc những thứ này.

(*) Trung dung: Tên một cuốn sách đồng thời cũng là một học thuyết của thầy Tử Tư. Trung dung cơ bản gồm ba tầng nghĩa: Tầng nghĩa thứ nhất: Trung có nghĩa là không thiên lệch, “Dung” có nghĩa là không thay đổi để chỉ đời người không được lệch ra khỏi quỹ đạo, không thay đổi mục đích đã định của mình, phải kiên trì mới đạt được tới thành công; Tầng nghĩa thứ hai: là trung chính, bình hòa, con người cần phải giữ sự trung chính và bình hòa nếu mất đi nó thì tất cả những hỉ, nộ, ái, ố đều sẽ trở nên thái quá; Tầng nghĩa thứ ba: “trung” có nghĩa là tốt đẹp, “dung” chính là sử dụng, với hàm ý nhất nghệ tinh nhất thân vinh, con người ta phải kiên trì trong công việc của mình mới có thể mưu cầu được cho bản thân.

“Thiên hạ quốc gia, có thể chia đều được; tước lộc, có thể từ chối được; lưỡi dao sắc bén, có thể giã lên được; đạo trung dung lại không thể làm được.” Phong Cẩn lật một trang, đọc một câu trong đó, cười khẽ một tiếng, “Ái phi quả là thông thái.”

“Hoàng thượng lại trêu thiếp rồi,” Trang Lạc Yên quả thật có ý định sau này sẽ để con mình học đạo Trung dung, trong cung đình, có thể học được bản lĩnh giả heo ăn cỏ mới là đại nhân tài.

Phong Cẩn khép cuốn “Trung dung” lại, thuận tay ném qua một bên: “Hoàng nhi của trẫm, không cần học đạo Trung dung, nó khác người thường, sinh ra đã có thể đứng trên cao, trung dung là dành cho những kẻ không đủ mạnh, con trai trẫm, tất nhiên sẽ không thiếu thứ gì.”

Vân Tịch đứng hầu bên cạnh nghe được những lời này của Hoàng đế, đuôi mày thoáng động, đầu lập tức cúi thấp hơn nữa, không cần biết Hoàng thượng nói vậy là có ý gì, đây không phải điều nàng nên nghĩ.

“Đứa nhỏ còn chưa ra đời đâu, Hoàng thượng làm sao biết được là nam hay nữ?” Trang Lạc Yên đổi chủ đề, hờn dỗi nói, “Nếu là một công chúa, Hoàng thượng sẽ không thích?”

“Công chúa trẫm cũng thích,” Phong Cẩn vươn tay vuốt nhẹ lên tóc Trang Lạc Yên, cười nói: “Con gái con trai trẫm đều thích.” Nói đến đây, hắn hơi ngừng lại một chút mới tiếp tục, “Nhưng trẫm muốn nàng nhất

định phải sinh cho trăm một hoàng tử.”

Nghe thấy vậy, Trang Lạc Yên thò tay chọt chọt vào ngực hần, hừ một tiếng.

Phong Cẩn để cung nữ cởi giày ỳnh, lên giường kéo Trang Lạc Yên vào lòng, tựa lưng vào đầu giường: “Trăm kể chuyện cho ái phi nghe nhé?”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, nàng chưa từng nghe Hoàng đế kể chuyện bao giờ, liền gật đầu đồng ý.

“Ngày xưa ngày xưa, có một người tên là Bàn Cổ, thân cao hơn núi, tóc rậm hơn rừng...”

Trang Lạc Yên sững sốt, câu chuyện này hình như không phải kể cho nàng nghe?

“Bàn Cổ bẻ một búa xuống, trời và đất tách ra...”

Xin tha thứ cho Trang Lạc Yên đang càng lúc càng mơ màng đi, thật sự là câu chuyện thần thoại này bị Hoàng đế kể thành quá nhạt nhẽo rồi, cái kiểu nhả chữ đều đều cứng nhắc này đâu phải là kể chuyện, giống như đọc thuộc lòng hơn.

Phong Cẩn chưa kể xong một câu chuyện đã thấy nữ tử trong lòng ngủ say, hần bật cười, còn nói hết buồn ngủ rồi, chẳng phải mới được một chốc đã say sưa thế này?

Trang Lạc Yên bị tiếng nước đánh thức, khi nàng mở mắt nhìn, thấy Hoàng đế đang rửa mặt, nàng dụi dụi mắt: “Giờ nào rồi ạ?”

Phong Cẩn thấy nàng mơ mơ màng màng, lau khô tay rồi mỉm cười đi đến bên giường: “Trẫm đánh thức nàng? Ngủ thêm một lát đi, canh giờ còn sớm.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn nhắm mắt lại, đúng là nàng vẫn hơi buồn ngủ, nếu Hoàng đế đã nói vậy, nàng nên nghe theo.

Thấy Trang Lạc Yên đã ngủ lại, động tác của Phong Cẩn nhẹ nhàng hơn nữa, khi ra khỏi phòng còn dặn người hầu phải nhẹ tay nhẹ chân. Đến tận khi ra khỏi cửa chính cung Hi Hòa, Phong Cẩn mới đi đứng đĩnh đạc trở lại, nói với Cao Đức Trung đang đứng hầu bên cạnh ngự liễn: “Cao Đức Trung, bảo người đi tìm một ít truyện cổ tích, ừm... loại truyện kể cho trẻ con nghe ấy.”

Cao Đức Trung sững sốt, lập tức nhớ lại những lời Chiêu phi nương nương nói tối qua khi ông đứng ngoài cửa, vội vã thưa vâng, hạ quyết tâm phải làm tốt việc này, đây chính là cơ hội vừa lấy lòng Hoàng thượng vừa lấy lòng Chiêu phi.

Hiền quý phi ngồi trên kiệu, từ xa xa nhìn ngự liễn của Hoàng đế rời khỏi cung Hi Hòa, khóe miệng giật giật, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng thật sự rất quan tâm đến Chiêu phi.” Vị ở cung Hi Hòa kia đã có thai mà Hoàng Thượng vẫn chịu khó tới đó, vậy mới thấy, những người khác trong cung không được coi trọng như Trang Lạc Yên này đâu.

Nô tài phục vụ bên cạnh không dám tiếp lời, chỉ có thể cúi đầu. Hiền quý phi nhìn thấy như vậy, lòng càng thêm khó chịu, lại lạnh giọng: “Còn không mau chân lên, chờ ra đây làm gì?”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi xuống ghế cao nhất trong phòng khách, nhìn người đầu tiên tới thỉnh an là Hiền quý phi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Thật không ngờ hôm nay Hiền quý phi tới sớm như vậy, bốn cung dậy trễ, để muội chờ lâu rồi.”

“Là do tần thiếp đến sớm, quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.” Hiền quý phi nhận tách trà cung nữ dâng lên, nhấp một ngụm nhỏ, “Vẫn là trà ở chỗ nương nương ngon nhất đấy ạ.”

Hoàng hậu cười cười, không tiếp mấy lời nịnh bợ của nàng ta. Vị Hiền quý phi này mấy ngày trước thái độ còn khác lắm, nay thấy Chiêu phi có thai, hoàng tử nuôi trong cung nàng ta không còn tôn quý nhất nữa thì lại muốn sáp lại gần nàng.

Nàng ta muốn sáp lại, nàng cứ theo nàng ta sao? Coi Hoàng hậu đây là sư tử đá trông cửa cung, ai cũng có thể sờ vuốt vài cái?

Hiền quý phi thấy Hoàng hậu lãnh đạm với mình, trên mặt vẫn không tỏ vẻ xấu hổ, chỉ cúi đầu uống ngụm trà. Một lúc lâu sau, các phi tần lục tục tới thỉnh an.

“Chiêu phi tới.”

Mọi người nhìn Chiêu phi mặc chiếc váy dài vịn tay cung nữ khoan thai đi vào, đa số đều cúi đầu tỏ vẻ kính cẩn, Hiền quý phi đặt tách trà lại bàn, tủm tỉm cười nhìn đối phương ngồi xuống bên dưới Nhu phi.

“Hôm nay khí sắc của Chiêu phi muội muội thật tốt,” Hiền quý phi cười nói, “Chắc hẳn vị diện hạ chưa ra đời này rất ngoan đây.”

“Cảm ơn lời chúc tốt lành của nương nương.” Trang Lạc Yên cười cười, tiếp nhận tách trà, thấy đó là trà tảo mật ong bèn cười nhẹ tỏ ý cảm ơn Hoàng hậu, nhắc tách uống một ngụm nhuận hầu.

“Hoàng hậu nương nương thật sự rất yêu thương Chiêu phi muội muội đây, trà này không giống của chúng ta.” Hiền quý phi tiếp tục gợi chuyện, “Mà cũng phải, nay muội muội có thai, đúng là có khác biệt với chúng ta đây.”

Trang Lạc Yên cười nhìn Hiền quý phi gây thù chuốc oán giúp mình, buông tách trà điềm đạm nói: “Được Hoàng hậu nương nương quan tâm là may mắn của tần thiếp, quý phi nương nương xin chớ giấu tần thiếp nữa.”

“Quý phi nương nương nếu thích thì có thể đợi về cung pha dùng thử.” Nhu phi cười nhạt, “Quý cung có thiếu thứ gì mà phải đi ước ao như Chiêu phi.”

Hiền quý phi đã rất ngứa mắt với Nhu phi rồi, giọng cũng lạnh xuống vài phần: “Nhu phi đúng là rất nghe hiểu ý người khác, bốn cung chỉ tán thưởng Hoàng hậu nương nương quan tâm chăm sóc Chiêu phi mà thôi.”

“Hoàng hậu nương nương quan tâm chúng tần thiếp, người trong hậu cung đều biết.” Nhu phi thần nhiên quẳng trả một câu.

“Thực quý phi tới, Tô tu nghi tới.”

Hai tĩ muội Tô gia tới khiến cuộc chiến của Hiền quý phi và Nhu phi không thể tiếp tục. Hoàng hậu thờ ơ nhìn hai chị em họ Tô hành lễ với mình, đợi hai người ngồi xuống mới lên tiếng: “Hiện giờ thời tiết ngày càng thêm lạnh, mọi người còn phải tới thỉnh an bốn cung, thật quá vất vả, nhất là Chiêu phi không nên đến sớm như vậy, nay muội mang thai, không đến cũng không sao.”

“Nương nương thương yêu tần thiếp, tần thiếp làm sao có thể vì được yêu quý mà sinh kiêu căng,” Trang Lạc Yên đứng dậy thi lễ, “Nay chẳng qua mới tầm hai, ba tháng, đâu cần cẩn thận như thế ạ.”

“Mau ngồi xuống đi,” Hoàng hậu vội để Trang Lạc Yên ngồi xuống, thở dài nói, “Muội còn trẻ không hiểu, nữ tử có thai trong ba tháng đầu nhất định không thể qua loa.” Nhớ tới khi xưa Chiêu phi sảy thai, Hoàng hậu không tiện nhắc lại chuyện khiến đối phương đau lòng, bèn tránh đi, “Đạo này trời đã lạnh, bốn cung cần nhắc kỹ, mùa đông năm nay cứ ba ngày thỉnh an một lần đi, để các vị khỏi đi tới đi lui cực thân.”

Các phi tần nghe vậy thì đều vội từ chối, nhưng thái độ của Hoàng hậu rất kiên quyết, đành bắt buộc đi tiếp nhận ý chỉ này.

Ra khỏi cung Cảnh Ương, Tô tu nghi hừ lạnh một tiếng: “Yêu thương chúng ta gì chứ, yêu thương Chiêu phi kia thì có, năm rồi đâu thấy nàng ta cho thỉnh an ba ngày một lần, chỉ vờ khoác áo bụt.”

Chẳng để ý đến lời oán giận của Tô tu nghi, về mặt Thực quý phi đã ngưng trọng hẳn, lần này Hoàng hậu bảo vệ Trang Lạc Yên rất chặt chẽ, chặt chẽ đến đáng sợ, thật sự không giống tác phong thường ngày của Hoàng hậu. Nếu Trang Lạc Yên sinh được hoàng tử, Hoàng thượng lại có ý bồi dưỡng, vậy chẳng phải địa vị của Trang Lạc Yên và Hoàng hậu ngang nhau rồi sao?

Không hiểu được dụng ý của Hoàng hậu, Thực quý phi nhú nhú mày, dù là thế nào, sau này vẫn nên cẩn thận thì hơn, Hoàng hậu không muốn ra tay nhưng luôn có người muốn làm kẻ đứng sau giật dây hại người, việc nàng nên làm chỉ là bàng quan xem kịch mà thôi.

Xế chiều hôm đó, cung Cảnh Ương nhận được ý chỉ ban thưởng của Hoàng đế, châu ngọc đồ cổ chảy vào cung Cảnh Ương như nước, khiến bao người ước ao.

Thế nhưng, người thông minh một chút có thể đoán được, đó là cử chỉ biểu hiện Hoàng đế tán thưởng quyết định sáng này của Hoàng hậu, bởi vậy mới thấy được địa vị của Chiêu phi trong lòng Hoàng đế đã lớn thế nào.

Hậu cung chưa từng an tĩnh, nhưng gần đây hậu cung lại rơi vào tình trạng bình tĩnh đến lạ lùng, có lẽ vì những vị chủ tử nương nường không cần ngày ngày chạm trán, oán khí cũng bớt đi, vì vậy những chuyện bát nháo trong cung cũng giảm không ít.

Hiện giờ trong hậu cung có khá đông phi tần nhưng số lượng phi tần có phân vị cao lại không nhiều, phân vị thấp thì không dám tỏ thái độ, phân vị cao thì tâm tư phức tạp, làm việc càng cẩn thận hơn. Thấy cái thai trong bụng Chiêu phi ngày càng lớn, Hoàng đế cũng càng thích đến cung Hi Hòa, những người còn lại đều ngồi không cả.

Cung Hi Hòa gần đây có thêm nhiều thái giám giỏi nấu nướng, ma ma thạo phụ khoa, thậm chí còn có hai y nữ ở lại hẳn trong thiên điện của cung, tất cả đều vây xung quanh một vị chủ tử trong cung này, trên dưới khắp hậu cung đều phải đổ mắt ghen tị.

“Từ khi Chiêu phi có thai, đãi ngộ đã khác hẳn các phi tần từng có thai trước.” Yên quý tần nay đã mất thánh sủng, đứng xa xa nhìn đám thái giám của điện Trung Tĩnh cầm đồ vật đi về phía cung Hi Hòa, vừa ước ao vừa hả hê, “Trước đây thấy Thục quý phi luôn luôn một vẻ đứng cao hơn người khác, không để ai vào mắt, nay so sánh với Chiêu phi, nàng ta cũng chẳng là gì.”

Yên quý tần thất sủng, trong lòng căm ghét nhất không phải Chiêu phi mà là Thục quý phi thường ngày vẫn ung dung điềm tĩnh. Trong tiềm thức của một số người, Yên quý tần và Thục quý phi đều là loại này, thường ngày hai người không va chạm hay gặp gỡ nhiều, trong lòng lại vẫn không ưa nổi đối phương.

Nhu phi đang đi trước nàng ta nghe thấy thế bèn quay lại, nhìn Yên quý tần như cười như không: “Thục quý phi dầu gì cũng là một quý phi, so ra còn hơn nàng nhiều lắm.”

“Nhu phi nương nường quả nhiên vẫn không khách khí như thế.” Yên quý tần sa sầm mặt, “Nhưng mà tần thiếp đây không như Thiển uyển nghi đó, mặc người tùy ý sỉ vả đâu.”

“Chắc, nghe nàng nói kìa, như là thường ngày ta khắt khe với người khác lắm ấy,” Nhu phi liếc mắt nhìn nàng ta, chẳng thấy thú vị lắm, bèn nói, “Thôi, nàng thích ghen tị thì cứ ghen tị đi, bổn cung không có thời gian ở đây nghe nàng nói nhảm.” Dứt lời, Nhu phi liền dẫn theo cung nữ khoan thai đi trước, nhìn tấm lưng ong kia, mềm mại như không xương, từng bước như hoa nở dưới chân.

“Gì chứ, làm như ngày trước nàng ta chưa từng ghen ghét Trang Lạc Yên vậy.” Yên quý tần hừ một tiếng, dẫn theo cung nữ quay người đi luôn.

Gần đây hoạt động của Trang Lạc Yên đã đa dạng hơn mấy tháng trước, cái thai trong bụng đã gần năm tháng, bụng căng lên khiến nàng thoát nhìn nở nang hơn xưa, tuy mất đi đôi nét xinh đẹp mảnh mai trước đó nhưng lại thêm vài phần đầm thắm. Tựa người trên tháp mềm nghe nhạc công chơi cổ cầm, tầm mắt nàng lại phóng ra ngoài cửa sổ, sắc trời thế này, mấy hôm nữa khả năng có tuyết.

Nghe nhạc chừng nửa nén hương, Trang Lạc Yên xua tay cho nhạc công lui ra, bào thai trong bụng mỗi ngày nghe nhạc hai, ba lần, mỗi lần chừng mười lăm phút là đủ, nhiều hơn sẽ làm nhiều giấc ngủ của đứa bé.

Nhạc công lui ra, Phúc Bảo đang đứng hầu bên cạnh bèn bước lại gần nói: “Nương nường, người bên Thượng Y cục đã tới xin đo người cho nương nường, bảo là muốn may vài bộ đồ mới dày dặn hơn cho nương nường ạ.”

“Nửa tháng trước mới làm vài bộ rồi mà, sao lại tới nữa?” Trang Lạc Yên biếng nhác nhìn Phúc Bảo, “Nói với bọn họ, không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Nương nường, đây là lời Hoàng thượng dặn dò bọn họ đấy ạ, nói là điện hạ trong bụng người ngày càng lớn, y phục rộng quá khó giữ ấm, chật quá lại khiến người khó chịu khi mặc, vì vậy đã đặc biệt phân phó điện Trung Tĩnh mỗi tháng làm cho người vài bộ đồ mới. giờ cũng sắp hết năm, bên Khâm thiên giám nói

mấy hôm nữa sẽ có tuyết rơi, nường nường phải có thêm mấy bộ đồ ấm chứ ạ.” Phúc Bảo nói ngọt, “Hơn nữa, đây là tấm lòng của Hoàng thượng dành cho nường nường, nường nường sao lại nỡ hắt hủi?”

“Người đúng là càng ngày càng dẻo miệng đấy, cho họ vào đi.” Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc đứng dậy, đi lại vài trong phòng. Người của Thượng Y cục vừa đo xong, chợt có tiếng thái giám truyền báo Hoàng đế tới.

Đến cửa, thấy Hoàng đế đang bước nhanh vào, Trang Lạc Yên cười nói: “Sao Hoàng thượng lại tới lúc này?”

“Hôm nay không có chuyện gì lớn, thăm tới thăm con.” Hần vươn tay nắm tay Trang Lạc Yên, hai người cùng ngồi lên tháp mềm.

Từ sau lần Trang Lạc Yên cho là hần chỉ thích hoàng tử không thích công chúa, Phong Cẩn liền gọi đứa trẻ trong bụng Trang Lạc Yên là “con” mà không phải “hoàng nhi” nữa. Biểu hiện của Phong Cẩn trong thời gian này khiến Trang Lạc Yên rất hài lòng, chỉ ít từ hành vi của Phong Cẩn có thể nhìn ra, hần rất kỳ vọng vào đứa bé.

Nữ tử khi có thai nên cho người đàn ông tham dự một vài việc nhỏ, để anh ta biết phụ nữ vất vả thế nào, như vậy sẽ củng cố thêm ý thức trách nhiệm của người làm cha, và sau khi đứa bé chào đời, tình cảm cha con sẽ càng sâu sắc.

Vân Tịch đứng bên cạnh phục vụ, nhìn chủ tử nhà mình cùng Hoàng thượng thoải mái nói về vài chuyện lật vạt trong ngày, thái độ của Hoàng thượng đối với chủ tử như là một cặp vợ chồng bình thường vậy, nàng chợt nghĩ, biết đâu tình cảm của chủ tử đối với Hoàng thượng không hẳn là đơn phương vọng tưởng, chỉ ít lúc này Hoàng thượng cũng đã có chút tình cảm với chủ tử rồi, nếu không thì sao lại chịu khó ngày ngày dặn người chú ý cung Hi Hòa, càng không thể hầu như mỗi ngày đều tạt qua kể chuyện cổ tích cho tiểu điện hạ nghe.

Nàng chưa từng thấy những đôi nam nữ khác ở bên nhau, nhưng nhìn chủ tử và Hoàng thượng, luôn cảm thấy như vậy rất tốt. Có điều... mắt Vân Tịch thoáng sẫm lại, trong cung nhiều mỹ nhân như vậy, sau này còn có thể có rất nhiều nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp vào cung, khi đó Hoàng thượng còn có thể đối đãi với chủ tử như lúc này sao?

Bất kể thế nào, nàng luôn phải lo lắng cho chủ tử, một người con gái đã vào cung mà còn đánh mất trái tim, thật sự quá đáng thương.

“Động?!” Bàn tay Phong Cẩn áp nhẹ lên bụng Trang Lạc Yên chợt rút nhanh về như bị bỏng, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được loại chuyển động khê khằng như vậy, nhưng cảm giác này quá mới mẻ, mới mẻ đến mức khiến hần không dám chạm vào cái bụng ấy mạnh hơn một chút, như thế sợ chỉ cần tay mình áp mạnh chút xíu là có thể đụng đau cục cưng vậy.

“Hoàng thượng, con chúng ta đang chơi đá chân trong ấy đấy.” Trang Lạc Yên thấy Hoàng đế ngạc nhiên ra mặt, khê bật cười nắm tay hần nhẹ nhàng áp lên bụng mình, sau đó bảo thai lại giật giật, nhìn vẻ mặt tươi cười đầy hưng phấn của Hoàng đế, nàng mở to mắt ngạc nhiên, “Ừa, giờ thì hăng hái ghê, con đang chào hỏi người đấy.”

Chuyển động dưới bàn tay quá tuyệt vời khiến Phong Cẩn không nhận được bèn cúi người, dán mặt vào bụng Trang Lạc Yên, cười nói: “Con à, thăm là phụ hoàng con.” Sau đó, mặt hần bị đụng nhẹ qua lớp da bụng Trang Lạc Yên, thoáng chốc liền cười vui vẻ ra tiếng.

Nhìn người đàn ông phút chốc đã chuyển thành đứa trẻ, Trang Lạc Yên cười cười vươn tay vỗ nhẹ lên lưng Hoàng đế, kim nén niềm thỏa mãn đang dâng lên trong mắt, nước cờ này của nàng rất chuẩn, một người đàn ông trưởng thành và xuất sắc đến đâu thì đều vẫn giữ lại đôi chút trẻ con trong mình, chỉ khi để anh ta thấy được một sinh mệnh đang lớn lên thế nào mỗi ngày thì mới có thể làm anh ta càng thêm coi trọng nó.

Hiện tại Hoàng đế chờ mong đứa bé này bao nhiêu, ngày sau sẽ dốc bấy nhiêu tâm sức giáo dục nó, kỳ vọng nó. Một đứa trẻ được cha mẹ kỳ vọng có thể sẽ cực khổ nhưng trẻ con của hoàng gia phải như vậy mới tiến được xa. Nếu giống như nhị hoàng tử bị đưa ra ngoài cung ấy mới là đáng buồn.

Tình cảm người đàn ông này rất thiên lệch, nàng không có bản lĩnh khiến hắn tận tâm tận lực với tất cả những đứa con của hắn, nhưng nhất định phải đảm bảo đối phương coi trọng con mình hơn cả.

Đây là nỗi khổ của thời đại này, cũng chính là nỗi đau buồn của người phụ nữ, nếu là ở kiếp trước, chỉ có hai con đường, không phải li hôn thì là thiên luân đối phượng, chứ người nào chịu được loại chuyện này, muốn các chị em vui vẻ chia sẻ chồng với nhau, cùng chung sống hạnh phúc? Mời vào thể loại tiểu thuyết dành cho ngựa đực mà tìm hạnh phúc nhé!

Dùng bữa tối xong, Phong Cẩn tự mình đỡ tay Trang Lạc Yên, dìu nàng đi vài vòng trong phòng, sau đó hai người cùng ngâm chân vào một chậu, trông Hoàng đế lúc này dường như còn rất thích thú.

Trang Lạc Yên đặt chân mình lên mu bàn chân Phong Cẩn: “Chân Hoàng thượng dày thật, trước đây thiếp nghe nói người chân dày thì phúc khí cũng dày.”

Phong Cẩn liếc nhìn bàn chân trắng nõn gầy nhỏ của Trang Lạc Yên: “Trẫm không tin mấy thứ này, chân nàng không dày song phúc khí cũng rất dày.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn lấy ngón chân cào nhẹ lên chân Phong Cẩn, cười vui vẻ: “Phúc khí của Hoàng thượng dày, thiếp ở bên cạnh chàng nên cũng thơm lây.”

“Nàng ấy, chỉ hay tin những thứ vớ vẩn không rõ.” Nào cầu túi phúc, nào lén sờ vành tai, nữ tử bé bỏng này luôn tin tưởng những thứ hư vô mờ昧, nhưng tấm lòng trong ấy lại khiến người ta không thể chối từ. Phong Cẩn cầm bàn tay Trang Lạc Yên trong tay mình, bàn tay ấm áp trơn mềm làm tim hắn cũng dần ấm lại.

Chờ hai người nằm xuống chần dềm ảm sực, bọn người Cao Đức Trung, Thính Trúc dọn dẹp rồi lui ra ngoài cửa, cửa đóng rồi, những người phục vụ vẫn còn nghe thấy tiếng trò chuyện khe khẽ bên trong.

Cao Đức Trung liếc nhìn cánh cửa sau lưng, mấy tháng gần đây Hoàng thượng thích xem các loại truyện cổ cho thiếu nhi, thậm chí còn ghi chú lại trên sách, chẳng lẽ lúc này đang thảo luận tình tiết trong truyện với Chiêu phi?

Phòng trong, Trang Lạc Yên nằm cuộn chần mềm, nghe Hoàng đế kể chuyện thỏ trắng và thỏ đen nhỏ củ cải như thế nào, tuy rằng kỹ thuật kể chuyện vẫn chẳng thấy tiến bộ nhưng tinh thần rất đáng khích lệ. Nàng hơi híp mắt, nghe đến đoạn cuối vẫn cứ chào thua ngữ điệu đều đều cứng nhắc của Hoàng đế, chìm vào giấc ngủ.

Đây thật đúng là loại truyện cổ tích có tác dụng như bài hát ru, chẳng biết nhóc con trong bụng có bị ảnh hưởng bởi kỹ thuật kể chuyện đáng sợ này không nhỉ?

Ngoài cửa sổ, trận tuyết đầu tiên của năm đã bắt đầu lất phất rơi xuống, cung Hi Hòa vốn đã yên ả nay càng thêm tĩnh lặng.

Trong Sướng Thiên lâu, Thiển uyển nghi đứng trước cửa sổ, nhìn về phía cung Hi Hòa, đã khuya, cơn buồn ngủ vẫn không đến.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Trang Lạc Yên đã thấy Hoàng đế ăn vận chỉnh tề. Biết Trang Lạc Yên tỉnh rồi, Hoàng đế sửa lại áo choàng lông chồn trắng trên người, dặn: “Bên ngoài đang có tuyết rơi, hôm nay nàng đừng ra ngoài.”

“Có tuyết?” Trang Lạc Yên hơi rướn người dậy nhìn, phát hiện cửa sổ đã đóng chặt, trong phòng thì ảm sực, bèn nói, “Hoàng thượng yên tâm lên triều đi ạ, thiếp sẽ cẩn thận.”

Phong Cẩn gật đầu, ra khỏi cung Hi Hòa, Cao Đức Trung chờ bên ngoài bước lại gần, hạ giọng nói: “Bẩm Hoàng thượng, người của Sướng Thiên lâu vừa báo lại, Thiển uyển nghi bị bệnh, xin cầu kiến Hoàng thượng.”

“Bị bệnh thì đi gọi thái y, trẫm bận rộn chính vụ, tạm thời không tới.” Phong Cẩn lạnh mặt bước lên ngự liễn, ngay cả ban thưởng để an ủi cho Sướng Thiên lâu cũng không có. Cao Đức Trung nghe vậy, cúi đầu thật sâu, lòng hiểu ra, Thiển uyển nghi rốt cuộc đã không còn giá trị gì, thế mới biết, nữ tử chỉ có mỗi nhan

sắc là không đủ. Nhìn Chiêu phi mà xem, có thai cũng có thể khiến Hoàng thượng ngày ngày tới cung Hi Hòa, đó mới là cao tay.

Quay đầu liếc nhìn cung Hi Hòa, bên trong cửa cung, tiểu thái giám đã bắt đầu quét dọn tuyết đọng, so với Sướng Thiên lâu, cung Hi Hòa lại càng có vẻ náo nhiệt tươi vui, không biết Thiên uyển nghi nghĩ thế nào nữa, thật là lãng phí một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Trong Sướng Thiên lâu, Thiên uyển nghi nhắm mắt nuốt ngậm thuốc đắng nghét, nhìn tên thái giám đang vội vã đi vào: “Hoàng thượng tới chứ?”

“Bẩm chủ tử, Cao công công nói gần đây Hoàng thượng bận rộn chính vụ, sợ là không thể tới được ạ.” Thái giám truyền lời thận trọng nói xong câu này, liền vội đầu thật thấp.

“Bận rộn chính vụ?” Thiên uyển nghi cười cay đắng, nói như tự giễu, “Hoàng thượng mỗi ngày đều có thời gian tới cung Hi Hòa, Sướng Thiên lâu của ta đây ngay cạnh cung Hi Hòa muốn người tới một lần, lại thành chính vụ bề bộn rồi.”

Những người phục vụ trong phòng nghe Thiên uyển nghi oán giận, ai nấy đều run sợ trong lòng, vội quỳ xuống, người nói lời này vốn không thể nói, mà bọn họ lại càng không thể nghe.

“Cả đám các người sợ đến như vậy để làm gì?” Thiên uyển nghi nhìn bọn người quỳ trên mặt đất, nhếch khóe miệng cười lạnh, “Đứng lên cả đi, ở đây không phải cung Hi Hòa, không có nhiều người sấm soi như thế đâu.”

“Chủ tử, Hoàng hậu nương nương sai người đưa thuốc bổ tới cho người ạ.” Một cung nữ đứng ngoài màn che khẽ lên tiếng, “Hoàng hậu nương nương còn nói người nghỉ ngơi cho tốt.”

Thiên uyển nghi nhìn bóng cung nữ mơ hồ ngoài màn, vẻ mặt ngày càng lạnh nhạt: “Thưởng cho người ta.” Chút thuốc bổ thì có là gì, chẳng lẽ nàng còn thiếu mấy thứ ấy. Nay trên dưới hậu cung đều vây xung quanh Trang Lạc Yên, ngay cả Thục quý phi cũng phải tránh đi, Hoàng hậu tặng cho nàng ít đồ chẳng qua chỉ để duy trì mặt nạ hiền lương mà thôi.

Cung nữ thái giám trong phòng nghe giọng chủ tử đột nhiên lạnh xuống, nhất thời rùng mình.

Kinh thành vừa vào đông liền có từng trận tuyết rơi lác đác, đôi khi ban đêm hạ tuyết lớn, sáng hôm sau lại đã là một ngày nắng chói chang, mặt trời rực rỡ chói lòa trên nền tuyết trắng không làm người ta thấy ấm áp bao nhiêu.

Trang Lạc Yên đứng bên cửa, nhìn ánh sáng mặt trời chiếu trên tuyết trắng lấp lóa, thở ra một hơi đầy nhiệt khí, nói với Vân Tịch sau lưng: “Bổn cung nghe được mấy ngày trước Thiên uyển nghi bị ốm, đưa đến cho nàng ta vài thứ đi.”

“Nương nương cứ yên tâm, việc này Phúc Bảo đã cho làm rồi ạ.” Vân Tịch đỡ Trang Lạc Yên, “Nô tì nghe nói mấy hôm trước Thiên uyển nghi xin gặp Hoàng thượng, lại bị Hoàng thượng từ chối, nô tì sợ nàng ta oán giận nương nương.”

“Người trong hậu cung oán ta còn ít sao?” Trang Lạc Yên cười cười, cầm bình nước ủ tay đã hơi nguội đưa cho Thính Trúc, lấy cái mới dùng, “Các nàng ấy oán bổn cung chính là điều khẳng định Hoàng thượng coi trọng bổn cung, ở nơi này, không từng bị người đổ kỵ oán hận mới thật là người đáng buồn đáng thương.”

“Bổn cung không sợ nàng ta oán, chỉ sợ nàng ta không oán.” Trang Lạc Yên nhắm mắt nhìn về phía Sướng Thiên lâu, “Người có oán khí mới có thể làm chuyện ngu ngốc, mà đã làm chuyện ngu ngốc, hậu cung tất sẽ không dung được.”

Vân Tịch và Thính Trúc nghe thế, có cảm giác cái hiểu cái không, nhưng ngay sau đó hai người đều không có thời gian quan tâm vấn đề này, bởi vì các nàng nhìn thấy, đội ngũ hộ tống Đế vương đang đáp tuyết đi về phía cung Hi Hòa.

Hai người hình như đã hiểu lời chủ tử từng nói, sống trong hậu cung, không có gì quan trọng hơn thánh sủng, có thể để Hoàng thượng đặt chủ tử trong lòng thì những người khác bày mưu tính kế hãm hại thế nào cũng vô dụng, Hoàng thượng mới là chủ nhân chân chính của hoàng cung, ngài ấy thực sự muốn bảo vệ một người thì ai cũng không có cách xuống tay.

Tiết mừng Tám tháng Chạp, Đế vương mang mọi người đi tế tự trời đất, các bậc thần thánh và tổ tiên, sau đó mở yến trong cung, những cung phi có phẩm cấp và người của hoàng thất đều đến dự. Những thành viên của hoàng thất và quan viên được Hoàng đế coi trọng đã được ban cháo mừng Tám tháng Chạp trước chính Ngọ, tham gia yến tiệc lúc này là những người có thể diện trong triều.

Nghi lễ trên yến hội rất nhiều, vì vậy Trang Lạc Yên được đặc quyền không cần tham gia những nghi lễ này, đợi đến khai yến mới vào chỗ dành cho hậu phi.

Cháo mừng Tám tháng Chạp được ninh rất sánh, chưa ăn đã ngửi thấy mùi hương thơm ngọt trong bát, ma ma đứng phục vụ bên cạnh múc một thìa nếm trước, đợi một lát thấy không có vấn đề gì, Trang Lạc Yên mới nhấc thìa ăn cháo. Bên dưới bát cháo còn kê một lô ấm nhỏ nên cháo vẫn đủ ấm, thế nhưng Trang Lạc Yên vẫn không có hứng ăn.

Từ khi có thai, khẩu vị của nàng thiên về đồ chua cay, nhưng sợ bào thai bị nhiệt nên mỗi ngày đều phải ăn một bát canh trứng ngỗng nhỏ nhỏ, nhưng ít ra mùi vị còn hợp ý nàng, ăn thích hơn thứ cháo ngày ngày này nhiều.

Ăn lấy lệ vài thìa, bát cháo nhỏ đã không còn dư bao nhiêu, xem ra những người lo thu xếp yến hội đã thăm dò trước khẩu vị của nàng, cháo cũng chỉ múc lên một ít cho có.

Đặt thìa sứ xuống, Trang Lạc Yên nhận tách trà do Thính Trúc dâng lên, súc miệng rồi lau sạch, tựa lưng vào ghế chờ yến hội kết thúc.

“Cháo không hợp khẩu vị nương nương sao?” Tương quý tần ngồi bên dưới thấy Trang Lạc Yên như vậy bèn hạ giọng lo lắng hỏi, “Hay là bảo người mang cho ngài một đĩa mơ cho đỡ khó chịu?”

“Không sao đâu, nàng đừng lo.” Trang Lạc Yên cười cười với Tương quý tần, “Chỉ là dạo này không thích mấy thứ ngày ngày, lát nữa về cung bảo phòng bếp làm vài món cũng được.”

Tương quý tần cũng biết trên yến hội không nên quá rêu rao, gật đầu nói: “Vây cũng tốt, nếu nương nương không thoải mái thì về sớm một chút chắc Hoàng thượng cũng không có ý kiến gì, cẩn thận cho bản thân mình là được.” Nay Tương quý tần đã đứng sau lưng Trang Lạc Yên, tất nhiên không muốn mẹ con Trang Lạc Yên gặp chuyện bất thường.

“Trước khi tới ta đã dùng vài thứ, lúc này cũng không đói bụng đâu.” Trang Lạc Yên liếc nhìn Đế Hậu hai người ngồi phía trên, “Hôm nay có tuyết rơi, chắc Hoàng thượng sẽ không giữ mọi người dùng yến lâu lắm.”

Nàng nói xong, nhìn xuống phía Trang thái thái đang ngồi, dù không thấy rõ mặt bà nhưng nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt mấy vị phu nhân ấy thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía mình. Tiếc rằng nguyên chủ của thân thể này đã hương tiêu ngọc vãn, lãng phí tấm lòng của một người mẹ thương con.

Kết thúc yến tiệc, Phong Cẩn đứng lên, nhìn xuống các vị quan viên, cất giọng trầm trầm: “Canh giờ không còn sớm, chư vị ái khanh nên về thôi.”

Cao Đức Trung đứng phía sau nghe vậy bèn tiến lên một bước, cao giọng: “Quý!”

Toàn bộ quan viên đang ngồi đều quỳ xuống, đại diện tĩnh lặng hoàn toàn, Trang Lạc Yên được Hoàng đế miễn quỳ chỉ đứng một bên, cúi đầu cảm khái, đây chính là sức mạnh của hoàng quyền.

“Dập đầu!”

“Lại dập đầu!”

“Lên!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Các triều thần quỳ tiến Đế vương và phi tần rồi đi theo đúng khuôn phép rồi mới đứng lên, chậm rãi ra về.

Trang thái thái vịn tay con dâu, trước khi vào xe ngựa còn lưu luyến nhìn về phía hoàng cung: “Nay Chiêu phi nương nương có thai, không biết sinh hoạt trong cung thế nào?” Năm ấy, khi Trang Uyển Thanh vào cung, ả tiện nhân kia cũng đã ngông cuồng ít hôm, nay cả hai người đó đều đã chết nhưng con gái bà lại bị hãm trong vũng bùn có tên “hậu cung” này.

“Xin mẫu thân đừng quá lo lắng, mấy hôm trước khi con tới phủ Nghiễm Ninh bá dự yến, nữ quyến ngồi cùng đều rất khách khí với con, đó cũng là nhờ Chiêu phi nương nương nên con mới được mở mày mở mặt đó thôi.” Con dâu nhà họ Trang đỡ mẹ chồng lên xe rồi bản thân cũng lên ngồi, vén rèm cho bà có thể thấy được Hoàng cung, “Nay nương nương có thai, lại được Hoàng thượng yêu mến, mẫu thân cứ yên tâm.”

“Đề tâm khó dò, hôm nay được sủng ái, biết ngày mai ra sao, lòng người trong hậu cung phức tạp, mà tính tình nương nương đơn thuần ngây thơ, hồi ấy còn từng bị Hoàng thượng xa lánh một lần, ta chỉ sợ...” Bà không dám nói những từ không may, chỉ đành thở dài, “Buông rèm đi, càng nhìn lòng ta càng khó chịu, chỉ cần nương nương bình an, ta chẳng còn cầu xin gì nữa.”

Con dâu họ Trang nghe lời buông rèm, lại khuyên giải an ủi mẹ chồng vài câu. Khi nàng được gả vào nhà họ Trang, nàng em chồng này đã vào cung rồi, nghe nói tính tình cũng không mềm mỏng. Hồi ấy, khi tin tức nàng em chồng này bị thất sủng truyền tới, toàn bộ người trong phủ đều run sợ, chỉ có một vị di nương của cha chồng là hả hê ra mặt. Sau này nàng ấy được phục sủng, vị di nương kia cũng mất mạng, trong phủ mới chính thức bình an.

Lo lắng trong lòng mẹ chồng nàng cũng rất hiểu, nay em chồng mặc dù đứng ở phân vị “phi”, trong bụng lại mang long thai nhưng gần vua như gần cọp, một khi mất đi thánh sủng chính là vạn kiếp chẳng thể quay đầu.

Đoàn người trở lại Trang phủ, sáng hôm sau liền nhận được ban thưởng của Hoàng đế.

Đồ ban thưởng mặc dù không nhiều nhưng người đến tuyên chỉ là thái giám thân cận của Hoàng đế, cùng đi còn có người của cung Hi Hòa, Trang gia lĩnh chỉ, vui vẻ ra mặt vừa giữ người lại uống trà vừa nhét hầu bao.

Phúc Bảo nhìn Trang đại nhân và Trang thái thái ngồi cùng, khách khí nói: “Trang đại nhân xin đừng khách khí, trước khi tới, nương nương đã bảo nô tài chuyển lời cho đại nhân, nương nương rất ổn, đại nhân và phu nhân không cần lo lắng, xin hai người bảo trọng thân thể.”

Trang thái thái lau lệ nơi khóe mắt, nói: “Đa tạ nương nương nhớ thương, cũng nhờ công công chuyển lời hỏi thăm của chúng ta đến nương nương, chỉ cần nương nương khỏe mạnh vui vẻ, chúng ta liền yên lòng rồi.”

Phúc Bảo thấy Trang thái thái đã đỡ ửng vành mắt bèn vội an ủi vài câu. Thái giám ngồi bên cạnh là đồ đệ của Cao Đức Trung tới tuyên chỉ, chỉ cười híp mắt, không hề tỏ vẻ cao ngạo, hần đứng lên nói: “Nghe đầu vườn hoa nhà Trang đại nhân có cây mai rất đẹp, liệu có thể cho nô tài tới ngắm một lát chăng?” Đây là muốn ấy người bọn họ có cơ hội nói chuyện riêng thôi.

Trang đại nhân vội bảo Trang đại thiếu gia tự mình đưa khách đi thăm vườn, còn dúi một túi tiền khá nặng cho y.

Người nhà họ Trang rất biết lễ nghi, không hỏi Phúc Bảo những chuyện không nên hỏi, chỉ xem sinh hoạt thường ngày của Trang Lạc Yên ra sao, trong cung có người nào gây khó dễ hay không, bào thai trong bụng có được khỏe không...

Phúc Bảo lễ phép trả lời từng vấn đề, lại bổ sung: “Tối hôm qua Hoàng thượng ở chỗ nương nương, nói nương nương đã lâu không được gặp cha mẹ mình, còn nói các ngài có công nuôi dạy nương nương thật tốt, sáng nay liền cho ban thưởng, còn đặc biệt cho nô tài đi theo, đây là ân điển của Hoàng thượng đấy ạ.”

Trang thái thái kín đáo đưa một xấp ngân phiếu cho Phúc Bảo: “Hoàng thượng coi trọng nương nương là phúc khí của nương nương, trên dưới Trang gia xin khấu tạ thánh ân của Hoàng thượng, những thứ này xin nhờ công công chuyển cho nương nương, chỉ tiêu trong cung không nhỏ, xin nương nương đừng làm mình chịu khổ.” Tuy biết con gái không thiếu thứ gì nhưng người làm mẹ vẫn muốn cho con thêm vài thứ, lòng mới yên tâm.

Phúc Bảo không từ chối được, đành phải nhận lấy. Nói chuyện thêm một lát, Phúc Bảo mới đứng lên: “Đại nhân, phu nhân, nô tài cũng nên về cung rồi, ở lại quá lâu không tốt.”

Trang đại nhân và Trang thái thái không thể giữ lại, đành tự mình tiễn đoàn người ra khỏi phủ, nhìn xe ngựa đi xa dần, nước mắt Trang thái thái lại một lần nữa chảy ra.

Chuyện Hoàng thượng ban thưởng cho nhà mẹ đẻ của Chiêu phi đã lan đi rất nhanh khắp cung, các phi tần khác vừa ước ao vừa đổ kỵ, nhưng cái bụng không được bằng người ta, thủ đoạn nắm giữ tâm Đế vương cũng chẳng bằng, Hoàng thượng tình nguyện đi sủng ái Trang Lạc Yên như vậy, bọn họ cũng đành ngóng nhìn mà thêm muốn thôi.

Đến trừ tịch, Trang gia lại được Hoàng thượng thưởng chữ “Phúc” và món ăn may mắn, mọi người trong cung đều đồng loạt mang một vẻ “quả thế” rất kỳ dị, còn các nô tài trong cung đều ra sức đối đãi khách khí với người của cung Hi Hòa.

Ngày đầu năm mới, ba vị chủ tử lớn nhất cung nhận triều bái của mọi người. Vì bụng Trang Lạc Yên càng lúc càng lớn nên được đặc cách bỏ qua hầu hết các hoạt động, thậm chí cả lễ quỳ lạy cũng miễn, chỉ cần lộ mặt ở lần tụ hội sau cùng là đủ.

Các quan viên thế gia đều tự lý giải bản khoản của Hoàng thượng, nay con nối dòng của người rất thừa thớt, Chiêu phi có thai vừa được để sủng lại vừa có xuất thân cao, vậy nên khó tránh khỏi đối xử với đứa nhỏ này càng thêm cẩn thận, nếu bào thai này là một hoàng tử, nhà họ Trang ngày sau nhất định sẽ phát lên rất nhanh.

Trang Lạc Yên bưng một bát sữa nấu với hạch đào và đậu phộng, uống từng ngụm nhỏ, một lúc lâu mới chỉ hết nửa bát, nàng nhìn mưa tuyết càng lúc càng lớn ngoài cửa sổ, hơi mất kiên nhẫn đặt bát xuống: “Đón đi đi.”

Vân Tịch đang đứng một bên vội đưa bát ột cung nữ rồi cẩn thận điều chỉnh đệm dựa sau lưng Trang Lạc Yên: “Nương nương có chỗ nào khó chịu sao?”

“Không việc gì,” Trang Lạc Yên chống thắt lưng chậm chậm đứng dậy, bào thai trong bụng ngày càng lớn, nàng sinh hoạt cũng ngày càng bất tiện, ban đêm thai máy ngủ không ngon, ban ngày không thể ngồi lâu không thể ngủ lâu, tay chân không sưng phù nhưng thỉnh thoảng vẫn bị chuột rút, đau muốn khóc.

Gần đây phòng bếp liên tục ninh các loại canh xương bồi bổ cho nàng, khiến nàng uống canh nọ canh kia nhiều đến muốn ói ra rồi. Hôm nay mới là mừng Ba đầu năm, nhưng cái mà nàng cảm nhận được không phải niềm vui năm mới mà là buồn bực trong lòng không nói ra được.

Vân Tịch biết phụ nữ có thai dễ cáu giận, liền cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên: “Nương nương, nô tì nghe nói trong cung có vài nghệ nhân làm ảo thuật mới vào, hay là gọi bọn họ đến thiên điện diễn cho người xem một lát?”

“Cũng được.” Trang Lạc Yên gật đầu, cố nén cảm giác bực dọc trong lòng, để mặc Vân Tịch đi sắp xếp mọi thứ.

Chốc lát sau, các nghệ nhân làm ảo thuật đã đến, những người này đều thông minh, biết Chiêu phi có thai, bọn họ mặc những bộ đồ quái dị, không diễn những trò mạo hiểm mà chỉ biểu diễn vài trò thú vị trong dân gian.

Được một chốc, thấy Chiêu phi bị bọn họ chọc cười vui vẻ, cả đám liền càng hăng say diễn. Trong nhạc phủ có không ít ca cơ vũ cơ và nghệ nhân các môn khác, biểu diễn mà được các vị chủ tử tán thưởng chính là phúc khí lớn lao, người diễn ảo thuật như bọn họ vốn tay nghề chẳng được đánh giá cao, nay được lọt vào mắt Chiêu phi nương nương, sao lại chẳng hãnh diện?

Nghệ nhân biểu diễn ảo thuật xuất thân từ dân gian luôn có phong thái thoải mái hơn, diễn cũng sinh động hơn hẳn những nghệ nhân của cung đình, Trang Lạc Yên xem xong một tuồng, tâm trạng đã tốt lên rất nhiều, nói với người dẫn đầu: “Các người diễn rất khá, quay về nghỉ thêm vài trò lý thú nữa, lần tới bốn cung còn muốn gọi các người tới diễn.”

Thủ lĩnh nghe nói vậy, mừng rỡ vô cùng, vội quỳ sụp xuống không ngừng dập đầu tạ ơn.

“Đừng dập đầu nữa, các người cũng cực khổ nhiều.” Trang Lạc Yên ra hiệu cho bọn họ đứng lên, bảo Vân Tịch thưởng ít bạc cho họ, mới nói tiếp, “Hồi trước còn ở ngoài cung bốn cung cũng từng gặp nhiều nghệ

nhân diễn ảo thuật, lấy mệnh kiếm lời, những khổ đau trong đó, những người như chúng ta không thể lĩnh hội được.”

Mấy nghệ nhân nghe Trang Lạc Yên nói vậy đều kích động lấp bắp, trong lòng thầm nghĩ, Chiêu phi nương nương này thật ôn hòa lại nhân từ, thảo nào Hoàng thượng sủng ái đến thế.

“Nương nương, vừa rồi có tin truyền đến, huynh trưởng của Thục quý phi đã bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao rồi.” Lúc này, Thính Trúc vội vã đi đến, thở hổn hển nói, “Bây giờ Thục quý phi đang quỳ trước cửa cung Kiền Chính, cầu kiến Hoàng thượng đấy.”

“Cái gì?!” Trang Lạc Yên đứng lên, hơi kinh ngạc nhìn Thính Trúc, Thục quý phi chỉ có một đại ca, chính là người từng dâng tấu tố cáo đại ca nàng, sao Hoàng đế lại đột ngột ném y vào thiên lao? Giờ mới mừng Ba Tết, còn chưa khai triều nữa, vị Tô đại nhân này phạm lỗi làm tày trời gì mà chộc Hoàng đế hạ mệnh lệnh như vậy?

Từ khi nghe Thính Trúc nói câu đầu tiên, mấy nghệ nhân ảo thuật đã vội vã xin lui ra, trong phòng chỉ còn lại người của Trang Lạc Yên. Nàng cau mày băn khoăn, gần một năm nay, Tô gia tuy càng ngày càng kiêu ngạo nhưng chưa đến mức không có chừng mực, Hoàng đế đột nhiên ra tay với người của Tô gia, khác nào tát thẳng vào mặt Thục quý phi, thế cục của hậu cung nhất định sẽ có thay đổi lớn.

“Bên cung Kiền Chính có tin tức gì không?” Trang Lạc Yên từ từ giãn chân mày, “Cả bên cung Cảnh Ương nữa, có động tĩnh nào chưa?”

“Chuyện này đã truyền khắp cung rồi ạ, có điều Hoàng thượng từ chối không gặp Thục quý phi, bên chỗ Hoàng hậu nương nương thì không có động tĩnh gì, nhưng nô tì thấy, nô tài bên đó cũng ít đi lại.”

Trang Lạc Yên nghe vậy, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: “Em đi nói cho người của chúng ta, không được phát ngôn bừa bãi, đi lại lung tung, hễ kẻ nào làm trái đều đuổi về điện Trung Tĩnh hết.”

“Nương nương yên tâm, vừa rồi Phúc Bảo đã đi dặn dò rồi ạ.” Thính Trúc chần chờ một chút, mới nói, “Còn chuyện này nữa, vừa rồi nô tì có nhìn thấy đại hoàng tử ở ngoài kia, có loáng thoáng nghe được đại hoàng tử chầm chọc khiêu khích Thục quý phi.”

Từ trước đến nay, Hiền quý phi và Thục quý phi vốn không cùng một phe, đại hoàng tử được nuôi dưới gối Hiền quý phi, tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng từ nàng ta, có điều, lúc này đại hoàng tử nói ra những lời như vậy là do có người xúi giục hay là bản thân thiếu kiên nhẫn?

“Đại hoàng tử làm sao không liên quan gì đến chúng ta,” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Lúc này, chờ đực nước béo cò có khối người.”

Vân Tịch và Thính Trúc thoáng rung mình, trầm giọng thưa phải.

Mùng Bốn tháng Giêng, Thục quý phi lần thứ hai cầu kiến Hoàng đế, quỳ ở trước cung Kiền Chính đau khổ cầu xin, cuối cùng bị Hoàng đế hạ lệnh đuổi đi.

Mùng Sáu tháng Giêng, khai triều, cung An Thanh bị Hoàng đế phái người tới trông giữ, Thục quý phi không thể ra khỏi cung, nhưng nghe nói vẫn quỳ ở cửa chính cung An Thanh, bộ dạng vô cùng khốn khổ.

Mùng Bảy tháng Giêng, trận đại tuyết đã bắt đầu ngừng, các phi tần tới cung Cảnh Ương thỉnh an, hai tỉ muội họ Tô chỉ có Tô tu nghi tới, Thục quý phi nổi bật nhất cung cáo ốm không đến.

Trang Lạc Yên ngồi trên ghế khắc hoa, nghe phi tần bốn phía đàm luận, trầm ngâm không nói.

“Chắc lúc này tâm trạng của Thục quý phi nương nương không được tốt lắm nhỉ,” Yên quý tần cười hả hê, “Chẳng biết Tô tu nghi có tới thăm Thục quý phi nương nương hay không?”

“Yên quý tần mới được giải trừ cấm túc chưa lâu, sao lẽ nghi quy củ vẫn chưa khá lên được?” Trang Lạc Yên hơi nhắc chân mày, đuôi mắt xinh đẹp quét về phía Yên quý tần, rõ ràng đang cười lại mang theo ý khinh bỉ, “Hay là để bốn cung xin với Hoàng hậu nương nương, cấm túc nàng ít ngày nữa?”

“Ngươi!” Yên quý tần biến sắc, song lại không làm gì được Trang Lạc Yên, luận địa vị hay thánh sủng, nàng ta đều không bằng đối phương, huống chi hồi ấy nàng ta bị phạt là do cố tình gây chuyện với Trang Lạc

Yên, nay thấy đối phương từ trên cao nhìn mình khinh thường, trong lòng đầy tức giận nhưng vẫn không dám nhiều lời.

“Chiêu phi nói đúng, người chỉ là một quý tần nhỏ nhố lại dám nghị luận chuyện của quý phi, thật đúng là không tuân nghi lễ.” Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, “Đã như vậy, triệt thể bài một tháng coi như khiển trách.”

Trang Lạc Yên cười cười, quay về phía Hoàng hậu, cúi đầu nói: “Hoàng hậu nương nương minh giám.”

Tô tu nghi chứng kiến một màn này, vừa hận vì Yên quý tần nói năng khó nghe, vừa cảm khi việc này là do Trang Lạc Yên giúp đỡ ép xuống, cuối cùng lại chỉ hít sâu mấy cái, một câu cũng không dám thốt ra khỏi miệng.

Hoàng hậu liếc nhìn những người ngồi dưới, nâng tách trà tiễn khách: “Hôm nay trời còn lạnh lắm, các muội về đi thôi.”

Mọi người tuân tụt lui ra. Đến cửa cung, xung quanh Yên quý tần không có lấy một phi tần nào, nàng ta xanh mặt nhìn Trang Lạc Yên lên xe đi mất, hừ lạnh một tiếng: “Chẳng phải trong bụng có thêm một miếng thịt sao, lại chỉ riêng nàng ta được ngồi xe, người khác ai mà không đi kiệu, ngay cả Hiền quý phi cũng không huênh hoang như thế!”

Mấy người đứng gần đó nghe thấy vậy lại vội cách xa hơn một chút, tiểu cung nữ đang đỡ tay nàng ta lại càng sợ trắng cả mặt, xe là do Hoàng thượng ban thưởng, chủ tử nói như vậy, chẳng phải là có ý oán trách thánh chỉ của Hoàng thượng sao?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

11. Chương 26

Chương 26

Sau mừng Sáu tháng Giêng, quan viên lớn nhỏ trong triều bắt đầu trắng trợn tố cáo Tô gia, thậm chí còn có người lôi cả những việc nhỏ như người hầu trong nhà họ Tô đi mua rau dưa của dân chúng mà không trả tiền, nhưng việc này vừa bị lật ra, người nhà họ Tô lại bị chụp mũ “đụng túng nô tài làm chuyện xấu”, “quản lý người dưới không nghiêm”.

Giận đố bìm leo mà, huống chi còn vài người có ý định lấy lòng Trang gia, thế là chỉ một chốc lát, người nhà họ Tô trở thành tội ác ngập đầu, không có việc xấu nào không làm. Mà người nhà họ Trang, để tránh tị hiềm nên cũng luôn tránh đề cập đến việc này, nếu có người hỏi đến cũng chỉ nói chung chung kiểu như “Hoàng thượng sẽ tự có quyết định” để qua loa cho xong, sau thậm chí còn đóng cửa phủ không tiếp khách.

Trang Lạc Yên ở trong cung cũng nghe được một ít tin tức, nhớ tới một vị Thục quý phi đã từng đứng trên vị trí thật cao, nhận lấy thánh sủng đặc biệt của Hoàng đế mà nhìn hậu cung, nay đến cả một người như Yên quý tần cũng có thể châm chọc trắng trợn vài câu, thế mới biết, hai câu “vận mệnh vô thường, Đế vương vô tình” quả thật nên tin tưởng tuyệt đối. Thối đời vốn không công bằng với phụ nữ, họ cả đời bị buộc chặt với một người đàn ông, mà người đàn ông ấy lại có thể đùa bỡn với vô số đàn bà khác.

Có vài kẻ luôn giữ thái độ kẻ bề trên, trong mắt họ, tiểu thư hiền lành thì bảo thủ vô vị, những nữ nhân hồng trần thì thiếu thanh khiết; giai nhân thiếu đầu óc, sửu nhân(*) thì bản mặt người xem; gái giàu thì buông thả, gái nghèo bo bo co cọng tay chân; nữ tử nhiều chữ nghĩa thì kiểu cách kênh kiệu, nữ tử không có học lại thô thiển thiếu lễ nghĩa. Bọn họ luôn mong muốn người phụ nữ của mình một lòng yêu say đắm họ, còn bản thân họ thì đứng ở chỗ cao, soi mói từng người.

(*) Sứ nhân: Người có ngoại hình xấu xí.

Loại đàn ông này là đáng ghê tởm nhất, miệng thì luôn bắt bẻ sấm soi đủ đường, trong khi chẳng có lấy một người con gái nào để mắt đến anh ta.

Dừng dừng đẩy cái bát trước mặt ra xa, Trang Lạc Yên nghe Phúc Bảo báo lại tin mới, trầm giọng: “Truyền lệnh xuống, nếu có ai trong cung chúng ta dám nghị luận chuyện của chủ tử thì đều phạt thật nặng.”

Phúc Bảo thấy sắc mặt nàng không được vui, cho rằng chủ tử lại nổi lòng thương người, vội vàng thưa vâng rồi thận trọng lui qua một bên, liếc nhìn bát canh cá chưa với đi bao nhiêu kia, nháy mắt với Vân Tịch một cái.

Vân Tịch khẽ lắc đầu với cậu ta, bước lại bưng bát canh cá đưa cho cung nữ đứng bên cạnh, ra hiệu nhưng người khác lui ra, mới lo lắng hỏi: “Nương nương, gần đây tâm tình nương nương không được tốt, rốt cuộc là có chuyện gì ạ?”

Trang Lạc Yên thở dài: “Nếu lần này Thục quý phi gặp chuyện, ai sẽ là người đặc ý nhất?”

Vân Tịch hơi chau mày: “Là... Hiền quý phi?”

“Đúng, nàng ta được lợi nhất,” Trang Lạc Yên nhón một viên mơ khô bỏ vào miệng, “Hoàng hậu dưới gối không có con, chỉ cần ngồi vững ở ngôi vị chính cung là đủ, ai được sủng ái không liên quan đến ta lắm, nhưng Hiền quý phi lại khác, mặc dù nàng ta không có thánh sủng, nhưng lại đang nuôi đại hoàng tử, chỉ cần Thục quý phi đổ, nàng sẽ chiếm được ngôi vị tôn quý thứ hai trong cung.”

Nghe đến đây, Vân Tịch nhìn Trang Lạc Yên, sắc mặt trầm xuống, nói: “Nếu sau này nàng ta có ý định đổi phò với nương nương...” Không nói hết câu, nàng cắn răng, “Nương nương, xin thứ cho nô tì cả gan, không bằng ta tiên hạ thủ vi cường.”

Trang Lạc Yên trầm mặc một lát, đột nhiên cười thành tiếng: “Không cần nóng vội, Hoàng thượng là minh quân, yêu ghét rõ ràng, mặc dù Tô gia phạm tội nhưng cũng không can hệ đến Thục quý phi.” Lúc này, việc nàng cần làm là chờ, chứ không phải đi can dự vào mấy chuyện vô vị.

Nếu nàng đoán không sai, lấy tính cách của Hoàng đế, dù không có Tô gia cũng sẽ để Tô Nhụy Tử ngồi an ổn trên ghế quý phi, cho dù hấn đối xử với Thục quý phi không còn như xưa nữa thì nàng ấy vẫn sẽ tiếp tục mang danh nghĩa quý phi mà sống.

Có điều, không biết khi Tô Nhụy Tử đã mất đi tất cả, chỉ còn lại một cái danh “quý phi” trống rỗng, thì sẽ ra sao?

Sáng ngày Mười hai tháng Giêng, trận đại tuyết đã bắt đầu ngừng, ngói lưu ly trên những mái lầu của hoàng cung sáng lóe ánh vàng, đây cũng là lần đầu tiên sau năm mới Trang Lạc Yên nhìn thấy Thục quý phi, bởi vì nàng ta đang quỳ trước cửa cung Hi Hòa, còn Trang Lạc Yên đang tiễn Hoàng đế từ trong cung đi ra.

Thục quý phi ăn mặc rất đơn giản, trên mặt không thoa son phấn, vẻ đẹp khuynh thành ngày xưa nay đã hóa tiêu tụy không sao tả được, mà Tô tu nghi vốn như cái đuôi sau lưng nàng nay lại không thấy bóng dáng, chỉ có một cung nữ Lăng Sa quỳ sau lưng Thục quý phi.

“Hoàng thượng!” Thục quý phi thấy Phong Cẩn đi ra, không để ý đến Trang Lạc Yên, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú Hoàng đế, người đàn ông duy nhất trong sinh mạng mình, “Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng xử nhẹ cho đại ca thiếp.”

Trang Lạc Yên trầm mặc lui lại vài bước, đứng đó im lặng nhìn Hoàng đế, từ phía sau, nàng chỉ thấy được tấm lưng thẳng tắp bước chân không hề ngừng lại.

Thấy Phong Cẩn lên ngựa liền, Trang Lạc Yên hơi cúi người: “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Đội ngũ hộ tống Đế vương chậm rãi đi xa dần, Tô Nhụy Tử vẫn quỳ ở đó, đờ đẫn như một con rối đã mất đi sức sống, không đau đớn, không giận dữ, thậm chí ngay cả Trang Lạc Yên đứng cách đó vài bước cũng không thể tác động chút nào đến nàng.

Khóe môi Trang Lạc Yên khẽ mấp máy, cuối cùng chỉ lẳng lặng quay người vịn tay Vân Tịch đi vào trong. Đối với người con gái tên Tô Nhụy Tử này, nàng có tán thưởng, có tiếc thương, cũng có không ưa. Nhưng phần “không ưa” ấy còn chưa đủ để cho nàng thờ ơ đứng xem loại chuyện cười lạnh lẽo này.

Nếu là do đàn ông vô tình, thì đàn bà cần gì làm nhau khó xử, nàng và Thục quý phi luôn đề phòng nhau, nhưng cả hai đều không đi quá giới hạn, nếu trong kiếp trước của nàng có một người như Thục quý phi, nhất định người ấy sẽ được hạnh phúc.

Một lúc lâu sau, các phi tần có phân vị từ thất phẩm trở lên đều đã đến cung Cảnh Ương thỉnh an, Trang Lạc Yên ngồi bên dưới Hiền quý phi, đối diện với nàng, vị trí thứ nhất là Thục quý phi, thứ hai là Nhu phi. Bốn người là bốn phi tần đang ở phân vị “phi” của hậu cung.

Hiền quý phi cười nhìn Thục quý phi: “Mấy ngày nay Thục quý phi gầy đi nhiều đấy.”

Thục quý phi cười châm chọc nhìn về phía Hiền quý phi: “Mấy ngày gần đây Hiền quý phi đúng là mỡ màng lên không ít nhỉ, mặt mày hồng hào như thế, là có chuyện gì vui chăng?”

Thục quý phi thường ngày thích nói chuyện kiểu giấu kim trong bông, hôm nay đột nhiên trở nên bén nhọn như vậy khiến Hiền quý phi sững sốt hồi lâu, sau đó mới nói: “Không ngờ Thục quý phi nghỉ ngơi ở cung An Thanh mấy ngày, khí thế càng lúc càng cao đấy.”

“Cũng như nàng ngày càng mỡ màng lên thôi,” Thục quý phi nheo mắt nhìn Hiền quý phi, “Mấy ngày không gặp, Hiền quý phi lại ngày càng thích góp vui rồi nhỉ?”

Trang Lạc Yên và Nhu phi nghe nói thế đều cười cười, chẳng phải thích góp vui các nơi đó sao, như con gà mái trụi lông để trứng vậy, làm người ta cảm thấy phiền toái và bức dọc.

Hiền quý phi sững lại một chốc rồi mới tức giận ra mặt, đang muốn nổi cáu thì Trang Lạc Yên đột nhiên lên tiếng: “Gần đây Hiền quý phi nương nương gặp được chuyện tốt sao, vui vẻ đến thế?”

Lời đã đến khóe miệng, Hiền quý phi vẫn đành nuốt ngược xuống bụng, miệng cười mà nụ cười không lên được đến mắt: “Chiêu phi muội muội nói đùa, bổn cung chỉ muốn quan tâm đến Thục quý phi một chút thôi.”

“Hiền quý phi quả là hiền đức.” Nhu phi nhướn mày nhìn Hiền quý phi, “Quan tâm bọn tử muội như vậy cơ đấy.” Dứt lời, còn quay sang liếc về phía Hoàng hậu một cái. Thật ình phong hào “Hiền” là có thể xưng hiền đức sao, một quý phi xưng “hiền”, vậy thì đặt Hoàng hậu vào đâu?

Hoàng hậu thản nhiên liếc nhìn Hiền quý phi, đặt lại tách trà lên bàn, động tác không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm mở miệng: “Nếu Hiền quý phi không có việc gì thì có thể tới ngự hoa viên dạo chơi, nữ tử ấy mà, nên thả tâm một chút, lòng dạ mới có thể rộng rãi.”

Hiền phi cứng mặt thừa phải, sau đó không dám lên tiếng nữa.

Đám người thỉnh an xong liền quay về, đi ra cửa chính, chợt thấy một tên thái giám chạy vội tới, trên mặt hoảng loạn, Trang Lạc Yên thấy y trông khá quen, hình như ra người phục vụ bên cạnh Thục quý phi.

“Nương nương, chuyện không ổn rồi, tiểu Tô đại nhân bị Hoàng thượng xử bảy ngày sau chém đầu, ngay cả Tô đại nhân cũng bị nhốt vào thiên lao, trọn đời không được thả ra.” Thái giám áo lam quỳ phịch xuống trước mặt Thục quý phi.

“Cái gì?!” Thục quý phi chao đảo cả người, dựa vào Lăng Sa mới đứng vững được, “Những người khác, những người khác có tội sao?”

Thái giám liếc nhìn Tô tu nghi lẫn trong đám người, khẽ nói: “Những người khác không sao ạ, chỉ có hai vị đại nhân bị kết tội.”

Thục quý phi ngơ ngẩn, sau đó bất ngờ cười lên: “Hay, hay lắm!” Vừa nói xong mấy chữ, liền hôn mê bất tỉnh. Các phi tần khác đều lùi lại một chút, như thể sợ đứng gần cũng sẽ bị vạ lây.

Trang Lạc Yên đưa mắt nhìn Tô tu nghi đang vội tránh người, bình tĩnh chứng kiến Thục quý phi được cung nữ thái giám vội vã đỡ đi, cười nhạt: “Tô tu nghi sao không đi theo nhìn xem thế nào, nàng và Thục quý phi là chỗ tử muội thân thiết, không nhìn xem thái ý chấn bệnh thì yên tâm sao được?”

Lập tức, tầm mắt của mọi người ở đây đều dồn vào Tô tu nghi, nhìn nàng ta tái nhợt mặt mày, ai nấy đều tỏ vẻ chăm chọc.

Trang Lạc Yên cười nhạt một tiếng, lên kiệu, rời khỏi cổng cung Cảnh Ương trong tiếng cung tiễn của đám người.

“Hoàng hậu nương nương, nay nhà mẹ đẻ của Thục quý phi đã gặp chuyện, sau này có lẽ nàng ta sẽ không còn vinh quang như ngày xưa nữa.” Hòa Ngọc cảm khái, lại có thấy hả hê khi người gặp họa, “Có điều hôm nay nhìn sắc mặt Hiền quý phi cũng thấy khó coi.”

“Hiền quý phi đương nhiên vui vẻ nhất rồi, chỉ tiếc nàng ta đã quên mất một điều, đại hoàng tử nuôi trong cung nàng ta nhưng không ghi dưới danh nghĩa nàng ta,” Hoàng hậu thở dài, dường như hơi tiếc nuối nói, “Hôm nay là Thục quý phi, không biết liệu ngày mai bốn cung có phải cũng như vậy?”

“Nương nương,” Hòa Ngọc nghe vậy vội nói, “Người và Hoàng thượng nhiều năm tình cảm, Hoàng thượng nhất định sẽ không vô tình như vậy.”

Hoàng hậu cười tự giễu: “Dĩ vãng Hoàng thượng sủng ái Thục quý phi còn ít sao?” Vuốt nhẹ tách trà trong tay, nàng thấp giọng thì thào, “Chút tình cảm giữa bốn cung và Hoàng thượng, chỉ e cũng đã tiêu mòn sạch rồi.”

Nàng đi đến bên cửa, nhìn mái ngói lưu ly phản chiếu ánh nắng bên ngoài, không nhìn được lại nheo nheo đôi mắt đã cay sè.

Vừa qua buổi trưa, Phong Cẩn dùng bữa xong, nghe Cao Đức Trung báo lại, Thục quý phi cầu kiến, hần nhú nhú mày, lạnh nhạt nói: “Không gặp!”

Cao Đức Trung theo lời lui ra, đến ngoài cửa điện, nhìn Thục quý phi đang quỳ trên đất, ông khuyên: “Quý phi nương nương, lúc này Hoàng thượng đang bận bịu nhiều việc, người vẫn nên về đi thôi.”

Thục quý phi nhìn ông ta một cái, sau đó dập đầu thật mạnh lên nền gạch vàng sáng chói: “Hoàng thượng, cầu người gặp thiếp một lần!” Nói xong lại dập đầu.

Nghe tiếng dập đầu nặng nề vang lên, Cao Đức Trung không nở nhìn, chỉ đành lùi vào trong điện, vào đến sau cửa vẫn nghe thấy từng tiếng “bịch, bịch” vọng tới.

Lần thứ hai đến bên cạnh Hoàng đế, Cao Đức Trung im lặng đứng một chỗ.

Sau đó, cả căn phòng rơi vào trong tĩnh lặng, chỉ có một âm thanh duy nhất văng vẳng bên tai, đó là những lời cầu khẩn của Thục quý phi.

Tiếng sau khê hơn tiếng trước, tiếng sau tuyệt vọng hơn tiếng trước

“Nương nương, Thục quý phi nương nương tới.” Thính Trúc vội vã đi vào, thấy Trang Lạc Yên đang đọc sách bèn hạ giọng xuống, “Giờ Thục quý phi đang ngồi chờ ở chính điện ạ, nô tì nói người còn đang ngủ, nhưng Thục quý phi không chịu đi.”

Vân Tịch nhíu mày, lo lắng nhìn Trang Lạc Yên: “Nương nương, không lẽ Thục quý phi vì chuyện của người nhà mà đến đây?” Trước đó nương nương và Thục quý phi chưa hề lui tới với nhau.

Trang Lạc Yên đặt sách xuống, nhướn mày: “Ngoại trừ điều này thì còn có lý do gì nữa. Ngày trước có thấy nàng ta đặt chân đến cung Hi Hòa của chúng ta đâu, ra gặp một lát vậy.”

“Hay để nô tì trang điểm cho người trước?” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên ăn mặc giản đơn, trên tóc chỉ cài hai cây trâm bạch ngọc bèn ướm hỏi, “Không biết Thục quý phi muốn gì đây?”

“Không cần,” Trang Lạc Yên ần thái dương, nhận bình nước nóng ủ tay Thính Trúc đưa lên, “Thế là được rồi.”

Trong chính điện cung Hi Hòa, Thục quý phi ngồi trên ghế chạm hoa, nhìn những vật bài trí quanh đó, lộ vẻ tiêu tụy vô vàng. Nàng không còn tâm trạng thưởng thức trà mới được dâng lên, chỉ ngồi dựa lưng ghế,

lặng lẽ nhìn ra cửa. Đến nước phải tới đây cầu giúp đỡ, thật sự đã không còn hi vọng gì, nàng chẳng qua chỉ không muốn buông tay, đánh liều một phen mà thôi.

Hoàng thượng không muốn gặp nàng, ngay cả Hoàng hậu cũng bày ra một vẻ “hậu cung không được tham chính”, trong cung còn ai có thể gặp Hoàng thượng? Chỉ có Trang Lạc Yên thôi. Nàng cười một tiếng chua xót, thật không ngờ mình cũng có lúc rơi vào tình trạng này. Một Thục quý phi nương nương từng được sủng ái vượt trội khắp hậu cung, nay lại phải khép nép nhũn nhặn đi nhờ một phi, chỉ ngày mai thôi, chuyện đáng cười này sẽ truyền khắp cung.

Nhưng nàng đâu còn biện pháp nào khác, nếu phụ thân và huynh trưởng có chuyện gì, mẫu thân với đệ đệ bé bỏng của nàng sẽ ra sao, những thúc bá trước đây luôn lệ thuộc vào phụ thân nay chỉ muốn chối bỏ sạch sẽ, nào còn ai nguyện ý đứng ra xin giùm, ngay cả ả Tô Văn Thiên không có đầu óc kia, hiện giờ cũng không muốn xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Lúc này đây, nàng đã thông thấu hơn bao giờ hết, Hoàng thượng vô tình nàng sớm biết rồi, chỉ không ngờ rằng, Hoàng thượng có thể vô tình đến nước này. Nhiều năm hầu hạ người như vậy, dù là không có công cũng cố gắng hiển sức, nhưng khi người thăm vấn phụ thân và huynh trưởng nàng, có từng bận tâm đến nàng một khắc?

Đợi thật lâu không thấy Trang Lạc Yên xuất hiện, Thục quý phi nhìn cung nữ hầu trà bên cạnh: “Nương nương các người vẫn đang nghĩ à?”

Giờ chưa tới bữa trưa, bữa sáng mới qua một canh giờ, chỉ e lúc này ngủ là giả, không muốn gặp nàng mới là thật.

“Thục quý phi nương nương thứ tội, nô tì không biết ạ.” Cung nữ thi lễ, nhỏ giọng lễ phép trả lời.

Thục quý phi cười nhạt, nâng tách trà còn ấm lên, nhìn hoa văn quả nho màu xanh trên đó, bỗng nhiên nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Trang Lạc Yên, nếu giờ đây nàng cũng mang trong mình một đứa con, có lẽ đã không thê thảm như vậy.

“Chiêu phi nương nương tới.”

Thục quý phi hơi bất ngờ quay đầu nhìn ra, thấy Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ đi vào, đối phương mặc bộ váy rộng, giản dị như một tài nhân thông thường chứ không phải một sủng phi, hiển nhiên là chưa kịp thay y phục đã vội ra đây.

“Đặt đầu là ngủ, không biết quý phi nương nương tới, xin quý phi nương nương thứ tội.” Trang Lạc Yên hơi nhún gối, tất nhiên sẽ không thực sự quỳ xuống.

Thục quý phi nói: “Chiêu phi không cần đa lễ, là do bồn cung làm phiền nàng.” Đợi Trang Lạc Yên ngồi xuống, nàng mới nói tiếp, “Hôm nay bồn cung tới đây là có chuyện muốn nhờ, xin Chiêu phi hay giúp một tay.”

Không ngờ một người luôn uyển chuyển hàm súc như Thục quý phi lại nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề như vậy, Trang Lạc Yên sững sốt hồi lâu mới nói: “Quý phi nương nương quá lời, nếu là chuyện ngay cả người cũng không làm được thì tần thiếp đâu có khả năng hỗ trợ được gì, quý phi nương nương xin đừng nói đùa.”

“Ta cũng đoán trước nàng sẽ nói vậy,” Sắc mặt Thục quý phi đã bình thản như nước, nhưng Trang Lạc Yên nhìn, vẫn nghĩ dường như nàng ấy đã rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

“Từ khi nàng phục sủng, ta vẫn cảm thấy người như nàng chẳng qua chỉ khiến Hoàng thượng tò mò đôi chút, nhưng gần hai năm đã trôi qua, không ít người thất sủng, thậm chí mất mạng, nàng lại từ một uyển nghi nho nhỏ trở thành Chiêu phi.” Thục quý phi cười chua chát, “Thậm chí ngay cả ta cũng không còn được sủng ái như xưa, Hoàng thượng tới cung của nàng lại ngày càng chuyên cần, không những thế, còn vì đứa nhỏ trong bụng nàng mà sắp xếp không ít người bảo vệ, không biết đã thay nàng cân bao lần tính toán hung hiểm của người khác.”

Trang Lạc Yên nghe những lời từ đáy lòng này, nghĩ Thục quý phi không phải đến nhờ mình mà là đến để trút hết nỗi lòng, có điều nghe nàng ta nói về những điều này bằng giọng nói bằng phẳng bình tĩnh, người

nghe lại cảm thấy cô quạnh và trống rỗng làm sao.

“Quý phi nương nương nói quá lời rồi,” Nụ cười trên mặt Trang Lạc Yên nhạt dần đi, “Quý phi nương nương làm sao biết được, tần thiếp cũng từng hâm mộ người bao nhiêu? Khi tần thiếp vào cung còn chưa tròn mười bảy, được Hoàng thượng sủng ái mấy ngày, lại cho là Hoàng thượng hiểu được tấm lòng thiếp, liền mừng đến quên mất mình là ai, sau mới biết được, Hoàng thượng chẳng qua chỉ tò mò muốn nếm thử điều mới mẻ như thiếp mà thôi.”

“Khi đó tần thiếp luôn nhìn Hoàng thượng yêu chiều người, lòng liền khao khát, chỉ cần Hoàng thượng đối xử với thiếp tốt bằng phân nửa người, tần thiếp đã hạnh phúc lắm rồi.” Trang Lạc Yên cũng cười khổ một tiếng, “Sau đó, tần thiếp học được cách giấu đi tình cảm, Hoàng thượng dần dần chú ý tới thiếp hơn, thế nhưng mỗi khi đêm về vẫn luôn sợ hãi, sợ khi Hoàng thượng không còn sủng ái thiếp nữa, tần thiếp biết phải làm sao?”

Thục quý phi lặng đi một lát, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, miệng cười mà nước mắt cứ lăn dài: “Thì ra là thế, thì ra là thế, thảo nào, hồi ấy đích nữ duy nhất của họ Trang lại vào cung, thì ra là vì nguyên nhân này.” Nàng nhìn Trang Lạc Yên, ánh mắt có tiếc thương, có xót xa, “Đã vào loại địa phương này, hi vọng nàng sẽ không có một ngày phải hối hận.”

Thục quý phi nhìn người trước mặt mình, gần như không tin nổi, sao lại có một người ngốc nghếch đến mức vào cung vì Hoàng đế, nếu được gả ột người bình thường, nàng ta sẽ thành người vợ danh chính ngôn thuận, sẽ được đứng đầu hậu viện, cần gì phải vì một người đàn ông mình nhìn không thấu mà tự dày bản thân đến loại địa phương này?

Hồi trước thế lực của Tô gia quá yếu, một tiểu thư học vũ đạo từ nhỏ là nàng bị đưa vào cung, dùng hết thủ đoạn giành được sủng ái của Hoàng đế, sau đó không tự chủ được, coi người đàn ông ấy thành chiếc bè cứu sinh của mình, rốt cuộc là lúc nào liền hết hi vọng? Là từ sau khi Trang Lạc Yên ngày càng được sủng ái, sau khi Trang Lạc Yên có thai, hay là, đến bây giờ còn chưa hết hi vọng?

Hai người bọn họ, ai đáng thương hơn? Có thể kể thua cuộc là nàng thật đáng thương, nhưng nàng liệu có phải là ngày mai của Trang Lạc Yên, ai biết được, mà nàng thì không còn hứng thú để biết.

Ngoài cửa chính điện, Phong Cẩn chấp tay sau lưng đứng đó, phía sau hắn là mấy cung nữ thái giám đang quỳ, những người này đã lạnh run, họ đâu có muốn nghe chuyện riêng của các phi tần với nhau, nhưng lúc này ai cũng không dám động đậy, chỉ cầu mong về sau Hoàng thượng nhớ tới, sẽ không muốn lấy đầu bọn họ.

“Nếu như không mong muốn quá nhiều, sẽ rất dễ dàng thỏa mãn, cũng sẽ không hối hận.” Trang Lạc Yên trầm mặc chốc lát rồi nói, “Ngày ấy vào cung, vốn chỉ mơ được gần Hoàng thượng hơn một chút, hôm nay... đã là ân huệ trời xanh ban cho ta rồi.”

Đây là lần đầu tiên Trang Lạc Yên xưng “ta” trước mặt Thục quý phi, Thục quý phi lại không so đo với nàng, chỉ nhìn vào đôi mắt ẩn sâu bao tình ý miên man, cười một tiếng cay đắng. Mặc dù chỉ là một phi tần, nàng cũng là một con người, cũng sẽ ao ước ngày càng nhiều. Nàng nghĩ Hoàng thượng tốt với nàng, nghĩ Hoàng thượng thật sự dành cho nàng chút chân tình, chẳng lẽ đây cũng chỉ là hi vọng xa vời, trời xanh sao bất công với con gái như thế?!

“Mà thôi, nàng coi như hôm nay bốn cung chưa tới.” Thục quý phi đứng lên, nàng biết người này sẽ không đi cầu xin Hoàng thượng giúp nàng, mà nàng cũng không thể chân chính cầu khẩn nàng ta được.

Trang Lạc Yên thấy Thục quý phi đứng lên, cũng chậm chậm đứng lên theo, chần chừ một lát mới nói: “Quý phi nương nương, đi thông thả.”

Thục quý phi quay đầu nhìn Trang Lạc Yên, hơi nhấc cằm lên, tựa như đã khôi phục dáng dấp cao ngạo quý phái mà sâu sắc ngày xưa, quay người ra cửa.

Trang Lạc Yên lặng lẽ nhìn theo bóng nàng khuất dần, thở dài một hơi. Có lẽ hồi ấy Tô thị lang có tình không cáo đại ca nàng đã khiến Hoàng đế không thích rồi. Người của Tô gia, ý vào Thục quý phi để làm quá nhiều điều ác, việc này có lẽ Hoàng đế cũng biết rất rõ nhưng vẫn ẩn nhẫn không nói, lại chọn đúng dịp đầu năm để trừng trị, ra tay không hề có nửa phần lưu tình, ngay cả Thục quý phi mấy lần cầu kiến cũng

không thêm gặp, chẳng lẽ, Hoàng đế đã không còn muốn nâng đỡ một Thục quý phi cao ngạo hơn người nữa rồi?

Trang Lạc Yên đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn về phía Vân Tịch, hạ giọng thì thầm vào tai nàng ta: “Tìm biện pháp đi thăm hỏi một chút về Triệu gia.” Nàng nghi ngờ, Hoàng đế đã muốn động đến Triệu gia rồi.

Ra khỏi đại điện, phát hiện sắc mặt cung nữ canh cửa có vẻ là lạ, Trang Lạc Yên thầm hiểu đã có chuyện gì xảy ra, nàng vịn tay Vân Tịch, hơi mỉm cười.

Xem ra, Hoàng đế vừa tới đây, dạo này hẳn có thói quen không cho người truyền báo, những lời vừa rồi chẳng biết đã nghe được bao nhiêu?

Trong ngự thư phòng, Phong Cẩn cầm một bản tấu chương, nhìn vài cái rồi buông xuống: “Cao Đức Trung, trăm nhớ mẫu thân Chiêu phi cũng xuất thân danh môn?”

Cao Đức Trung ngẩn ra, vội đáp: “Bẩm Hoàng thượng, việc đó nô tài không biết ạ.”

Phong Cẩn gạt đầu, phân vân một lát mới nói: “Mấy ngày nữa ời Trang phu nhân vào cung gặp Chiêu phi một lần, đợi sau khi Chiêu phi sinh hạ hoàng tử, tấn phong Trang thái thái làm nhất phẩm phu nhân đi.”

Cao Đức Trung yên lặng ghi nhớ, trong lòng biết Hoàng thượng làm vậy là muốn cất nhắc Chiêu phi nương nương, nếu không, bằng vào phẩm cấp của Trang đại nhân, Trang thái thái sao có thể được phong nhất phẩm cáo mệnh?

“Phát tấu chương này đi đi,” Đẩy mấy tấu chương màu đỏ sang một bên, Phong Cẩn nói tiếp, “Sau này nếu có người nhân cơ hội hỏi thăm người, cứ nói vì trong triều có vài quan viên ức hiếp bách tính, tâm trạng của trẫm không được tốt.”

Người của Tô gia đã bị xử lý, Hoàng thượng còn nhắc tới “vài quan viên”... Cao Đức Trung giật thót tim, vội gục đầu thưa: “Nô tài nhớ ạ.” Hoàng thượng rút cuộc muốn ra tay thanh toán toàn bộ sao?

Cao Đức Trung lập tức nghĩ tới Triệu gia của Hoàng hậu nương nương cùng với Diệp gia sau lưng Thái hậu, mấy năm nay Diệp gia đã bị chèn ép nên yếu thế rồi, không còn là nhân tố quan trọng nữa. Duy nhất có khả năng, chính là Triệu gia.

Xem ra, hậu cung trong tương lai chính là địa bàn của Chiêu phi rồi.

Trong cơn mưa đầu tiên của năm mới, Thục quý phi cầm ô bước trên con đường lát đá, không nhìn đám phi tần và cung nữ thái giám muốn tránh mặt mình nhưng lại vẫn phải hành lễ chào, bước từng bước về phía đội hộ tống Đế vương.

Phía sau nàng, không còn là một đoàn cung nữ thái giám dài dằng dặc, chỉ còn duy nhất Lăng Sa, người năm ấy cùng vào cung để hầu hạ nàng. Con đường này nàng đã đi qua không biết bao lần, thừa ấy nàng còn là người con gái được Hoàng thượng sủng ái nhất, luôn cùng Hoàng thượng đi qua mọi nẻo đường, bỏ lại sau lưng ánh nhìn ghen ghét và ước ao của đám đàn bà trong cung.

Mưa càng lúc càng lớn, Thục quý phi ngẩng đầu, thấy bức họa mỹ nhân đuổi bướm trên ô dần trở nên ảm đạm, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Lăng Sa, chiếc ô này Hoàng thượng ban thưởng dịp nào?”

“Nương nương, người quên sao, chiếc ô đó là do Hoàng thượng tự tay đưa cho người trong một lần người trở về từ cung Kiền Chính hai năm trước,” Lăng Sa nhìn thấy ngự giá của Hoàng đế ngày càng gần, hạ giọng khẽ đáp, “Sau này người vẫn tiếc, chỉ đặt đó không nỡ dùng.”

Khóe miệng Thục quý phi cong cong, nhắc chân đi tới giữa hai hòn non bộ, đây là con đường Hoàng đế nhất định sẽ qua.

Cao Đức Trung thấy Thục quý phi đứng sững phía trước, không có ý định tránh đi, chỉ đành cho người dừng lại, quay đầu nói với Phong Cẩn đang ngồi trong kiệu: “Bẩm Hoàng thượng, Thục quý phi nương nương cầu kiến ạ.”

Màn che màu vàng bị nhẹ nhàng kéo lên, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Phong Cẩn, hẩn nhìn nữ tử áo xanh đứng trong màn mưa, lẳng lặng nhìn mình.

Bàn tay nắm cán ô của Thục quý phi hơi giật nhẹ, cẩn thận đặt ô xuống cạnh chân, để mặc nước mưa xối rửa khắp gương mặt đẹp như vẽ, nàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao ngạo ấy, chậm chậm quỳ xuống.

Cả con đường vắng lặng tột cùng, không ai lên tiếng, không ai động dậy, tất cả bình thản nhìn nữ tử từng được sủng ái không ai sánh kịp, phảng phất như đang nhìn một người không liên quan đến mình.

“Mưa lớn, khanh về đi.” Đuôi mây Phong Cẩn thoáng động dậy, thở dài một hơi rồi nói, “Ý chỉ của trẫm đã hạ, tuyệt không thay đổi.”

“Hoàng thượng có còn nhớ, ngày ấy, ở chính nơi này, người cũng từng nói, nhất định sẽ đối xử với thiếp như lúc ban đầu.” Thục quý phi nhắc cảm, cười nhìn Phong Cẩn, “Lời Hoàng thượng từng nói, liệu có là ‘một lời đáng giá ngàn vàng’ chăng?”

Phong Cẩn lẳng lặng nhìn nàng, một lúc sau mới đáp: “Trẫm đối xử với khanh vẫn như xưa.”

Nghe được lời này, Thục quý phi cười cười mà nước mắt ứa ra, nàng che mắt chậm rãi đứng lên, lần đầu dùng tư thế ngang hàng để nhìn thẳng vào mắt Phong Cẩn: “Má hồng chưa phai, tình đã dứt, Hoàng thượng đúng là chưa từng thay đổi, là do thiếp cầu quá nhiều, cầu không được lòng chẳng yên.” Nói xong, nàng đột nhiên cất cao giọng, “Hoàng thượng! Là thiếp sai rồi!”

Thanh âm nâng cao đột ngột khiến Cao Đức Trung giật thót người, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Thục quý phi, chỉ thấy bóng người xanh biếc ấy thoáng lóe lên, sau đó một tiếng “bịch” văng nhẹ, không gian lần thứ hai lại khôi phục tĩnh lặng.

Dòng máu đỏ tươi hòa trong nước mưa theo tảng đá chảy thành một dòng suối nhỏ sắc hồng, trườn về phía ngự tiền.

Ông bỗng đứng trợn to mắt, quay đầu nhìn Hoàng đế, lại chỉ thấy đôi mắt Đế vương trầm tĩnh như mực.

Cao Đức Trung sững sốt chốc lát mới tỉnh táo lại, vội bảo người đi gọi thái y rồi để cung thị đưa Thục quý phi về cung An Thanh. Nghe tiếng nước nổ sầm sầm của cung nữ hầu cận nàng, Cao Đức Trung chỉ nhắc bọn họ nhanh nhẹn nữa lên.

Lát sau, con đường trở lại an tĩnh, ngoại trừ một vết máu đã bị nước mưa rửa trôi gần như không còn thấy rõ, cũng chỉ còn lại chiếc ô giấy dầu của Thục quý phi lẳng lẽ nằm ven đường. Chiếc ô ấy vừa rồi bị các cung nữ thái giám hất vào, trên ô đã lấm tẩm bùn nước và cỏ rác, thoạt nhìn tàn tạ xơ xác đến đáng thương.

“Đi thôi, đến cung Hi Hòa.” Phong Cẩn nhắm chặt mắt, sau đó lại nói, “Thôi, về tắm cung tắm rửa thay y phục trước đã.”

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung lần thứ hai cúi đầu, theo ngự tiền quay về.

Chiếc ô giấy dầu bị gió thổi qua, lật ngược lại, cán ô khắc long phượng trình tường hướng lên trời, tán ngấm trong bùn đất.

Sau một góc non bộ, Tô tu nghi mặt mũi tái nhợt nhìn con đường lát đá không còn bóng người, tay run run siết chặt khăn, vịn vào cung nữ thật lâu mới lấy lại được giọng nói: “Về... về cung.”

“Nương nương, Hoàng thượng nói mấy hôm nữa sẽ ời phu nhân vào cung, người có muốn phu nhân mang vào cho thứ gì không thì để Phúc Bảo đến báo lại.” Vân Tịch nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân cho Trang Lạc Yên, “Đừng làm mình thiệt thòi.”

“Cái gì ta muốn trong cung đều có cả, dù không có, Hoàng thượng cũng sẽ sai người mang vào cho ta, đâu cần phiền mẫu thân đưa đến.” Trang Lạc Yên cười cười, nay trong cung không được an bình, nàng không muốn Trang thái thái mang thêm đồ vào đây rồi trở thành đích ngắm cho người khác tính kế.

Ngẫm lại bản thân mình chưa từng chung đụng với vị Trang thái thái này, song nàng cũng không háo hức chờ mong nhiều, dù sao đó cũng không phải mẹ ruột nàng. Chỉ cần “người mẹ” này một đời yên ổn hạnh phúc là nàng an tâm.

“Nương nương, nương nương,” Phúc Bảo hốt hải chạy vào, mặt còn ướt nước mưa, lấp bắp thưa, “Vừa rồi có tin truyền ra, Thục quý phi đập đầu tự tử ngay trước mặt Hoàng thượng.”

“Cái gì?” Trang Lạc Yên ngồi thẳng lên, kinh ngạc nhìn Phúc Bảo, “Thục quý phi? Đập đầu tự tử?”

Phúc Bảo lau nước mưa đang ròng ròng trên mặt, hốt hể nói: “Bây giờ tin đã truyền khắp cung rồi ạ, Hoàng hậu nương nương đã tới cung An Thanh, Thái y viện cũng cử rất nhiều thái y đến, không biết giờ này ra sao.”

Trang Lạc Yên giờ đây chỉ cảm thấy hoảng hốt trong lòng, trong ấn tượng của nàng, Thục quý phi vẫn luôn dịu dàng uyển chuyển, một cử chỉ, một tiếng cười đều quyến rũ phong tình, một nữ tử như thế, lại dám tự sát ngay trước mặt Hoàng đế, muốn vậy, người đó phải có bao nhiêu tuyệt vọng và dũng khí? Nàng nhũn nhũn mảy: “Người đi lấy những loại thuốc bổ tốt nhất trong cung, tự mình đưa tới cung An Thanh, đợi xem Thục quý phi không còn nguy hiểm nữa thì hãy trở về.”

Có lẽ, trong hậu cung này, nữ tử thanh cao thực sự không phải Từ chiêu dung, cũng không phải Thiển uyển nghi mà là vị Thục quý phi khuynh thành khuynh quốc này.

Tất cả mọi người ở đây không ai dám tin, Phúc Bảo đi khỏi, Vân Tịch ngỡ ngàng nói: “Chuyện sao lại đến nông nổi này?” Thục quý phi đập đầu tự tử ngay trước mặt Hoàng thượng, đây là tội lớn, nếu Hoàng thượng nổi giận, nói gì đến chuyện cứu phụ thân cứu huynh trưởng, ngay cả mẫu thân và đệ đệ nàng ấy đều sẽ bị liên lụy.

Trang Lạc Yên thần người ngồi xuống ghế, nghe Vân Tịch nói vậy, chỉ thở dài, hậu cung hoàng thất, đâu dung được một tình yêu đích thực, người mình yêu muốn giết người thân của mình, Thục quý phi làm sao sống nổi. Hận Hoàng đế, nàng không làm được. Quên cái chết của người thân, tiếp tục hầu hạ Hoàng đế, nàng càng không làm được. Chỉ bằng oanh oanh liệt liệt chết đi, còn có thể lưu lại chút tịnh mỹ ĩnh.

Loại chuyện “chung sống hạnh phúc cùng kẻ thù giết người thân mình” chỉ có thể xảy ra trong tiểu thuyết hoặc là đối với loại người vô ơn vô tình. Một người con gái như Thục quý phi Tô Nhụy Tử này, nhìn dịu dàng yếu đuối nhưng bên trong mang theo ngạo khí, cách làm quyết tuyệt như vậy, là lựa chọn cuối cùng của nàng.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu, thấy Phong Cẩn cùng Cao Đức Trung từ cửa đi vào, nàng hơi sững sờ, hôm nay Hoàng đế không cần thái giám truyền báo, tâm trạng quả là bất đồng mọi ngày.

“Mưa lớn như vậy, sao Hoàng thượng còn tới?” Trang Lạc Yên vịn tay Vân Tịch đứng lên, chưa đi được vài bước đã bị Phong Cẩn đỡ lấy. Nàng để ý quan sát sắc mặt Hoàng đế một chút, mới nói tiếp, “Vừa rồi phòng bếp có ninh canh bồ câu, thiếp bảo họ đưa lên một bát để Hoàng thượng ném thử?”

“Không cần, trẫm không có hứng đâu.” Phong Cẩn vươn tay vuốt ve nhẹ nhẹ lên bụng Trang Lạc Yên, “Con trẫm hôm nay có ngoan không?”

Trang Lạc Yên phủ tay mình lên mu bàn tay đối phương, sau đó cầm lấy: “Hoàng thượng, thiếp và con đều khỏe.”

Ấm áp trên mu bàn tay làm nét mặt Phong Cẩn hơi giãn ra, mỉm cười, hất phất tay cho những người hầu trong phòng lui ra rồi nhẹ ôm Trang Lạc Yên vào lòng: “Sau này mẹ con nàng phải sống thật vui vẻ, trẫm sẽ đối xử thật tốt với nàng và con.”

Áo Phong Cẩn lạnh lạnh, khi chạm vào, Trang Lạc Yên phải mất một lúc mới thích ứng được, nghe câu nói đó, nàng thoáng ngây người, ngập ngừng một lúc mới mở miệng: “Hoàng thượng...”

Vỗ nhẹ nhàng lên lưng Trang Lạc Yên, Phong Cẩn nói: “Bỗng dưng trẫm nhớ ra, sinh nhật nàng là vào tháng Tám?”

Trang Lạc Yên không rõ vì sao hốt ngột ngột nhắc tới sinh nhật mình, đành đáp: “Dạ, thiếp nhớ năm đó Hoàng thượng còn cố tình hỏi sinh nhật thiếp đấy, sau đó còn tổ chức yến tiệc cho thiếp, lại thăng phân vị, việc này như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.”

“Năm nay sẽ tổ chức sinh nhật thật linh đình cho nàng, lúc ấy con chúng ta hẳn đã đầy tháng.” Phong Cẩn áp tay lên má Trang Lạc Yên, “Đến lúc đó trăm sẽ cho nàng một món quà đặc biệt.”

Trang Lạc Yên lập tức cười thành tiếng: “Thiếp nhớ kỹ rồi đấy, nếu người nói không giữ lời, đến lúc đó thiếp và con sẽ cùng chê cười người.”

Phong Cẩn cũng khẽ cười ra tiếng, từ từ buông Trang Lạc Yên ra: “Hôm nay trăm kể cho con nghe chuyện gì mới được đây, hay là kể chuyện ‘Trâu mẹ liếm nghé con’(*) nhé?”

(*) Sự tích nói lên tình yêu của cha mẹ dành cho con cái.

Bên tai là giọng Phong Cẩn dịu dàng thong thả từng câu từng câu, Trang Lạc Yên đột nhiên nghĩ, vừa rồi, chỉ trong một chớp mắt, là khoảnh khắc yếu đuối của Hoàng đế? Chỉ tiếc khoảnh khắc này tiêu tan quá nhanh, làm cho nàng không cảm nhận được chân thực lắm.

Có lẽ, để trở thành Đế vương, từ lâu đã thờ ơ với chữ “tình” rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

12. Chương 27

Chương 27

Hôm đó, hai người cùng dùng bữa tối rồi cùng ngủ. Hiện tại bụng Trang Lạc Yên đã lớn, Phong Cẩn cũng không có tâm tư làm việc khác, nhưng đêm dài lạnh lẽo, bên người có một nữ tử có thể khiến hắn ngủ yên, đối với hắn mà nói, đã là một chuyện giúp người ta thư thái.

Nửa đêm, hắn đã lơ mơ chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nghe Trang Lạc Yên khẽ kêu một tiếng đau đớn, mở mắt, lại nghe đối phương hít một hơi: “Sao thế?”

“Thiếp đánh thức người?” Trang Lạc Yên hít sâu, “Chân thiếp bị chuột rút, một lát là hết thôi, Hoàng thượng cứ ngủ đi.”

Phong Cẩn nghe vậy bèn ngồi dậy, cầm bắp chân nàng lên, thấy trên đó có một khối nhô lên và lõm xuống bất thường, bèn nhẹ nhàng nắn bóp: “Chịu đựng một chút, bóp tan là hết đau ngay.” Dưới tay là cẳng chân nhỏ nhắn và làn da mượt mà nõn nà, hắn lại không có bất cứ tâm tư mờ ám gì, nhìn đối phương gắng gượng nén đau, Phong Cẩn dịu dàng nói: “Đứa bé này hành người quá rồi.”

“Vậy càng chứng tỏ con chúng ta thông minh lắm đấy.” Trang Lạc Yên lập tức phản bác, “Nó mới bé tẹo, đã biết gì đâu.” Chỉ là hiện tượng thiếu canxi thôi, xét thấy đối phương không hiểu “thiếu canxi” là gì, nàng thức thời không giải thích thêm.

Thấy vừa nhắc đến con trẻ là Trang Lạc Yên lên tinh thần, Phong Cẩn bất đắc dĩ cười cười, đặt cẳng chân đã khôi phục bình thường của nàng xuống, nằm lại giường, kéo nàng vào lòng: “Xem ra sau này trăm không được mắng con rồi, nếu không nàng nhất định sẽ tìm một đồng lý do để phản bác.”

“Làm gì có chuyện đó,” Trang Lạc Yên lấp bắp, “Người là cha đứa bé mà, người ta nói ‘nghiêm phụ từ mẫu’, người chịu trách nhiệm đóng vai nghiêm khắc, thiếp phụ trách phần ôn nhu với nó là được.”

“Vậy chẳng phải con sẽ sợ trăm sao?” Phong Cẩn đột nhiên nhớ tới Thái hậu, bà luôn nghiêm nghị với mình, như thể chuyện mình làm Thái tử sau đó leo lên ngai vàng mới là chuyện quan trọng nhất với bà.

Giữa bọn họ đã không còn dư lại bao nhiêu tình mẫu tử, mẫu hậu một lòng muốn che chở Diệp gia, mà hẳn muốn làm một Đế vương không chịu ảnh hưởng của bất kỳ thế lực nào, đây chính là mâu thuẫn không thể vượt qua giữa họ.

Đứa bé này có một người mẹ một lòng che chở con như Trang Lạc Yên, đã là may mắn hơn hẳn nhiều lắm.

“Không đâu, nếu thật lòng đối tốt với một người, người đó nhất định sẽ biết, chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra thôi.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, “Thiếp tin chúng ta có thể dạy con thật tốt.”

“Ngủ đi.” Phong Cẩm vỗ vỗ lưng nàng, vết sẹo trong tim được được một từ “chúng ta” vuốt lên.

Sáng hôm sau, Phong Cẩm vội lên triều, nhưng suốt buổi không đề cập đến chuyện Tô gia, quan viên trong triều đều rất tinh ý, không đụng tới việc này. Một chuyện đã sớm có kết cục rõ ràng, bọn họ không ngờ đến độ lòi ra làm Hoàng đế khó chịu, dù trong cung đã truyền ra tin Thục quý phi tự tử.

Mấy năm nay uy phong của Hoàng thượng càng lúc càng lớn, bọn họ thậm chí không dám nhận cơn giận của Đế vương, điều duy nhất có thể làm là ngoan ngoãn đi hoàn thành cho tốt việc của mình, đừng chọc giận Hoàng đế.

Hạ triều, Phong Cẩm vừa về đến cung Kiền Chính, Hoàng hậu liền tới. Phong Cẩm nhìn Hoàng hậu mặc áo bào thêu phượng, bèn hỏi: “Hoàng hậu sao lại tới đây?”

Hoàng hậu nhìn vẻ bình thản của Hoàng đế, đột nhiên nhận ra, không biết từ bao giờ, Hoàng đế đã không còn gọi nàng là Thái Phù nữa, chỉ còn là “Hoàng hậu”. Nàng gắng bình đ tâm tình rồi mới bắt đầu: “Bẩm Hoàng thượng, Thục quý phi đã tỉnh, có điều không được tốt lắm.”

“Bảo người hầu hạ cẩn thận,” Phong Cẩm không đổi sắc mặt, cầm lấy một bản tấu chương, cúi đầu đọc, không nhìn Hoàng hậu nữa, “Nàng ấy là quý phi, vẫn nên có bộ dạng của một quý phi.”

Có lẽ do biểu cảm của Phong Cẩm lúc này quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Hoàng hậu hoảng hốt, cho nên nàng lại buột miệng: “Hoàng thượng, Tô gia...”

“Tô gia và Thục quý phi có quan hệ gì đâu,” Phong Cẩm ngẩng lên nhìn Hoàng hậu, “Những chuyện khác nàng không cần xen vào, chỉ cần quản lý hậu cung cho tốt. Phải rồi, bên cung Hi Hòa, nàng cho người trông nom cẩn thận.”

“Vâng.” Hoàng hậu cảm thấy ngực như có gì đó đè lên, ngọt ngào quá, vội cúi người chào từ giã: “Thiếp xin cáo lui.”

“Ừ.”

Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hoàng đế đã lại cúi xuống xem tấu chương, bèn lặng lẽ lui ra ngoài.

“Hòa Ngọc, gọi người tới nói với bên điện Trung Tĩnh, không được sơ suất với cung An Thanh, nếu bốn cung phát hiện có kẻ nào hầu hạ không tận tâm, toàn bộ trượng tể.” Hoàng hậu nhìn ngự hoa viên trước mắt, đều đều nói một câu.

Hòa Ngọc thưa vâng xong, mới băn khoăn hỏi lại: “Nương nương, nay Thục quý phi đã rơi đài, người cần gì phải tốn công tốn sức vì nàng ta?”

“Đều là nữ tử với nhau, bốn cung việc gì phải khó xử nàng lúc này.” Hoàng hậu nhìn đám cây cỏ đã nảy mầm xuân, sắc mặt u ám, gia tộc Thục quý phi đã gục ngã, chẳng biết sau đó, Triệu gia của nàng sẽ ra sao đây?

“Tần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn nữ tử trước mặt, hơi sững sờ một chốc mới nói: “Thiên uyển nghi sao lại ở đây?”

“Bẩm nương nương, mấy hôm trước tần thiếp bị bệnh, ở mãi trong phòng quá lâu rồi, hai hôm nay thời tiết vừa đẹp nên muốn ra ngoài hít thở không khí một lát ạ.” Thiên uyển nghi quỳ gối thưa, “Không ngờ được gặp Hoàng hậu nương nương ở đây.”

“Ừ, muội nằm trong phòng lâu ngày, đi ra ngoài một chút cũng tốt, để khỏi ngọt ngào u mê tâm trí, không biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.” Hoàng hậu khẽ gật đầu, “Đứng lên đi, không cần đa lễ.”

Thiên uyển nghi vịn tay cung nữ yếu điệu đứng thẳng lưng, Hoàng hậu nhìn nàng ta, dường như đang nhớ lại dáng dấp Thục quý phi khi vừa được sủng ái. Thiên uyển nghi so với Thục quý phi năm ấy, còn kém nhiều lắm.”

“Lời Hoàng hậu nương nương căn dặn, tần thiếp xin ghi tạc trong lòng.” Thiên uyển nghi lần thứ hai quỳ gối, ngẩng đầu mỉm cười với Hoàng hậu, “Nghe nói Thục quý phi không được khỏe, không biết bây giờ đã khá hơn chưa?”

“Chẳng bằng muội đi cung An Thanh thăm,” Hoàng hậu bình đạm nói, “Bổn cung còn có việc, muội lui ra đi.”

“Vâng,” Thiên uyển nghi hơi biến sắc, nhưng chỉ đành ngoan ngoãn lui ra. Dù nàng muốn đi qua chỗ này nhưng Hoàng hậu đã bảo nàng phải đi nơi khác, nàng chỉ có thể đi mà thôi.

“Thiên uyển nghi kia thật...” Hòa Ngọc khinh thường cười cười, nhưng nàng chỉ là một nô tì, không thể tiếp tục nói nốt câu.

“Chẳng qua chỉ là một kẻ tự cho là mình có cơ hội mà thôi,” Hoàng hậu lạnh lùng nói, “Một tên hề, không hơn.” Dù Thục quý phi không được sủng ái nữa, trong cung còn có Chiêu phi, Nhu phi, lúc nào thì đến lượt nàng ta? Trước đây nhìn còn tưởng có đầu óc, nay trông lại, cũng chỉ thế mà thôi.

Sau khi Thục quý phi tỉnh lại chỉ vài hôm, huynh trưởng nàng bị đẩy ra Ngọ môn chém đầu. Từ đó về sau, cung An Thanh tựa hồ đã biến thành một vùng tĩnh mịch, ngay cả cung nữ thái giám bên trong cũng rất ít ra ngoài.

Tháng Giêng qua đi như thế, người trong cung dần dần thích ứng với chuyện Thục quý phi đã không còn được sủng, Tô tu nghi cũng không dám tùy tiện nói năng, thậm chí còn không dám xuất hiện ở những nơi đông người. Không có Thục quý phi che chở, nàng ta chỉ là một tu nghi thất sủng mà thôi.

Lúc này, cung Hi Hòa lại xuất hiện một sự việc không lớn cũng không nhỏ, thái giám làm vườn phát hiện đất trong mấy chậu hoa mới tới không được bình thường. Sau cùng, Trang Lạc Yên cho gọi một thái ý tới kiểm tra, liền tra ra một sự việc tày đình, đất này đã được ngâm qua một số nước thuốc, nhìn thì bình thường, nhưng nếu để lâu có thể khiến người ta yếu dần đi, thậm chí dễ nằm mộng và chấn kinh.

Thái giám làm vườn là một hoa tượng có kinh nghiệm, phát hiện lá cây có những vết lốm đốm nên cảm thấy không ổn lắm bèn bấm lên, thế là gặp vận, không những được Trang Lạc Yên thưởng mà còn được thăng phẩm cấp.

Trang Lạc Yên dĩ nhiên sẽ không bấm bụng chịu thiệt, nếu người kia đã dám làm như thế, vậy thì nàng cũng không ngại gì làm to chuyện lên, vừa sai người đi báo cho Hoàng đế vừa cho gọi quản sự của điện Trung Tĩnh tới.

Đất trồng hoa không thể tùy tiện nói dối là dối, nếu không hoa sẽ lạ đất mà chết, nhưng nếu trồng hoa mới, tất nhiên sẽ lấy đất và chậu hoa mới, chậu hoa không có gì bất thường mà trong đất mới có, vậy mới thấy người này làm việc rất cẩn thận, bởi vì chậu hoa sẽ bị kiểm tra, đất lại không biết vô tình hay cố ý mà không bị tra đến, có một chỗ trống lớn như vậy làm cho người khác có cơ hội ra tay.

Trang Lạc Yên cười nhìn chậu hoa đặt trong sân, đúng là không lãng phí công nàng cố tìm một thái giám có kinh nghiệm làm vườn, cơ hội hiếm hoi như vậy, không biết là ai giành được nhỉ?

“Người nói cái gì? Chậu hoa trong cung Chiêu phi có thứ hại người?” Hoàng hậu biến sắc, vội quay về phía Hoàng đế ngồi bên cạnh, kinh sợ nói, “Hoàng thượng, sao lại có người dùng loại biện pháp này hại người?”

Phong Cẩn trầm mặc nhìn Hoàng hậu: “Khanh không biết, trầm làm sao biết được, bái giá tới cung Hi Hòa.” Vốn định gọi Hoàng hậu tới đây để nói chuyện về Trang Lạc Yên, không ngờ còn chưa bắt đầu câu chuyện đã nghe được tin không hay.

Hoàng hậu giật mình, tim đập thật mạnh, vội bước theo chân Hoàng đế, âm thầm cảm thấy may mắn, may mà Trang Lạc Yên không việc gì, nếu không nhờ thái giám kia sớm phát hiện có chuyện không ổn, nàng sẽ húng không ít phiền toái đâu.

Nhìn theo bóng Hoàng đế vội vã bước đi, Hoàng hậu thở dài một tiếng, đó là may mắn của nàng, mà cũng là điều đáng buồn của nàng.

Trong cung Hi Hòa, các nô tài lớn nhỏ quỳ đầy trước sân, có người của điện Trung Tĩnh, có nô tài quét tước, thậm chí có cả mấy nô tài thường hay đi ngang qua cung Hi Hòa.

Trang Lạc Yên lạnh nhạt ngồi một bên, ghế trên là Đế Hậu hai người, sắc mặt cả hai đều không khá hơn Trang Lạc Yên chút nào. Trên mặt đất là mấy tách trà vỡ, tất cả đều do Phong Cẩm ném ra trong cơn thịnh nộ. Nếu không phải vì kiêng cho đứa bé trong bụng Trang Lạc Yên, chỉ e tất cả những nô tài này đã bị lôi ra đánh.

“Các người luôn miệng nói vô tội, vậy kẻ nào đã động tới đất trong chậu hoa này?” Hoàng hậu trầm mặt nhìn về phía hai thái giám đưa đất tới cung Hi Hòa, “Đất là do hai các người đưa tới đây, vậy thì các người là kẻ đáng nghi nhất. Đất trông đều do các nơi khác nhau đưa tới, tùy theo từng loại hoa mà nhập vào cung. Đất tồn trong điện Trung Tĩnh không có vấn đề gì, như vậy chỉ có thể động tay động chân trên đường chuyển đất đến cung Hi Hòa, tốt nhất là các người thành thật khai ra, rốt cuộc kẻ nào sai bảo các người?”

Hai tên thái giám đã sợ nhũn chân rồi, bọn họ nào biết đất này có vấn đề, nói chi là ai sai bảo, nghe Hoàng hậu nói đến đây, không biết làm sao, đành chỉ dập đầu kêu oan liên tục, thế nào cũng không tìm được chứng cứ rửa sạch oan khuất ình.

“Các người đã nói mình bị oan, vậy hãy cố nhớ lại xem, trên đường chuyển đất, có ai chạm vào đó hoặc là có người nào lại gần các người hay không?” Giọng Hoàng hậu đã mềm đi một chút, “Nghĩ cẩn thận xem hôm đó ai giao đất cho các người.”

Hai người đã bị dọa đến hỗn loạn cả đầu rồi, Hoàng hậu đột nhiên hỏi như vậy, bọn họ không nhớ ra ngay được. Hoàng hậu không giục thêm, chỉ nâng tách trà lên, chậm rãi uống, sau đó nghiêng đầu nói với Trang Lạc Yên: “May mà có người nhìn ra thứ này bất thường, nếu không...” Nàng nhớ tới chuyện Trang Lạc Yên đã sảy thai một lần, nữ tử nhiều lần sảy thai, sau này có khả năng vô sinh, may mà đã bảo vệ được đứa nhỏ, nếu không, việc này còn phát triển thành thế nào, nàng thật không dám nghĩ. Lòng vẫn sợ hãi liếc nhìn Hoàng đế đang trầm ngâm, Hoàng hậu nắm tách trà càng thêm chặt.

“Để Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương lo lắng rồi,” Trang Lạc Yên cười khổ một tiếng, “Mấy ngày nay, ngoại trừ tới chỗ nương nương thỉnh an, tần thiếp chẳng dám đi đâu nữa, ai biết lại có người nghĩ ra phương thức độc ác khó phòng bị này.”

Hoàng hậu nghe vậy, cũng hít sâu một hơi, rót độc vào đất quả là một thủ đoạn trước nay chưa từng có, đúng là khiến người ta khó bề phòng bị. Nàng sai người tra xét nghiêm ngặt mọi thứ trên dưới trong cung Hi Hòa, nhưng cũng không ngờ đến một điểm này.

Theo cách của người bình thường, cùng lắm thì ra tay từ đồ ăn thức uống, quần áo và trang sức, hương liệu hay các loại dụng cụ hằng ngày, kẻ nghĩ ra được thủ đoạn này quả là đáng sợ.

“Nàng không cần lo lắng, việc này trầm nhất định tra ra.” Phong Cẩm trầm giọng, “Trầm không tin, trong hậu cung này còn có cái gì trầm không tra được.”

Trang Lạc Yên nghe Hoàng đế nói vậy, chỉ gắng gượng cười cười, nhận lò sưởi tay Vân Tịch đưa tới: “Thiếp tin tưởng Hoàng thượng.” Trên thế giới này làm gì có chuyện không thể tra được, cái chính là Hoàng đế có muốn tra hay không thôi.

Hoàng hậu vờ như không nghe hai người nói chuyện, lại quay sang nói với hai thái giám đã sợ mềm người: “Hai người các người đã nghĩ kỹ chưa, thấy có gì không ổn chẳng?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, bọn nô tài vừa nhớ được một ít,” Một thái giám thoát nhìn trấn tĩnh hơn đáp, “Đất này là do bọn nô tài đến thẳng chỗ quản sự lấy, trên đường đi cung Hi Hòa gặp ba người quen, có nói chuyện vài câu ạ.”

“Các người tốt nhất nên nói thật, nếu không thành khẩn, bốn cung sẽ trực tiếp cho các người trượng...” Hoàng hậu liếc nhìn cái bụng đã cao lên của Trang Lạc Yên, nuốt những lời còn lại xuống, “Hai người trông

chùng cái đầu mình cho cẩn thận đấy.”

“Bọn nô tài trăm lần không dám nói dối, ba người này theo thứ tự là Tiểu Bình Tử ở Thượng Thực cục, Ngọc Dung ở Hoán Y cục và... Tiểu Hi Tử là thái giám quét tước trong cung Hiền quý phi nương nương ạ.” Nhắc tới Hiền quý phi, tiểu thái giám hơi sợ hãi, vùi đầu càng thấp, “Lúc đó Tiểu Hi Tử còn nói Chiêu phi nương nương thật nhiều chuyện, trồng mấy cây hoa thôi mà cũng hành qua hành lại người khác như thế.”

“Giỏi ột điều nô, chuyện của chủ tử cũng dám xen mồm.” Hoàng hậu cười nhạt, “Người đâu, lôi ba kẻ đó đến đây.”

Phong Cẩn đang cầm tách trà trầm tư, nghe vậy bèn bổ sung: “Cho gọi cả Hiền quý phi tới đi.”

Chốc lát sau, Hiền quý phi đã đến. Còn ba người kia, lúc đi vào là do vài thái giám kéo đi, hình như đã bị đánh đòn trước đó.

Hiền quý phi thấy ba người này, sắc mặt vẫn như thường, thậm chí còn nhăn mày tỏ vẻ khó chịu khi ngửi thấy mùi máu tươi, cầm khăn tay che miệng che mũi. Nàng cho rằng Hoàng đế gọi mình tới là bởi mình có quyền được cùng giải quyết chuyện hậu cung với Hoàng hậu, vì vậy bèn cười nói: “Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng cho gọi thiếp tới đây là có chuyện gì?”

Nhìn bộ dạng Hiền quý phi, Trang Lạc Yên nghĩ, như vậy, hoặc là việc này không liên quan đến Hiền quý phi hoặc nàng ta chính là diễn viên xuất sắc nhất ở trong hậu cung này.

“Khanh có nhận ra tên thái giám này không?” Phong Cẩn chỉ vào thái giám Tiểu Hi Tử, mặt vẫn không lộ vẻ gì.

Hiền quý phi nhìn kỹ vài lần rồi lắc đầu: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài này là ai, thiếp thực sự không biết ạ.”

“Hiền quý phi, đây là thái giám quét tước trong cung muội,” Hoàng hậu chậm chậm nói, “Và cũng có thể đây là ác nô muốn hại Chiêu phi sảy thai.”

Nghe đến đó, Hiền quý phi hiểu ra, Hoàng thượng cho gọi nàng đến đây là để hỏi tội, sắc mặt nàng lập tức biến đổi, quỳ phịch xuống: “Hoàng thượng minh giám, thiếp thực sự không nhận ra thái giám này.”

Chưa nói Tiểu Hi Tử có đúng là người trong cung nàng hay không, dù đúng như vậy, nhưng làm sao nàng nhận ra được một thái giám phụ trách quét dọn, việc này là ai muốn hại nàng?

Cung nữ cùng quỳ xuống với Hiền quý phi cẩn thận quan sát Tiểu Hi Tử vài lượt, mới rụt rè lên tiếng: “Bẩm Hoàng thượng, nô... nô tì có việc muốn bẩm báo.”

“Nói.” Phong Cẩn lạnh lùng mở miệng.

“Nô tì nhận ra Tiểu Hi Tử này, hắn được điện Trung Tỉnh điều đến chỗ nô tì mấy hôm trước. Thời gian trước, khi Thiên uyển nghi thăng phân vị, nô tì từng thay nương nương đưa lễ đến tặng, lúc đó bởi vì Tiểu Hi Tử này bị vấp ngã cách đó không xa nên nô tì có nhìn vài lần. Vậy nên Tiểu Hi Tử này là người đã từng hầu hạ ở Sướng Thiên lâu.”

“Sướng Thiên lâu?” Hoàng hậu hơi bất ngờ nhìn Tiểu Hi Tử, trong Sướng Thiên lâu, chủ cũ vốn là Từ thị, nhưng sau khi Từ thị bị phế bỏ thì chỗ đó đã thành địa bàn của Thiên uyển nghi, vậy chuyện này...

Tiểu Hi Tử nghe vậy, luôn miệng kêu oan, chỉ nói mình không làm gì xấu, cũng không biết mấy thứ được liệu hại người kia.

“Cho người lục soát Sướng Thiên lâu, trầm nhớ là trong đó có không ít sách.” Phong Cẩn tái mặt giận dữ, “Cứ việc lật tung Sướng Thiên lâu, không cần bận tâm, chỉ cần tìm được đồ vật ra đây.”

Hoàng hậu âm thầm hiểu được, hồi ấy Từ thị thích đọc sách, khi Hoàng thượng còn sủng ái nàng ta thì đã ban không ít sách tới Sướng Thiên lâu, ngoài thơ từ thoại bản(*) còn có các bộ sách hiếm, trong đó có sách thuốc

(*) Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết từ thời Tống, nội dung chủ yếu là về lịch sử và đời sống xã hội đương thời.

Không bao lâu, Thiển uyển nghi cũng được đưa tới, đổ vành mắt quỳ xuống, có điều, sắc mặt Hoàng đế quá mức âm trầm, không kêu nàng đứng lên, nàng ta đành quỳ đó. Nghe tiếng bước chân phía sau vắng lại, sau đó là ba người quỳ cũng không nổi bị đưa vào, hẳn là đã bị dùng hình, sắc mặt nàng ta hơi tái đi.

Hồi lâu sau, Cao Đức Trung bước vội đến, vẻ mặt bình tĩnh thưa: “Khởi bẩm Hoàng thượng, cấm vệ quân tìm được một quyển sách thuốc dưới đáy một bình hoa đặt dưới đất trong tấm cung của Thiển uyển nghi, sách có dấu vết lật xem gần đây, được tính của toa thuốc trong sách rất giống được tính của chất độc phát hiện trong đất ở chậu hoa ạ.”

Lời vừa thốt ra, mọi người trong phòng đều biến sắc, Hiền quý phi càng kích động, như hận đến muốn bóp chết Thiển uyển nghi này, nếu chuyện không được tra rõ, vậy thì người xui xẻo hôm nay chính là nàng. Người duy nhất được nuôi hoàng tử trong cung là nàng, hôm nay nếu đứa nhỏ của Trang Lạc Yên có chuyện gì, chỉ e mũi giáo sẽ chỉ vào nàng đầu tiên. Nàng dù căm ghét đứa bé này nhưng không ngu ngốc đến mức động đến nó, nếu không, con của Trang Lạc Yên có gì bất trắc thì nàng cũng sẽ không may theo. Chuyện đó có gì tốt cho nàng, nàng chỉ là người gánh họa thay mà thôi.

Thiển uyển nghi, đồ tiện nhân này!

Đối với Trang Lạc Yên, rốt cuộc là ai ra tay cũng như nhau cả thôi, quan trọng là... nàng muốn cho những kẻ có ý định tính kế hại mình đều tắt hi vọng đi. Liếc nhìn Hiền quý phi và Thiển uyển nghi đang quỳ trên mặt đất, Trang Lạc Yên không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ nghịch một quả quýt trong tay, móng tay xinh đẹp xoẹt qua, để lại một dấu vết xấu xí trên lớp vỏ trơn bóng.

Phong Cẩm chú ý tới cử chỉ này của Trang Lạc Yên, lòng lại cho rằng nàng đang sợ hãi, ánh mắt bắn về phía Thiển uyển nghi càng thêm sắc lạnh: “Trẫm muốn biết, người có ý định này từ bao giờ?” Hắn dời mắt nhìn quyển sách thuốc được trình lên, trên đó là phương thuốc hại người kia.

“Đông quỳ tử, hồng hoa, ban mâu, rết, chỉ thực, sinh nam tinh(*)...” Phong Cẩm đọc một tên thuốc, sắc mặt các thái y lại thêm một tầng kinh hoàng, thuốc này nếu uống vào sẽ lập tức mất nửa cái mạng, bào thai dĩ nhiên sẽ không giữ được, còn nếu đặt trong phòng, một chốc một lát chưa thấy gì, để lâu ngày, bào thai trong bụng dù có sinh ra được thì tám, chín phần mười cũng sẽ có dị tật, biện pháp này quá là độc ác.

(*) Đông quỳ tử, hồng hoa, ban mâu, rết, chỉ thực, sinh nam tinh: Tên các vị thuốc Đông y.

“Các người nói xem, nếu những thứ này cứ đặt trong đất không ai phát hiện, hậu quả sẽ thế nào?”

Các thái y còn chưa cảm khái xong đã nghe thấy Hoàng đế hỏi, bọn họ nhìn nhau, cuối cùng đều quay sang nhìn Mao thái y, vị này là thánh thủ trong phụ khoa, lại là người thường tới thăm mạch cho Chiêu phi nương nương, để ông ta trả lời là ổn nhất.

“Bẩm Hoàng thượng, những vị thuốc này chỉ dùng một, hai vị đều đã có thể khiến thai phụ sảy thai, còn mấy vị kịch độc như ban mâu, rết, người đang ốm và người có thai bị cấm dùng, đông quỳ tử tuy không độc nhưng có tác dụng đề cao công hiệu các vị khác.” Mao thái y không còn cách nào, đành tiến lên, quỳ gối đáp lời, “Nếu để Chiêu phi nương nương tiếp xúc với mấy thứ này lâu dài, dù có thể giữ được thai nhi nhưng khi sinh ra sẽ không thể được kiện toàn.”

“Giỏi lắm, Thiển uyển nghi quả là kiến thức rộng rãi hơn người.” Phong Cẩm siết quyển sách trong tay đến phát ra tiếng, một lát mới ném xuống trước mặt Thiển uyển nghi, lạnh lùng nhìn nàng ta, “Một quả tim bắn thiu đáng ghê tởm che giấu dưới lớp da đẹp đẽ, trẫm thực sự nhìn lắm người.”

Khóe môi Thiển uyển nghi thoáng giật nhẹ, lại chẳng thể nói được một câu biện giải, chuyện đúng là do nàng ta làm, thậm chí nàng ta còn không ngờ sự tình lại tiến triển thuận lợi như vậy, không may duy nhất là đồ đã vào cung Hi Hòa rồi còn bị người phát hiện.

Hoàng hậu nhìn Thiển uyển nghi, gần như không tin nổi, nàng ta cần gì phải làm loại chuyện ngu xuẩn này? Thiển uyển nghi còn chưa có con, Trang Lạc Yên có con hay không thì có quan hệ gì với nàng ta đâu, dù Trang Lạc Yên thực sự mất đứa con này thì nàng ta được lợi gì?

“Thiên uyển nghi, vì sao người lại làm như vậy?” Hoàng hậu cau mày hỏi, “Người có biết tội mưu hại hoàng tử có kết cục gì?”

“Tần thiếp đương biết,” Thiên uyển nghi cười nhạt, “Trong hậu cung này, kẻ muốn nàng ta sảy thai đâu chỉ có mình ta, chỉ e ngay cả trong lòng Hoàng hậu nương nương cũng không hi vọng đứa trẻ này được sinh ra đâu.”

“Câm miệng!” Phong Cẩn đoạt một tách sứ trên bàn, ném về phía Thiên uyển nghi, lập tức trán nàng ta rách một mảng, nước trà và máu tươi chảy xuống người, trông vô cùng thê thảm.

Phong Cẩn từng nghe người ta nói, thai nhi cũng có linh hồn, nếu nghe thấy người bên ngoài không chào đón nó, nó có thể thực sự không đến nữa. Hắn giận dữ bưng bưng chỉ vào Thiên uyển nghi: “Con của trẫm, là kỳ vọng của vạn dân trong thiên hạ. Một độc phụ như ngươi, giữ lại làm gì!”

Kỳ vọng của vạn dân trong thiên hạ?

Hiền quý phi nghe nói thế, sắc mặt biến đổi, nàng bỗng đứng ngẩn đầu, lại thấy Hoàng hậu và Chiêu phi đều bình thản như không, âm thầm cắn răng, cuối cùng lại cúi đầu xuống.

Hoàng hậu thấy sắc mặt Hoàng đế không tốt bèn lên tiếng: “Lời này của người sai rồi, bỗ cung thật lòng mong muốn Chiêu phi bình an sinh hạ đứa bé này.” Sắc mặt vẫn bình tĩnh, nàng nhìn Thiên uyển phi, giọng nghiêm túc xưa nay chưa từng có, “Bỗ cung đã không thể sinh nở, người nào trong hậu cung mang thai sinh con cho Hoàng thượng đều là chuyện tốt với bỗ cung. Thiên uyển nghi, suy nghĩ của người chỉ có thể đại biểu chính người, tâm tư người khác thế nào, người làm sao biết được.”

Thiên uyển nghi nhìn Hoàng hậu, ánh mắt không dám tin, không thể sinh nở nghĩa là sao? Nhưng Hoàng hậu không nhìn nàng ta nữa, tựa như lời vừa nói ra chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Không chỉ có Thiên uyển nghi, ngay cả Hiền quý phi và Trang Lạc Yên đều cực kì khiếp sợ trước tin này. Chuyện Hoàng hậu không thể sinh nở chưa từng nghe ai đề cập đến, ngày hôm nay Hoàng hậu nói ra điều này trước mặt bao nhiêu người, chẳng phải là nói cho người khác biết, vị Hoàng hậu này chỉ là cái thùng rỗng, Đế vương tương lai không có quan hệ huyết thống với nàng?

Phong Cẩn nhìn Hoàng hậu, ánh mắt cũng mang theo bất ngờ ngoài ý muốn, hắn hơi sững sờ một lát, mới nói: “Thải Phù, nàng cần gì phải làm vậy?”

Hoàng hậu thoải mái cười cười: “Hoàng thượng, chuyện này sớm hay muộn mà thôi, gạt mọi người thì có được gì?”

Chuyện sớm hay muộn? Trang Lạc Yên nghe những lời này có gì đó không ổn, nhưng nhìn vẻ hờ hững và chấp nhận trên mặt Hoàng hậu, nàng hiểu ra, Hoàng hậu nói đến, không chỉ là vấn đề con cái, mà còn là Triệu gia.

Thì ra, Hoàng hậu vẫn luôn hiểu được, chỉ là nàng chọn lựa tiếp nhận nó.

Trang Lạc Yên quay đầu nhìn về phía Phong Cẩn, đột nhiên nghĩ, có lẽ nhờ hành vi thức thời của Hoàng hậu, Hoàng đế sẽ không đuổi tận giết tuyệt Triệu gia. Nếu không, Hoàng đế cần gì phải gọi khuê danh của nàng ấy?

Chỉ hái đóa hoa sen

Chớ ngắt tàu lá biếc

Về nhà hỏi trượng phu

Có ai đẹp như thiếp(*).

(*) Bài “Việt nữ” của Vương Xương Linh. Hoàng hậu tên Thải Phù, nghĩa là hái hoa sen.

Chợt nhớ đến bài thơ này của Vương Xương Linh, Trang Lạc Yên thoáng xao động trong lòng, dời mắt đi, không nhìn nét cười nhàn nhạt trên mặt Hoàng hậu nữa.

Hiền quý phi chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, nàng không hiểu Hoàng hậu nói vậy có ý gì, thế nhưng vẫn vô thức hiểu rằng, đây không phải là chuyện mình nên biết.

“Trẫm hiểu.” Sắc mặt Phong Cẩn chợt hiện một vệt tâm tình phức tạp, sau đó rất nhanh lại khôi phục như thường, hần nhìn Thiển uyển nghi, vẻ mặt lạnh lẽo nói, “Thiển uyển nghi tâm tư ác độc, có âm mưu ám hại hoàng tử, ban thưởng ba thước lụa trắng.

Thiển uyển nghi chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế, đang muốn nói gì đã bị một thái giám nhanh tay chặn miệng.

Hiền quý phi cả kinh, xưa nay Hoàng thượng mặc dù không đắm mình trong nữ sắc nhưng phi tần mặc dù phạm tội cũng chỉ giáng vị hoặc là biếm vào lãnh cung, mà lần này, ngài ấy lập tức lấy mạng Thiển uyển nghi! Nàng nhìn về phía cái bụng đã cao của Trang Lạc Yên, vừa đổ kị vừa kính sợ, Hoàng Thượng thực ra coi trọng đứa bé này đến mức nào?

“Đỡ chủ tử các người về nghỉ đi.” Phong Cẩn liếc nhìn Trang Lạc Yên đang ngồi bên cạnh, “Nàng yên tâm, trẫm sẽ lo chuyện này chu toàn.”

Trang Lạc Yên nhìn Thiển uyển nghi đã bị bịt chặt miệng, ngoan ngoãn nghe lời, vịn tay Vân Tịch lui khỏi chính điện, ra đến cửa, sắc mặt nàng mới khôi phục bình thường.

Mấy ngày trước, trong cung có điều phối lại nô tài làm việc nặng, người các cung đều bị chuyển sang cung khác, nàng đã ghi lại tỉ mỉ, chờ nhìn xem ai sẽ lợi dụng ai. Nếu lúc này không phát hiện được, kể ra tay tất nhiên sẽ vui vẻ. Nếu chuyện xảy ra, hẳn cũng có người để đẩy tội.

Có lẽ điều tiếc nuối nhất là, kể ra tay không ngờ nàng phát hiện được nhanh đến thế, nhanh đến mức nàng ta không có thời gian tiêu hủy chứng cứ. Nghĩ vậy, Trang Lạc Yên cười lạnh, phụ nữ với nhau, nàng không thích làm khó người khác, nhưng cũng không để người khác tùy ý gây chuyện ỉn.

Nếu Thiển uyển nghi không ra tay thì đâu có ai đẩy nàng ta vào cái hố mà Trang Lạc Yên đã đào sẵn. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên cười nói: “Vân Tịch, em nói xem, trong cung có bao nhiêu người chờ xem kịch vui đây?”

Vân Tịch không dám tiếp lời, đành nói: “Nương nương, chỉ cần người khỏe mạnh bình an, thứ khác đều không cần lo lắng tới.”

“Bổn cung tất nhiên không cần lo lắng.” Nàng cười cười, ở một nơi như hậu cung này, nàng chưa bao giờ nghĩ nhiều muốn nhiều, yên ổn giữ bốn phận, cái đó thuộc về đạo đức nghề nghiệp trong “nghề làm phi” này rồi. Kiếp trước nàng có thể sống thoải mái ở chỗ làm cũng nhờ thế, nếu đã đến đây, tất nhiên cũng sẽ tuân thủ quy tắc ở đây.

Vân Tịch thấy nàng cười đến thần nhiên hờ hững, cho là tâm trạng nàng lúc này không được tốt, bèn khuyên nhủ: “Hôm nay Hoàng thượng ban thưởng... phạt Thiển uyển nghi, ngày sau trong cung chắc không còn ai dám liêu lĩnh nữa, đợi đến lúc tiểu hoàng tử ra đời sẽ ổn cả thôi ạ.” Mao thái y đã nói, thai nhi này của nương nương có lẽ là một hoàng tử, nhưng nương nương không cho nói nhiều, người khác không biết.

Trang Lạc Yên nhìn Vân Tịch một cái, thở dài nói: “Cô nhóc nhà em cứ quan tâm nhiều thế làm gì, bổn cung tốt lắm, đi lấy canh trứng ngỗng của em lên đây đi, bổn cung muốn ăn một ít.” Mao thái y nói trứng ngỗng mặc dù không phải thứ đặc biệt trân quý nhưng có thể giải nhiệt, thanh độc lại vừa tắm bổ, tốt cho cả mẹ cả con, vì vậy cứ vài ngày nàng lại ăn một bát.

Vân Tịch cẩn thận ghi nhớ

Bên chính điện cung Hi Hòa, Phong Cẩn nhìn Thiển uyển nghi bị bịt miệng, đang kinh hoàng ra mặt, chỉ lạnh nhạt nói: “Trẫm không cần biết người vì nguyên nhân gì mà làm thế, mưu hại con cái trẫm là tội không thể tha. Người đâu, đưa xuống đi, lúc hành hình nhớ cách cung Hi Hòa xa một chút.”

Cao Đức Trung nghe vậy, vội gọi người lôi Thiển uyển nghi đi, bản thân ông đi theo, nói với một thủ lĩnh thái giám: “Quy củ thì người biết rồi đây, Hoàng thượng rất coi trọng Chiêu phi nương nương và hoàng tử chưa ra đời.” Dứt lời, còn ném cho người này một thỏi bạc.

Thủ lĩnh thái giám hiểu được, Cao tổng quản muốn người ta dẫn hồn, để tránh va chạm với người của cung Hi Hòa. Y cũng thuộc dạng tháo vát, không dám nhận bạc mà vội trả lại, nói: “Công công yên tâm, tiểu

nhân nhất định lo ỏn thỏa chuyện này, một kẻ mưu hại trẻ con chưa ra đời thì dù xuống dưới ấy cũng vẫn mang tội.”

Cao Đức Trung thu hồi ánh nhìn, thản nhiên nói: “Đó là tự tìm đường chết.” Nói xong, bỏ lại tiểu thái giám, khom người đi vào chính điện. Tiểu thái giám bị bỏ lại bần khoản nghĩ, Thiên uyển nghi mưu hại hoàng tử nên phải chết thì ai cũng biết, sao Cao công công còn nói gì đấy làm người ta không hiểu nổi thế?

Thiên uyển nghi bị kéo đi, nô tài trong điện cũng bị đuổi ra, chỉ có Tiểu Hi Tử làm việc cho Thiên uyển nghi bị lôi ra ngoài, loạn côn đánh chết, một câu oan cũng không kêu được.

Người trong điện đã đi gần hết, Phong Cẩn mới quay sang nói với Hoàng hậu: “Đại hoàng tử không còn nhỏ nữa, cũng nên tách riêng ra, nàng xem có cung nào thích hợp thì sắp xếp cho nó đến ở đi.” Lời này ý là, Hiền quý phi không được phép nhúng tay vào chuyện của đại hoàng tử nữa.

“Hoàng thượng, thiếp và đại hoàng tử tình mẫu tử gắn bó...” Hiền quý phi đỏ mắt muốn nói đến tình cảm mẹ con giữa mình và đại hoàng tử, lại bị Phong Cẩn cắt đứt.

“Khanh chẳng qua chỉ nuôi đại hoàng tử vài năm, không phải mẫu hậu nó cũng không phải thân mẫu nó, nói gì đến tình cảm mẫu tử?” Phong Cẩn lạnh nhạt liếc nhìn Hiền quý phi một cái, thấy nàng ta tỏ vẻ ảm ức tủi thân, trong lòng bực bội, “Nếu khanh đã quên quy củ, vậy để các ma ma dạy lại, việc này khanh không cần để ý đến nữa, giao cho Hoàng hậu xử lý đi.”

Hiền quý phi trong một chốc không sao nói được gì, đành ghen hờn thưa: “Thiếp tuân chỉ.”

“Sau này chuyện trong cung vẫn là để Hoàng hậu lo cả đi,” Phong Cẩn đứng lên, “Nàng làm việc, trăm yên tâm.” Dứt lời, liền đi luôn.

Hoàng hậu vội vàng đứng lên hành lễ tiễn Hoàng đế. Đợi khi Hoàng đế đã đi xa, Hoàng hậu mới nhìn sang Hiền quý phi đang ngẩn người, cười như có như không: “Bốn cung cũng phải về đây, Hiền quý phi cùng đi với bốn cung luôn chứ? Dù sao chỗ này là cung của Chiêu phi, chúng ta không nên quấy rầy nàng ấy nghỉ ngơi mới phải.”

Hiền quý phi nghe Hoàng hậu nói vậy, đành cười gượng gạo: “Vâng.” Nụ cười này vô cùng cay đắng

Từng cơn gió đêm lạnh buốt, lá khô rơi xào xạc, hòa vào tiếng khóc thê lương của một người.

Thái giám nhìn Thiên uyển nghi đầu bù tóc rối, đã không còn nét xinh đẹp ngày nào, cười cười mà ánh mắt lạnh băng: “Thiên uyển nghi, mời lên đường đi thôi.”

Thiên uyển nghi cứng ngắc người nhìn tấm lụa trắng như tuyết, hoảng hốt lắc đầu lui về phía sau, nàng không muốn chết, nàng sợ chết, nàng muốn sống, muốn sống sung sướng trên đầu người khác như ai kia!

Bọn thái giám không cho phép nàng ta giãy giụa, một người bước nhanh lại, quần dải lụa lên cổ nàng ta, giọng eo éo không rõ tình cảm: “Kiếp sau đầu thai, đừng làm chuyện thất đức nữa, lên đường bình an!” Dứt lời, tay giăng mạnh.

Nửa nén hương sau, thủ lĩnh thái giám nhìn thấy mấy người trong phòng đi ra, biết đã xong chuyện bèn phát phát tay, ra hiệu cho đạo sĩ sau lưng đi vào: “Nhớ là làm cho sạch sẽ đây.”

Đạo sĩ gật đầu, vung phát trần trong tay, lẳng lặng bước vào phòng.

“Xong chuyện thì lôi ra, Hoàng thượng có lệnh, hạ táng theo lệ dành ạt đẳng canh y, chúng ta không cần phí công nữa rồi.” Tông chủ phẩm canh y, tuy nói là một danh phận đầy nhưng trên thực tế còn chẳng bằng một cung nữ có chút địa vị, Thiên uyển nghi này đúng là hồng nã rồi, khắp trong cung ai không biết Hoàng thượng coi trọng Chiêu phi như thế nào, nàng ta còn muốn tính kế hại người. Nhân mạch không đủ rộng thì đã đành, lại còn thêm đầu óc không đủ dùng, cứ thế mất một mạng, đi một đời, có đáng giá không?

Nửa canh giờ sau, Thiên uyển nghi bị người ta mang ra, thủ lĩnh thái giám xoa xoa tay, nói với tiểu thái giám sau lưng: “Đi thôi, Tập gia còn phải đến báo kết quả lại cho Cao công công đây.”

Trong cung Kiền Chính, đèn đuốc sáng trưng, Phong Cẩn nghe Cao Đức Trung báo lại, bình thản nói: “Nếu đã xong, vậy không cần đề cập đến nữa. Bảo người trông coi cung Hi Hòa thật kỹ, trăm muốn Chiêu phi và đứa nhỏ đều khỏe mạnh an toàn.”

Cao Đức Trung lĩnh mệnh lui xuống, ra khỏi cung Kiền Chính mới dám thở phào một hơi, lại mơ hồ cảm giác dường như mình vừa biết một chuyện không nên biết.

Cái chết của Thiển uyển nghi khiến phi tần trong cung bàng hoàng ít nhiều. Đến khi bào thai của Trang Lạc Yên sang tháng thứ tám, thời tiết dần dần nóng lên, nàng lại không được ăn những món rất lạnh, chỉ có thể cho đặt mấy chậu băng trong phòng, để cung nữ quạt luôn tay ình mới thấy đỡ bức bối hơn đôi chút.

Mỗi ngày thái y phải tới thăm mạch ba lượt, thai nhi rất tốt, Trang Lạc Yên không lo lắng gì nhiều, có điều nhóc con khỏe quá, chân đạp tay vung rất khí thế, đôi khi làm nàng đau đến khó chịu. Đêm ngủ càng bất tiện hơn, những ngày quá oi bức, nhiều lúc nàng còn cảm thấy khó thở, vì vậy tính tình càng lúc càng cáu bẳn.

Mãi mới có được một trận mưa, hôm sau mát mẻ hơn nhiều, Trang Lạc Yên vịn tay Vân Tịch tản bộ ở ngự hoa viên, chợt thấy Tô tu nghi và Yên quý tần đang cãi nhau ở một đình nghỉ mát, thậm chí còn nhắc đến mình.

Lúc này tính tình nàng không được tốt lắm, liền cười lạnh, nói: “Hai vị hăng hái thật, nếu có thành kiến gì với bốn cung thì chi bằng nói ngay trước mặt bốn cung đi.”

Hai người không ngờ đã mang thai tám tháng mà Trang Lạc Yên còn đi ra đến đây, lập tức biến sắc, quỳ phịch xuống. Hai người đều hiểu rất rõ, nay trong hậu cung, ngay cả Hoàng hậu cũng phải nể mặt Trang Lạc Yên vài phần, huống chi là những phi tần đã không còn giữ được bao nhiêu thánh sủng như các nàng.

“Ừa, sao không nói nữa?” Trang Lạc Yên phe phẩy cây quạt trong tay, ngồi xuống bên bàn đá trong đình, hỏi, “Nói cái gì như là bốn cung ý có thai, ngày ngày chiếm lấy Hoàng thượng, Tô tu nghi nói vậy là có điều bất mãn với Hoàng thượng và bốn cung chăng?”

Tô tu nghi run run nói: “Tần thiếp không dám.” Không có Thục quý phi che chở, tính tình Tô tu nghi mặc dù vẫn làm người ta khó chịu như cũ nhưng lá gan lại nhỏ đi không ít, nhìn bộ dạng nàng ta thế này, Trang Lạc Yên lại nhớ tới vẻ không coi ai ra gì của nàng ta ngày trước.

Trang Lạc Yên chỉ miết mắt qua Tô tu nghi, ánh mắt lại nhanh chóng rơi vào người Yên quý tần: “Nàng chỉ là một quý tần lại dám tranh cãi với tu nghi, ai cho nàng lá gan ấy?” Từ khi Thục quý phi yếu thế, cuộc sống của Tô tu nghi trong cung cũng chật vật, hôm nay ngay cả Yên quý tần cũng dám gây sự với nàng ta, có thể thấy bình thường nàng ta phải chịu ảm ức nhiều.

Yên quý tần vội kêu lên: “Nương nương minh giám, là bởi Tô tu nghi vô lễ với nương nương, tần thiếp mới lên tiếng tranh luận thôi ạ.”

“Thế à?” Tay cầm quạt của Trang Lạc Yên hơi dừng lại, nàng lập tức cười nói, “Bốn cung không biết đấy, từ lúc nào mà Yên quý tần quan tâm đến bốn cung như vậy?”

Yên quý tần cắn cắn môi, không dám biện giải. Quan hệ của nàng với Trang Lạc Yên xưa nay đều không tốt, thậm chí nàng còn từng lợi dụng lúc Trang Lạc Yên gặp khó khăn để sỉ nhục đối phương. Hôm nay Trang Lạc Yên nói vậy, nàng chẳng có lời nào chối cãi được.

Nụ cười trên môi Trang Lạc Yên chợt rút đi nhanh như thủy triều: “Người đâu, Yên quý tần và Tô tu nghi không biết phân biệt tôn ti, vả miệng ba mươi cái.”

“Vâng.” Thính Trúc đứng phía sau dẫn mấy cung nữ bắt đầu tiến lại, không để ý đến những giây giụa của hai người, hai cái bạt tai thật mạnh liền giáng xuống.

Nghe tiếng bạt tai chan chát, Trang Lạc Yên chợt nhớ ra, hình như khi nàng vừa tới nơi này, chủ nhân cũ của thân thể từng bị Mã thị cho bạt tai. Hôm nay những người từng gây chuyện với “Trang Lạc Yên” đều đã thành quá khứ của hậu cung, chẳng biết sau này còn ai muốn đến gây chuyện với mình nữa đây?

Nàng dời mắt, không nhìn Tô tu nghi và Yên quý tần, vịn tay Vân Tịch chậm chậm đứng lên, đi ra bên ngoài đình, nhìn thấy một con bướm xinh đẹp bay lượn tung tăng cách đó không xa, đưa tay vuốt nhẹ bụng

mình, có một người thật sự vì mình mà tồn tại.

Phi tần và Đế vương, có lẽ cũng có tình cảm chân thật, nhưng nhiều hơn đó vẫn là giả tạo, nàng không biết Phong Cẩn có bao nhiêu tình cảm với mình, nhưng có một việc nàng cảm kích hẳn, đó là hắn đã tận lực che chở đứa nhỏ trong bụng nàng. Nếu không, dù nàng có muôn vàn tâm cơ cũng khó lòng giữ được đứa bé.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Trang Lạc Yên quay đầu, thấy Phong Cẩn đang đi về phía mình, nàng liếc nhìn mấy người Thính Trúc đã dừng tay, nét mặt tươi vui hướng về phía Hoàng đế: “Hoàng thượng sao lại tới đây?”

“Đúng dịp đi ngang qua bên này.” Phong Cẩn đỡ lấy nàng, liếc nhìn mấy người đang quỳ trong đình, “Tô tu nghi và Yên quý tần lại phạm vào chuyện gì?”

“Khi này lúc thiếp tới, có nghe hai người đang cãi nhau, còn nhắc tới thiếp, nói thiếp ỷ vào đứa nhỏ chiếm lấy Hoàng thượng, thiếp tức giận bèn cho người vả miệng các nàng ấy.” Sắc mặt Trang Lạc Yên hơi sầm lại, “Không ngờ Hoàng thượng liền tới đây.”

“Nếu như vậy, các người không cần dừng, tiếp tục vả miệng.” Phong Cẩn lạnh nhạt liếc nhìn hai người bên trong đình, dặt tay Trang Lạc Yên chậm chậm đi ra, vừa đi vừa nói, “Lạc Yên, nàng thấy Hoàng hậu thế nào?”

Trang Lạc Yên không ngờ Phong Cẩn lại hỏi mình câu này, nàng kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Phong Cẩn, lát sau mới nói: “Hoàng hậu làm việc công bằng chính trực, quản lý hậu cung rất ổn thỏa.”

Trầm tư một lát, Phong Cẩn buông tay nàng ra, chấp tay sau lưng, nói: “Trẫm hiểu.”

Trang Lạc Yên phe phẩy cây quạt trong tay, cười nói: “Hoàng thượng cũng cảm thấy như vậy đúng không ạ?” Người đàn ông này bạc tình nhưng vẫn chưa đến mức nông tình cạn nghĩa tới mức không phải người.

Lần đầu tiên nghe Trang Lạc Yên hỏi thẳng như vậy, Phong Cẩn hơi bất ngờ, hắn nhìn nữ tử vẫn tử tử vẫn cười kia, tâm tình phức tạp vô cùng, rồi lại có cảm giác thoải mái không sao diễn tả hết: “Nàng ấy mười lăm tuổi thì gả cho trẫm, chớp mắt đã qua hơn mười năm.”

Trang Lạc Yên rũ mi, nhìn cây quạt trong tay, trên đó vẽ mỹ nhân ngồi tựa lan can, áo hoa trăm ngọc lại tịch mịch một mình, “Hoàng hậu nương nương tốt lắm.” Nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Cẩn.

Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Phong Cẩn tránh mắt đi trước, hắn nắm tay Trang Lạc Yên lần thứ hai, khe khẽ thở dài một tiếng: “Trẫm cùng nàng về cung thôi, lát nữa là trời nóng lên đấy.”

Năm thứ mười một dưới triều Thành Tuyên đế, Triệu thị – nhà mẹ đẻ của Đoan Hòa Hoàng hậu vi phạm quá nhiều tội lớn, bị Hoàng đế tịch biên tài sản, cách chức làm thứ dân. Niệm tình nghĩa vợ chồng của Đế Hậu, nhà họ Triệu không bị chém đầu, chỉ bị đày đi biên cương. Thành Tuyên đế còn tuyên bố, ba đời kế tiếp của Triệu thị không được tham gia thi cử và ra làm quan.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

13. Chương 28

Chương 28

Hậu cung gần như nổ tung, tựa hồ qua năm mới, chuyện sau lại khiến người giật mình hơn chuyện trước. Thực quý phi đã không còn là đầu câu chuyện nữa rồi, ngay cả nhà mẹ đẻ của chính cung Hoàng hậu còn bị tịch biên tài sản, một quý phi thôi đã là gì?

Nghe được tin này, Trang Lạc Yên không hề bất ngờ, nàng vuốt ve cái bụng đã nhô cao, gương mặt vô cùng bình tĩnh, tường hòa, như thể vừa nghe không phải tin nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu bị tịch biên mà là nhà ai vừa mất một con gà vậy.

“Nương nương, thứ người muốn nô tài đã mang tới đây ạ.” Phúc Bảo vội vã chạy vào, trong tay cầm một hộp nhỏ.

Trang Lạc Yên mở hộp, trong đó đặt một túi cầu phúc, là món đồ do Trang thái thái tự tay đi cầu cho chủ nhân cũ của thân thể này, cầu bình an phú quý đại cát đại lợi.

Vân Tịch thấy chiếc hộp gỗ, biết chủ tử lại đang nhớ đến người nhà, vốn trước đó mấy hôm là ngày Trang thái thái được vào cung thăm chủ tử, song chủ tử nán ná hoãn lại, thật vất vả đợi được đến hôm nay Trang thái thái vào cung, ai ngờ lại có tin Triệu gia bị hỏi tội, việc này còn lớn hơn cả việc nhà Thục quý phi nữa, thật là làm chủ tử khó nghĩ rồi.

“Nương nương, Trang thái thái và Trang thiếu phu nhân cầu kiến ạ.” Thính Trúc đi tới, vui vẻ nói.

Trang Lạc Yên đưa hộp cho Vân Tịch, để nàng cất đi mới trả lời: “Mau mời vào đi.”

Trang thái thái dẫn theo con dâu vào phòng trong, không dám nhìn quanh quất, vừa vào liền định hành lễ với Trang Lạc Yên, được Thính Trúc và Vân Tịch đỡ lại.

“Mẫu thân và chị dâu không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi.” Trang Lạc Yên sai người bày chỗ ngồi cho người thân, thấy hai người câu nệ quá bèn nói, “Trong đây đều là người tận tâm hầu hạ, mẫu thân không cần quá câu nệ.”

Trang thái thái lúc này mới ngẩng đầu, cẩn thận quan sát Trang Lạc Yên vài lượt, thấy sắc mặt nàng hồng hào khỏe mạnh mới nói: “Thấy nương nương vui vẻ, lão thân cũng yên lòng, đứa nhỏ trong bụng cũng sắp chín tháng rồi?”

“Đã đầy chín tháng rồi ạ.” Trang Lạc Yên cười cười, nhìn Vân Tịch bưng trà lên, bèn nói, “Mời mẫu thân và chị dâu nếm thử Đại Hồng Bào ở cây gốc mới tiến cống năm nay, giờ ta đang mang thai, không uống được trà, nếu mẫu thân và chị dâu thích thì mang một ít về dùng.”

Trang thái thái uống một ngụm trà, cười nói: “Đại Hồng Bào hái ở cây gốc rất quý hiếm, nương nương không dùng được nhưng giữ lại đãi khách cũng tốt, chúng ta lấy về thì không hay.”

Trang Lạc Yên biết Trang thái thái làm việc cẩn thận chu đáo, bèn nói: “Nếu vậy, mẫu thân mang một ít Bích Đàm Phiêu Tuyết về dùng, tuy không tính là quý hiếm lắm nhưng ta nhớ người và phụ thân đều thích trà này.”

Lần này Trang thái thái không từ chối, Bích Đàm Phiêu Tuyết có bạc là mua được, không như Đại Hồng Bào từ cây gốc, họ nào dám dùng vật ngự dụng?

“Nghe nói năm ngoái chị dâu cho ta thêm một cháu, tiếc rằng ta ở trong cung, không thể tự mình đi chúc mừng, xin đại ca và chị dâu đừng giận.” Trang Lạc Yên thấy Trang thiếu phu nhân nhu mì hiền thực liền ôn hòa nói, “Ta đã chuẩn bị vài món đồ lặt vặt tặng cháu, chị dâu đừng ghét bỏ đấy.”

“Nương nương nói quá lời, thần phụ biết nương nương trong cung bận rộn, lòng còn lo nghĩ đến khuyến tử, nào dám trách móc ghét bỏ chi đâu.” Trang thiếu phu nhân thấy muội phu nói năng rất ôn hòa khách khí, dù vẫn còn khấn trương luống cuống nhưng đã bình tĩnh hơn lúc mới vào, thâm nghĩ, tính tình thân thiện như vậy thật không giống một sủng phi được sủng ái đặc biệt hơn người.

Trang Lạc Yên kỳ thực không có nhiều chuyện để nói với người Trang gia nhưng có lòng muốn che chở họ, vì vậy mới nói: “Mấy hôm trước, ta quá tin vào một con mèo được cung nữ nuôi, con mèo này ỷ vào lòng tin của ta liền chạy khắp nơi quấy rối, cuối cùng còn thiếu chút nữa làm ta ngã. Ta bị nó dọa cho sợ mất nửa cái mạng, liền cho người dìm nó xuống hồ, ngay cả cung nữ nuôi nó cũng bị đuổi đi rồi.” Nàng ngấm trái táo trong tay, thở dài nói, “Tuy rằng mệnh nó đáng thương nhưng đối với ta mà nói, bào thai trong bụng mới là quan trọng nhất, mẫu thân và chị dâu nghĩ sao?”

Nụ cười trên môi Trang thái thái vẫn chưa thay đổi, đứng lên cúi người: “Nương nương nói rất có lý, thể gian nào có đạo lý sủng vật còn phách lối hơn chủ nhân, nương nương một lòng vì hoàng tự, đâu sai chỗ

nào? Là do cung nữ kia quản lý không nghiêm, dẫn đến con mèo làm người khác bị thương, cả hai đều không thể giữ lại, nương nương thiện tâm, tha cho cung nữ một mạng, A Di Đà Phật.”

Trang thiếu phu nhân trầm mặc nghe mẹ chồng và muội phu nói chuyện, tim thoảng nhảy lên cổ, nhanh chóng hiểu ra, muội phu đang nhắc nhở bọn họ đây.

Diệp gia, Triệu gia, Tô gia, nhà nào cũng có con gái được Đế vương coi trọng, có điều người những nhà này vênh vang đến quên bản phận, mới rơi vào kết cục hôm nay, chẳng phải vừa đáng đời vừa đáng trách sao?

Trang Lạc Yên không giữ hai người lâu lắm, chuyện trò thêm một lát rồi tiến về. Sau khi người thân đã đi, Trang Lạc Yên mới thở dài một hơi, người nhà họ Trang có thể hiểu được là tốt nhất, còn nếu không, nàng cũng không tính là bạc bẽo, chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Trông ra mặt trời bên ngoài, Trang Lạc Yên nói với Vân Tịch đứng sau lưng: “Em đến cung Cảnh Ương một chuyến, nói thân mình bốn cung càng ngày càng nặng nề, không thể đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương, mong Hoàng hậu nương nương bảo trọng phượng thể.”

“Vâng.” Vân Tịch quỳ gối thi lễ rồi vội vã đi ngay.

Phe phẩy cây quạt trong tay, Trang Lạc Yên uống nửa bát nước ô mai, vẫn cảm thấy gần đây trời nóng nực đến khó chịu.

“Sao trông có vẻ mệt mỏi không yên thế này?”

Trang Lạc Yên quay đầu, nhìn thấy Phong Cẩn mặc bộ cẩm bào màu nhạt đi vào, nàng tỏ vẻ đau khổ nói: “Trời ngày càng nóng rồi.”

Phong Cẩn thấy trán nàng lấm tấm mồ hôi, cũng không dám nói mình không nóng, đành an ủi: “Thái y nói người mang thai nhiệt độ hơi cao hơn bình thường, trầm bảo điện Trung Tĩnh mang thêm cho nàng vài chậu băng nhé, nhưng không được để gần quá, bị lạnh thì không hay.”

“Thiếp cảm tạ Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên cười lên, cảm giác tâm trạng tốt hơn rồi, lại nói, “Sáng nay thiếp đã được gặp mẫu thân và chị dâu, cảm tạ Hoàng thượng đã bố trí cho thiếp.” Nói xong, mắt thoảng ánh lên một chút vui mừng và cảm kích.

Phong Cẩn cười cười, như là không muốn nhắc đến việc này, song vẫn kiên trì kể hết một truyện cổ rồi mới dẫn theo Cao Đức Trung quay về.

Trang Lạc Yên gần như không dám tin rằng Hoàng đế đến chỉ là để kể chuyện dương thai, vậy hẳn đến để làm gì nhỉ? Vì Trang gia hay vì tâm trạng lúc ấy không được tốt?

Chốc lát sau, Vân Tịch đã về, Trang Lạc Yên thấy nàng đầm đìa mồ hôi, bèn để nàng uống một ly trà rồi mới hỏi: “Hiện tại bên cung Cảnh Ương thế nào?”

“Bẩm nương nương, nô tì thấy cung Cảnh Ương có hơi vắng vẻ, Hoàng hậu nương nương trông không được phần khởi sắc, hình như là bị bệnh.” Vân Tịch cảm khái, “Nô tì thấy trong phòng Hoàng hậu nương nương chỉ có một chậu băng đã tan gần hết, Hoàng hậu nương nương còn nhờ nô tì chuyển lời lại cho nương nương, dặn người mấy ngày này phải giữ gìn sức khỏe, đừng đi lại nhiều quá.”

Trang Lạc Yên gật đầu, thở dài một cái: “Ta hiểu.”

Hoàng hậu thì sao, hôm nay rơi vào tình trạng này, cũng chẳng phải bị người người lấn lướt đó sao? Thậm chí băng cũng không đủ dùng, người của điện Trung Tĩnh lớn mật quá rồi, mới thế đã dám chắc Hoàng hậu nhất định bị phế?

Nàng cười nhạt, chỉ e Hoàng đế không có ý phế Hoàng hậu đâu.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu uống xong bát thuốc Hòa Ngọc dâng lên, sắc mặt bình thản nói: “Đi xuống đi.”

“Nương nương, hay là chúng ta đổi thái y khác đi,” Hòa Ngọc lo lắng, không nhịn được lại buột miệng, “Bệnh của người không thể cứ dây dưa mãi được.”

“Bốn cung đây không phải bị bệnh, chỉ là tích tụ trong lòng mà thôi.” Hoàng hậu cười nhẹ một tiếng, “Một thời gian nữa là ổn cả, huống chi lúc này ai còn tới nữa, nàng xem ngoại trừ cung Hi Hòa sai người tới thăm hỏi bốn cung thì còn ai quan tâm lấy một câu?” Nàng đã thấy rõ rồi, cho nên ý nghĩ cũng rất minh mẫn.

Hòa Ngọc ngây ngẩn, nay sự tình đã ồn ào cả lên, các cung khác người người bất an, chỉ có Chiêu phi thực lòng quan tâm, cũng không uổng phí tấm lòng của nương nương dành cho nàng ta.

Thế mới biết, trong hậu cung này, không phải không còn chút nhân tình nào.

Tất cả mọi người trong cung đều biết Hoàng hậu bị bệnh, rất nhiều người chờ Hoàng đế phế Hậu, thậm chí ngay cả trên triều đình cũng có người dâng tấu xin phế Hậu, lúc này tiền triều hậu cung đều nhao nhao lên.

Phong Cẩn ngồi trên long ỷ, lạnh nhạt nhìn đám văn võ bá quan bên dưới đang tranh cãi vì hậu cung của mình, đợi bọn họ nói xong, hần mới lên tiếng: “Chư vị đại nhân hăng hái thật, quan tâm đến hậu cung của trẫm như vậy, hay là chuyện trên triều cũng do các người định đoạt cả đi?”

Mọi người nghe ra tia bất thường trong lời nói của Hoàng đế, sợ đến ngậm chặt miệng lại, mấy nhà vốn đang tính đưa người vào cung cũng phai nhạt dần ý định trong đầu.

“Bọn thần không dám, chỉ là chủ cung không có con, bề trên trong nhà lại là kẻ đại gian đại ác, thực sự không thể kham được vai trò quốc mẫu.” Một ngự sử nói, “Quốc mẫu là tấm gương của nữ tử khắp thiên hạ, đức hạnh của Hoàng hậu còn thiếu sót, vi thần cho rằng, Hoàng hậu nên bị phế ạ.”

Phong Cẩn nhìn vị ngự sử đang nói, hình như có quan hệ với nhà mẹ đẻ Hiền quý phi, hần cười lạnh: “Đức hạnh của Hoàng hậu thế nào, trẫm rõ hơn các người, nếu không có con thì nên phế, trẫm nhớ muội muội người lấy chồng mười tám năm vẫn không con, nhà chồng cũng có thể đuổi nàng ta.”

Vị ngự sử này không ngờ Hoàng đế biết cả chuyện nhà mình, sắc mặt lập tức biến đổi, không dám nói nữa.

“Thật chẳng ra sao!” Phong Cẩn đứng dậy phất tay áo, cả giận nói, “Các người đều là lương đồng trong triều, nào ngờ chỉ biết quan tâm đến chuyện hậu cung của trẫm, thật khiến trẫm đau lòng.” Dứt lời, liền giận dữ bỏ đi, để lại một đám triều thần nhìn nhau, sợ tái xanh mặt.

Chuyện phế Hậu cứ thế liên tiếp diễn ra, các phi tần trong cung cũng hiểu, Hoàng hậu chắc chắn sẽ không bị phế, thế là vị Hiền quý phi gần đây động tay động chân liên tiếp đã bắt đầu sợ hãi lúng túng. Có đôi khi đi ra ngoài, nàng mơ hồ cảm thấy có người đang cười nhạo mình, nhưng khi quay đầu lại, chỉ thấy đám người này kính cẩn cúi mặt, dần dần Hiền quý phi cũng không thích ra ngoài nữa.

Không có đại hoàng tử lại không có sủng ái của Hoàng đế, Hiền quý phi cũng hiểu được, đợi Hoàng hậu khá lên, việc làm của nàng mấy ngày nay nhất định sẽ bị Hoàng hậu ghi hận. Hoàng hậu người này, tính tình mặc dù ôn hòa nhưng tuyệt đối không phải hạng người lấy ơn báo oán.

Buồn bực phe phẩy cây quạt trong tay, Hiền quý phi nhắc tách trà lạnh bên cạnh uống một hớp, nhìn thấy cung nữ hấp tấp đi vào, vội hỏi: “Nghe được không, tình hình Hoàng hậu thế nào?”

Sắc mặt tiểu cung nữ càng xấu đi, chỉ quỳ xuống trước mặt Hiền quý phi, không dám nói lời nào.

“Hiền quý phi thật quan tâm đến bốn cung nhỉ?” Hoàng hậu đột nhiên xuất hiện, dẫn theo một đám cung nữ thái giám đến, trên mặt là một tia cười là lạ, “Thấy bốn cung khỏe mạnh thế này, có phải Hiền quý phi thất vọng lắm không?”

Hiền quý phi cười gượng gạo, cúi người hành lễ: “Tần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Người trong cung ai cũng chịu an phận thủ thường, bốn cung liền an.” Hoàng hậu cười nhạt với nàng ta một tiếng, ngồi xuống vị trí trên cùng, chậm rãi phe phẩy chiếc quạt vẽ mỹ nhân, gương mặt nàng còn chút ít mệt mỏi nhưng lại không thấy mất hứng, “Hiền quý phi, nàng nói có phải không?”

Hiền quý phi không dám ngồi xuống ghế, chỉ lễ phép đứng trước mặt Hoàng hậu, gượng cười: “Hoàng hậu nương nương nói phải ạ.”

“Tốt nhất là nàng có thể hiểu được điều này, vậy thì bổn cung cũng không uổng công đến đây một chuyến.” Hoàng hậu tiếp tục phe phẩy cây quạt, liếc nhìn Hiền quý phi, hơi bất mãn nói, “Thôi, bổn cung cũng chỉ tình cờ ngang qua, trời nóng như vậy, bổn cung tới cung Hi Hòa xem thế nào.” Nói xong, định đứng dậy đi, lại thấy một thái giám hốt hải chạy vào.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương, Chiêu phi nương nương sợ là sắp lâm bồn rồi, lúc này đã đưa vào phòng chờ sinh ạ.”

“Cái gì?!” Hoàng hậu biến sắc, không tiếp tục làm khó dễ Hiền quý phi nữa, vội la lên, “Mau, mau đến cung Hi Hòa, thái y và bà đỡ đã chuẩn bị cả chưa, còn nữa, cho người trông chặt cung Hi Hòa, kẻ nào khả nghi lập tức nhốt lại.”

“Bẩm vâng.” Thái giám truyền lời vội vã lui ra, Hoàng hậu cũng nhanh nhẹn lên phượng liễn đến cung Hi Hòa, lòng nàng hiểu rất rõ, hôm nay tâm trạng của Hoàng thượng không được tốt, nếu Chiêu phi hoặc đứa nhỏ của Chiêu phi có vấn đề gì, hậu cung ngày sau nhất định không được yên, mà người đứng mũi chịu sào chính là Hoàng hậu đang ngồi trên phượng vị lung lay sắp đổ là nàng đây.

Giờ khắc căng thẳng này khiến không ai cảm thấy nóng, Hoàng hậu ngồi trên phượng liễn, bàn tay bóp chặt chuôi quạt đã ướt mồ hôi nhưng vẫn cảm giác lưng mình lạnh toát. Phượng liễn vừa dừng ở cửa cung Hi Hòa, Hoàng hậu không kịp nhìn đám phi tần quỳ trên mặt đất thỉnh an, vội vịn tay Hòa Ngọc đi thẳng vào trong, các phi tần liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi theo.

Đám người tới ngoài phòng sinh, không thấy tiếng kêu thảm thiết nào, chỉ loáng thoáng nghe có tiếng bà đỡ truyền ra và vài cung nữ bưng đồ ăn đi vào.

Có cung nữ thái giám bưng ghế lại, nhưng lúc này ai cũng không dám ngồi, tất cả đều tỏ vẻ nghiêm nghị nhìn chằm chằm cửa phòng.

Trên giường, Trang Lạc Yên vừa cố nhịn cơn đau khi tử cung co thắt, vừa nỗ lực nuốt đồ ăn để dự trữ sức lực chờ sinh.

“Nương nương, lát nữa người nhất định không được hét to, như vậy sẽ tiêu hao thể lực rất nhanh.” Bà đỡ kiểm tra cho Trang Lạc Yên xong, nói, “Hiện tại tình trạng của người rất tốt, nhất định không có vấn đề gì, khi nào lão nô bảo ‘được’ thì người hãy cố rặn theo cơn co thắt của tử cung, nếu tử cung dừng lại không co thắt, người có thể nghỉ ngơi lấy sức, nhưng người phải nhớ, không được hét to.”

Trang Lạc Yên gật đầu, nghĩ đến cơn co thắt tử cung khiến nàng cảm thấy như lực phủ ngũ tạng bị chuyển dời, gắng nuốt hết bát đồ ăn rồi hít sâu một hơi: “Các người không cần bận tâm lễ nghĩa, lúc sinh mà bổn cung làm không đúng cái gì, cứ việc lên tiếng nhắc bổn cung, bổn cung nhất định không trách tội các người. Sinh thuận lợi rồi, bổn cung nhất định trọng thưởng.”

Mấy bà đỡ thở phào nhẹ nhõm, phụ nữ khi sinh con phải chịu đau đớn khủng khiếp, đôi khi bọn họ phải lớn tiếng nhắc nhở sản phụ làm gì mới có thể giúp sản phụ tỉnh táo lại, nếu Chiêu phi nương nương đã nói vậy, bọn họ có thể yên tâm làm việc hơn.

Lúc này Trang Lạc Yên đã đầm đìa mồ hôi, đời này nàng chưa từng chịu cơn đau nào kinh khủng như vậy, thậm chí nàng còn cảm nhận được thai nhi đang ra sức đạp đạp chân, như là vội vã muốn ra ngay.

Đau thì đau như vậy, Trang Lạc Yên vẫn có sức lực nghĩ, thảo nào phụ nữ yêu con hơn đàn ông, chín tháng mười ngày mang thai, lại phải vượt qua cơn đau lớn nhất thế gian để mang sinh mệnh ấy đến cho đời, làm sao có thể không yêu như mạng sống của chính mình?

Đúng lúc này, một dòng nước ấm chảy ra từ bên dưới, một bà đỡ hơi biến sắc: “Nương nương, ối của người vỡ rồi, người nghe lệnh lão nô, theo đó dùng sức.”

Trang Lạc Yên cảm thấy đầu mình đã mơ hồ đi rồi, không có nước ối, mỗi một động tác của đứa nhỏ trong bụng lại càng rõ ràng, càng gây đau đớn hơn, theo khẩu lệnh của bà đỡ, nàng cắn răng rặn mạnh, dường như cảm giác đau đớn đang biến mất, chỉ mong làm sao để sinh con ra được nhanh nhất, bởi vì ối vỡ rồi, đứa bé nằm lại trong bụng lâu quá sẽ thiếu dưỡng khí, nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến thiếu năng trí tuệ.

Ngoài phòng sinh, Hoàng hậu đã nôn nóng đến độ toát mồ hôi đầy đầu, nghe được tiếng rên trầm thấp của Chiêu phi từ trong phòng vọng ra, nàng vừa nóng nảy vừa sốt ruột nói với Hòa Ngọc: “Người và Thính Trúc đến phòng bếp lấy canh sâm đi, nếu Chiêu phi kiệt sức thì để nàng ấy uống vào.” Nói xong, bắt đầu nhắm mắt niệm Phật.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Hoàng hậu nghe tiếng truyền báo, căng thẳng trong lòng vội đi một nửa, nàng quay đầu thấy Hoàng đế đang bước vào, chưa kịp hành lễ xong đã bị ngăn lại.

“Chiêu phi thế nào?” Về mặt xưa nay luôn trầm tĩnh của Phong Cẩn đã thêm vẻ lo lắng, hẩn nghiêm nghị nhìn Hoàng hậu, “Bà đỡ có nói gì không? Thai vị của Chiêu phi có xuôi?”

“Bẩm Hoàng thượng, bà đỡ nói, thai vị của Chiêu phi tốt lắm, thai nhi cũng tốt.” Hoàng hậu hơi ngẩn ra, nhìn phong Cẩn, tựa hồ vừa nghĩ hiểu điều gì, cười nhẹ nói, “Chắc chắn mẹ con đều bình an.”

Phong Cẩn gật đầu, không nói thêm một lời, chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng sinh, không đến một khắc đồng hồ sau, hẩn cau mày hỏi: “Sao trẫm không nghe được tiếng Chiêu phi? Hoàng hậu, nàng phái người vào xem sao?” Vừa dứt lời, lại nói, “Thôi, đến đến đi đi làm phiền người bên trong.” Sau đó lại không nói gì nữa, còn đẩy tên thái giám tiến đến quạt ình.

Phong Cẩn cảm thấy trong lòng ngột ngạt, liền bắt đầu thong thả bước đi lòng vòng, thấy Thính Trúc bưng canh sâm vào phòng sinh lại nhú nhú mày, hít một hơi, buột miệng hỏi: “Hoàng hậu, sao sinh con lâu như vậy?”

Mới được một khắc đồng hồ, đâu đã coi là lâu? Hoàng hậu miễn cưỡng cười nói: “Hoàng thượng, nữ tử sinh con vốn như vậy, chịu khổ ghê lắm.”

Sắc mặt Phong Cẩn lại sầm xuống một chút, đúng lúc này, giọng bà đỡ truyền ra, mặt hẩn đã đen như mực.

“Nương nương, người đừng ngắt hơi, mau cố thêm chút nữa, đứa nhỏ sắp ra rồi.”

“Nhanh, uống vài hớp canh.”

Ở bên ngoài, Phong Cẩn đã mồ hôi đầy đầu, lại có tên thái giám chạy vào báo vị đại thần nào đó cầu kiến, bị hẩn đá một cước: “Không gặp, cút!”

Tiểu thái giám lẩn lờ vòng vài vòng, bò ra cung Hi Hòa, chỉ bực vị quan kia không có mắt, lúc này Chiêu phi nương nương đang sinh con, Hoàng thượng làm gì có tâm tình gặp bọn họ?

Vị đại thần đợi cầu kiến Hoàng đế thấy tiểu thái giám bụi bặm đầy người chạy tới, tìm thoáng chốc vọt lên cổ, cho là mình chọc giận Đế vương, vội nhét một túi tiền cho thái giám, cẩn thận hỏi: “Công công, Hoàng thượng không muốn gặp vị thần?”

“Đại nhân nên sớm về đi thì hơn, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và các vị quý chủ tử bây giờ đều đang ở cung Hi Hòa, hôm nay Hoàng thượng không gặp ai đâu.” Nói xong, thái giám vội vã lui ra.

Vị quan này sưng sốt, sắc mặt lập tức biến đổi, nói như vậy ý là, Chiêu phi nương nương sắp sinh? Nghĩ vậy, y liền vội vã ra cung, dù sao chẳng nữa, đem việc này báo cho Trang gia, coi như là giúp bọn họ một lần.

Trang Lạc Yên cảm thấy trước mắt mình đã tối sầm lại, toàn thân dường như không còn một tia sức lực, nàng cảm giác mình chỉ cần nhắm mắt là có thể ngủ, loáng thoáng bên tai lại nghe được tiếng bà đỡ nói, sắp ra rồi, sắp ra rồi...

Nàng mở bừng mắt, gần như dốc toàn bộ sức lực đời này, cắn răng cố rặn một lần, sau đó liền cảm thấy có gì đó đang lia khỏi thân thể mình.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, là một hoàng tử khỏe mạnh phúc hậu.” Giọng nói tràn ngập vui mừng của bà đỡ truyền vào tai Trang Lạc Yên, dường như sức lực ở đâu lại tràn về, nàng nhìn đứa bé bị bà đỡ dựng ngược, trông không phải dính dính bẩn bẩn, rất sạch sẽ, nho nhỏ, tiếng khóc lại rất rõ ràng to.

Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, giọng vang ghê cơ, khéo có đến nửa hậu cung đều nghe được mất! Một mỗi nhắm mắt lại, nàng thiếp đi trong tiếng khóc của con mình.

“Sinhh, sinhh rồi!” Hoàng hậu ứng hồng cả viên mắt, kích động chạy tới cửa phòng sinh, thấy bà đỡ cẩn thận ôm một bọc tã lót đi ra, vẻ mặt đầy vui mừng, quỳ xuống nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng hậu nương nương, Chiêu phi nương nương đã sinh hạ một hoàng tử ạ.”

Phong Cẩm bấy giờ mới giật mình phản ứng lại, bước tới trước mặt bà đỡ hỏi: “Chiêu phi thế nào?” Nói xong, cúi đầu nhìn đứa nhỏ bị bọc trong tã, tóc máu đã mọc dài qua tai, mặt hồng hồng, thoát nhìn vừa nhỏ lại vừa mềm.

“Chiêu phi nương nương đã ngủ ạ,” Bà đỡ đáp, “Chắc là mệt quá thôi.”

Phong Cẩm gạt đầu, vươn tay ôm đứa bé, nhìn bé con mở đôi mắt đen như mực, cười nói: “Thường, tất cả đều có thường.”

Khi Trang Lạc Yên tỉnh lại, trời đã tối rồi, nàng đưa tay sờ sờ trán mình, thấy được đắp thêm một chiếc khăn ướt, còn thân mình thì đầm mồ hôi từ trên xuống dưới.

“Nương nương, người tỉnh rồi?” Vân Tịch thấy nàng tỉnh lại, vội bưng một bát canh đến, hầu nàng dùng xong mới nói, “Hoàng thượng ngồi trông nương nương thật lâu, nửa canh giờ trước mới đi.”

Trang Lạc Yên cười cười, không tiện động thân, chỉ thấp giọng bảo: “Bé hoàng tử lại đây cho bổn cung ngắm một cái.”

Vân Tịch bèn đặt bát xuống, đi sang phòng bên bảo bà vú bé hoàng tử đến, Trang Lạc Yên nhìn bé con ngủ ngoan trong tã, mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng.

“Nương nương, mặt mày tứ hoàng tử rất giống người, mũi và miệng lại giống Hoàng thượng.” Vân Tịch nhỏ giọng, “Hoàng thượng đã bế tứ hoàng tử một lúc lâu đấy.”

Đứa bé này đứng hàng thứ tư, vì vậy người trong cung gọi là tứ hoàng tử.

Trang Lạc Yên vươn tay chạm nhẹ vào cái mũi bé con, thấy miệng bé mấp máy, không nhịn được bèn cười thành tiếng, đúng lúc này, tứ hoàng tử mở mắt, “nhìn” đúng về phía mẹ mình.

Mặc dù biết trẻ sơ sinh không thấy rõ xung quanh, Trang Lạc Yên vẫn cảm giác như thằng bé đang tìm mẹ, liền vui vẻ cười đùa, ngay cả bản thân đang phát sốt cũng quên mất.

Đùa với con một lúc, Trang Lạc Yên để người bé thằng bé sang phòng trẻ, lấy khăn lau mồ hôi ướt đầm trán, oán giận nói: “Tóc cũng ướt thế này, sao lại nóng vậy?”

“Nương nương, nô tì nghe nói mới sinh con sẽ bị sốt sắn hậu, vài ngày nữa sẽ hết thôi.” Vân Tịch đặt cánh tay nàng vào trong chăn tơ lụa, dèm kín, “Không được để gặp gió, nếu không sau này cánh tay sẽ đau nhức đấy ạ.”

Trang Lạc Yên biết đây chính là ở cũ, đành bất đắc dĩ bảo: “Đâu cần cẩn thận như vậy, trời nóng lắm, không bị lạnh được đâu.”

“Nương nương, mùa hè cũng có gió đấy.” Vân Tịch chỉ ở một cánh cửa sổ trong phòng, thấy Trang Lạc Yên không tiếp tục thò tay ra ngoài chăn mới yên tâm, “Nô tì nghe nói, nữ tử đang trong tháng phải cẩn thận, nếu không sẽ để lại bệnh căn sau này.”

Trang Lạc Yên cũng biết, kiếp trước một đồng nghiệp của nàng sinh con chưa lâu đã bế con nhiều, sau này thường bị mỗi eo đau lưng, những ngày mưa dầm âm u còn thường bị cảm thấy lạnh buốt ở xương cánh tay. Tuy không rõ liệu mấy điều đó có liên quan gì đến cách cô ấy ở cũ không nhưng đúng là sau khi cô ấy sinh con xong thì sức khỏe không còn được như trước.

Nằm trên giường một, hai canh giờ, Trang Lạc Yên lại lơ mơ ngủ, lúc đang mơ mơ màng màng, nàng thấy một đứa trẻ nằm trên ngực mình, cười híp mắt gọi “mẹ”, nàng mừng rỡ không sao tả xiết, khi mở mắt ra, không ngờ trời đã sáng, nghiêng đầu liền nhìn thấy Hoàng đế đang ngồi bên.

“Hoàng thượng?!” Nàng cảm giác bộ dạng mờ hồ đầy người lúc này của mình chắc hẳn nhìn không được đẹp mắt lắm.

“Đừng nhúc nhích.” Phong Cẩn đè nàng lại, quay sang bà vú đứng bên, bế tứ hoàng tử vào lòng mình, cười nói với Trang Lạc Yên, “Con vừa ăn sữa, còn chưa ngủ đâu.”

Trang Lạc Yên hơi ngước đầu nhìn, Phong Cẩn bèn ôm con thấp xuống một chút để nàng thấy rõ.

Bé con nhỏ nhỏ đang mở to đôi mắt bằng quả nho, miệng còn tấp tấp, ngón tay xiu xiu động đậy, khiến Trang Lạc Yên nhìn một cái liền cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Con còn nhỏ quá, không thích hợp lấy tên ngay, hay là lấy một tên riêng để chúng ta gọi thôi.” Phong Cẩn lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào khóe miệng tứ hoàng tử, thấy thằng bé hé miệng như muốn ngậm ngón tay mình bèn cười nói, “Tính tình này có điểm giống nàng.”

Muốn nói nàng là đồ chỉ biết ăn thôi chứ gì? Trang Lạc Yên hừ khê một tiếng: “Con trai giống mẹ thì nhiều phúc khí.” Nói xong, nàng lại hào hứng, “Không thì gọi là Bánh Bao đi, cái mặt này trắng trắng tròn tròn, rất giống.”

Phong Cẩn nhíu nhíu mày: “Bánh bao chẳng phải thứ dân chúng ăn hằng ngày đó sao, hơi tục.”

“Tục mới tốt đó.” Biết mình không được đặt tên chính cho con, Trang Lạc Yên nỗ lực tranh quyền lấy tên thân mật, không thềm để ý đối phương là Hoàng đế, “Bánh bao là thứ dân chúng đều yêu, có cái gì không tốt nào.”

“Ừ, thì lấy tên này đi.” Phong Cẩn cảm thấy mình đã ra sức giúp con, còn kết quả thế nào, không quan trọng.

Bé con thơm thơm mềm mềm bế trên tay, rất nhẹ lại rất nặng, Phong Cẩn không ngờ mình cũng có lúc cẩn thận như thế. Một đứa bé nhỏ yếu như vậy, ngay đến cái cổ cũng không tự nâng được, vào trong mắt hắn, lại thành điều lấp đầy phần nửa trái tim mình.

Trên giường là người con gái rõ ràng mờ hồ đầy mặt mà vẫn mỉm cười, hắn vươn tay lau đi giọt nước: “Nghỉ ngơi cho tốt, đến lễ đầy tháng của con, trẫm sẽ tổ chức cho con một yến tiệc đầy tháng long trọng.”

Ngồi với Trang Lạc Yên thêm một lúc lâu, Phong Cẩn mới đứng dậy ra về, hiển nhiên hắn tuyệt đối không coi trọng quan niệm nữ tử trong tháng rất ô uế.

Cao Đức Trung đi phía sau Hoàng đế, trong lòng càng kính cẩn với Chiêu phi, chỉ cần tứ hoàng tử lớn lên khỏe mạnh, Chiêu phi sẽ có một vị trí không ai sánh kịp trong hậu cung này.

Lễ tắm ba ngày cho tứ hoàng tử, Trang Lạc Yên không thể tham gia, nhưng Phong Cẩn cũng không cố ý làm lớn lắm, chỉ là những người có mặt đều là những người có con trai con gái đầy đủ.

Thời gian một tháng nói dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, Trang Lạc Yên sang tháng, cảm giác toàn thân được thả lỏng. Khi nàng thay y phục mới, ôm tứ hoàng tử xuất hiện trong tiệc đầy tháng, ánh mắt tất cả mọi người ở đó đều dồn vào đứa bé trong lòng nàng.

Hoàng hậu tự mình ra hiệu bảo nàng ngồi xuống vị trí bên phải ngay dưới phượng vị, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Trang Lạc Yên, mỉm cười ngắm gương mặt tứ hoàng tử đã chạm rai nẩy nở. “Tứ hoàng tử có thiên đình đầy đặn, nhất định là một nam tử hán đội trời đạp đất.”

Trang Lạc Yên cười cười; “Tạ ơn lời chúc an lành của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn nàng: “Có thể cho bốn cung bé một chốc không?”

Trang Lạc Yên không hề do dự, đặt con vào tay Hoàng hậu: “Đứa bé này ăn tốt lắm.”

Hoàng hậu hơi ngần người, lại lập tức thận trọng ôm tứ hoàng tử vào ngực, rất cẩn thận không để vòng tay chạm vào thằng bé, bế một lát lại cẩn thận đem trả cho Trang Lạc Yên, mặc dù thế, ánh mắt nàng vẫn gắn lấy tứ hoàng tử.

Trang Lạc Yên bế con trai, quay đầu liền nhìn thấy Hoàng đế mặc long bào thêu rồng long ngũ trảo đi nhanh tới, nàng tiến đến, hơi quỳ gối: “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Chư vị bình thân.” Phong Cẩn đi tới trước mặt Trang Lạc Yên, ôm tứ hoàng tử lên, nhìn gương mặt con trai đã nảy nở trở nên trắng trẻo mũm mĩm, bèn cười nói, “Bắt đầu đi.”

Một vị thái thái toàn phúc đón lấy tiểu hoàng tử trong tay Hoàng đế, nói lời chúc phúc, sau đó lấy một sợi dây đỏ thắt ở mắt cá chân, ý là đeo phúc kh lên người đứa trẻ, sau này đứa trẻ sẽ có số mệnh hanh thông hơn, đại cát đại lợi.

Sau, Trang thái thái nhận tứ hoàng tử từ tay vị thái thái toàn phúc kia, quay sang cúi đầu bái trời đất, nói câu cầu phúc, ôm đứa bé đi ra ngoài điện ba bước rồi mới quay về trong điện, giao tứ hoàng tử cho Trang Lạc Yên, cười nói: “Chiêu phi nương nương, tứ hoàng tử nhất định là người đa phúc đa thọ, mong nương nương hãy thương yêu tứ hoàng tử.”

Đây cũng là kỳ nguyện của nhà ngoại dành cho cháu mình, người hoàng gia mặc dù không cần bước này nhưng nếu mời Trang thái thái làm bước chúc phúc ấy cũng đại biểu cho sủng ái và tôn trọng của Hoàng đế dành cho Chiêu phi.

“Xin mẫu thân yên tâm, ta nhất định thương yêu đứa bé.” Trang Lạc Yên trịnh trọng ôm lấy con mình, đứng dậy hơi cúi người với Trang thái thái, “Tạ ơn mẫu thân.”

Trang thái thái vội né người, trả nửa lễ rồi lui qua một bên, vành mắt đã đỏ ửng, người trước mắt này hôm nay không chỉ là con gái bà mà còn là Chiêu phi của vương triều Cửu Châu, lễ này bà không nhận nổi.

Phong Cẩn lấy từ trong khay trên tay Cao Đức Trung một chiếc áo choàng thêu chữ Phúc Thọ dạng tròn, cẩn thận khoác lên người tứ hoàng tử, vươn ngón tay chạm nhẹ vào trán đứa bé: “Trời lạnh, đưa con vào hậu điện đi.” Hành động này là lời chúc phúc của người làm cha đến con mình, giống như người cha trong một gia đình bình thường khoác áo choàng thêu chữ Phúc cho con vậy, nhưng trong hoàng tộc, rất nhiều hoàng tử không được nhận loại vinh dự đặc thù này, chỉ ít thì ba vị hoàng tử trước không có được đãi ngộ như vậy.

Những nữ quyến ở đây đều sáng tỏ trong lòng, vị tứ hoàng tử này, phúc khí rất lớn đấy.

Trang Lạc Yên giao con cho bà vú, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, mặt mày hẩn như tranh vẽ, cao lớn uy phong, trên người lại có thêm một ưu điểm mà những người đàn ông khác không có. Nhưng người này là Hoàng đế, là người đàn ông có thể trở thành người đàn ông của hàng trăm, hàng ngàn người phụ nữ khác, là vị Đế vương nàng không yêu nổi, cũng không dám yêu.

Khóe miệng cong lên, nàng lại lộ ra một nụ cười như hoa thâm tình và chân thành, như thể trên thế giới này, ngoại trừ người đó ra, ai cũng không trọng yếu, ai cũng nhìn không thấy vậy.

Khoảnh khắc hẩn cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau, mắt nàng chan chứa yêu thương sâu nặng, mà con người hẩn hắc bạch phân minh, khiến người ta thấy không rõ, rốt cuộc là ai thương ai, ai phụ ai.

Phong Cẩn bình thần nhìn người con gái ấy, từ từ quay người, đi tới vị trí của mình ngồi xuống, thoáng đưa mắt về phía Cao Đức Trung.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trang thị có con gái tốt, hiền lương thực đức thật khiến tâm trẫm hài lòng, vì thế tấn Chiêu quý phi...”

Trang Lạc Yên lẳng lẳng quỳ, nghe giọng đọc của Cao Đức Trung vang dội khắp điện, nàng đột nhiên cảm thấy, trái tim mình an tĩnh vô cùng, an tĩnh xưa nay hiếm có. Từ khi đi đến thế giới này, nàng chưa từng có được sự an tĩnh như thế, nàng thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt hâm mộ của người khác, cùng với ánh nhìn chăm chú của Phong Cẩn từ trên cao kia.

“Chiêu phi Trang thị tính tình tốt đẹp, an trinh diệp cát, hòa nhã thuần lương, nhận phúc trạch của trời xanh hạ sinh con trai trẫm, quả là trời cao ban phúc...”

Nàng thuần lương sao? Trong hậu cung này, có lẽ đã không còn nữ tử nào thuần lương, thuần lương đều đã chết hoặc thất bại. Những người đã chết, những người thất sủng, những người cơ khổ không nơi nương tựa

đang sống trong lãnh cung, từng người từng người hiện lên trong đầu Trang Lạc Yên. Những nữ tử ấy, có kẻ thất bại vào tay Trang Lạc Yên, có kẻ bại vào chính tay mình.

“Trẫm rất yên lòng, nay ban thưởng vị trí quý phi thay cho lời khen ngợi của trẫm, chọn ngày lành trong tháng Tám làm lễ sắc phong, khâm thử.”

Tháng Tám, tháng sinh nhật của Trang Lạc Yên, cũng là tháng Thục quý phi sinh ra. Không hiểu vì sao, khi tiếp nhận thánh chỉ khải tạ hoàng ân, Trang Lạc Yên hơi liếc mắt về phía Thục quý phi đứng, chỉ thấy vẻ hờ hững bình thản của nàng ấy.

Bên tai là lời chúc mừng của những nữ tử xung quanh, Trang Lạc Yên chợt nhớ tới lần đầu nàng gặp Thục quý phi, nữ tử khuynh thành tuyệt diễm ấy từ ngoài thông thả mà uyển chuyển đi vào, thời gian chớp mắt qua đi, hôm nay má hồng vẫn chưa phai, ân tình từ lâu đã vội đứt.

Phong Cẩn thấy Trang Lạc Yên lộ vẻ hoang mang, như là không kịp phản ứng lại, mặt bèn lộ ý cười, ra hiệu cho Cao Đức Trung đọc đạo thánh chỉ thứ hai.

“Mẹ đẻ Chiêu quý phi là Trần thị, hiền lương thực đức, trẫm có được nữ tử tốt Trang thị là nhờ đức hạnh của Trần thị, nay phong làm nhất phẩm phu nhân, ban thưởng gấm vân phượng.”

Trang thái thái không ngờ mình cũng được thụ phong, sững sốt một lát mới quỳ xuống nhận thánh chỉ, thánh chỉ đã đặt vào tay vẫn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, vinh quang đột nhiên tới này, không biết là tốt hay xấu?

“Được rồi, nay thân mình Chiêu quý phi còn yếu, sớm về cung đi, nơi này để Hoàng hậu xử lý là được, trẫm về cung cùng nàng.” Phong Cẩn nói xong, bỏ lại mọi người dẫn theo Trang Lạc Yên đi mất.

Hoàng hậu cười nhàn nhạt, nhìn theo bóng hai người rời đi, đứng thẳng lên nói với mọi người ở đó: “Đã như vậy, các vị phu nhân cùng bốn cung dùng yến thôi.”

Người có mặt ở đây đều là phi tần hoặc cáo mệnh phu nhân, ai nấy đều tỏ vẻ mặt vui tươi, như thế chuyện mừng này là của chính mình vậy.

Trên ngự liễn, Trang Lạc Yên ngồi bên Phong Cẩn, theo nhịp lay động nhẹ nhàng của ngự liễn, bộ diêu trên tóc Trang Lạc Yên cũng đưa theo, ánh mắt Phong Cẩn dừng ở tóc nàng một lát, vươn tay cầm tay Trang Lạc Yên, đột nhiên thở dài một tiếng, khẽ nói: “Hôm nay, bên cạnh trẫm chỉ để lại một người tri tâm là nàng.”

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn Đế vương, ánh mắt hần vẫn bình lặng như trong dĩ vãng nhưng lúc này lại vương vất một tia cô quạnh, nàng phủ tay còn lại lên mu bàn tay hần, khẽ nói: “Hoàng thượng, chỉ cần người quay đầu là có thể thấy thiếp vẫn đứng phía sau, thiếp vì người mà tồn tại.” Khi ấy nếu không phải vì “Trang Lạc Yên” bị Hoàng đế chán ghét mà bỏ qua thì sao có nàng bây giờ?

Bàn tay to lớn đang bị nàng nắm chặt thoáng run lên, hần vươn tay ôm nữ tử ấy vào lòng, đôi mắt thâm nhuộm một tình cảm khó nói nhắm hờ lại.

Là một vị Đế vương, hần vĩnh viễn sẽ không rung động trái tim vì bất cứ điều gì, cũng sẽ không để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Nhưng đặc biệt sủng ái một người con gái là việc hần có thể làm được.

Bánh xe ngự liễn lăn trên đường, phát ra những tiếng lộc cộc, nghi trượng Đế vương vĩnh viễn là biểu tượng uy nghiêm và được kính sợ nhất của hậu cung, nơi xe đi qua, từng loạt cung nữ thái giám quỳ xuống, trước khi ngự liễn khuất bóng hoàn toàn, không ai dám ngẩng đầu nhìn.

Trở lại cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nhìn theo Đế vương lên ngự liễn đi mất, đến tận khi không còn nhìn thấy gì mới chậm rãi quay người nhìn cung nhân quỳ phía sau: “Bể tứ hoàng tử lại đây.”

“Vâng.” Một ma ma lên tiếng rồi yên lặng lui ra.

Đón con trai từ tay bà vú, gương mặt xinh đẹp của Trang Lạc Yên sáng lên nụ cười tươi, vươn tay vuốt ve đôi gò má phúng phính của đứa bé. Người trong hậu cung, vì mình mà đấu, vì gia tộc mà tranh, vì con mình mà đoạt, hầu như không một ngày ngừng nghĩ.

Nàng không sợ tranh đấu, cũng không sợ sau này sẽ có bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung vào cung, khi đã có điều khiến nàng muốn bảo vệ sẽ chỉ làm nàng càng thêm mạnh mẽ.

Phi tần, là một chức vụ không thể từ chức, hoặc là làm tốt, hoặc là chết. Nàng không muốn chết, nàng muốn mình được sống tốt, muốn con mình được sống thật tốt, sao có thể không tiếp tục làm tốt nhiệm vụ của mình?

Sau khi Trang thái thái được phong nhất phẩm phu nhân, lời Hoàng đế từng nói: “Trang thị có con gái tốt” đã truyền khắp Cửu Châu, thậm chí có người lấy Chiêu quý phi và Hoàng đế làm hình mẫu, viết nên những câu chuyện tình say đắm hoặc lãng mạn ướt át. Không ít người ra sức tưởng tượng, Chiêu quý phi là một mỹ nhân khuynh thành cỡ nào, Hoàng đế si tình ra sao, mới có thể viết nên khúc nhạc tình rung động trái tim người khác đến thế.

Mà cũng trong lúc này, phụ thân Chiêu quý phi cáo ốm cáo lão từ quan, Thành Tuyên đế nhiều lần giữ lại không được, đành phê chuẩn thỉnh cầu của ông, song lại ban thưởng chức vị thái sư, tuy không có thực quyền nhưng hết sức tôn quý.

Thế là, gia tộc Trang thị, một nữ tử vạn người theo đuổi, bà mối lui tới nhiều đến nỗi mòn bạc thêm, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, người nhà Trang thị không vì thế mà ngang ngược kiêu ngạo, trái lại vẫn khiêm tốn như dĩ vãng. Nhiều người thấy vậy chỉ có thể cảm thán, thảo nào Hoàng đế giờ đây chỉ sủng ái con gái họ Trang, gia tộc Trang thị quả là một nhà có lẽ có đức, nhìn vào đó có thể đoán Chiêu quý phi trong thâm cung là người hiền thực thế nào.

Trang Lạc Yên không hề quan tâm đến cái nhìn của người ngoài, nàng vẫn thoải mái vui vẻ sống cuộc sống của mình. Một ngày vô tình gặp Hồ thị, người đã từng là Ninh phi khi ấy, nàng gần như không thể tin được, người đàn bà u uất âm thầm trước mắt giờ đây là Ninh phi thông thạo trà đạo, tri kỷ tâm giao của Hoàng đế khi xưa.

Hồ thị đứng cách nàng vài bước, trên mặt không hề lộ một chút kính cẩn, cũng không hành lễ, nàng chỉ đứng nhìn Trang Lạc Yên lộng lẫy rạng ngời, đột nhiên cười thành tiếng, cất giọng khàn khàn: “Đáng thương, đáng thương, thật đáng thương.”

Trang Lạc Yên nhìn nàng một cái, không muốn phản ứng lại, cũng không muốn gây khó dễ ột người như thế, chỉ vịn tay Vân Tịch chậm rãi đi mất.

Hồ thị nhìn theo bóng dáng Trang Lạc Yên, cười cười, nước mắt lại sắp rơi rồi, nàng che mắt thì thào khe khẽ: “Đáng thương, tất cả đều là những kẻ đáng thương.”

Trang Lạc Yên không nghe thấy một câu sau cùng của Hồ thị.

“Hoàng thượng, người chỉ là một kẻ đáng thương ngay cả chân tình cũng không thấy rõ.”

Mười tám tháng Tám, là ngày đại cát do Khâm thiên giám lựa chọn.

Trên đại điện, Trang Lạc Yên nhận ấn vàng, sắc phong vàng cùng với gấm thêu phượng hoàng bay trong áng tường vân, sửa sang lại y phục, đoan trang ngồi trên ghế quý phi.

Phía dưới là các cáo mệnh phu nhân từ tam phẩm trở lên đang ở trong kinh, mỗi người đều tỏ thái độ kính cẩn, vẻ mặt nể sợ quỳ xuống dập đầu hành lễ với Trang Lạc Yên.

“Thần phụ bái kiến Chiêu quý phi nương nương, quý phi nương nương trường thọ khang an.”

Trang Lạc Yên chậm rãi ngẩng đầu, hơi nhấc cằm lên, giờ khắc này, nàng đã thành người được sủng ái nhất trong hậu cung, là phi tần tôn quý nhất, chỉ sau Hoàng hậu.

“Chư vị mời đứng lên.”

Các mệnh phụ đứng lên, Trang Lạc Yên cũng chậm chậm đứng dậy, đạp trên thảm đỏ đi về phía cửa đại điện, lần vẩy thướt tha như nước quét trên mặt đất, cao quý mà lộng lẫy.

Ở cửa đại điện, người đàn ông mặc long bào màu mực thêu hoa văn hình rồng tối màu, hắn là người đàn ông tôn quý nhất Cửu Châu, cũng là người để Trang Lạc Yên phấn đấu cả đời, mặc dù nàng không yêu hắn, mà hắn cũng không yêu nàng.

Nhưng mà, bọn họ đã quyết định sẽ vướng vào nhau một đời.

Mặt trời mọc lên từ phía đông, dù sẽ có thời khắc lặn xuống nhưng ngày mai tới, nó lại xuất hiện ở phía đông, tỏa sáng một lần nữa.

Cũng như những người phụ nữ trong hậu cung này, vĩnh viễn sẽ không biết, khi nào thì thất sủng, khi nào lại có thể đứng ở ngôi cao.

Phi tần, đó là một nghề nghiệp, có thể coi trọng, nhưng không được để con tim mình rung động.

Lỡ rung động rồi, là vạn kiếp không thể quay đầu.

Lại một năm mỹ nhân vào cung. Vô số xe ngựa chở những thiếu nữ đẹp nhất tiến vào, trải qua từng tầng từng tầng sàng chọn, những mỹ nhân được giữ lại sẽ có cơ hội nhìn thấy Hoàng đế ở ngự hoa viên.

Hứa Như là thiên kim của một thị lang ngũ phẩm, tuy xuất thân không cao nhưng nàng có dung mạo xuất chúng, lại am hiểu cầm kỳ thi họa, từ khi vào cung chưa từng gặp vấp vấp gì, một đường thẳng tiến đến bước do chính Đế vương ngự tuyển.

Từ khi còn trong khuê phòng, nàng đã được nghe danh Chiêu quý phi, cũng từng lén lút đọc những câu chuyện về Hoàng đế và Chiêu quý phi, nhưng nàng biết, những truyện này đều do mấy thư sinh nghèo túng viết ra, mà những người này, e rằng đến cửa hoàng cung mở về hướng nào cũng chưa chắc đã biết.

Đế vương đa tình, hồng nhan chóng lụi, nàng không tin Hoàng đế sẽ đối xử với Chiêu quý phi trước sau như một. Trong hậu cung, thứ thiếu không phải nữ tử đẹp mà là nữ tử biết vươn lên.

Các tú nữ đứng ngay ngắn theo thứ tự, dù hôm nay thời tiết không được đẹp lắm nhưng bọn họ vẫn phải ăn mặc thật nhẹ nhàng mỏng manh, đứng chỉnh tề trong gió rét.

Người tới trước là mấy vị phi tần có phân vị tương đối cao như Nhu phi, Thục quý phi, Hiền phi. Nghe nói Hiền phi đã từng lên đến quý phi, sau khi tứ hoàng tử ra đời, không biết vì sao lại bị giáng xuống phân vị “phi”, đồng thời không được Hoàng đế coi trọng nữa, dù cũng là phi nhưng không được tôn trọng như Nhu phi.

Thục quý phi nay đã không quản việc hậu cung, tuy nàng cũng tới nhưng lực chú ý lại không đặt vào những tú nữ này.

“Chiêu quý phi tới.”

Đám tú nữ đứng đây mừng rỡ, đó chính là vị Chiêu quý phi được sủng ái nhất theo lời đồn, bọn họ phải quỳ gối cúi đầu, chỉ nhìn thấy một làn váy thật dài lướt qua.

Hứa Như nghe mấy phi tần chào hỏi nhau xong, mới nghe được tiếng Chiêu quý phi miên lễ, nàng đứng lên, nhân cơ hội liếc mắt quan sát Chiêu quý phi, chỉ nhìn trong khoảnh khắc đã thấy hơi bất ngờ. Dung mạo Chiêu quý phi quả thực rất đẹp, nhưng vẫn không được bằng Thục quý phi và Nhu phi, nhìn tuổi còn rất trẻ, da rất trắng, làn nổi bật mái tóc đen óng ả, đôi mắt lấp lánh như cười, trên người không có vẻ kiêu ngạo tự phụ của một sủng phi.

“Tú nữ năm nay nhiều mỹ nhân thật.” Trang Lạc Yên ngồi xuống ghé đối diện với Thục quý phi, nhắc tách trà cung nữ mới dâng lên, cười nhẹ nhẹ liếc nhìn xuống phía dưới, tay vuốt ve chiếc hoa tai ngọc bích, quay sang nói với Nhu phi, “Nhu phi thấy có phải không?”

Nhu phi quét mắt nhìn, khinh thường cười một tiếng: “Cũng coi như có mấy người tạm được.” Nói xong, không để ý mấy tú nữ sẽ nghĩ thế nào, còn để thêm một câu, “Trong hậu cung chúng ta, không thiếu những mỹ nhân như vậy.”

Đứng ngay hàng đầu, Hứa Như cảm thấy không phục nhưng cũng không dám tỏ thái độ phản bác ra mặt, chỉ hiền lành cúi đầu như những tú nữ khác.

Một khắc sau, bọn họ mới nghe tiếng truyền báo, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đến rồi.

Hứa Như kích động đến đỏ hồng hai má, nhưng cũng chỉ có thể quy củ quỳ trên đất, cúi đầu thật thấp, trong tầm mắt chỉ thấy hoa văn trên phiến đá mà thôi.

Giọng Hoàng thượng rất trầm, rất êm tai, mặt Hứa Như càng đỏ hơn, nàng đã bắt đầu tưởng tượng, Hoàng thượng trông sẽ khôi ngô tuấn tú thế nào.

Phong Cẩn và Hoàng hậu cùng ngồi lên vị trí chủ tọa, hần dừng đứng liếc nhìn đám thiếu nữ quỳ bên dưới, nói với Hoàng hậu: “Bắt đầu đi, buổi trưa trầm còn có việc.”

Hoàng hậu biết mỗi buổi trưa Hoàng thượng muốn dùng bữa với Chiêu quý phi và tứ hoàng tử, bèn gật đầu ra hiệu cho thái giám đọc danh sách các tú nữ, nàng nâng tách trà uống một ngụm, nghiêng mắt quan sát Trang Lạc Yên, thấy đối phương mặc dù vẫn mỉm cười nhưng nụ cười đã hơi gượng gạo, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Chiêu quý phi, các món muối mang tới chỗ bốn cung mấy hôm trước rất ngon, nhưng đầu bếp của bốn cung thế nào cũng không làm ra được hương vị đó, vài hôm nữa bốn cung cho ý sang chỗ muối học nhé!”

“Nếu Hoàng hậu nương nương thích, tần thiếp bảo đầu bếp sang cung nương nương làm cho người, đâu cần tốn công sức như vậy?” Trang Lạc Yên cười nói, “Mấy hôm trước tần thiếp còn xin nương nương một đầu bếp đấy thôi, nay coi như trả lại cho người.”

“Vậy bốn cung nhận nhé, đến lúc đó muối đừng có tiếc đấy.” Hoàng hậu cười cười, nhìn đám tú nữ bên dưới, thấy đã cho lui ba tổ mà Hoàng thượng vẫn chưa chọn ai, nàng cũng không quan tâm lắm, quay sang tiếp tục nói chuyện với Trang Lạc Yên.

“Hứa Như, thiên kim thị lang bộ Công Hứa Giáp, mười sáu tuổi.”

“Thần nữ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và chư vị nương nương.” Hứa Như dịu dàng cúi người hành lễ, nụ cười trên môi vừa đủ độ, như là thêm một phân thì quá mà thiếu một phân thì nhạt.

Phong Cẩn đang muốn xua tay cho lui ra, lại liếc nhìn thấy phía sau đã không còn nhiều tú nữ, bèn khẽ gật đầu, ý bảo lưu lại.

Hứa Như vui sướng trong lòng, nét mặt lại vẫn nhẹ tênh bình thản, thi lễ một cái rồi lùi sang bên, nàng là người thứ nhất được chọn giữ lại, chỉ ít có thể chứng minh mình đã lọt vào mắt Hoàng thượng.

Trang Lạc Yên liếc nhìn tú nữ được chọn, nâng tách trà thông thả nói: “Ánh mắt Hoàng thượng quả rất chuẩn, đúng là một giai nhân tuyệt sắc.”

Hoàng hậu cũng nhìn thoáng qua, cười nói: “Quả đúng vậy.”

Phong Cẩn đưa mắt nhìn hai người, khoát khoát tay, cho tổ người phía dưới lui ra, lại tiện tay chọn thêm một người rồi mới nói: “Không cần tuyển nữa, những người này đều cho về đi.”

Mọi người đều giật mình kinh ngạc, đại tuyển mà chỉ chọn được hai mỹ nhân? Song, nhìn vẻ mặt kiên nhẫn của Hoàng đế, không ai dám nhiều lời, bắt đầu thu xếp cho những tú nữ không được lựa chọn rời cung.

“Cả hai người đều phong tài nhân đi, nơi ở do Hoàng hậu bố trí là được.” Phong Cẩn đứng lên, nói với Trang Lạc Yên, “Đi thôi.”

Trang Lạc Yên mỉm cười đi theo, không buồn nhìn hai tài nhân mới thêm một lần.

Hứa Như ngơ ngẩn nhìn ngự liễn đi xa dần, đó chính là Hoàng thượng sao, tuấn tú mà uy nghiêm như thế, nàng vô nhẹ lên gò má đã ửng đỏ, cảm thấy hình như hơi nóng thì phải.

Như phi thấy động tác này của Hứa Như, môi lộ một nụ cười giễu cợt.

Hôm nay cung Hi Hòa khá náo nhiệt, tứ hoàng tử Phong Kỳ gần bốn tuổi, cái tuổi đang tò mò về mọi thứ xung quanh, lúc này thằng bé đang hỏi Phong Cẩn vì sao ban đêm mà mặt trăng vẫn không được sáng như mặt trời, rõ ràng là dạ minh châu và nến vào ban đêm đều sáng hơn mà.

Đường đường Thành Tuyên đế bị một nhóc con vặt mũi chưa sạch làm khó rồi, hần suy nghĩ một lát mới nói: “Bởi vì mặt trời lớn hơn mặt trăng, có điều mặt trời cách xa chúng ta hơn nên thoát nhìn chỉ lớn bằng mặt trăng.”

Trang Lạc Yên ngồi một bên nhúu nhúu mày, lý do này cở vẻ không tệ lắm, tiếc là người nơi đây không biết căn bản là mặt trăng không phát sáng.

“Vậy tại sao ngọn nến cách xa chúng ta dù có lớn cũng không sáng bằng ngọn nến nhỏ ở gần?” Phong Kỳ tiếp tục hỏi, đôi mắt đen lúng liếng chớp chớp ngưỡng mộ nhìn Phong Cẩn, hiển nhiên trong mắt thằng bé, phụ hoàng không gì không biết, không gì không làm được.

Phong Cẩn bắt đầu hồi hận ngày trước mình đã kể cho nhóc con này nghe quá nhiều “truyện cổ tích để dưỡng thai”, nếu không, hôm nay hắn cũng không đến nỗi rơi vào nguy cơ “tri thức quá mức hạn hẹp” thế này.

“Bởi vì mặt trăng buổi tối cũng ngủ, vậy nên không được sáng.” Trang Lạc Yên quyết định giúp Phong Cẩn kéo lại tôn nghiêm.

“Nhưng mà ban ngày mặt trăng cũng không chịu đi ra, vì sao buổi tối còn ngủ nữa?”

“Bởi vì mặt trăng lười,” Trang Lạc Yên sờ sờ đầu thằng bé, nghiêm túc nói, “Vì vậy người ta không thể lười biếng, nếu không cũng sẽ như mặt trăng vậy, buổi tối cũng không sáng.”

Phong Kỳ nhìn vẻ nghiêm túc của mẫu thân, trịnh trọng gật đầu: “Dạ, không được lười biếng.”

“Ngoan lắm.” Trang Lạc Yên tiếp tục vỗ vỗ đầu con, lười nhác ngồi lại ghế quý phi, “VẬY ăn cơm đi nào, ăn xong ngủ trưa, ngủ dậy rồi thì để Phúc Bảo dẫn con đi thăm hoa con mới trồng, chờ phụ hoàng con tối, lại học viết chữ nhé.”

Phong Kỳ lại gật đầu, không để người hầu bế lên mà tự mình ngồi xuống cạnh Trang Lạc Yên, sau đó quay sang nói với Phong Cẩn: “Phụ hoàng, phụ hoàng phải ăn nhiều nhiều một chút, mẫu phi nói người rất cực khổ.”

Phong Cẩn ngồi vào bên cạnh Trang Lạc Yên, cười cười với nàng rồi nói: “Bánh Bao của chúng ta cũng phải ăn nhiều vào, lớn lên rồi bảo vệ phụ hoàng và mẫu phi.”

“Dạ.” Phong Kỳ lại gật đầu thật mạnh.

Trang Lạc Yên cười nhìn hai cha con, nghiêng người bắt đầu rửa tay. Đối với đàn ông, cho anh ta biết rằng trong lòng người phụ nữ và con, anh ta rất quan trọng, anh ta sẽ làm tốt hơn, đây là sách lược cổ vũ.

Hai vị tài nhân mới phong đã nhanh chóng bị người trong cung quên mất, bởi vì hai nàng đã vào cung một tháng mà vẫn chưa từng được Hoàng đế cho gọi, vậy mới thấy, người mới cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hứa Như ở trong Sướng Thiên lâu quanh quẽ này, nghe nói từng có vị phi tần được sủng ái sống trong đây, nhưng hôm nay chỉ có nàng và tài nhân mới vào cung kia ở lại, mỗi ngày trừ ăn uống thì là ngẩn ngơ. Bọn họ đến cả tư cách đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương cũng không, chỗ khác lại không dám tùy tiện đến gần, sợ va chạm vị quý nhân nào đó.

Tiết Khất Xảo(*), tất cả phi tần lớn nhỏ trong cung đều ra ngoài, ai nấy điểm trang lộng lẫy, ăn mặc hoa lệ, để cầu tình cờ gặp được Đế vương.

(*) Tiết Khất Xảo, hay còn gọi là Thất Tịch.

Hứa Như cũng tỉ mỉ trang điểm, thay y phục, dẫn theo cung nữ ra ngự hoa viên, trên đường vô tình gặp được không ít phi tần phân vị thấp, mấy người đó đều lớn tuổi hơn, nhan sắc lại không bằng nàng. Hứa Như sửa sang vạt áo, cố gắng để mình trông tự nhiên thêm một chút.

Nàng chưa đi được bao xa, chợt thấy thái giám cung nữ phía trước dạt ra hai bên như thủy triều, nhìn kỹ lại, thì ra là Hoàng đế và Chiêu quý phi đang dắt tay cùng đi đến, nàng bước lên quỳ gối chào: “Tham kiến Hoàng thượng.”

Phong Cẩn nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, hơi cau mày hỏi: “Người là ai?” Lẽ nào không nghe được tiếng vỗ tay ra hiệu của Cao Đức Trung?

“Thiếp là tài nhân mới vào cung...”

“Không biết quy củ, đưa xuống.” Phong Cẩn thấy nàng ta như vậy liền bực bội nhíu nhíu mày, “Một tài nhân nho nhỏ mà dám ăn mặc vượt quy củ như thế, giáng xuống làm mạt đẳng canh y, sau này không được xuất hiện trước mặt trẫm nữa.” Dứt lời, không để tâm đến sắc mặt đối phương, nhấc chân đi ngay.

Trang Lạc Yên bước theo sau hắn, quay đầu nhìn cô bé này, thấy Hứa tài nhân thất kinh ngồi phịch trên mặt đất.

Nàng chỉ nhè nhẹ cười, lại một kẻ muốn chết.

Quay đầu, nhìn về phía bóng người đã đi trước một quãng, khoe miệng Trang Lạc Yên cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, thường thì, kẻ biết thời biết thế mới sống tốt được, nàng Hứa tài nhân này, ngay cả mình là ai cũng đã quên rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Xem Chương Mới Hơn »

14. Chương 29 – Hoàn

Chương 29

Phong Cẩn không học được bao nhiêu tri thức từ phụ hoàng mình nhưng bài học kinh nghiệm lại thu được rất nhiều.

Thiên tử, là đứa con được trời xanh ưu ái, từ nhỏ hắn đã biết tình cảm giữa phụ hoàng và mẫu hậu không được tốt, phụ hoàng là một người đàn ông trọng tình cảm hơn giang sơn, mẫu hậu lại là người coi giang sơn nặng hơn tình cảm.

Một vị thái tử cha không thương mẹ không yêu, đôi khi còn không được coi trọng bằng một hoàng tử được sủng ái, nhưng hắn lại biết nhẫn nhịn, nhẫn khi vị nhị hoàng huynh phách lối đẩy mình xuống hồ, sau đó để cho cả triều đình biết vị hoàng huynh này không có đầu óc. Hắn kiên nhẫn nhìn, nhìn Vi thị từng bước từng bước đi về phía vực sâu tự hủy diệt. Hắn kiên nhẫn nghe, mặc phụ hoàng lầm lẫn những điều ông bất mãn với mình, để thấy được khi phụ hoàng hắn hấp hối, nhìn về ấy nấy tràn lan trên mặt ông, hắn thấy sao mà đáng buồn cười.

Nếu khi xưa đã làm, hiện tại cần gì hối hận, ấy nấy xin lỗi đối với hắn chỉ là một điều châm biếm mà thôi. Toàn bộ Cửu Châu là của hắn, hắn có quyền làm bất cứ điều gì mình muốn, quá khứ như mây như khói, chỉ là khảo nghiệm với hắn mà thôi, hắn chẳng bao giờ để trong lòng, nói gì đến thương tổn.

Muốn có được thứ gì thì cần phải trả cái giá tương xứng, từ nhỏ hắn đã hiểu được đạo lý này. Mẫu hậu hắn chiếm được ngôi vị Thái hậu, lại mất đi trái tim người mẹ; phụ hoàng hắn chiếm được nữ sắc, lại mất đi năng lực phân rõ đúng sai; phụ hoàng hắn là một người đàn ông thất bại, cũng là một Đế vương thất bại. Từ nhỏ hắn đã biết, đôi khi hắn xưng đế, tuyệt không làm một người như phụ hoàng.

Phụ hoàng băng hà, là Thái tử, hiển nhiên hắn dễ dàng đăng cơ, nắm giữ quân quyền, nắm giữ triều chính, đồng thời nắm giữ sinh tử của những nữ tử trong hậu cung. Hắn có vô số giai nhân xung quanh, cảm thấy thích thì sủng ái chốc lát, hết hứng thú rồi thì bỏ qua một bên, đối với hắn, đàn bà chỉ là thứ dễ tiêu khiển, hắn không thể như phụ hoàng, đặc biệt để tâm đến một người.

Tâm tư những nữ tử trong hậu cung biến hóa khôn lường, hắn không cần quan tâm các nàng ấy nghĩ gì, chỉ cần nhìn xem các nàng làm thế nào để lấy lòng mình. Hắn và các nàng, chẳng qua có cung có cầu, mỗi bên mong muốn một thứ mà thôi.

Chỉ là, sau đó, có một người con gái ngốc nghếch dâng lên tám chân tình, hẳn có thể cho nàng rất nhiều thứ, duy có thứ nàng mong muốn nhất, hẳn không thể tặng nàng.

Đợi đến lúc nàng sắp sinh con, hẳn đứng ngoài cửa, bỗng nhiên nghĩ, nếu nàng ấy cứ thế đi rồi, hậu cung này, có phải sẽ quá nhàm chán, quá quanh quệ? Dầu sao thì, nữ nhân trong hậu cung đều như vậy, chỉ một người này có đôi chút bất đồng những người khác.

Sau lại, nàng và con đều khỏe mạnh, hẳn thấy mình thở ra một hơi dài, có lẽ vì hậu cung cuối cùng cũng còn giữ lại được một người con gái đáng chú ý.

Nàng sinh ra đứa trẻ mình coi trọng nhất, thằng bé không giống phụ hoàng hẳn, cũng không như hẳn, vậy mà lại làm cho hẳn rất hài lòng. Hẳn nghĩ, đứa bé này làm Đế vương tương lai thì không có người thích hợp hơn.

“Bẩm Hoàng thượng, Hiền phi bệnh nặng ạ.”

Phong Cẩn nghe nói vậy, hít sâu một hơi, Hiền phi, hẳn cũng từng coi trọng, chỉ là sau đó không biết vì sao, càng lúc càng không thích nữa, có lẽ vì người này nhớ nhung, mong ước đến những thứ hẳn không muốn cho nàng, vì vậy mới bị hẳn chán ghét.

“Trẫm đi thăm.” Hẳn khép tấu chương trên tay lại, dầu gì cũng là người từng phục vụ mình trước khi đăng cơ, hẳn cũng nên đi một chuyến.

Hiền phi đã từng là một người rất nhã nhặn dịu dàng, sau lại ngày càng tục tằn tầm thường, giống như một tờ giấy trắng đã ô uế, lau thế nào cũng không sạch.

Phong Cẩn nhìn người nằm trên giường, dường như đang hấp hối, có thể rời khỏi thế gian này bất cứ lúc nào.

“Hoàng thượng,” Âm thanh của Hiền phi đã khàn khàn ảm ách, gương mặt tiêu tụy của nàng lộ một nụ cười, thở dài nói, “Thiếp thật không ngờ, Hoàng thượng còn nguyên ý gặp thiếp.” Ánh mắt nàng dời khỏi Phong Cẩn, rơi vào một bình hoa đặt ở góc phòng, bó hoa cắm trong đó đã bắt đầu héo rũ.

Nàng nhìn bó hoa kia, hoảng hốt một chút, bỗng nhiên khe khẽ cất giọng đọc một bài thơ:

“Đầy sân hoa rụng trắng vời vời

Ao liễu cành xanh gió nhạt nhòa.”(*)

(*) Trích trong bài thơ “Ngự ý của Ân Thủ, nhà thơ đời Bắc Tống, bản dịch thơ của Nguyễn Đình Phú.

Đọc xong câu thơ này, Hiền phi đã thở hổn hển, cố mở to hai mắt nhìn Phong Cẩn: “Hoàng thượng, người còn nhớ câu thơ ấy chăng?” Năm ấy nàng mới bước vào phủ, Hoàng thượng khi đó còn là Thái tử đã đọc lên câu thơ này cho nàng.

Mười mấy năm trôi qua, Hoàng thượng đã có những mỹ nhân khác bên mình, nàng lại ngày một già đi. Xuân xanh đầu bạc, tình không trở lại, nước mắt nàng chảy xuống. Có thể, nàng chưa bao giờ nhận được “tình” của Đế vương, toàn bộ chỉ là mộng tưởng của nàng mà thôi.

Phong Cẩn lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, mới nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe, sau này trẫm sẽ lại tới thăm nàng.”

Hiền phi cười khổ nhìn theo bóng Hoàng đế ra cửa, chầm chậm nhắm mắt, như lại mộng thấy, đêm ấy ánh trăng như sương, nàng điểm trang xinh đẹp đứng bên cửa sổ, có một chàng trai tuấn tú đọc lên đôi câu thơ tặng nàng.

“Đầy sân hoa rụng trắng vời vời, ao liễu... ao liễu cành xanh... gió nhạt nhòa.”

Một trận gió qua, hoa lê lả tả rụng, lộng lẫy vô vàn.

“Hiền phi hoảng!”

Phong Cẩn nghe tiếng khóc từ trong cung điện truyền ra, bước chân hơi chững lại, quay đầu nhìn nơi chợt trở nên nhốn nháo kia, nói với thái giám bên cạnh: “Hiền phi lấy lễ quý phi hạ táng.” Nói xong, định quay người đi, lại thấy Hồ thị đứng trong phòng, lặng lẽ nhìn hẳn.

Hắn cũng từng coi trọng người này, chỉ là lòng nàng vô vàn tính toán, làm cho hắn không còn hứng thú nữa rồi. Nay nàng đã sớm không còn vẻ diễm đam khi xưa, hắn cũng sẽ không cho nàng một góc tâm tình.

Thấy Hoàng đế chuẩn bị bước đi, Hồ thị chậm chậm quỳ xuống: “Cung tiễn Hoàng thượng.” Nàng đứng lên, bóng Hoàng đế đã khuất sau cửa, quay đầu nhìn về phía phòng của Hiền phi, thở một hơi thật dài.

Tin Hiền phi hoẵng rất nhanh đã lan khắp cung, dọc đường trở về, Phong Cẩn gặp khá nhiều phi tần đang vội tới cung của Hiền phi, ai nấy mềm mại uyển chuyển hành lễ với hắn, nét mặt mang ý buồn bã nhưng không vì thế mà xấu đi chút nào.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

“Được rồi, không cần đa lễ.” Phong Cẩn vén màn che, nhìn nữ tử khom người đứng bên đường, nàng mặc chiếc váy dài hơi cũ nhưng vẻ đẹp của nàng không hề bị hao tổn vì điều đó, người này, từng là người được hắn sủng ái nhiều năm, cuối cùng lại không muốn gặp nhất.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Thục quý phi ngẩng đầu, thấy màn che của ngự liễn hơi lay động, bình thản nhìn ngự liễn đi xa dần, chợt lại thấy phía đối diện, kiệu của Chiêu quý phi đang tới gần.

Nàng bỗng dừng mỉm cười, nói với Lăng Sa đang đứng sau lưng: “Người xem, người thắng lớn nhất trong hậu cung này là nàng ta, ngần ấy năm rồi, ai cũng thua nàng ta hết.”

Lăng Sa an tĩnh nghe, nàng cẩn thận đỡ tay Thục quý phi, đợi nàng nói xong mới lên tiếng: “Nương nương, người và nàng ta đều là quý phi, dù nàng ta có con trai nhưng cũng không có chỗ nào tôn quý hơn nương nương.”

“Chỉ ngoài mặt mà thôi, trong hậu cung này, ai dám không nể mặt nàng ta.” Thục quý phi vươn tay đỡ bộ điều trên tóc, “Đó là một người thông minh, có thể giữ được thánh sủng không suy chính là bản lĩnh lớn nhất.”

Lăng Sa ngẩng đầu nhìn, thấy ngự liễn ngừng lại, Hoàng thượng bước xuống nói chuyện với Chiêu quý phi vài câu rồi mới quay lại ngự liễn, đi tiếp.

Đây cũng là chỗ khác biệt của Chiêu quý phi và những người khác, trong số những quý chủ tử ở hậu cung, chỉ mình Chiêu quý phi có được đãi ngộ này, chẳng trách mọi người đều muốn nịnh bợ nàng ta. Có điều Chiêu quý phi là một người rất kỳ quái, không thích can thiệp vào chuyện của hậu cung, tối đa chỉ là hơi kỹ càng trong việc ăn uống mà thôi, những phương diện khác không có chỗ nào không ổn.

Lăng Sa cảm khái, có lẽ đây chính là chỗ thông minh nhất của Chiêu quý phi.

Trong hậu cung, một năm lại một năm qua đi, Hiền phi hoẵng rồi, lại sẽ có những người khác vào cung, không ai quá mức chú ý đến một phi tần không được sủng, chẳng qua chỉ là việc thêm một dòng vào sách sử mà thôi.

Năm Thành Tuyên thứ mười tám, Chiêu quý phi bị bệnh, thái y của Thái y viện luân phiên hầu hạ nhưng sức khỏe Chiêu quý phi ngày càng yếu đi, như là không thể qua được lần này.

Hoàng đế và Thái tử tám tuổi đều vô cùng giận dữ, vài thái y đã bị phạt đòn, nhưng bệnh của Chiêu quý phi vẫn không thuyên giảm.

Nhìn người con gái nhợt nhạt đang mê man trên giường, Phong Cẩn như sống lại ngày Thái tử chào đời, hắn cũng bất an như bây giờ, tựa như chỉ cần hắn rời mắt, người ấy sẽ cứ ngủ mãi như vậy.

“Phụ hoàng, mẫu phi sẽ khỏe lên mà.” Phong Kỳ đứng bên cạnh hắn, gương mặt non nớt đã cương nghị hẳn lên, “Mẫu phi đã nói, sẽ chọn cho con một người vợ tốt.”

“Con mới mấy tuổi mà đã muốn lấy vợ rồi, đợi mẫu phi con tỉnh dậy, trăm sẽ cùng mẫu phi trừng phạt con.” Phong Cẩn gượng cười, ngồi xuống bên mép giường, cầm bàn tay lạnh lạnh của người đang nằm, dường như lại nhớ tới nụ cười kiêu diễm của một người con gái dưới tầng hoa đào năm nao.

“Hoa đào trong cung đã nở chưa?” Hắn nhìn về phía Phong Kỳ.

Phong Kỳ gật đầu.

Hắn đứng lên, hạ giọng khẽ nói: “Ngoan ngoãn ở đây với mẫu phi con, trầm đi một lát rồi quay lại ngay.”

Phong Kỳ nhìn theo bóng dáng phụ hoàng, ngồi xuống chỗ hắn vừa ngồi, hai tay nắm lấy tay mẫu phi mình, vừa sợ hãi vừa phấp phồng: “Mẫu phi, người lúc nào mới tỉnh? Không có người, Bánh Bao bị người khác bắt nạt thì làm sao bây giờ?” Cậu bắt đầu thấp giọng nói về những tính toán của các phi tần trong cung, từng câu từng câu, rõ ràng rành mạch.

“Mẫu phi, người mau tỉnh dậy đi, con sợ.”

Cung thị trong phòng đều cúi đầu trầm mặc, cầu mong nường nường của mình thực sự tỉnh lại.

Trong vườn đào bên cạnh Đào Ngọc các, Phong Cẩn tự tay bẻ mấy cành hoa, nhìn một vườn nở rộ, nói với Cao Đức Trung đang đứng sau lưng: “Trầm nhớ là Chiêu quý phi hằng năm đều thích ăn đào trong vườn này, năm nay hoa đào nở tốt như vậy, không biết nàng ấy sẽ vui đến mức nào đây.”

Cao Đức Trung khom người thưa: “Xin Hoàng thượng thứ tội nô tài vọng ngôn, Hoàng thượng cần phải quản chặt Chiêu quý phi hơn ạ, quả đào ăn nhiều quá cũng không tốt đâu.”

“Nàng ham ăn như vậy, mấy năm qua, trầm cũng hết cách với nàng rồi.” Phong Cẩn cười cười, cầm mấy cành hoa đào đi về phía cung Hi Hòa.

Còn chưa tới nơi, hắn đã thấy một tên thái giám đầu đầy mồ hôi chạy tới, quỳ phịch xuống trước mặt hắn, hổn hển nói: “Hoàng... Hoàng thượng, Chiêu quý phi người...”

“Nàng thế nào?” Phong Cẩn chợt siết chặt cành đào trong tay.

“Chiêu quý phi nường nường tỉnh ạ!” Tiểu thái giám lấy tay áo quạt nước mắt và mồ hôi, “Hoàng thượng, nường nường tỉnh rồi ạ.”

Chân Phong Cẩn hơi sững lại, ngay sau đó vội đi nhanh vào cung, cánh hoa đào rơi lả tả khỏi cành.

Đi vào phòng trong, hắn bắt gặp người đó đang ngồi dựa đầu giường, mỉm cười dịu dàng với Thái tử.

Nhận thấy hắn bước vào, nàng nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt trong suốt, đôi môi đã thắm hơn một chút, hắn không tự chủ được, thả cành hoa đào xuống chân.

“Chàng đến rồi à?” Nàng cười.

“Ừ, ta đến rồi.” Hắn trả lời, nét mặt vẫn bình tĩnh như xưa.

Trong hậu cung, Tương quý tần chỉ là một phi tần tầm thường, bất kể trong mắt phi tần mới vào cung hay trong ấn tượng của những phi tần đã ở trong cung lâu năm, người này xưa nay vẫn mờ nhạt vô cùng, duy nhất có điểm đáng chú ý là Chiêu quý phi thỉnh thoảng sẽ thân cận với nàng một chút, nhưng chỉ một chút này, đủ để những người khác không dám gây khó dễ cho nàng mà đều đối xử khá khách khí.

Tương quý tần cũng không để ý đến cái nhìn của người khác về mình, mỗi ngày thanh thoi sống, đôi khi sẽ bàn tán, bình phẩm chuyện nọ người kia trong cung với vị Khổng tần mới thăng chức.

Hai người bọn họ đều là những kẻ bị Hoàng đế quên mất, điều duy nhất đáng ăn mừng là họ từng đứng về phe Trang Lạc Yên, nay là vị Chiêu quý phi dưới một người trên vạn người trong hậu cung.

Tỉ tỉ Khổng tần là một nữ tử còn bất hạnh hơn bọn họ, sinh hoàng tử xong liền qua đời, mà đứa con nàng ấy liều mạng mình để sinh ra cũng không thể lớn lên được, cuối cùng, cả hai mẹ con đều bị người ta quên lãng.

Khổng tần hận kẻ hại chết tỉ tỉ mình, đồng thời cũng hận Hiền phi không chăm sóc chu đáo cháu mình là tam hoàng tử. Trong hậu cung có ai tay sạch sẽ, cái chết của tỉ tỉ Khổng tần là do người khác gây ra, nhưng cuối cùng chỉ điều tra được, nàng ấy chết do mất máu quá nhiều khi sinh, bởi vì tình huống nguy hiểm, chỉ có thể bảo vệ đứa con, không thể giữ được người mẹ, vậy là phải nạp mạng.

Chân tướng sự tình là thế nào, đã sớm không thể tra được, bao nhiêu năm sinh sống trong hậu cung đã mài mòn hết thấy hận thù trong lòng Khổng tần, chỉ còn lại một trái tim nguội lạnh. Sau cái chết của Hiền phi, Khổng tần như đã thả lỏng bản thân, không hề quan tâm đến chuyện hậu cung nữa.

Tương quý tần không ngờ nhờ lòng khăng khăng báo thù của Khổng tần mà giờ đây hai người bọn họ có được một chỗ dựa vững chắc. Do mình thương cảm tử muội họ Khổng nên đã đồng ý với kế hoạch của Khổng tần, lên nói cho Chiêu quý phi một vài chuyện bí mật trong cung, mà cũng có thể là bởi sâu trong tâm khảm mình đã tin tưởng, Trang Lạc Yên này không giống người thường, nàng ta có thể bước lên đài cao.

Tuy nàng không rõ, một nữ tử thật tình yêu Đế vương làm thế nào có thể sống tự tại như vậy trong hậu cung này, nhưng nàng biết, đó cũng là điểm bất đồng của Trang Lạc Yên và người khác.

Lại một mùa xuân về, Tương quý tần đi dạo trong ngự hoa viên, ngang qua một bóng tùng bách, bất chợt chân hơi chệch lại, nhìn lùm hoa tầm thường dưới bóng cây.

“Chủ tử, sao vậy ạ?” Cung nữ đi sau lưng nàng lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy một khóm bạch tuyết mai thôi.” Tương quý tần dời mắt, năm ấy nàng và Chiêu quý phi mới quen nhau, khi đó hình như là tháng Sáu, thời tiết nóng đến mức làm người ta bực bội, cũng chính khi đó, hai người tình cờ gặp Hoàng đế trong ngự hoa viên.

“Với thiếp, Hoàng thượng là đại thụ che chở, là cây cột chống trời.”

“Thiếp là đoá hoa sống dưới bóng mát của cây, có thể vĩnh viễn không biết được toàn bộ sự vĩ đại của tùng bách nhưng dựa vào tùng bách mà sinh tồn.”

Đến nay nàng vẫn còn nhớ hai câu Chiêu quý phi từng nói năm xưa, một người con gái có thể nói với một vị Đế vương những lời như vậy, phải có can đảm và tình nghĩa bậc nào? Nàng không hiểu được con người Chiêu quý phi, thậm chí đôi khi còn nghĩ nàng ta thật ngốc, giao trái tim ột vị quân vương, chẳng phải là ném tim mình xuống đất mặc người giày xéo sao?

Cuộc sống trong cung đình đã sớm khiến nàng trở nên khô cứng như rối gỗ, thế nhưng chẳng biết vì sao, một khắc kia, nàng muốn nhắc nhở nàng ta, tuy rằng cuối cùng nữ tử đó vẫn không quay đầu, mà một lòng khăng khăng đã qua gần mười năm.

Lúc nghe nói Chiêu quý phi bị bệnh, nàng đang tĩa một bồn tùng thấp, tay hơi run lên, bồn cây rơi vỡ rồi. Nàng vội tới cung Hi Hòa, đã thấy Hoàng hậu sớm ở đó.

Mấy năm nay Hoàng hậu ngày càng trở nên trầm mặc, nhưng lại rất tốt với Chiêu quý phi, tốt đến mức làm Tương quý tần có cảm giác, Hoàng hậu thật tình coi Chiêu quý phi như muội muội mình.

Thấy nàng tới, Hoàng hậu nói khẽ, ngữ khí hơi rầu rĩ: “Hoàng thượng đang ở bên trong.”

Tương quý tần biết, vậy là tình hình của Chiêu quý phi không được tốt, nàng cảm thấy cổ họng nghẹn nghẹn, cúi người nói với Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, Chiêu quý phi nương nương là người tốt tất có trời phù hộ, nhất định sẽ khỏe lên.” Không biết lời này là để an ủi chính nàng hay an ủi Hoàng hậu, nhưng nàng nghĩ, chỉ có nói như vậy, lòng mình mới dễ chịu đôi chút.

Lát sau, Hoàng đế hạ chỉ để tất cả mọi người rời khỏi cung Hi Hòa, Tương quý tần biết Hoàng đế làm như vậy vì không muốn nhiều người làm phiền đến Chiêu quý phi, liền im lặng lui đi, vừa ngang qua hồ sen, liền thấy Thái tử điện hạ đang đi về phía này.

Nàng dừng bước, hơi tránh sang một bên, cúi người chào: “Ra mắt Thái tử điện hạ.”

Thái tử trả nửa lễ, gương mặt non nớt đã thêm vài phần lo lắng: “Chào Tương quý tần.”

Nàng thấy mặt Thái tử hơi hồng lên, chắc là đi quá gấp, không biết vì sao, tựa như có ma xui quỷ khiến, nàng nói: “Nương nương còn đang ngủ, Thái tử điện hạ ở bên nương nương nhiều hơn, biết đâu nương nương sẽ nhanh tỉnh lại.” Vừa dứt lời, nàng liền cảm thấy mình đã nói những lời vượt thân phận, nhưng lời nói ra không thể thu về, nàng đành im lặng.

“Đa tạ Tương quý tần.” Thái tử không ngờ vị Tương quý tần xưa nay vẫn trầm mặc ít lời bỗng dừng lại nói như vậy, nhưng ý tốt của đối phương cậu vẫn ghi nhớ trong lòng, lại trả nửa lễ rồi vội vã đi tiếp.

Tương quý tần nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của cậu bé, tựa như thấy được vị Đế vương đời sau.

Hai năm trước, Hoàng thượng phong tứ hoàng tử làm Thái tử, không ai bất ngờ, mấy năm nay Hoàng thượng đối đãi với Chiêu quý phi và tứ hoàng tử ra sao, mọi người đều thấy cả. Thậm chí còn có người lên nói, trong lòng Hoàng thượng, chỉ e ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không có địa vị bằng Chiêu quý phi.

Nghe được những lời này, nàng chỉ cười nhạt, trong lòng Hoàng thượng, Hoàng hậu và Chiêu quý phi, một dùng để xử lý những chuyện phiền toái trong cung, một để yêu thương chiều chuộng, căn bản không thể đánh đồng.

Có ai đi so sánh mức độ quan trọng của cái cuộc với cây lan quý?

Nhiều ngày nay Hoàng thượng không đến hậu cung, còn phát giận không ít lần, thậm chí ngay cả Cao tổng quản cũng bị trách cứ, Tương quý tần biết Hoàng thượng đang lo lắng vì bệnh tình của Chiêu quý phi, nhưng bệnh tình Chiêu quý phi ngày càng xấu đi, không rõ vì nguyên nhân gì?

Hoa đào bên ngoài Đào Ngọc các mỗi năm lại nở đẹp hơn năm cũ, nàng nghe nói nơi này có người chăm sóc riêng, thậm chí toàn bộ Đào Ngọc các cũng đã bị niêm phong, đơn giản là vì Chiêu quý phi thích hoa đào và quả đào, vì vậy điện Trung Tĩnh một năm bốn mùa đều cho người chăm sóc vườn cây này.

Ngửa đầu nhìn những cành hoa đào xinh đẹp, Tương quý tần chợt thấy Hoàng đế vội vàng vàng đi tới, hái vài nhánh đào lại vội vã đi ngay, thậm chí còn không phát hiện trong vườn có người khác. Nàng nhìn bóng dáng vội vã của Hoàng đế, đột nhiên nghĩ, nếu những nhành hoa trong tay Hoàng thượng là dành cho Chiêu quý phi thì tốt biết bao, chỉ ít tấm chân tình của Chiêu quý phi cũng không tính là trôi theo dòng nước.

Vài canh giờ sau, lại có tin truyền ra, Chiêu quý phi nương nương tỉnh, có người vui có kẻ buồn, nhưng trên gương mặt tất cả mọi người đều lộ ra sự vui mừng, không dám có bất cứ một tia tâm tình khác.

Lại vài ngày sau, Tương quý tần rốt cuộc gặp được Chiêu quý phi ở cung Cảnh Ương của Hoàng hậu, nàng ấy thoát nhìn vẫn như trước, không hề có một tia nhợt nhạt khó coi vì bệnh nặng, dường như chỉ vừa ngủ một giấc dài, chưa hề chịu bất cứ giày vò gì.

Ra khỏi cung Cảnh Ương, Chiêu quý phi gọi nàng lại, nàng lẳng lặng đi bên cạnh, chậm hơn Chiêu quý phi nửa bước chân, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng năm xưa hai người sống vai cùng đi lại tái hiện trước mắt.

“Lúc đang mê man, bốn cung luôn chìm trong một giấc mộng, trong mộng này cảnh trí thật đẹp, đẹp đến mức bốn cung không muốn tỉnh lại,” Chiêu quý phi bước đi rất chậm, giọng nói cũng thong dong, “Nhưng sau đó, bốn cung nghe được tiếng Thái tử gọi.”

Tương quý tần cúi đầu nói: “Nương nương hồng phúc bằng trời, tất được trời xanh phù hộ.”

“Ta muốn cảm ơn nàng đã nói những lời ấy với Thái tử,” Chiêu quý phi cười nhẹ, nhìn thẳng vào nàng, “Nếu không nhờ nàng, có thể ta đã không còn ở nơi này nữa.”

Không ở nơi này?

Khóe môi Tương quý tần hơi giật nhẹ, một lát sau mới nói: “Thái tử còn nhỏ.”

“Đúng vậy, Thái tử còn nhỏ, mà nữ tử trong cung lại không bao giờ ít.” Chiêu quý phi vẫn cười cười như cũ, Tương quý tần cảm giác nụ cười của nàng ấy có điều gì kỳ lạ, nhưng nàng thế nào cũng không phát hiện được bất thường ở đâu.

Phần lớn những người làm mẹ trong thiên hạ đều luôn không nỡ nhìn con mình chịu khổ, một người như Chiêu quý phi sao lại ngoại lệ được, một câu nhắc nhở Thái tử của nàng, xét đến cùng cũng chỉ vì không muốn thấy Thái tử còn nhỏ đã mất mẹ, phải chịu những tính toán của người khác mà thôi.

Đến tận khi Chiêu quý phi đi rồi, Tương quý tần cũng không nói thêm bao nhiêu, giờ đây tâm trạng của nàng khá tốt, Chiêu quý phi có thể tự mình đến nói lời cảm tạ nàng mà không phải thương ột đồng đô đã đủ để chứng minh lòng biết ơn của nàng ấy thành tâm thế nào.

Bất chợt, nàng cảm thấy hơi buồn rầu, trong hậu cung này vĩnh viễn không bao giờ ít đàn bà con gái, nhưng có người vẫn còn giữ được sự tươi trẻ đầy sức sống, còn nàng, đã sớm thành một vũng nước đọng, phẳng lặng hờ hững, chẳng có lấy một niềm vui trong đời.

Nghĩ vậy, lòng vừa khó chịu lại vừa nhẹ nhõm, khó chịu vì đời này, thanh xuân của nàng đã chôn vùi tại nơi đây, không một người thương xót, nhẹ nhõm vì chỉ ít nàng còn giữ được một trái tim nguyên vẹn, chỉ ít trái tim ấy còn chưa bị hậu cung này làm cho thương tổn tã tơi.

Năm Thành Tuyên thứ hai mươi, Tương quý tần thăng làm Tương chiêu dung, người phục vụ bên cạnh ngày càng nhiều, cung nữ thái giám nhìn thấy phải tôn xưng một tiếng “nương nương”, nàng lại thấy buồn cười, người khác dùng trăm ngàn thủ đoạn vẫn giậm chân tại chỗ, mà một người im lặng sống như nàng lại thành nương nương.

Khổng tần nói với nàng, đó là vì Chiêu quý phi nương nương muốn cất nhắc, nhưng nàng biết, đây là lời cảm tạ của Chiêu quý phi. Hai năm trước nàng ấy không ban thưởng ình vàng bạc châu báu, đến hôm nay lại tặng mình thứ mà bao người trong hậu cung ao ước.

Bao nhiêu lễ vật cuộn cuộn chảy vào nơi đây, nàng chỉ vào một chiếc bình sứ Thanh Hoa, nói: “Bày cái đó trong phòng đi.”

Người phục vụ nhìn lại, đây là đồ vật do Chiêu quý phi nương nương cho người đưa tới, lập tức thận trọng bê đi bày.

Nàng nhìn chiếc bình sứ Thanh Hoa xinh đẹp, vuốt nhẹ khuyên tai nhớ lại, nàng vốn thích đồ sứ Thanh Hoa, có điều sau này không được Hoàng thượng coi trọng nên dần dần đành nhịn những yêu thích cá nhân xuống, hôm nay Chiêu quý phi cho đưa mấy món đồ sứ Thanh Hoa tiến cống tới đây khiến cho nàng hơi bất ngờ.

“Bẩm nương nương, Chiêu quý phi nương nương cho người đưa tặng một bộ trà cụ ạ”

Tương chiêu dung nhìn bộ trà cụ, sứ Thanh Hoa mảnh, cực kỳ đẹp mắt.

“Đẹp, rất đẹp.” Nàng vuốt ve bộ trà cụ, trên gương mặt lãnh đạm lại thêm một nét tươi vui.

Cứ như vậy đi, đời này của nàng cũng không coi là bất hạnh, chỉ ít...

Ngón tay lướt qua mép tách trà, xúc cảm cực kỳ trơn nhẵn.

Chỉ ít, hôm nay nàng còn có thể nhàn nhã sống, mà có vài người, đã chết.

Lúc Phong Kỳ được phong Thái tử, cậu mới chỉ lên sáu, trên cậu còn có hai vị hoàng huynh, nhưng cuối cùng, người được phong Thái tử lại là cậu.

Cậu luôn được nghe người khác nói, mẫu phi được phụ hoàng sủng ái thế nào, cậu được phụ hoàng coi trọng ra sao, những lời này cậu chẳng để trong lòng, điều duy nhất cậu ghi nhớ là những lời mẫu phi nói vào ngày cậu trở thành Thái tử.

Mẫu phi nói, hôm nay con đã là Thái tử, nhưng con càng phải nhớ kỹ, mình là một người con.

Lúc ấy cậu còn bé, chỉ cho rằng mẫu phi muốn cậu phải biết hiếu thảo, nhưng sau cậu hiểu được, mẫu phi muốn nhắc cậu, làm thế nào để là một Thái tử tốt.

Mẫu phi không yêu cầu cậu làm được những gì, chỉ hỏi cậu muốn làm những gì. Tuổi thơ của cậu không đầy áp lực như người khác tưởng, ngược lại, tràn ngập hạnh phúc.

Phụ hoàng từng nói, cậu có được thứ phụ hoàng không có. Lời này đến nay cậu vẫn chưa hiểu, phụ hoàng cứ luôn thích nói mấy lời khó hiểu thế đấy, nhưng mà phụ hoàng tốt với cậu lắm.

Năm Thái hậu hoẵng, cậu mới lên bảy. Thái hậu đối xử với mẫu phi rất bình thường, nhưng người khá tốt với cậu, ngày hạ táng người, cậu nhìn thấy một nỗi bi thương khó hiểu trên gương mặt phụ hoàng, sau này cậu có hỏi mẫu phi, mẫu phi bảo mẫu phi cũng không hiểu.

Năm mẫu phi bệnh nặng, lần đầu tiên cậu hiểu, thế nào là đau buồn. Cậu nghe cung thị bảo nhau, không có mẫu phi, phụ hoàng sẽ thờ ơ với cậu, không có mẫu phi, cậu sẽ bị phi tần khác hãm hại. Thực ra, cậu không sợ những điều này, bởi vì mẫu phi từng nói với cậu, khi phải đối mặt với khốn cảnh, một người có năng lực thực sự sẽ biết nên làm gì để giải quyết vấn đề mà không phải chỉ biết lo lắng người khác sẽ đối xử với mình ra sao.

Nhưng mà, cậu sợ mẫu phi rời xa cậu, cậu thích mẫu phi làm những món lạ lùng cho cậu ăn, thích mẫu phi kể cho cậu nghe những câu chuyện nhỏ, thích mẫu phi dạy cậu viết chữ, cũng thích vẻ ôn nhu của mẫu phi khi người gọi cậu “Bánh Bao”. Phụ hoàng có rất nhiều phi tần, nhưng cậu chỉ có một mẫu thân.

Ngày mẫu phi tỉnh lại, hình như cậu thấy mắt phụ hoàng đỏ lên, nhưng sau lại nghĩ, phụ hoàng là người đội trời đạp đất, sao lại đỏ mắt lên được?

Hậu cung có rất nhiều phi tần, đôi khi cậu lại nghe tin phụ hoàng sẽ đến chỗ người khác, những lúc này, cậu lại thích đòi mẫu phi kể chuyện ình nghe, những câu chuyện mẫu phi kể rất là lạ và cũng rất thú vị. Gương mặt mẫu phi thật dịu dàng, điềm đạm, dường như không có đau lòng vì phụ hoàng chẳng ở đây.

“Mẫu phi, hôm nay thái phó giảng ‘Trung dung’ cho con, con nghĩ đạo trung dung không thích hợp với mình. Con là Thái tử, nếu duy trì trung dung trong hành xử thì còn có thể làm gì?” Nói xong câu này, cậu thấy vẻ mặt mẫu phi rất kỳ cục, như vừa nhớ đến điều gì vậy.

“Tứ thư ngũ kinh chỉ giúp con hiểu được một vài đạo lý trong sách, còn làm thế nào là tùy vào suy nghĩ của con...” Bàn tay sờ sờ đỉnh đầu cậu của mẫu phi thật ấm áp, “Chỉ cần con suy nghĩ cẩn thận, làm chuyện nào có lợi hay không, hoàn cảnh lúc ấy có thích hợp hay không.”

Cậu gật gật đầu: “Có phải giống như câu ‘Nghĩ rồi hãy quan sát, quan sát rồi hãy bước đi’ không ạ?”

Sau đó cậu thấy mẫu phi cười tán thưởng, thế là lập tức có động lực học tốt rồi, cậu làm sao nhẫn tâm khiến mẫu phi phải thất vọng đây?

Lúc sáu tuổi, số lượng sư phụ bắt đầu nhiều lên, nhưng cậu không cảm thấy đọc sách vất vả, cũng không hiểu vì sao mấy sư phụ ấy cứ nói với phụ hoàng mình là kì tài hiếm có, rõ ràng mấy chuyện trong này dễ hiểu lắm mà, bọn họ lại cứ nói thành rõ rắc rối.

Một ngày mùa đông năm Thành Tuyên thứ mười chín, đại hoàng huynh của cậu được phong làm Bình vương, ra cung xây phủ. Đại hoàng huynh hơn cậu tám tuổi, nghe nói mẹ đẻ là một phi tần địa vị thấp, đã mất sớm, sau đó được Hiền phi nương nấng nuôi mấy năm, rồi lại ở trong cung một mình. Ba năm trước Hiền phi đi, đại hoàng huynh càng thêm trầm mặc.

Cậu không thân với đại hoàng huynh lắm nhưng đại hoàng huynh xây phủ, cậu vẫn ngồi xe ra chúc mừng.

Đại hoàng huynh tuy là Bình vương nhưng không có đất phong, không có binh mã. Cậu đưa lễ xong, đại hoàng huynh đột nhiên nói một câu.

“Có lúc đại ca thật ước ao được như Thái tử điện hạ.”

Mặc dù cậu mới gần chín tuổi thôi nhưng cũng hiểu ngay ý đại hoàng huynh, là hoàng tử duy nhất có mẫu phi, cậu là Thái tử chỉ dưới một người, mà đại hoàng huynh chỉ là một vương gia phong hào “Bình”, không có thực quyền mà thôi.

“Thái tử biết nhị ca của người lúc này đang ở đâu không?” Bình vương cười nhìn cậu, ý cười bình thản mà lãnh đạm, “Hắn năm nay mười lăm rồi, vẫn còn phải ở trong hành cung ngoài ngoài ô kinh thành.”

Quả thực, Phong Kỳ chưa từng gặp vị nhị hoàng huynh này, thậm chí trong lễ vạn thọ của phụ hoàng cũng không thấy nhị hoàng huynh được vời về cung, cậu nghe nói phụ hoàng không thích nhị hoàng huynh.

“Biết vì sao lão nhị lại bị nhốt ở hành cung không?” Nụ cười của Bình vương trở nên châm biếm, “Bởi vì Ninh phi nuôi hắn hãm hại mẫu phi Thái tử, bởi vì hắn bất kính với mẫu phi Thái tử, hắn liên bị đưa đi, từ đó về sau, phụ hoàng không còn muốn nhìn thấy hắn nữa.”

Nói vậy có ý gì? Là muốn nói tâm cơ của mẫu phi thâm trầm ác độc, hay là muốn mình bắt mối với mẫu phi, thương cảm với nhị hoàng huynh?

Phong Kỳ nhìn Bình vương bằng ánh mắt kì quái, bình tĩnh hỏi: “Nếu đó đều là sự thực, vì sao không nên đưa nhị ca đi? Nhị ca bất kính với mẫu phi của ta, hành vi không chừng mực, dựa vào cái gì còn muốn phụ hoàng thích hần?”

Bình vương giật mình, nghĩ vị Thái tử điện hạ mới chín tuổi này bình thản đến mức đáng sợ.

“Đại ca cho rằng ta sẽ vì điều này mà đi chất vấn mẫu phi?” Cậu cười khinh thường, “Đừng có coi ta là trẻ con, bên nào nặng bên nào nhẹ ta biết rất rõ, không cần đại ca phải nói.”

Cậu chấp tay sau lưng, hơi hơi hất cằm, đôi mắt cực giống Chiêu quý phi, như một cây đao sắc bén xẹt qua ngực Bình vương: “Nếu đại ca có ý định này, không bằng ở nhà tu thân dưỡng tính để hiểu rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói.” Dứt lời, quay người đi thẳng, hoàn toàn không cho Bình vương một chút thể diện.

(Việc này rất nhanh được truyền đến tai Phong Cẩn, hần không nói gì thêm, ba ngày sau, ban thưởng cho Bình vương một quyển “Hiếu kinh”).

Bên ngoài có rất nhiều lời đồn về phụ hoàng và mẫu phi, nhưng trong những câu chuyện ấy, phụ hoàng là một Đế vương thật thâm tình, mẫu phi là một phi tử thật khuynh thành, Phong Kỳ chỉ cười nhạt khi nghe đến những câu chuyện ấy, bởi vì trong hậu cung, ngoài mẫu phi ra còn có rất nhiều phi tần khác, phụ hoàng cũng không có khả năng giống như trong một câu chuyện nào đó, mỗi ngày chỉ gặp mẫu phi, không bao giờ gặp những phi tần khác, tuy rằng thực tế thì phụ hoàng đến chỗ người khác cũng không nhiều lắm.

Mẫu phi bảo, rất nhiều sự tích trên thế giới đều là lừa đảo đấy, mắt thấy, tai nghe cũng có thể là giả, thứ duy nhất chân thật, chính là thứ trong đầu mình.

Cậu chẳng rõ giữa mẫu phi và phụ hoàng có thứ được gọi là “tình yêu” mà cậu không hiểu đó không, nhưng có một điều có thể khẳng định, phụ hoàng và mẫu phi tốt với cậu cực kỳ.

Cậu vẫn còn mơ hồ nhớ được một hình ảnh từ khi còn rất nhỏ, mẫu phi nắm tay cậu, đi dạo phời nắng trong ngự hoa viên.

“Bẩm Thái tử điện hạ, Chiêu quý phi nương nương đưa đến cho người một ít điểm tâm.”

Cậu nhìn đĩa điểm tâm trước mặt, là món cậu thích ăn, được làm rất đẹp.

Cậu ăn mấy miếng điểm tâm rồi đứng dậy đi đến cung Hi Hòa, ngang qua hồ sen, liền thấy mẫu phi ngồi bên hồ phời nắng, phụ hoàng đứng sau lưng mẫu phi, cười thật dịu dàng.

Bước chân hơi chững lại, cậu quay đầu trở về.

Tuy không biết vì sao, nhưng cậu nghĩ những lúc phụ hoàng nhìn mẫu phi bằng ánh mắt ấy, cậu không muốn đi quấy rầy.

Đúng vậy, cậu là con trai duy nhất của Chiêu quý phi, là Thái tử tôn quý của vương triều Cửu Châu, là hoàng tử được phụ hoàng coi trọng nhất, không phải nhóc con chín tuổi đâu nhé!

Cậu ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, cười rạng rỡ.

Hôm nay ánh mặt trời thật là tốt, tâm trạng của cậu cũng thật tốt.

Quay đầu nhìn về phía hồ sen, hần là, tâm trạng của phụ hoàng cũng tốt lắm nhỉ?

—HẾT—

o~(^o^~)o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 29 – Hoàn Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 – Tiếp theo tập 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-lam-phi-tap-2>